

The Divine Cosmos

by David Wilcock

David Wilcock

PROLOG: ZÁHADA JE ODHALENA!

PROLOG: ZÁHADA JE ODHALENA!

11. září 2001 otřásl Zemí pečlivě naplánovaný úder na finanční a vojenské srdce poslední supervelmoci na světě, když se obyčejná dopravní letadla pro cestující změnila ve zbraně hromadného ničení, čímž se dvě věže Světového obchodního centra zredukovaly na hromadu sutiny a explodující jedno křídlo Pentagonu. Před touto událostí bylo zcela běžné, že široká veřejnost prohlašovala, že vše je „normální“ a ignorovala mnoho zřejmých ukazatelů toho, že lidstvo, Země a sluneční soustava jako celek prochází ohromnými, bezprecedentními změnami, které zahrnují následující stále rostoucí trendy: • 410procentní nárůst celkového počtu přírodních katastrof na Zemi mezi lety 1963 a 1993 (Dmitriev 1997)

- 400procentní nárůst počtu zemětřesení na Zemi (přes 2,5 na Zemi). Richterova stupnice) od roku 1973 (Mandeville 1998)
- 500procentní nárůst vulkanické aktivity Země mezi lety 1875 a 1993 (Mandeville 2000) • 9 z 21 nejtěžších zemětřesení z let 856-1999 n. l. se odehrálo ve 20. století (Ruské národní centrum pro informace o zemětřesení, 1999) • 230procentní nárůst síly magnetického pole Slunce od r. 1901 (Lockwood, 1998) • 300procentní nárůst „závažné“ sluneční aktivity, než jaký byla formálně předpovězena pouze na rok 1997 (NASA 1998)
- 400% nebo vyšší nárůst rychlosti, kterou jsou emise slunečních částic schopné cestovat energií meziplanetárního prostoru (NASA 1997-2001)
- Nedávné posuny magnetických pólů Uranu a Neptunu, když Voyager 2 pozoroval, že jejich magnetické osy jsou výrazně posunuty od jejich rotačních os (Dmitriev 1997)
- Viditelný nárůst jasu je nyní detekován na Saturnu (Dmitriev 1997) • 200procentní nárůst intenzity magnetického pole Jupitera od roku 1992 -97 (Dmitriev 1997)
- 200procentní nárůst známé hustoty atmosféry Marsu, na kterou narazila družice Mars Surveyor v roce 1997 (NASA 1997)
- Významné tání martánských polárních ledovců během jediného roku, jasně patrné na satelitní fotografii (NASA 2001) • Významné fyzikální, chemické a optické změny na Venuši, včetně prudký pokles plynů obsahujících síru v její atmosféře a zvýšení jasu (Dmitriev 1997)

Pokud si uvědomíme, že Slunce obsahuje celých 99,86 % hmoty ve Sluneční soustavě, pak snadno zjistíme, že má nejsilnější tepelný, gravitační a elektromagnetický vliv. V této knize identifikujeme jasný fyzikální mechanismus, který způsobuje, že naše Slunce zažívá pozoruhodné změny. Tyto významné energetické změny na Slunci jsou pak vyzařovány směrem ven prostřednictvím „slunečního větru“, čímž se dramaticky zvyšuje náboj a propustnost meziplanetárního prostoru, což způsobuje, že nabitě částice se pohybují rychleji, jako když kapka vody stéká kolem na prskající horké pánvi. Elektromagnetická pole planet pak absorbují tento zvýšený energetický tok, což vede k anomálním změnám včetně vnitřního zahřívání, nárůstu zemětřesení, vulkanismu a dalších přírodních katastrof, zvýšení

jas a rovnoměrný posun magnetického pólu.

Ačkoli západní věda ještě není vybavena k tomu, aby vysvětlila, jak by takové změny, jako jsou zemětřesení, mohly být způsobeny „vnějším“ energetickým vlivem, celá záhada je mezi ruskými vědeckými kruhy známá a lze ji snadno vysvětlit opravou určitých základních chyb v našich převládajících konceptech. Není divu, že mainstreamová média poskytují téměř nulové pokrytí i těch nejzákladnějších změn, které jsme uvedli. Dokonce i v západních alternativních / metafyzických médiích ovládaných internetem se o změnách sluneční aktivity a zvýšení kataklyzmatické aktivity Země doslechne pouze příležitostně.

Základní mediální zaslepenost fungování naší vlastní Země a Sluneční soustavy tedy umožnila většině lidí říci, že před 11. zářím bylo vše „normální“.

A přesto, po teroristickém útoku z 11. září 2001, je téměř každému nepopíratelné, že některá starověká proroctví, jako jsou ta z židovsko-křesťanské Bible, Hopiů, Mayů, hinduistů, buddhistů a domorodců, zdá se, že se odehrává téměř řádek po řádku. Rostoucí války, nemoci, zemětřesení, sopky, sucha a další přírodní katastrofy, které nakonec vedou k „posunu pólů“, to vše se řídí vzorem „soužení“, které bylo předpovězeno doslova téměř každým zdrojem náboženství nebo proroctví. zaznamenané. To, že nás nyní čekají taková soužení, je evidentní a lze to snadno vědecky dokázat. Většina přívrženců těchto různých učení si neuvědomuje, že tyto jevy jsou způsobeny zásadní energetickou změnou probíhající v celé Sluneční soustavě.

Když většina lidí pomyslí na „biblické proroctví“, jejich mysl okamžitě vyvolá představy chaosu, apokalypsy a destrukce, přičemž často na určité úrovni věří, že Země má být zničena a že se s tím dá dělat jen málo, pokud vůbec něco. Jistý, znatelně menší shluk skupin, spojených s nyní nechutnou nálepkou „náboženští fundamentalisté“, v podstatě stojí opodál a čekají, až se Ježíš vrátí a pozvedne jejich vlastní sektu „vyvolených“ následovníků do nebe v „vytržení“ event, s vyloučením všech ostatních sekt.

Věří také, že Země bude mít po této události „tisíc let míru“ a že poté, co budou „vzata do země“, se vrátí na Zemi v nějakém nově přeměněném stavu. Konvenční věda nemá vůbec žádné opatření, aby se o takovém konceptu vůbec diskutovalo, natož aby bylo dokázáno, a proto je bez dalšího přemýšlení odhozena stranou. Navíc, exkluzivistická povaha takových denominačních skupin je extrémně nechutná všem, kdo odmítají přijmout dogma.

Vstupte do naší další diskuzní subkultury, stále se zvyšující většiny populace, která se aktivně zajímá o alternativní spiritualitu, starověké kultury, proroctví, školy tajných záhad, domorodé učení, posvátnou geometrii, mimozemské / andělské návštěvy, exotickou fyziku a podobně.

I když je k dispozici obrovské množství knih o těchto tématech, internet přinesl tyto koncepty mnohem širšímu publiku způsobem, který si nikdo předtím nedokázal představit. Právě z této rostoucí subkultury se snaží vynořit nové paradigma; paradigma, které nabízí nepředvídatelné vhledy do povahy reality a našeho místa v této realitě.

Je to paradigma „zasvěcení“, kde se člověk přestává držet redukcionistických vědeckých ideálů a místo toho si uvědomuje, že vyšší duchovní realita je základem veškeré fyzické existence, jak ji známe.

Doufáme, že v této knize provedeme čtenáře dramatickým iniciačním procesem, nastíníme zcela nový pohled na vesmír, který přesně vysvětlí, co se děje se Sluneční soustavou v této době, proč se to děje a co můžeme očekávat, že udělám." Klíčový rozdíl mezi touto knihou a většinou ostatních zdrojů literatury na tato témata spočívá v tom, že každý krok našeho argumentu bude vycházet z jasného a jednoznačného vědeckého výzkumu. Toto osvětlení a zasvěcení myslí zase ponese ušlechtilé ovoce, vybuduje něčí smysl pro charakter, účel a osud a poskytne silný podnět k aspiraci na vyšší fyzický, mentální a duchovní růst. Dozvíme se, že celé naše chápání podstaty fyzické hmoty je radikálně nedostatečně rozvinuté a že nárůst energie, který vidíme ve Sluneční soustavě, skutečně vyvrcholí v to, co lze považovat za „dimenzionální posun“. Je to naše volba, zda budeme ochotni přijmout postoj milující laskavosti, který je vyžadován pro účast na této události, a zlatý věk lidské civilizace, který bude následovat.

Zde je náš první zdroj konfliktu. Mnoho čtenářů vnáší do myšlení a přesvědčení, že takové změny a události prostě nejsou možné. Mohou rychle přestat číst, když si uvědomí, že takové zasvěcení vyžaduje hodně práce, než bude vize autorů skutečně integrována.

Mnoho knih tohoto typu bylo vyzkoušeno, kde se v nekonečných odstavcích promarněných, opakujících se mnohmluv skrývá několik vzácných nugetů cenných dat, na jejichž čtení má málokdo čas nebo trpělivost. Tato kniha však neobsahuje nic jiného než ty nugety, které stačí na to, aby zplodily celou legii knih, v jasném a komprimovaném formátu. Slova je třeba vychutnávat a studovat s opatrností a nelze je „přelétnout“, jak by se normálně dívalo na stránku po stránce e-mailu nebo novinových článků. Porozumění je dramaticky zlepšeno tiskem tištěné knihy a psaním poznámek za pochodu. Mysl musí být udržována extrémně otevřená, aby viděla fakta jako fakta a nebyla zaslepena nedorozuměními, která jsou nadále udržována pod rouškou autority z hlavního vědeckého proudu.

Vzácně se vyskytují ti jedinci, kteří se rozhodnou prozkoumat takové záležitosti pro sebe, místo aby nadále bez otázek věřili „konvenční moudrosti“.

Podívejme se dále na čtenáře, který již „ví“, že náš závěr nemůže platit. Má pro takového člověka smysl dále postupovat? S největší pravděpodobností se tato událost neočekává dříve než několik měsíců nebo možná i let po přečtení knihy a někteří odmítnou uvěřit, že k ní vůbec někdy dojde. Pokud ano, pak na jednoduché, každodenní úrovni porozumění, proč by člověk měl mít prospěch z takového zasvěcení do poznání skryté podstaty Vesmíru? Je tato událost něčím, na co bychom měli jen „sedět a čekat“, nebo existuje bezprostřednější platný důvod začít studovat tento materiál dnes?

V hluboké meditaci zjišťujeme, že jedinou hlavní příčinou všeho našeho utrpení je podvědomá víra, že nás Bůh opustil. Tuto víru označujeme jako „původní zranění“. Naši rodiče, učitelé, bratři, sestry, přátelé, milenci, zaměstnavatelé, vlády a instituce, stejně jako náš vztah k penězům, vzdělání a ke zdraví a stavu našich fyzických těl, ti všichni nám dávají příležitost cítit se zahanbeně, ponížene, odcizeni a opuštěni v různých dobách, kdy je naše hledání lásky, přátelství a sounáležitosti zastřeleno. Co si většina z nás nikdy neuvědomí

je, že tyto situace spouštějí ohromný podvědomý náboj hněvu a odporu vůči Bohu. Vědomá mysl dospěla k závěru, že Bůh vše ví a vše miluje, ale podvědomá mysl se často cítí odříznutá, v depresi a izolovaná v zoufalství. Nemoci závislosti na jídle, sexu, nakupování, televizi, internetu, kávě, alkoholu, drogách, oběti, obviňování, vzteku a všech dalších formách materialismu jsou naším způsobem, jak hledat „okamžité uspokojení“ pro tu část nás samých, která se cítí opuštěná. Je však potvrzeným duchovním faktem, že všechna taková rozptýlení se nakonec musí zhroutit pod jejich vlastní vahou, což znovu povede k hledání Boha.

Jakmile hluboce stanovíme vědeckou realitu Nejvyšší bytosti a vesmíru fungujícího podle dokonalého Velkého plánu, slepota z našich očí je odstraněna. Učíme se budovat v sobě chrám nebo nádobu, kde může přebývat Božská Láska, napodobováním věčných zákonů harmonie, rovnováhy a proporcí v myšlení a jednání. Jakmile je tento proces plně dokončen, je nemožné, abychom někoho obviňovali ze svých vlastních problémů nebo pocítovali jakýkoli pocit negativních emocí ohledně názorů a jednání ostatních vůči nám. Není třeba se pokoušet rozptylovat a bavit se hmotným světem, protože si uvědomíme, že to není nic jiného než iluze, vytvořená omezeními, která ukládají naše smyslové orgány, které normálně nejsou schopny detekovat neviditelné světy energie, které nás obklopují, a pokročilé inteligentní entity, které je obývají.

V Božském Kosmu nejsme nikdy sami.

* * * * *

V duchovní vědě o přípravě, osvícení a zasvěcení do tajemství obsažených v této knize není nic nového. Pro ty, kteří se aktivně zabývají studiem důkazů, je stále jistější, že Země byla kdysi hostitelem starověké vyspělé civilizace, která dokonale chápala fyziku a načasování události, kterou nyní zažíváme. Země a sluneční soustava. Tato civilizace vynaložila velké úsilí na zachování svého dědictví, abychom mohli znovu objevit tyto věčné pravdy.

Nejzřetelnější stopy, které za sebou tato ztracená, starověká civilizace zanechala, jsou mnohé přežívající stavby po celém světě, které se skládají z mnohatunových bloků kamene nebo „megalitů“, příliš velkých a složitých na stavbu, než aby je kdokoli postavil. známé metody, které má nyní lidstvo k dispozici. V naší knize The Shift of the Ages z roku 2000 se podrobně zabýváme těmito monumenty, včetně jejich odlišných energetických funkcí a jejich celosvětově propojené povahy, doložitelné přímou matematickou analýzou.

U pobřeží japonského ostrova Yonaguni byla nalezena pyramidová, zjevně umělá megalitická stavba ponořená pod hladinou moře v oblasti, která nemohla být nad vodou alespoň 12 000 let. A v roce 2001 Paulina Zelinsky a Paul Weinzwieg z Advanced Digital Communications oznámili, že objevili rozsáhlé ponořené město pyramid, budov, silnic a dalších staveb u západního cípu Kuby, asi půl míle pod mořem, při pohledu ze strany. -skenovat hodnoty sonaru. Tento příběh ve skutečnosti pronikl do západních mainstreamových médií, což ukazuje, jak překvapivě blízko jsou k přiznání, že taková civilizace skutečně

existovat.

Přestože zájem o hledání starověkých podmořských ruin trvá, Zelinského tým byl první, kdo navázal spolupráci s komunistickým režimem Kuby, aby mohla být takto pokročilá měření provedena v jejich národních vodách. Výzkum Lindy Moulton Howeové a dalších odhalil, že National Geographic již podepsala smlouvu o výhradních právech na vydání tohoto nového materiálu lidstvu a že se plánuje komplexní zpřístupnění multimédií. Nedávnější aktualizace v listopadu 2001 odhalily, že na místě byly nyní vyfotografovány propojené kruhy skály podobné Stonehenge pomocí robotické podmořské sondy spolu s řadou kamenných nápisů včetně křížů, náčrtů pyramid v mezoamerickém stylu a neobvyklého psaného jazyka. Tým doufá, že s postupem času bude oblast fotografována a zkoumat mnohem důkladněji.

Původní zdroj informací pro západní svět o této ztracené starověké civilizaci pocházel z děl řeckého filozofa Platóna, který o ní poprvé hovořil v Timaeu jako o ostrovním kontinentu „Atlantis“. Všeobecně se má za to, že technologická vyspělost Atlantidy ve skutečnosti předčila naši vlastní, včetně antigravitační schopnosti, která se používala jak pro zařízení schopná mezihvězdného cestování, tak i pro levitaci ohromných bloků pro stavbu pyramid a posvátných staveb, které jsou vidět po celém světě. Atlantánům byla k dispozici také forma technologie, kde bylo možné čerpat extrémně velké množství energie pro napájení nejrůznějších zařízení ze samotné podstaty prázdného prostoru samotného – nefyzického zdroje energie, který Řekové nazývali „éter“, což bylo jejich slovo pro „zářít“. Řecké slovo „pyramida“ ve skutečnosti pochází ze slovních kořenů „Pyre“ a „Amid“, což znamená „oheň uprostřed“. To naznačuje, že v takových strukturách dochází k využívání energie. Kromě technologie si Atlantáné mnohem více uvědomovali duchovní, intuitivní a symbolickou stránku života, tedy něco, od čeho se moderní civilizace mnohem více oddělila.

Mnoho různých zdrojů naznačuje, že Platón obdržel informace týkající se Atlantidy tajně od existujících egyptských kněžství a že vyvolal mezi jejich řadami velkou kontroverzi tím, že je skutečně zveřejnil. Tento jeden malý datový bod, publikovaný v tehdejších filozofických textech, mohl být považován za první vodítko k odhalení velmi podstatného tajemství. Podle těchto zdrojů bylo egyptské kněžstvo jednou z několika odštěpených skupin pověřených uchováním toho, co označovali jako „posvátný oheň starověku“, což je kódovaný termín pro celkovou kosmologii, fyziku a duchovní znalosti o Atlantidě, o níž se také hovořilo jako „tradice“ nebo „záhady“. Byly složeny přísné přísahy mlčenlivosti, aby potvrdily tajemství takového iniciačního poznání pod trestem smrti. Je dobře známo, že odnože těchto společností dodnes existují prostřednictvím takových organizací, jako je svobodné zednářství, skupina, která byla úzce spojena se založením Spojených států a stále má široký vliv mezi nejelitnějšími mocenskými kruhy.

Solidní informace o takových „tajných společnostech“ a jejich iniciovaných učeních byly veřejně dostupné po celé 19. a 20. století. V roce 1928 publikoval učenec 33. stupně svobodných zednářů Manly Palmer Hall knihu, která odvádí pozoruhodnou práci při sestavování dílků skládačky do jednoho jediného, obrovského kompozitu a její název je „The Secret Teachings of All Ages: An Encyclopedic Outline of Masonic, Hermetic, Kabbalistic and Rosicrucian Symbolical Philosophy“, která je výkladem tajných učení

ukryté v rituálech, alegoriích a mystériích všech věků." Tento text je zdaleka nejoblíbenější svého druhu a bez takové knihy by bylo pravděpodobně mnohem obtížnější rekonstruovat přesný obraz toho, co přesně bylo známo ve starověkém světě a jak se to v průběhu času uchovávalo.

Obecný obraz doby Atlantidy, který Hall a další zdroje vykreslují, je ze světa zcela jiného, než jej známe dnes. Atlantida byla jednou ze dvou hlavních vyspělých civilizací, které v té době koexistovaly na Zemi, druhou byla Rámová říše, která se soustředila v Indii. [Pokud civilizace „Lemurie“ založená na Tichém oceánu skutečně existovala, zdá se, že pocházela z ještě dřívějšího období a byla dávno pryč v době Atlantidy a Rámy.] Dokumenty z Rámovy říše existují pro veřejnost dodnes ke studiu, které hinduisté nazývají Védy, a v těchto textech je mnoho odkazů na vysoce pokročilou technologii, včetně propracovaných létajících strojů známých jako „Vimana“ a jaderných zbraní. Podle Davida Hatchera Childresse v knize *Vimana Aircraft of Ancient India and Atlantis*,

Indie před 15 000 lety je někdy známá jako Rámová říše, země, která byla současnou Atlantidou. Obrovské množství textů, které stále existují v Indii, svědčí o extrémně vyspělé civilizaci, o které se v těchto textech tvrdí, že je stará více než 26 000 let. Hrozné války a následné zemské změny zničily tyto civilizace a zůstaly jen izolované kapsy civilizace.

Pro ty, kdo vědí o takovém výzkumu, není překvapením, že u pobřeží Indie poblíž Gudžarátu byly nyní objeveny rozsáhlé podmořské městské ruiny, které nemohly být nad vodou nejméně 9000 let. Před nějakými dvanácti tisíci lety nebyla většina populace Země ani zdaleka na úrovni vyspělosti, jakou disponovali Atlantáné nebo Ramasové, a stejně jako „střety civilizací“ naší vlastní éry, tyto dva obři nakonec šli do války s každým z nich. Jiný. Atlantis právě zahájila program indoktrinace méně rozvinutých kultur svými znalostmi, když byl jejich ostrovní kontinent zničen kombinací válčení a geologických katastrof, které zcela ponořily jejich zemi kolem roku 9600 před naším letopočtem. Těsně před tímto časem někteří, kteří si byli vědomi tohoto hrozícího kataklyzmatu, opustili ostrov a ukryli se mezi ostatní méně vyspělé populace lidstva. Některé z těchto domorodých skupin byly v Severní a Jižní Americe, zatímco jiné byly v Evropě, Africe a Asii. Jak Hall píše v *Tajném učení*,

Od Atlantánů svět obdržel nejen dědictví umění a řemesel, filozofií a věd, etiky a náboženství, ale také dědictví nenávisti, sváru a zvrácenosti. Atlantáné podnítli první válku; a bylo řečeno, že všechny následující války byly vedeny v marném úsilí ospravedlnit tu první a napravit zlo, které způsobila. Než se Atlantida potopila, její duchovně osvícení Zaslámcové, kteří si uvědomili, že jejich země je odsouzena k záhubě, protože opustila Cestu Světla, se stáhli z nešťastného kontinentu. Tito Atlantáné, kteří s sebou nesli posvátnou a tajnou doktrínu, se usadili v Egyptě, kde se stali jeho prvními „božskými“ vládci.

Téměř všechny velké kosmologické mýty tvořící základ různých posvátných knih světa jsou založeny na rituálech atlantských mystérií.

Na západní polokouli je tento „atlantský“ vliv pravděpodobně za mayským kalendářem a mnoha dalšími domorodými duchovními tradicemi různých indiánských skupin. Na východní polokouli, ten samý Atlantán /

Ramanský vliv spojuje Egyptány, Sumery, Asyřany, Babyloňany, Chaldejce, Kelty, Druidy, Tibetány a Řeky, stejně jako judaismus, křesťanství, islám, hinduismus, zoroastrismus, taoismus a buddhismus. Vznikly také různé „tajné společnosti“ nebo „tajemné školy“, včetně následujícího dílčího seznamu, který by mohl snadno pokračovat:

atlantské, hinduistické / védské / ramanské, hermetické, pyramidové, zvěrokruhové, egyptské, keltské / druidské, mithraické, serapské, ódínské / gotické, eleusínské, orfické, bakické, dionýské, kabirské, pythagorejské, esénické, platónské, šalamounské, hebrejské, kvabbalské Gnostické, křesťanské, skandinávské, artušovské, alchymistické, templářské rytíře, Řád asasinů, Řád hledání, rosekruziánské, baconské / zednářské (svobodné zednářství, stavitelé Adytum (BOTA), Ordo Templi Orientalis (OTO), Ordo Templi Orientalis (OTO), společnost JASON, společnost Skull and Bones, islámská mystéria, mayská posvátná učení a rozsáhlé dědictví původních Američanů/šamanů.

Je důležité si pamatovat, že v každém z výše uvedených názvů je celý korpus materiálu k asimilaci a strávení, na kterém by bylo možné napsat mnoho knih – znalosti, které pravděpodobně zůstávají dodnes skryty, alespoň částečně. Utajení bylo do značné míry součástí obrazu, jak ukazuje následující pasáž z Hallovy knihy:

"Ten, kdo pronikne do hlubin filozofického myšlení, se musí seznámit s učením těch zasvěcených kněží, kteří byli označeni za první strážce božského zjevení. Tajemství tvrdila, že jsou strážci transcendentálního poznání tak hlubokého, že je nepochopitelné, kromě vznešený intelekt a tak mocný, že se dá bezpečně odhalit pouze těm, v nichž byly osobní ambice mrtvé a kteří zasvětili své životy nesobecké službě lidstvu. Jak důstojnost těchto posvátných institucí, tak platnost jejich nároku na vlastnictví Univerzálního Moudrosti dosvědčují nejslavnější filozofové starověku, kteří byli sami zasvěceni do hlubin tajné nauky a kteří vydali svědectví o její účinnosti.

Oprávněně lze položit otázku: Jestliže tyto starověké mystické instituce měly tak „velkou dřev a okamžik“, proč je nyní k dispozici tak málo informací o nich a arkáně, kterou prohlašovali, že vlastní? Odpověď je jednoduchá: Záhady byly tajné společnosti, které zavazovaly své zasvěcence k nedotknutelnému tajemství a mstily se smrtí za zradu jejich posvátných svěřenců. Ačkoli tyto školy byly skutečnou inspirací různých doktrín propagovaných starověkými filozofy, zdroj těchto doktrín nebyl nikdy odhalen profánním. Navíc se v průběhu času učení stalo tak neoddělitelně spjato se jmény šířitelů, že skutečný, ale věrohodný zdroj – Záhady – začal být zcela ignorován."

V dalším odstavci Hall vysvětluje, kolik z těchto tajných starověkých znalostí bylo zachováno pomocí symboliky. To umožnilo uchovat cenné informace na očích, například ve fyzických strukturách, mytologických zprávách a posvátných textech, a přesto je ukrýt v zakódované podobě, kterou by mohli rozluštit pouze ti, kteří již znali starověká mystéria. stupeň:

„Symbolismus je jazykem mystérií; je v něm jazykem nejenom

mystika a filozofie, ale celé přírody, neboť každý zákon a síla působící v univerzálním postupu se projevuje omezeným smyslovým vjemům člověka prostřednictvím symbolu. Každá forma existující v diverzifikované sféře bytí je symbolem božské činnosti, kterou je vytvořena. Pomocí symbolů se lidé vždy snažili sdělit si navzájem ty myšlenky, které přesahují omezení jazyka. Odmítajíc člověkem pojatá nářečí jako neadekvátní a nehodná pro zachování božských idejí, zvolila Mystéria symboliku jako mnohem důmyslnější a ideální metodu uchování jejich transcendentálního poznání. V jediné postavě může symbol odhalit i skrýt, protože pro moudrého je předmět symbolu zřejmý, zatímco pro neznalého zůstává postava nevyzpytatelná. Ten, kdo se snaží odhalit tajnou doktrínu starověku, musí tuto nauku hledat nikoli na otevřených stránkách knih, které by se mohly dostat do rukou nehodných, ale na místě, kde byla původně ukryta.

Prozíraví byli zasvěcenci starověku. Uvědomili si, že národy přicházejí a odcházejí, že říše padají a že zlaté časy umění, vědy a idealismu jsou následovány temnými věky pověr. S ohledem především na potřeby potomstva zašli staří mudrci do nepředstavitelných extrémů, aby se ujistili, že jejich znalosti by měly být zachovány. Vyryli ho na tvář hor a zakryli rozměry kolosálních obrazů, z nichž každý byl geometrickým zázrakem. Svě znalosti chemie a matematiky ukrývali v mytologiích, které by neznalci zvěčnili, nebo v rozpětích a klenbách svých chrámů, které čas zcela nevyrazil. Psali znaky, které ani vandalismus mužů, ani bezohlednost živlů nedokázaly zcela smazat. Dnes lidé s úžasem a úctou hledí na mocné Memnony (pyramidy) stojící osamoceně na egyptském písku nebo na podivné terasovité pyramidy v Palanque.

Němá svědectví jsou to o ztracených uměních a vědách starověku; a tato moudrost musí zůstat skrytá, dokud se tato rasa nenaučí číst univerzální jazyk - SYMBOLISMUS.

Kniha, jíž je tento úvod, je věnována tvrzení, že v emblematických postavách, alegoriích a rituálech starověku je ukryta tajná doktrína týkající se vnitřních tajemství života; tato doktrína byla uchována in toto mezi malou skupinou zasvěcených myslí od počátku světa. Když odešli, tito osvícení filozofové zanechali své vzorce, které by mohli pochopit i ostatní. Ale aby se tyto tajné procesy nedostaly do nekulturních rukou a nebyly zvráceny, bylo Velké Arkánium vždy ukryto v symbolu nebo alegorii; a ti, kteří dnes mohou objevit jeho ztracené klíče, mohou s nimi otevřít pokladnici filozofických, vědeckých a náboženských pravd."

Jak tedy můžeme vidět z výše uvedené pasáže, posvátné vědění z Atlantidy se týkalo kosmologie „vnitřních mystérií života“, pohledu na realitu, který byl výrazně odlišný od toho, který zastávaly „profánní“ masy, které nebyly zasvěcenými do světa starověké tradice. Hall na konci této pasáže výslovně poukazuje na to, že ti, kdo mohou objevit ztracené klíče starověké moudrosti, „s nimi mohou otevřít pokladnici filozofických, vědeckých a náboženských pravd“. V této knize, kterou právě čtete, je vyčerpávající rekonstrukce vědeckých znalostí Antiků, doplňuje tyto informace o nejmodernější špičkové objevy ve fyzice, a tak vrací „ztracené klíče“ do rukou novodobých hledačů. . S těmito prastarými klíči můžeme skutečně odhalit neuvěřitelné

zásobárnou duchovní moudrosti, která až dosud téměř zcela unikala západnímu vědeckému establishmentu, alespoň otevřeně.

CO MÁME V TÉTO KNIZE?

To, co v této knize máme, je v konečném důsledku kosmologie – nový způsob pochopení vesmíru fyzické a nefyzické hmoty a toho, jak funguje. Dozvíme se, že konvenční věda udělala za posledních zhruba 100 let řadu „špatných obrátů“, které vedly k modelu, který je vysoce chybný a přinejlepším neúplný. Jakmile napravíme škody, které byly způsobeny, budeme mít jasný a srozumitelný nový pohled na vesmír, který vysvětluje, jak jsou možné antigravitační a neomezené technologie „bezplatné“ energie. Prezentace těchto konceptů jednoduchým a srozumitelným způsobem pomáhá zajistit, že tyto přelomové technologie již nebudou potlačovány stávajícími mocenskými strukturami, protože je nyní lze snadno vysvětlit ostatním. Učili nás věřit, že takové technologie jsou hloupé a nemožné kvůli „zákonům“ fyziky, ale jakmile překročíme tento bod, uvědomíme si, jak neuvěřitelně se naše civilizace promění, jakmile je znovu začneme vytvářet.

Kromě toho v této knize objevíme mnoho pozoruhodných nových energetických vlastností sluneční soustavy, galaxie a vesmíru, které málokdo mohl dříve předvídat. Dozvíme se, že „prázdný prostor není prázdný“, ale je spíše naplněn zdrojem energie, který je skutečně skutečným zdrojem života a vědomí, jak ho známe. Uvidíme, že kvalita našich emocí a myšlenek nejsou vůbec izolované, ale jsou neustále ovlivňovány vnějšími kosmickými silami, které mohou vzít naše nálady na jízdu na horské dráze, někdy produkovat inspiraci a u ostatních zoufalství. A tak jsme všichni spojeni s Kosmem tímto velmi základním způsobem. Tato funkční znalost přesahuje populární koncepty astrologie a zahrnuje mnoho dalších nepředvídaných prvků, jako jsou přesně se opakující cykly historických událostí po dlouhá časová období a pokročilé předpovědi toho, jak se budou finanční trhy pohybovat.

Když si uvědomíme, že naše myšlenky a pocity nejsou jen naše vlastní, ale že jsou součástí synchronizované sítě života, už se nikdy nemůžeme vidět jako oddělené od ostatních. Lidstvo jako celek bude vnímáno jako forma organismu, který obklopuje povrch Země a interaguje s planetami, asteroidy, kometami, Sluncem a samotnou galaxií ve vzájemném vztahu.

Vystanou podivné otázky, kde začíná a kde končí naše svobodná vůle, protože mohou existovat síly vůle mnohem rozsáhlejší než naše vlastní, které nás posouvají podle dříve navrženého kurikula, na kterém jsme se všichni shodli ve vyšším smyslu – kurikula, která nyní dosáhla zásadního obrátu. Všechny hlavní záhady spojené s prorocstvími kolem této události „Vzestupu“ jsou v tomto novém modelu odstraněny.

Mnozí, kteří v minulosti četli naše knihy, byli překvapeni tím, jak málo toho věděli nebo kolik toho věděli, o čem nikdy ani netušili. Jednou z hlavních oblastí důležitosti je vytvoření fungujícího „multidimenzionálního“ modelu vesmíru. Naši vědci nyní začínají souhlasit s tím, že ve Vesmíru musí existovat několik různých rovin existence nebo „dimenzí“ a v této nové kosmologii se to také stane velmi jednoduchým pojmem. Vědecky předvedeme jednotný duchovní a vědecký koncept toho, jak je celý vesmír založen na a

„hlavní plán“, který zahrnuje jednoduché principy vibrací, jako je světlo, zvuk a geometrie. Uvidíme také, že stejně jako princip fraktálu nebo hologramu je v nekonečnu Mnoho vždy podpis Všeho.

AUTOR A DÍLO

Je zřejmé, že se jedná o pokročilé koncepty, a stejně jako Antikové věděli, že vědecké zkoumání musí být kombinováno s mystickým vědomím, aby se koncepty plně rozvinuly a pochopily, než je lze přesně představit ostatním. Za tímto účelem má autor již od pěti let a dříve bohaté zkušenosti s mystickými stavy vědomí, jako jsou sny, hluboké meditační transy a mimotělní nebo „astrální“ cestování. Od roku 1992 zaznamenává téměř každý sen z každého rána svého života písemně a aktivně se snaží následovat jeho vedení, vykreslené ve starověkém jazyce symbolismu a metafory. Od roku 1994 se velmi soustředil na udržování přísně čisté vegetariánské / veganské stravy a cvičebního programu, aby zdokonalil a rozšířil své vědomí, a od roku 1996 zažívá telepatický kontakt s formami vyšší inteligence. Celkový součet psaných snů a „psychických čtení“ nyní činí více než 5000 stran.

Velká část této knihy by nemohla být sestavena, aniž by skutečně „nešli ven a neudělali to sami“, protože existuje nespočet chyb, kterých se lze dopustit přímočarým uvažováním metodou pokus-omyl, které mohou vést k letům falešného uchopení, jen k být později rozbit nějakými nepředvídatelnými novými údaji. (Většina západních vědců již vidí, že se to děje mnoha jejich oblíbeným modelům, ale obvykle nejsou ochotni připustit novější pravdy, čímž se chytře vyhýbají diskusi o mnoha problémech. Jakýkoli vědecký model, který zahazuje to, čemu nerozumí, jako např. fenomén psychických schopností je chybný.)

V naší výzkumné metodě, abychom vyřešili obzvláště obtížný problém, kterých byly doslova stovky, by člověk začal s dostupnými vědeckými pozorováními a pak se vydal do vyšších sfér bytí prostřednictvím snů a stavů transu, aby viděl, jak tato pozorování ve skutečnosti jsou. pracovní.

Jedním z příkladů by bylo studium gravitace – místo toho, abychom o ní uvažovali jako o zdroji, který „nasává“ ze středu Země, lze ji také modelovat jako zdroj vnější energie, která proudí do Země ze středu Země. všechny směry. Takže v další fázi byste šli ven a viděli, zda se tak gravitační proudění skutečně chová.

Jakmile jsou řešení získána z tohoto místa poznání, často se objeví nové dveře, které vedou k úžasným, nepředvídatelným průlomům. Jednoduchá studie gravitace se ukáže být lekcí toho, jak Země ve skutečnosti „dýchá“ energii života ze svého okolí – doslova vdechuje „novou“ energii, přeměňuje ji na hmotu svých atomů a molekul a poté ji vydechuje, vypustit ho zpět do vesmíru. To pak může také otevřít dveře k vyřešení hádanek kvantové fyziky s pochopením toho, jak každý atom a molekula odebírá stejnou zásobu energie stejným způsobem. Takové znalosti se objevily z přímo duchovního zdroje pro lidi, jako jsou John Keely, Edward Leedskalnin, Dr. Walter Russell a Dr. Nikolai Kozyrev, z nichž každý vedl k působivým úspěchům, které by většina považovala za nemožné.

Jeden z nejúžasnějších postřehů autora brzy přišel, když on

se pokusili odletět ze Země a dostat se do „vzdáleného vesmíru“, zatímco byli mimo tělo. Z toho si nakonec uvědomil, že Země má cibulovitou strukturu sférických „rovin“, které ji obklopují. (Toto je považováno za běžnou znalost pro zasvěcence Mystérií a bylo to výrazně potvrzeno mimotělním výzkumem, který provedl Robert Monroe.) Po určité vzdálenosti cesty vzhůru od Země ve stavu mimo tělo, Wilcock by prorazil „vrstvou“ energie a pod ním by se objevil nový povrch. V prvních několika případech se také zdálo, že nové vrstvy byly v nějaké formě obydleny běžnou lidskou civilizací a byly zjevně říšemi posmrtného života. Čím výše šel, tím méně tyto oblasti vypadaly jako konvenční pozemská civilizace. Brzy dorazil na vysoce malebné a posvátné místo převážně nerušeného zeleného lesa a luk, doplněné obřimi stojícími kameny v geometrických uspořádáních a nabité smyslem lásky a inteligencí daleko převyšujícím současný stav lidstva. Obyvatelé tohoto mystického místa doslova zářili zářivou energií a na nohou měli čelenky, róby a sandály a všichni se šťastně usmívali a zdravili – včetně tohoto nového cestovatele –, když míjeli.

Když prorazil ještě vyšší úroveň, najednou zjistil, že doslova stojí uvnitř něčeho, co vypadalo jako mimozemská kosmická loď. Místnost byla obrovská a tichá jako knihovna, s 30 stop vysokými stropy a lesknoucími se černými mramorovými podlahami a stěnami, které měly nádech modři, který jako by vydával světlo. Nad krychlovou plošinou uprostřed místnosti se vznášela koule, pravděpodobně spíše symbol než cokoli jiného, a pravouhle rozmístěné stěny lemovaly obří otevřené kóje. Každá kóje byla asi šest stop široká, uniformovaná osoba vypadala jako člověk na židli usazená před plochým povrchem podobným stolu a gigantickou obrazovkou s vysokým rozlišením, která byla snadno pět stop vysoká. Obrazovky mohly vyvolat obrazy planetárních systémů, cest cestování, navigačních systémů, energetických diagramů, různých forem života na všech úrovních anatomie a tak dále v brilantních, plnobarevných, trojrozměrných detailech.

Při několika různých příležitostech byl váš autor usazen v jedné z kójí a instruován, jak používat novou formu ovládacího zařízení pro manipulaci s obrazy na obrazovce. Skládala se jednoduše z tří palce širokého kruhového otvoru, ze kterého vycházelo jasné, hladké světlo do viditelné výšky asi čtyř palců. Přidržením čtyř prstů nad tímto světlem, dlaní dolů a nakláněním a pohybem ruky v řadě různých vzorů, lze na obrazovce provádět různé úkoly. Roztažení prstů od sebe byla jediná věc, kterou stroj nezvládl, a určité aktivity typu videoher se používaly k tomu, aby studenta naučili, aby tuto chybu neudělal, jakmile na tom opravdu záleželo, jako například v navigaci.

Zájmeno „my“ je v této knize použito v mnoha případech, protože autor je nejen v kontaktu s bystrým géniem mnoha výjimečných lidských bytostí prostřednictvím jejich práce a komunikace, ale osobně zažil přímá setkání s bytostmi vyšší inteligence v těchto také mystické stavy.

Je zřejmé, že v dřívějších fázích se to považovalo za pouhou představivost, ale prostřednictvím takových věcí, jako je telekineze – malý, ale určitý pohyb objektů ve fyzice – bylo stále více zřejmé, že kontakty byly skutečně skutečné. Tento objev trval měsíce a měsíce, než se mu přizpůsobil, ale po celou dobu byl nesmírně fascinující.

I když při psaní slov této knihy „nechannelujeme“,

autor se vycvičil, aby byl schopen vědomě komunikovat s těmito entitami a přinášet jejich poselství, která se často vynořují v kryptické formě daleko odlišné od lidské řeči, zejména ve stavech hlubšího transu. Jedním z dobrých „testů pravdy“ pro takovou komunikaci je, zda mohou produkovat informace, které jednotlivec předem nezná nebo nemohl vědomě znát. A skutečně, od roku 1996 máme zdokumentované rozsáhlé příklady velmi jasných, jednoznačných proroctví o budoucích událostech a tento zdroj měl neocenitelnou hodnotu při vedení autora a jeho spolučtenářů k vyváženějšímu, sebeintegrovatějšímu a duchovně uvědomělému životnímu stylu.

Většina lidí ve vědecké komunitě podceňuje mystické vědomí a psychické schopnosti z toho předposledního důvodu, že to sami zřídka zažili. Pokud prozkoumáme původní moudrost zasvěcenců v atlantských/ramanských kulturách prostřednictvím jejich odštěpených skupin, najdeme univerzální důraz kladený na meditaci. Jak uvidíme, vědomá mysl není a nemůže být pouze funkcí mozku – někteří hydrocefalici mají v mozkové schránce většinou vodu, a přesto jsou schopni myslet a uvažovat a pamatovat si jako obyčejní lidé. A přesto většinu lidí v myslí vládne rozmary dne s pocitem viny za minulost a strachem z budoucnosti. Tyto obsesivní, smyčkové myšlenky okrádají člověka o to, aby se kdy mohl soustředit na přítomnost, na to, jak se v tu chvíli cítí správně a co se děje v jejich mysli, když přestanou klábosit. Překonání tohoto duševního tlachání je hlavním cílem veškeré orientální filozofie.

Mnoho lidí dosáhlo určité úrovně psychického úspěchu tím, že jednoduše vyčistili mysl prostřednictvím meditace, zaměřili se na konkrétní otázku a pak zdokumentovali jakékoli myšlenky, které se objevily, ať už mluvené, vizuální nebo jiné. Mystičtí adepti, jako jsou Tibetané, další skupina s atlantským/ramanským dědictvím, to dovedli do takového extrému, že doslova „nasměrovali“ celá posvátná písma, která nikdy předtím neviděli, a později se hodnotili podle toho, zda je jejich produkt 100% totožný s originálem nebo ne tím, že cestuje do jiných oblastí, kde byly uloženy starověké spisy, a porovnával dokumenty. Zdá se, že nejlepší psychické úspěchy moderních západních zasvěcenců jsou ve srovnání s takovými výkony bledé.

Znalost mystérií má také neocenitelnou hodnotu při jednání s ostatními. Antikové využívali své znalosti hudebních principů vibrací, harmonie a rovnováhy jako nástroje k tomu, aby se naučili, jak pro sebe žít lepší život a jak vytvářet „ideální“ společnosti, kde vládne spravedlnost, mír a rovnost. Protože vesmír je skutečně obrazem dokonalosti, lze o takovou krásu usilovat v uspořádání a konstrukci budov, měst, vlád a společenských institucí, jak se často psalo v dílech Platóna.

Když se společnost znovu seznámí s nadčasovými principy Vesmíru jako celku, vždy získá bohatost a živost, která nebyla nikdy předtím pochopena, o níž Starověcí hovořili jako o „zlatém věku“. Jakmile je bolest z odloučení odstraněna ve znalosti naší kolektivní Jednoty, nemůže být ani pomýšlení na zločin nebo na ubližování druhým.

Dalším bodem pro kritiky, kteří říkají, že tato informace nemá „žádnou duchovní hodnotu“, je toto. Pokud je vaším cílem posunout se ke skutečnému poznání „Já“, které je ve vás a které stvořilo Vesmír, pak neexistuje žádná náhrada za znalost toho, co přesně „Vy“ původně stvořil a jak to funguje a chová se. Pokud naše současná věda udělala chyby, jako je představa, že Země má roztavené jádro železa, pak nám chybí cenné kousky

hádanka, pokud jen přikývneme hlavou a věříme, že žijeme na horké skále. Kdybychom se dozvěděli, že střed Země je zdrojem brilantní plazmové energie, jako je to, co vidíme na Slunci, a že neustále pohlcuje energii, vytváří novou hmotu a postupně rozšiřuje Zemi v její fyzické velikosti, pak tato znalost může staňte se naší součástí, která s námi zůstane pokaždé, když se procházíme nebo sedíme a meditujeme.

Naše vědomí se automaticky rozšiřuje do vyšších úrovní inspirace a porozumění, když se znovu učíme tyto nadčasové principy poprvé v našem fyzickém životě, a je zde velmi definitivní extáze, kterou to produkuje, a mnoho lidí nyní hladově prohledává internet a knihkupectví zkusit zažít. To vše je součástí procesu osvětlení, shromažďování informací v rámci přípravy na intenzivní osobní zkušenost zasvěcení, která nikdy nemůže pocházet z žádného vnějšího zdroje. Autor této knihy musel její prvky po kouskách objevovat v průběhu mnoha let a postupně, pracně se nad těmito pojmy znovu a znovu propracovávat, aby našel nejvhodnější způsob, jak je představit veřejnosti. Mnohá z těchto zjištění byla docela vzrušující, když se s nimi poprvé setkali, a stala se intimní součástí každodenního života; čočka, skrze kterou by se daly vnímat všechny ostatní životní zkušenosti, i ty nejvšednější. Nyní je pro čtenáře radostí najít všechny tyto shromážděné kousky syntetizované dohromady do jednoho velkého sympozia, takže neúnavné roky bádání nemusí být předělávány a lze si prohlédnout přesný složený „Velký obrázek“.

KAPITOLA 01: PRŮLOMY DR. NA KOZYREV

KAPITOLA 01: PRŮLOMY DR. NA KOZYREV

Dramatické vědecké důkazy, že veškerá fyzická hmota je tvořena „éterem“ neviditelné, vědomé energie, existují přinejmenším od 50. let 20. století.

Renomovaný ruský astrofyzik Dr. Nikolaj A. Kozyrev (1908-1983, vyslovoval se jako Ko-zir-ev) nade vše pochybnost dokázal, že takový zdroj energie musel existovat, a stal se tak jednou z nejkontroverznějších postav historie ruské vědecké komunity. Úžasné důsledky jeho práce a všech, kteří jej následovali, byly téměř úplně zatajeny bývalým Sovětským svazem, ale s pádem železné opony a příchodem internetu konečně získáváme přístup k „Russia's Best-kept Tajný.“ Dvě generace pozoruhodného výzkumu tisíců Ph.D. specialisté na úrovni se vynořili z nálezů Kozyrevových semen, které zcela mění naše chápání vesmíru. Doufáme, že díky naší prominentní zmínce o něm v této knize trvale potvrdíme jeho historický význam a dopad na naše kolegy a čtenáře.

Obrázek 1.1 – Dr. Nikolaj A. Kozyrev

1.1 AETHER

Slovo „éter“ znamená v řečtině „zářít“ a základní realita takového neviditelného, tekutého zdroje univerzální energie je již dlouho charakteristickým znakem světových tajných škol tajemství. Díla řeckých filozofů Pythagora a Platóna o ní diskutovali obšírně, stejně jako védské spisy starověké Indie, které ji označovaly několika jmény jako „prána“ a „Akáša“. V Orientu je často známá jako „chi“ nebo „ki“ a zvláštní důraz je kladen na její interakce s lidským tělem, jako je tomu ve vědě o akupunkturu. Mistři a adeпти, kteří zdělili tajné tradice, se nakonec mohli naučit manipulovat s touto energií, aby vytvořili zázračné výsledky, jako je levitace, teleportace, manifestace, okamžité léčení, telepatie a podobně. Takové výsledky byly opakovaně dokumentovány ve 20. století a studovány v laboratoři, jak jsme psali v Konvergenci III.

Existence éteru byla ve vědeckých kruzích bez debat široce přijímána až do počátku 20. století, kdy byl Michelson-Morley experiment z roku 1887 kooptován, aby „prokázal“, že žádný takový skrytý zdroj energie neexistuje.

Nicméně novější objevy týkající se „temné hmoty“, „temné energie“, „virtuálních částic“, „toků vakua“ a „energie nulového bodu“, abychom jmenovali alespoň některé, přivedly západní vědce k uznání, že skutečně musí existovat neviditelné energetické médium v celém vesmíru. Pokud používáte vlídný termín, jako je „kvantové médium“, a ne zakázané slovo

'aether', můžete o něm mluvit v mainstreamovém tisku bez velkého strachu z výsměchu. Mainstreamový vědecký establishment je velmi silně polarizován proti každému, kdo se příliš přiblíží k teorii „éteru“, protože „ví“, že taková teorie musí být nepravdivá, a proto proti ní budou energicky bojovat. Takové potlačování však jen zvyšuje touhu a odhodlání, které mnozí jiní vložili do řešení hádanky.

Jeden raný příklad důkazu existence éteru pochází od Dr. Hal Puthoff, uznávaný vědec z Cambridgeské univerzity. Puthoff často zmiňuje experimenty z počátku 20. století, které byly navrženy tak, aby zjistily, zda v „prázdném prostoru“ existuje nějaká energie, prováděné dříve, než vůbec existovala teorie kvantové mechaniky. Aby bylo možné tuto myšlenku otestovat v laboratoři, bylo nutné vytvořit oblast, která byla zcela bez vzduchu (vakuum) a chráněná olovem před všemi známými poli elektromagnetického záření pomocí toho, co je známo jako Faradayova klec. Tento bezvzduchový vakuový prostor byl poté ochlazen na absolutní nulu neboli $-273\text{ }^{\circ}\text{C}$, teplotu, při které by veškerá hmota měla přestat vibrovat a neprodukovat tak žádné teplo.

Tyto experimenty prokázaly, že místo nepřítomnosti energie ve vakuu bylo její obrovské množství, ze zcela neelektromagnetického zdroje! Dr. Puthoff to často nazval "vroucím kotlem" energie ve velmi vysokých velikostech. Protože tato energie mohla být stále nalezena v absolutní nule, byla tato síla nazvána „energie nulového bodu“ nebo ZPE, zatímco ruští vědci ji obvykle nazývají „fyzické vakuum“ nebo PV. Nedávno zavedení mainstreamoví fyzici John Wheeler a Richard Feynman vypočítali, že:

Množství energie nulového bodu ve vesmírném objemu jediné žárovky je dostatečně silné, aby přivedlo všechny světové oceány k bodu varu!

Je zřejmé, že nemáme co do činění s nějakou slabou, neviditelnou silou, ale spíše zdrojem téměř nemožně velké síly, která by měla více než dost síly k udržení existence veškeré fyzické hmoty. V novém pohledu na vědu, který vychází z teorie éteru, jsou všechna čtyři základní silová pole, ať už gravitace, elektromagnetismus, slabá jaderná nebo silná jaderná síla, jednoduše různými formami éteru/ZPE. Abychom získali další představu o tom, kolik „volné“ energie skutečně existuje všude kolem nás, profesor MT Daniels zjistil, že hustota gravitační energie v blízkosti zemského povrchu je rovna $5,74 \times 10^{10} \text{ (t/m}^3\text{)}$. [Nezapomeňme, že gravitace by byla v tomto novém modelu prostě jen další formou éteru.] Zjištění profesora Danielse znamená, že čerpání značných 100 kilowattů této energie „volné energie“ z gravitačního pole klesá na extrémně nepatrných 0,001 % přírodní energie, která se v této oblasti vyrábí. (New Energy News, červen 1994, str. 4)

Výzkum provedený Nikolou Teslou vedl v roce 1891 k jeho prohlášení, že éter „se chová jako tekutina k pevným tělesům a jako pevná látka ke světlu a teplu“ a že při „dostatečně vysokém napětí a frekvenci“ k němu lze přistupovat – což byl jeho náznak, že volná energie a antigravitační technologie jsou možné. Věnujme opět zvláštní pozornost Teslovu tvrzení, že éter má fluidní účinek, když se zabýváme pevnými předměty, protože to přímo souvisí s prací Dr. NA Kozyreva.

V kapitolách 3 a 4 rozložíme mýty kvantové fyziky a ukážeme, že často citovaný „částicový“ model atomu je vážně chybný. Jak naznačuje Einsteinova teorie relativity, veškerá fyzická hmota je v konečném důsledku tvořena čistou energií a v kvantové říši nelze nalézt žádné „tvrdé částice“. Vědecká komunita je stále více nucena akceptovat, že atomy a molekuly jsou podobné plamenům svíček, kde energie, kterou uvolňují (jako je teplo a světlo plamene), musí být vyvážena energií, kterou absorbují (jako např. voskem svíčky a kyslíkem ve vzduchu.) Tato „analogie svíčky“ je charakteristickým znakem modelu Dr. Hala Puthoffa, který používá k vysvětlení, proč hypotetický elektron nevyzáří všechnu svou energii a nenarazí do jádra. . Tento zdánlivě „věčný pohyb“ v atomu je v běžném pohledu jednoduše vysvětlen jako „kouzlo kvantové mechaniky“.

Aby bylo možné skutečně porozumět Kozyrevově práci a souvisejícím nálezům, jsou zapotřebí určité nové analogie pro fyzikální hmotu. Kozyrevova práce nás nutí vizualizovat všechny fyzické objekty hmoty ve vesmíru, jako by to byly houby ponořené ve vodě. Ve všech těchto analogiích bychom měli uvažovat o houbách, které zůstaly ve vodě po dostatečně dlouhou dobu, aby byly zcela nasycené. S ohledem na to existují dvě věci, které můžeme s takovými houbami pod vodou dělat: můžeme snížit objem vody, který obsahují, nebo jej zvětšit velmi jednoduchými mechanickými postupy.

1 Snížení: Pokud ponořenou nasycenou houbu zmáčknete, ochladíte nebo otočíte, část vody uvnitř se uvolní do jejího okolí, čímž se sníží její hmotnost. Jakmile houba přestane být narušena, tlak na miliony drobných pórů se uvolní, což způsobí, že opět absorbuje vodu a expanduje zpět do své normální klidové hmoty.

2 Zvýšení: Můžeme také pumpovat větší tlak vody do houby v jejím klidový stav, například zahřátím (vibrováním), což způsobí, že se některé póry rozšíří větším množstvím vody, než mohou pohodlně pojmout. V tomto případě, jakmile uvolníme přidaný tlak, houba přirozeně uvolní přebytečnou vodu a stáhne se zpět do své normální klidové hmoty.

Ačkoli by se to většině lidí zdálo nemožné, Kozyrev ukázal, že třesením, otáčením, zahříváním, ochlazováním, vibracemi nebo lámáním fyzických předmětů lze jejich hmotnost zvýšit nebo snížit o nepatrná, ale definitivní množství.

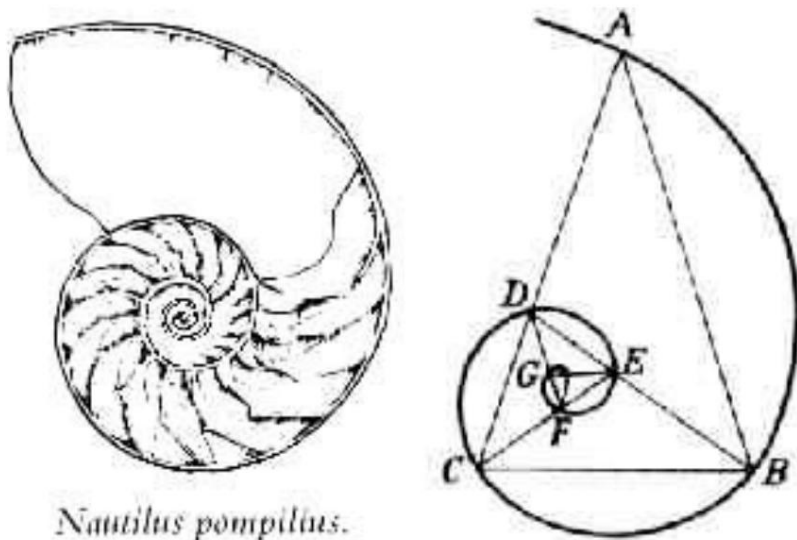
A to je jen jeden aspekt jeho úžasné práce.

1.3 POZADÍ DR. NA KOZYREV

Vzhledem k tomu, že západní svět je o Kozyrevovi do značné míry nevědomý, některé biografické a výzkumné informace jsou v pořádku. To prokáže, že nebyl ani zdaleka vědcem, který by byl „vychytralý“ nebo „crackpot“, ale ve skutečnosti byl považován za jednoho z předních ruských myslitelů 20. století. První Kozyrevova vědecká práce byla publikována v pouhých sedmnácti letech a ostatní vědci byli ohromeni hloubkou a jasností jeho logiky. Jeho hlavní prací byla astrofyzika, kde studoval atmosféry Slunce a dalších hvězd, fenomén zatmění Slunce a radiační rovnováhu. Ve dvaceti letech již absolvoval Leningradskou univerzitu s titulem fyziky a matematiky a ve dvaceti osmi byl Dr. Kozyrev široce známý jako významný astronom, který vyučoval na několika vysokých školách.

Kozyrevův bohatý život nabral nanejvýš nešťastný a těžký obrat v roce 1936, kdy byl zatčen podle represivních zákonů Josefa Stalina, a v roce 1937 mu začalo jedenáct trýznivých let snášet všechny známé hrůzy koncentračního tábora. Ačkoli během této doby neměl přístup k vědeckému vybavení, dostal nejbrutálnější ze zasněvacích zážitků do skrytých znalostí. Pro již osvětlenou mysl může takovéto drásající utrpení účinně spálit veškerou touhu po uspokojení z hmotného světa, odstranit odpor vůči vyššímu vědomí, takže je vytvořen stav osvětlení, kde lze okamžitě rozpoznat a asimilovat univerzální pravdu. Z tohoto stavu hluboce přemýšlel o záhadách vesmíru a věnoval pozornost všem vzorcům, které existovaly v životě, kde tolik různých organismů vykazuje známky asymetrie a/nebo spirálovitého růstu.

Věděl, že v polovině 19. století Louis Pasteur zjistil, že stavební kámen života známý jako „protoplazma“ není ze své podstaty symetrický a že kolonie mikrobů rostou ve spirálovité struktuře. Tyto rozšiřující se proporce jsou také základem struktury rostlin, hmyzu, zvířat a lidí, jak napsalo tolik dědiců starověké tradice atlantských mystérií, když diskutovali o „posvátné geometrii“, jako je spirálovitá forma známá jako Fibonacci, zlatý střed a / nebo spirála „phi“.

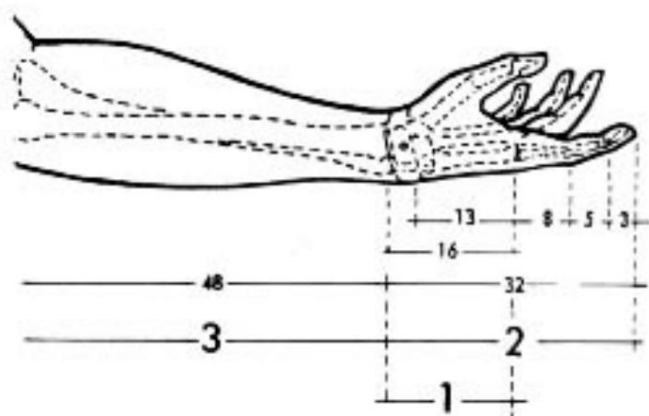
Obrázek 1.2 – Spirála „Phi“ v plášti nautila (L) as geometricky vepsanými trojúhelníky (R).

Ze svých osvětlených pozorování v zajateckém táboře Kozyrev usoudil, že všechny formy života mohou čerpat neviditelný spirálovitý zdroj energie, navíc k jejich normálním vlastnostem získávat energii jídlom, pitím, dýcháním a fotosyntézou. Později v této knize uvidíme, jak obsáhlá jsou data v tomto bodě.

Kozyrev se domníval, že věci, jako je směr spirálovitého růstu skořápky a která strana lidského těla bude obsahovat srdce, jsou určeny směrem tohoto toku. Pokud by někde v časoprostoru existovala oblast, kde by se energetický tok spirálovitě točil opačným směrem, pak by očekával, že skořápky budou růst opačným směrem a srdce bude na opačné straně tělesné dutiny.

Tento koncept spirálovité energie v biologii se může zdát nerealistický, ale ve školách záhad je již dlouho znám. Následující obrázek nám ukazuje, jak vše

poměry „phi“ se přirozeně objevují ve struktuře lidské paže, a to je jen jeden příklad procesu, který se opakuje v celém těle lidských bytostí, stejně jako ve všech ostatních rostlinách, zvířatech a hmyzu. Těch pár, kteří tyto vztahy vůbec uznávají, obvykle prohlásí, že se objevují jednoduše proto, že „phi“ představuje přirozený, neúčinnější vzorec, ve kterém může nastat růst. Kozyrev navrhl, že život nemůže vzniknout jiným způsobem, protože aktivně čerpá tuto spirálovitou energii, aby se udržoval, a proto musí na každém kroku sledovat její proporce. V tomto smyslu můžeme uvažovat o kosterním systému jako o „anténě“ pro tuto energii.

Obrázek 1.3 – Proporce „Phi“.

v lidské paži.

Když byl Kozyrev v roce 1948 konečně rehabilitován ze zajateckého tábora a mohl se vrátit do svého oboru, učinil mnoho předpovědí o Měsíci, Venuši a Marsu, které o více než deset let později potvrdily sovětské vesmírné sondy. To mu pak vyneslo vyznamenání za hlavního průkopníka v sovětských vesmírných závodech. Poté, v roce 1958, Dr. Kozyrev znovu vzbudil celosvětovou kontroverzi, když prohlásil, že Měsíc vykazuje vulkanickou aktivitu v kráteru Alphonsus. Pokud by tato představa byla pravdivá, čemuž většina astronomů a vědců rozhodně odmítala uvěřit, znamenalo by to, že Měsíc disponuje obrovskými přírodními zdroji a zdroji energie, které by z něj činily vynikající zastávku, která by lidstvo pohnala ke hvězdám.

Držitel Nobelovy ceny USA Dr. Harold Urey patřil k úzké skupině, která věřila, že teorie Dr. Kozyreva o vulkanické aktivitě na Měsíci je správná, a naléhal na NASA, aby provedla vyšetřování. Jako přímý výsledek NASA spustila obrovský projekt „Měsíční mrknutí“, který později potvrdil Dr.

Kozyrevova tvrzení zjištěním významných emisí plynů na Měsíci.

Nicméně ne všechna Kozyrevova práce byla tak snadno asimilována do hlavního proudu světa NASA. V zimě 1951-1952, pouhé tři roky po útěku před brutálním zahájením zajateckého tábora, začal Dr. Kozyrev svůj nájezd do světa exotické fyziky, první z toho, co se stalo vyčerpávající sérií 33 let velmi zajímavé a kontroverzní experimenty. Jeho zřejmou touhou při provádění takového výzkumu bylo najít potvrzení pro duchovní pravdy, které již prožil mystickým procesem přípravy, osvětlení a zasvěcení (jak je uvedeno v klasickém díle Rudolfa Steinera Poznání vyšších světů a jeho dosažení) za nejextrémnějších podmínek. náročných na okolnosti. Když začal publikovat výsledky těchto průlomových studií, mnoho ruských vědců a jen několik málo na Západě bylo připraveno naslouchat na základě jeho minulých úspěchů.

Jak jsme řekli, spirálovité energetické vzorce v přírodě se odhalily zasvěceným očím Dr. Kozyreva v koncentračním táboře. Jeho „přímé poznání“ ho informovalo, že tato spirálovitá energie je ve skutečnosti pravou povahou a projevem „času“. Očividně cítil, že „čas“, jak jej nyní známe, je mnohem víc než jen jednoduchá funkce pro počítání trvání. Kozyrev nás nabádá, abychom se pokusili vymyslet příčinu času, něco hmatatelného a identifikovatelného ve vesmíru, co si můžeme spojit s časem. Když o tom chvíli přemýšlíme, vidíme, že čas nakonec není nic jiného než čistý spirálovitý pohyb. Víme, že sledujeme složitý spirálovitý vzor vesmírem díky orbitálním vzorcům Země a sluneční soustavy. A nyní je studium „temporologie“ neboli vědy o čase pod neustálým a aktivním zkoumáním Moskevské státní univerzity a Ruské humanitární nadace, inspirované Dr.

Kozyrevova průkopnická práce. Na svých webových stránkách uvádějí, že:

V našem chápání je „přirozenost“ času mechanismem [který způsobuje] objevující se změny a objevující se novosti ve Světě. Pochopit „přirozenost“ času znamená poukázat na... proces, jev, „nosič“ v hmotném světě, jehož vlastnosti lze identifikovat nebo korespondovat s vlastnostmi času.

To se může na první pohled zdát divné, protože strom padající na váš dvůr by mohl být vnímán jako produkt silného větru, nikoli jako „tok času“. Musíte si však položit otázku, co způsobilo, že vítr foukal? Nakonec je nejvíce zodpovědný pohyb Země kolem své osy. Všechny změny jsou tedy způsobeny nějakou formou pohybu a bez pohybu nemůže být čas.

Několik vědců, jejichž práce jsou publikovány prostřednictvím Ruského institutu temporologie, souhlasí s tím, že kdyby Kozyrev změnil svou terminologii a použít slova „čas“ na běžnější vědecké termíny, jako je „fyzické vakuum“ nebo „éter“, mnoho v následujících letech by jeho práci dříve porozumělo více lidí. V tomto bodě není nutné, aby čtenář plně chápal filozofii spirálovité energie jako projevu času, protože to bude mnohem jasnější, jak budeme pokračovat.

Jednou z mála mediálních přestávek, které se Kozyrevovi na Západě ohledně jeho konceptů dostalo, byla kapitola v přelomové knize Sheily Ostrander a Lynn Schroeder z roku 1970, Psychické objevy za železnou oponou, která si získala celosvětový ohlas a dodnes je vydávána s zkrácený název Psychické objevy. Většina výše uvedených základních biografických informací o Kozyrevových raných kariérních zkušenostech pochází z tohoto zdroje. V kapitole 13 nazvané „Čas – nová hranice mysli“ autoři vysvětlují, že i ve svých šedesáti letech byl Kozyrev opálený a vypadal atleticky a působil „dojmem velkého klidu, téměř duchovní kvality“. Uvádějí také, že:

V pověsti a dosažené práci je nejdůležitějším vědcem, kterého jsme potkali. Pokouší se objasnit nový pohled na svět, novou kosmogonii. Pod Kozyrevovou novou koncepcí by psychické události zapadly na své místo. Už by nebyli, jak jsou v současném pohledu na vědu, něčím mimo systém, něčím, co musí být odepřeno, aby byl systém chráněn.

Souvislost psychických jevů s fyzikou je dobře známá a často diskutovaná v ruské literatuře, která se nyní stává stále dostupnější, a Kozyrevova práce k tomu bezpochyby připravila cestu. Jedním z mála západních badatelů, kteří si všimli práce Dr. Kozyreva, byl Dr. Albert Wilson z

Douglas Research Laboratories v Kalifornii, kteří řekli,

Mám pocit, že něco velmi podobného tomu, co předpokládal Kozyrev, bude ve fyzikální teorii stanoveno během příštího desetiletí nebo dvou. Jeho důsledky budou revoluční. Mohlo by to trvat generaci práce, než bude možné skok, který udělal, začlenit do souboru vědeckých poznatků.

Načasování Dr. Wilsona bylo asi o jedno desetiletí příliš krátké, protože nyní na úsvitu 21. století můžeme konečně poskládat všechny kousky dohromady. Aby naše termíny byly konzistentní, budeme používat běžné vědecké termíny „torzní pole“ a/nebo „torzní vlny“ k popisu spirálovitého toku „časové energie“, který Kozyrev objevil. [Slovo „torze“ v podstatě znamená „točení“ nebo „kroucení“.]

Mnoho západních vědců, kteří tato témata zkoumali, zejména pplk.

Tom Bearden, nazýváte je „skalárními vlnami“, ale my cítíme, že „torzní vlny“ je v konečném důsledku snadněji použitelný termín, protože nám neustále připomíná jejich spirálovou povahu. Čtenář by si měl být vědom toho, že ve všech případech se jedná o pouhý impuls hybnosti, který prochází médii éteru / ZPE / fyzického vakua a nemá elektromagnetické vlastnosti.

Předtím, než Kozyrev vůbec začal provádět své experimenty, již existoval dobrý, pevný teoretický základ, který mohl začít vysvětlovat jeho výsledky. Začneme předběžnou diskusí o Einsteinově teorii relativity, po které budou následovat doplňky Dr. Eli Cartana k modelu, které jako první teoreticky prokázaly existenci torzních polí.

1.4 EINSTEINŮV GEOMETRICKÝ MODEL GRAVITY

29. května 1919 Albert Einstein údajně dokázal „...že žijeme v zakřiveném čtyřrozměrném časoprostoru“, kde jsou prostor a čas nějakým způsobem spojeny do „látky“. Věřil, že objekt, jako je Země rotující ve vesmíru, „...bude s sebou táhnout prostor a čas...“, a že tato časoprostorová tkanina se zakřivuje dovnitř kolem planetárního tělesa. Tak řekl,

Gravitace už není tajemná síla působící na dálku, ale [spíše] je výsledkem toho, že se objekt snaží cestovat po přímce prostorem [to je] zakřivený přítomností hmotných těles.

Prostor, který je zakřivený? "Počkej... nemá být prostor prázdný?" ptá se. Jak můžete zakřivit něco, co je prázdné? Jak vidíme, významný problém při vizualizaci Einsteinova gravitačního modelu je se slovem „křivka“, protože to je něco, co by udělala rovná, elastická fólie. Většina pokusů o vizualizaci Einsteinových výsledků skutečně zobrazuje planety, jako by to byly závaží, která stlačovala pomyslnou plochou gumovou vrstvou, která je napnutá v prostoru jako „látka“ časoprostoru. Objekt, jako je kometa nebo asteroid, jednoduše sleduje geometrii listu, když se pohybuje směrem k Zemi. Problém s tímto modelem je v tom, že jakékoli zakřivení časoprostoru by se muselo pohybovat směrem ke sférickému objektu ze všech směrů, nejen k ploché rovině. A navíc je stále potřeba gravitační síla ke stažení závaží dolů do ploché pryžové fólie. V beztížném prostoru by míč a prostěradlo pluly spolu.

Ve skutečnosti je slovo „tekoucí“ mnohem přesnější než „zakřivení“, protože v Konvergence III jsme ukázali, že gravitace je ve skutečnosti formou

éterická energie, která neustále proudí do objektu. Rovnice pro gravitaci nespécifikují, kterým směrem musí proudit, prostě to, že existuje jako síla, která je zodpovědná za to, že objekty neodlétají od zemského povrchu.

Takové myšlenky lze vysledovat k Johnu Keelymu, Dr. Walteru Russellovi a nedávno Walteru Wrightovi s jeho dobře zavedenou teorií „Push Gravity“.

Jakmile zjistíme, že všechna silová pole, jako je gravitace a elektromagnetismus, jsou jednoduše různé formy éteru/ZPE v pohybu, pak máme aktivní zdroj gravitace a jasný důvod, proč by existovala. Vidíme, že každá molekula v celém těle planety musí být udržována neustálým přílivem éterické energie. Stejná energie, která vytváří Zemi, také vytváří a proudí do nás. Poté jsme uvězněni v gigantickém proudu řeky energie, která proudí do Země, podobně jako komáři uvíznou v okně obrazovky, zatímco vzduch proudí přímo skrz obrazovku. Naše těla nemohou cestovat pevnou hmotou, ale proud éterické energie určitě ano – a to je jedna z mnoha věcí, které Keely, Tesla, Kozyrev a další předvedli. Hvězda nebo planeta musí neustále čerpat energii ze svého prostředí, aby „zůstala naživu“. Kozyrev učinil velmi podobné závěry o našem Slunci v 50. letech 20. století a došel k závěru, že hvězdy fungují jako „stroje, které přeměňují tok času na teplo a světlo“.

Téměř všichni západní vědci se domnívají, že Einsteinovy obecné a speciální teorie relativity eliminují potřebu éteru – a skutečně Einstein obhajoval odmítnutí éteru v roce 1910, což je místo, kde hlavní proud vědy stále věří, že jeho myšlenky na tuto otázku skončily. V roce 1920 však Einstein skutečně prohlásil, že „hypotéza existence éteru není v rozporu se speciální teorií relativity“. A v roce 1924 napsal,

...v teoretické fyzice se neobejdeme bez éteru, tj. kontinua s fyzikálními vlastnostmi, protože obecná teorie relativity... vylučuje přímé působení na velkou vzdálenost; a každá teorie působení na krátkou vzdálenost předpokládá přítomnost spojitých polí a následně existenci „éteru“. [zvýraznění přidáno]

1.5 TORZNÍ FYZIKA

V roce 1913 byl Dr. Eli Cartan první, kdo jasně prokázal, že „tkanina“ (tok) prostoru a času v Einsteinově obecné teorii relativity nejen „zakřivená“, ale také v sobě měla rotující nebo spirálový pohyb známý jako "kroucení." Tato oblast fyziky je obvykle označována jako Einsteinova Cartanova teorie nebo ECT. Cartanova teorie nebyla v té době brána příliš vážně, protože vyšla před dny kvantové fyziky, kdy se věřilo, že elementární „částice“, jako jsou elektrony, rotují nebo se „točí“, když obíhají kolem jádra. Většina lidí si neuvědomuje, že je nyní obecně přijímáno, že prostor kolem Země a možná i celé Galaxie má „pravotočivou rotaci“, což znamená, že energie bude ovlivněna tak, aby se otáčela ve směru hodinových ručiček, když cestuje fyzickým vakuem. V roce 1996 ruský Drs. Akimov a Shipov napsali, že:

K dnešnímu dni se světová periodika zmiňují o torzních polích řádově 10 000 článků, které patří asi stovce autorů. Více než polovina těchto teoretiků pracuje pouze v Rusku.

Jak snadno uvidíme, práce Dr. Kozyreva měla na ni hlavní vliv

více než 5 000 ruských prací na toto téma od roku 1996. V modelech klasické fyziky nebyla torzní pole nikdy považována za univerzální sílu na úrovni gravitace nebo elektromagnetické energie, a to především proto, že existovala pouze teoreticky. Původní Cartanova teorie z roku 1913 předpokládala, že torzní pole budou asi o 30 řádů slabší než gravitace a že gravitace je již o 40 řádů slabší než elektromagnetická energie! S tak nepatrnou úrovní vlivu, jak říkaly teorie, byla přirozeně rotující „torzní pole“ v podstatě irelevantní poznámkou pod čarou, která by nijak výrazně nepřispěla k jevům, které můžeme ve vesmíru pozorovat.

U těch vědců, kteří si zachovali otevřenou mysl, vyvolaly práce Trautmana, Kopczyynského, F. Hehla, T. Kibblea, D. Sciama a dalších na počátku 70. let vlnu zájmu o torzní pole. Tvrdá vědecká fakta rozbila Cartanův 60 let starý mýtus založený na teorii, že taková pole jsou slabá, malá a nemohou se pohybovat vesmírem. Mýtus Einstein-Cartanovy teorie byl, že spirálovitá torzní pole se nemohla pohybovat (tj. zůstala by statická) a mohla existovat pouze v prostoru mnohem menším než atom.

Sciama a kol. prokázali, že tato základní torzní pole očekávaná v ECT skutečně existovala a byla označována jako „statická torzní pole“. Rozdíl byl v tom, že byla demonstrována také „dynamická torzní pole“, s vlastnostmi mnohem pozoruhodnějšími, než předpokládali Einstein a Cartan.

Statická torzní pole jsou podle Sciama a spol. vytvářena z rotujících zdrojů, které nevyzařují žádnou energii. Jakmile však máte rotující zdroj, který uvolňuje energii v jakékoli formě, jako je Slunce nebo střed Galaxie, a/nebo rotující zdroj, který má více než jednu formu pohybu vyskytující se ve stejnou dobu, jako je planeta který se otáčí kolem své osy a zároveň se otáčí kolem Slunce, pak se automaticky vytváří dynamická torze. Tento jev umožňuje torzním vlnám šířit se prostorem místo toho, aby jednoduše zůstávaly v jediném „statickém“ místě. Torzní pole, jako je gravitace nebo elektromagnetismus, se tedy mohou ve vesmíru pohybovat z jednoho místa na druhé. Navíc, jak zjistíme v dalších kapitolách, Kozyrev před desítkami let dokázal, že tato pole se pohybují „superluminálními“ rychlostmi, což znamená, že daleko překračují rychlost světla. Pokud dokážete mít impuls, který se pohybuje přímo „látkou časoprostoru“, cestuje supersvětelnými rychlostmi a je oddělený od gravitace nebo elektromagnetismu, máte významný průlom ve fyzice – takový, který vyžaduje „fyzické vakuum“ , „energie nulového bodu“ nebo „éter“ musí skutečně existovat.

1.6 HLAVNÍ SEZNAM JEVŮ, KTERÉ VYTVÁŘÍ KOZYREVOVY ÚČINKY

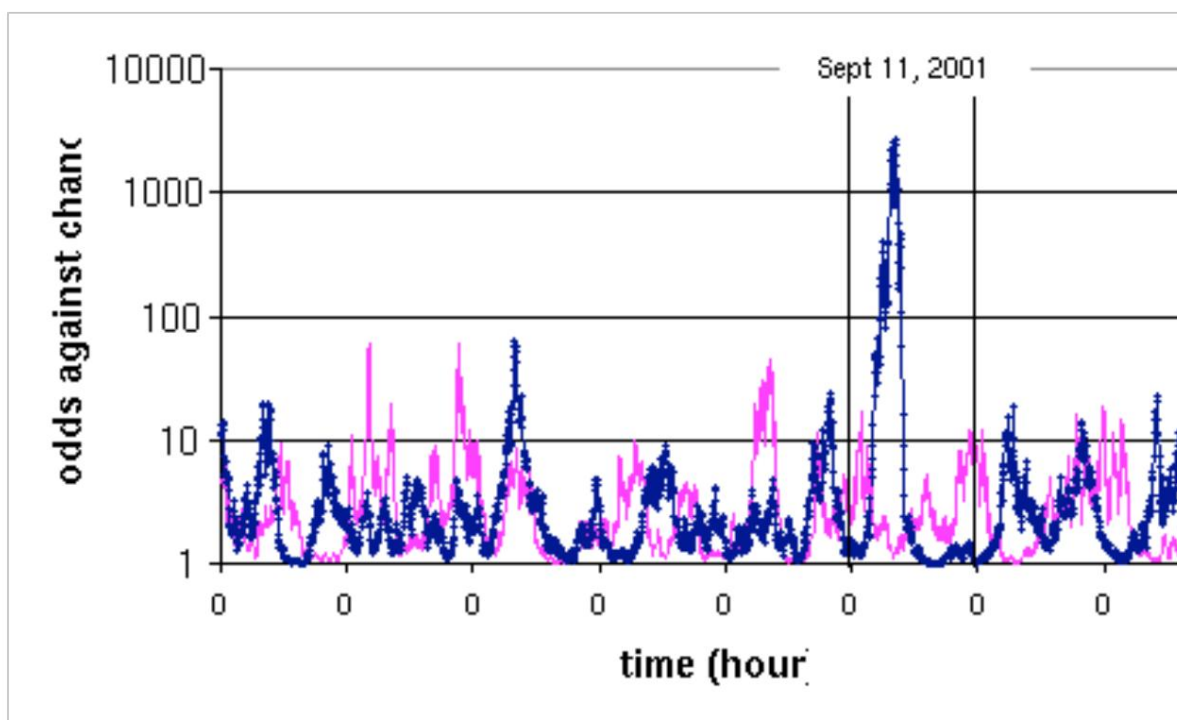
Kozyrevovy experimenty začaly v 50. letech 20. století a byly prováděny od 70. let 20. století za trvalé pomoci Dr. VV Nasonova, který pomohl standardizovat laboratorní metody a statistickou analýzu výsledků.

Je důležité mít na paměti, že tyto experimenty byly prováděny za nejpřísnějších podmínek, opakovaly se ve stovkách nebo v mnoha případech v tisících pokusů a bylo o nich psáno do rozsáhlých matematických podrobností. Byly přísně recenzovány a Lavrentyev a další nezávisle replikovali výsledky. (V této knize jsme vynechali matematické/analytické analýzy Kozyrevových výsledků, abychom zlepšili její čitelnost.) Některé speciálně vyrobené detektory využívající rotaci a vibrace byly navrženy tak, aby reagovaly v přítomnosti torzních polí, která Kozyrev nazval „tok

čas."

Pokud se vrátíme k naší dřívější analogii, řekli jsme, že se hmota chovala poněkud jako houba ve vodě. Pokud uděláme něco, co naruší strukturu houby, například ji zmáčkneme, roztočíme nebo rozvibrujeme, uvolní část své vody zpět do svého okolí. V průběhu let byly objeveny všechny následující procesy vedoucí k vytvoření „časového toku“ torzních vln v laboratoři v důsledku jejich narušení hmoty v nějaké formě: • deformace fyzického objektu • setkání proudu vzduchu s překážka • provoz přesýpacích hodin naplněných pískem • absorpce světla • tření • hoření • akce pozorovatele, např. pohyb hlavy • zahřívání nebo ochlazení předmětu • fázové přechody v látkách (zmrazené na kapalina, kapalina až pára atd.) • rozpouštění a míchání látek • dozrívající úhyn rostlin • nesvětelné záření z astronomických objektů • náhlé změny lidského vědomí

Kromě matoucí závěrečné položky související s vědomím můžeme snadno vidět, jak každý proces nějakým způsobem narušuje hmotu, a tak způsobuje, že absorbuje nebo uvolňuje nepatrná množství své éterické „vody“, což dokonale zapadá do naší analogie s houbou. Ještě důležitější je, že skutečnost, že silná emocionální energie může také způsobit měřitelnou reakci na dálku, byla opakovaně zdokumentována nejen Dr. Kozyrevem, ale mnoha dalšími, a zde se dostávají naše koncepty psychických jevů a vědomí. obrázek. Tyto koncepty se staly ještě větší novinkou po teroristickém útoku na Spojené státy z 11. září 2001, kdy Dean Radin a jeho tým z Ústavu noetických věd dokázali změřit ohromnou změnu v chování počítačových generátorů náhodných čísel obklopujících čas bezprostředně před a po útoku:

Obrázek 1.4 – Data z Radin / INS měřící změnu v masovém vědomí 11. září 2001

Graf ukazuje, že změna v masovém vědomí lidstva nějak ovlivnila chování elektromagnetické energie v počítačových obvodech po celém světě, zejména v těch počítačích, které jsou nejbližší Severní Americe. Později uvidíme, že je to jen začátek zcela nového světa „vědy o vědomí“. Naznačíme, že torzní vlny a vědomí jsou v podstatě totožné projevy inteligentní energie.

Když se vrátíme do „pohodlnější“ arény fyzické hmoty, Kozyrevova práce ukázala, že torzní pole lze absorbovat, stínit nebo někdy odrážet.

Například cukr může absorbovat, polyetylenový film a hliník mohou stínit a jiné formy hliníku nebo zrcadla mohou odrážet. Kozyrev zjistil, že v přítomnosti tohoto energetického toku budou předměty, které jsou tuhé a nepružné, vykazovat změny hmotnosti, zatímco pružné, elastické předměty budou vykazovat změny ve své elasticitě a/nebo viskozitě. Kozyrev také ukázal, že váha kolovrátek se změní, pokud bude vibrovat, zahřát nebo ochlazovat nebo pokud jím prochází elektrický proud. Jak vidíme, všechna výše uvedená chování docela dobře zapadají do naší analogie „houba“ hmoty absorbující nebo uvolňující malá množství energetické „vody“.

1.7 SESTAVENÍ MECHANICKÉHO DETEKTORU PRO „TOK ČASU“

Je zřejmé, že největší nezodpovězenou výzvou v tomto bodě by bylo, jak by taková energie mohla být mechanicky detekována. Koneckonců, po více než století zcela unikala mainstreamu. Zde je důležité si uvědomit, že ačkoli jsou síly torzních vln na hmotu relativně malé, vyvíjejí stálý tlak. Výzkum Shipova, Terletského a dalších ruských teoretiků přímo spojil energii torzních polí s energií gravitace, což vedlo k pojmu „energie gravispinu“ a vědě o

"gravispinorika." V těchto nových teoriích jsou gravitace a rotace spojeny stejným základním způsobem, jako se spojují elektrostatika a magnetismus, aby vytvořily elektromagnetickou vlnu. Ačkoli torzní vlny mohou cestovat v jakémkoli směru, jsou nejčastěji absorbovány do sestupného toku gravitačního pole.

Takže nejsilnější účinky tlaku torzních vln by byly mírné spirálovité pohyby spojené s gravitací. Vzhledem k tomu, že se jedná o velmi jemný tlak, obvykle žádný takový pohyb v sobě nebo v padajících předmětech nezaznamenáme.

Mnoho Kozyrevových mechanických detektorů torzních vln zahrnovalo objekty v pohybu, jako je rotující gyroskop nebo asymetrické výkyvné kyvadlo.

Jednoduchá analogie nám pomáhá začít chápat, jak takové objekty v pohybu dokázaly zachytit tento jemný tlak. Pokud máte loď na moři a nesrovnáte své plachty se směrem proudění větru, pak se vaše loď nepohne. Vaše plachty musí být v souladu se směrem větru, a pokud se proud větru změní, musíte plachtou také pohnout, abyste zachytili nový směr. Detekce torzních vln je obtížnější proces než plavba, protože torzní vlny neustále mění svůj směr ve formě trojrozměrné spirály. Nějakým způsobem musíte v detekčním objektu vytvořit vibrace, které mu umožní neustále využívat trojrozměrnou, pohybující se spirálu energetické síly.

Kozyrev dokázal zachytit jemný tlak torzních vln kombinací dvou různých forem vibrací nebo pohybu najednou. Jak přesně to bylo provedeno, probereme v následujících odstavcích. Za těchto speciálních laboratorních podmínek by bylo možné použít gyroskopy nebo kyvadla k interakci s energií „časového toku“, jak to nazval Kozyrev. V těchto případech budou takové detektory vykazovat změny hmotnosti nebo náhlé úhlové pohyby v reakci na energii.

Jedním z nejzákladnějších detektorů energie „časového toku“, které Kozyrev používal, byla „torzní váha“, což znamená, že to byl balanční paprsek, který se mohl volně otáčet, když byl zavěšen na niti. Jak je popsáno v Kozyrevově prvním článku z roku 1971, torzní váha neměla rovnoměrné rozložení hmotnosti na obě strany, protože jeden konec nosníku vážil deset gramů a druhý konec byl pouze jeden gram. Kozyrev zavěsil tento paprsek provázkem (vlákem) kapronu o průměru 30 mikrometrů a délce 5-10 centimetrů. Struna byla připevněna mnohem blíže k těžšímu konci nosníku než ke konci lehčímu, takže paprsek zůstal v dokonalé vodorovné poloze působením gravitace. Toto umístění také vytvořilo větší napětí v samotném nosníku, takže se velmi snadno pohyboval. Lehčí konec paprsku byl vytvarován do ukazovátka, takže Kozyrev mohl na úhloměru změřit, o kolik stupňů se paprsek kdykoli posunul.

Aby nedošlo k ovlivnění atmosférou, byl celý systém uzavřen pod skleněným uzávěrem, aby mohl být veškerý vzduch uvnitř vysáván.

Dále Kozyrev obklopil uzávěr kovovou sítí (podobnou Faradayově kleci), aby byly odstíněny všechny známé elektromagnetické vlivy.

Nejdůležitější je, že horní část vlákna, odkud visela váha paprsku, byla mechanicky rozvibrována elektromagnetickým zařízením.

Experimenty nebyly považovány za platné, pokud by paprsek nezůstal dokonale nehybný i za přítomnosti dalších vibrací v horní části

těťiva. Tyto extra vibrace kývání horní části struny však vytvořily větší citlivost na vnější vibrace, které by se rozechvěly celým objektem. Již máme nerovnou sadu závaží, která jsou pečlivě zavěšena na tenkém provázku, aby zůstala vodorovně, což nám dává systém, který je pod velkým tlakem a bude se pohybovat velmi snadno při sebemenším dotyku.

To je podobné jako síla páky, která umožňuje osobě zvednout celé auto jednoduchým otočením zvedáku. Když k tomu přidáte také napětí z vibrací pohybujících se nahoru a dolů na struně a do samotné váhy, máte všechny potřebné ingredience k tomu, aby byl detektor tak extrémně citlivý, že šeptem měkký tlak torzních vln může vykazovat měřitelný efekt. . Toto je jeden z několika chytrých způsobů, jak zachytit a detekovat tyto síly. (Jako další příklad může být gyroskop uveden do pohybu a poté zavěšen na strunu, která vibruje.)

V některých ohledech tato zvýšená citlivost funguje stejně jako u hokejového stolu, kde máte plochý obdélníkový povrch s mnoha malými otvory, které vystřelují vzduch přímo nahoru. Hra se hraje s lehkým, plochým pukem, který dva hráči srážejí dopředu a dozadu. Pokud vzduch běží po stole (podobně jako asymetrie rovnováhy a extra vibrace na vláknu v Kozyrevových experimentech), pak v tomto případě je gravitace na puk bráněna silou směřující vzhůru, což vytváří jemnější rovnováhu mezi těmito dvěma. Puk může zůstat zcela nehybný, když je ponechán sám, ale pokud do systému zavedete novou energii úderem do puku, když je zapnutý vzduch, pohybuje se extrémně rychle a s velmi malým úsilím. Když je vzduch vypnutý, puk se pohybuje mnohem pomaleji a vyžaduje větší sílu, aby se dal do pohybu.

To samé platí s Kozyrevovými detektory. Pokud není zahrnuta extra vibrační energie, pak byste měli štěstí, že někdy uvidíte reakci, protože „tlak“ torzních vln není normálně dostatečně silný, aby pohnul stacionárním objektem. Mnoho vědců, kteří se pokoušeli zopakovat Kozyrevovy experimenty, často neuspěli, protože extra vibrace nepovažují za důležité. Torzní vlny přirozeně nezaznamenáte u kyvadla, pokud není asymetrické a/nebo pokud do něj nevnášíte vibrace v horní části struny. Dalším způsobem, jak si tento efekt představit, je naše analogie z prologu, týkající se rozdílu mezi kapkou vody, která se položí na studený kov, a kapkou vody, která se položí na rozpálenou pánev. Vibrace kovu v pánvi způsobí, že se voda kolem pánve stočí a stane se velmi citlivou na sebemenší změnu tlaku z jakéhokoli směru.

Pro naše duchovně založené čtenáře je zajímavé poznamenat, že učení zasvěcenců odkazovalo na potřebu „zvyšovat své vibrace“ po tisíce let, pokud chcete být schopni vnímat neviditelnou energii vesmíru. Jak jsme prokázali na některých našich workshopech, během relativně krátké doby může být lidská bytost vycvičena k tomu, aby dotykem reagovala na jemný tlak torzních vln v lidské „auře“. S větším tréninkem, jak je popsáno v dílech Rudolpha Steinera nebo Carllose Castenady, lze lidské energetické pole nakonec vidět vizuálně. Ve druhé části budeme diskutovat o obsáhlých důkazech, které dokazují, že lidské energetické pole skutečně existuje jako složka torzních vln našich fyzických těl.

1.8 JEDNODUCHÝ POHYB VYTVÁŘÍ TORZNÍ VLNY

Některé Kozyrevovy experimenty se zdály téměř klamně jednoduché,

s ohledem na účinky, kterých byl schopen dosáhnout. Například jednoduché zvedání a spouštění závaží o hmotnosti 10 kg by vyvíjelo torzní tlak na kyvadlo ve vzdálenosti 2-3 metrů, což je efekt, který by dokonce prošel stěnami. Kyvadlo, které bylo použito jako detektor, bylo ve vakuu stíněné sklem, takže tento efekt nemohl být způsoben vzduchem.

Klíčovou složkou experimentu bylo opět to, že horní část struny potřebovala vibrovat, aby se zavedlo další napětí a pohyb, který by umožnil kyvadlu zachytit tlak torzních vln. Toto je další experiment, který ukazuje, jak se samotná hmota 10kilogramového závaží chová jako houba ve vodě a vytváří „vlnky“ v okolní „vodě“, když se pohybuje nahoru a dolů. Opět jde o základní vlastnost hmoty.

1.9 ZVÝŠENÍ A SNÍŽENÍ HMOTNOSTI ZPŮSOBENÉ JEDNODUCHÝM POHYBEM

V jiném podobném experimentu měl Kozyrev typickou trámovou váhu, která se používá pro měření hmotnosti, kde pravá strana měla pevné závaží a levá strana měla hák pro zavěšení různých předmětů. V tomto případě byly předměty, které Kozyrev visel z levé strany, také jen jednoduchými závažími, pouze byly připevněny na gumových proužcích, které umožňovaly jejich snadnou montáž na váhu. Normálně, se závažími na obou stranách ve stabilní poloze, by paprsek zůstal vyvážený při určité hmotnosti, kterou lze změřit na jeho stupnici. Kozyrev pak stabilizoval rameno váhy paprsku buď rukou, nebo svorkou, aby se nehýbalo, a sundal předmět nalevo z háku. Potom třepal předmětem nahoru a dolů na kusu gumy asi jednu minutu. To je vše!

Poté, co by předmět v dokonalém klidu položil zpět na balanční rameno, znovu změřil jeho hmotnost, která by byla o něco vyšší než dosud. Váhy by pak ukazovaly naměřenou hmotnost předmětu postupně klesající, protože uvolňoval nadbytečnou energii, kterou přijal. Poznamenal, že je důležité, aby jeho ruka nezahřívala rameno váhy při držení, takže by obvykle místo toho použijte kovovou svorku k držení tyče. Zajímavé je, že v určité dny by tento test fungoval docela snadno, zatímco v jiné dny by fungoval jen velmi obtížně nebo vůbec.

Totéž platí pro výše uvedený experiment, kde bylo 10 kg závaží opakovaně zvednuto a spouštěno. Tento jev je znám jako „časově proměnný“ fenomén a bude diskutován níže.

1.10 VÝSLEDKY KOZYREV BYLY REPLIKOVÁNY, NIKDY NEVYPRÁCENY

Mnoho čtenářů očekávalo, že Kozyrevovy efekty jsou jednoduše způsobeny chybami v jeho nahrávce. Zde je důležité připomenout, že neexistuje žádný konkrétní vyvrácení experimentálních výsledků NA Kozyreva a VV Nasonova (Levich, 1996). Nezávislé skupiny výzkumníků nyní navíc reprodukovaly a potvrdily některé Kozyrevovy experimenty. Patří mezi ně AI Veinik z 60. – 80. let 20. století, Lavrentyev, Yeganova et al. v roce 1990 Lavrentyev, Gusev a kol. v roce 1990 a Lavrentyev et al. v letech 1991 a 1992. Americký výzkumník Don Savage také replikoval velkou část Kozyrevovy práce a publikoval ji ve Speculations in Science and Tech.

Kromě toho, bez jakékoli znalosti Kozyrevovy práce, v roce 1989 G. Hayasaka a S. Tekeyuchi objevili podobné účinky na hubnutí s rotujícími 150gramovými gyroskopy a nedávno dosáhli úspěchu tím, že upustili

gyroskopy mezi dvěma přesnými detektory laserového paprsku. (Nezapomeňte, že gyroskop, který je vážen v rotujícím a nerotujícím stavu, nevykazuje žádné měřitelné změny hmotnosti, pokud není zaveden další proces, jako je vibrace, pohyb, (v tomto případě klesání) vedení tepla nebo přechod elektrického proudu.) Výsledky studie Hayasaka et al., provedené jménem společnosti Mitsubishi, se překvapivě dostaly do mainstreamových médií. Kromě toho skutečně připisovali své výsledky účinkům torzních polí. Mnoho dalších výzkumníků jako Dr. SM Polyakov, Dr. Bruce DePalma a Sandy Kidd nezávisle na sobě objevilo gravitační změny pomocí gyroskopů, ale zdá se, že většina z nich plně nepochopila tekutou povahu éteru, který se vždy pohybuje ve spirále. torzních vln.

1.11 ANTIGRAVITAČNÍ ÚČINKY ZPŮSOBENÉ SMĚREM OTÁČENÍ

Mnoho Kozyrevových experimentů ukázalo, že směr pohybu detektoru byl velmi důležitý při vytváření měřitelných změn hmotnosti. Zjistil, že gyroskop, který vibruje, zahřívá nebo vede elektřinu, podstatně sníží svou hmotnost, když se otočí proti směru hodinových ručiček, zatímco by zůstal nezměněn, pokud by se otočil ve směru hodinových ručiček. Kozyrev došel k závěru, že to bylo způsobeno „Coriolisovým efektem“, kdy objekt skutečně bude vykazovat rotační pohyb, když bude vržen směrem k povrchu Země. V konečném důsledku je to způsobeno jemným spirálovitým torzním tlakem, který je udělován toku éteru (gravitace), když se řítí do země a udržuje existenci všech jejích atomů a molekul. V roce 1680 Newton a Hook potvrdili, že Coriolisův efekt byl skutečný, svržením předmětů do dlouhých důlních šachet a experiment byl poté mnohokrát opakován. Coriolisův efekt způsobuje pohyb proti směru hodinových ručiček na severní polokouli a pohyb ve směru hodinových ručiček na jižní polokouli a je považován za hlavní sílu za pohybem meteorologických systémů. Musí být také zohledněn při palbě z kanónů s dlouhým dosahem na konkrétní cíl, což byl před objevením Coriolisova efektu velmi matoucí vojenský problém. Je to další málo známý vědecký fakt, který si většina lidí neuvědomuje.

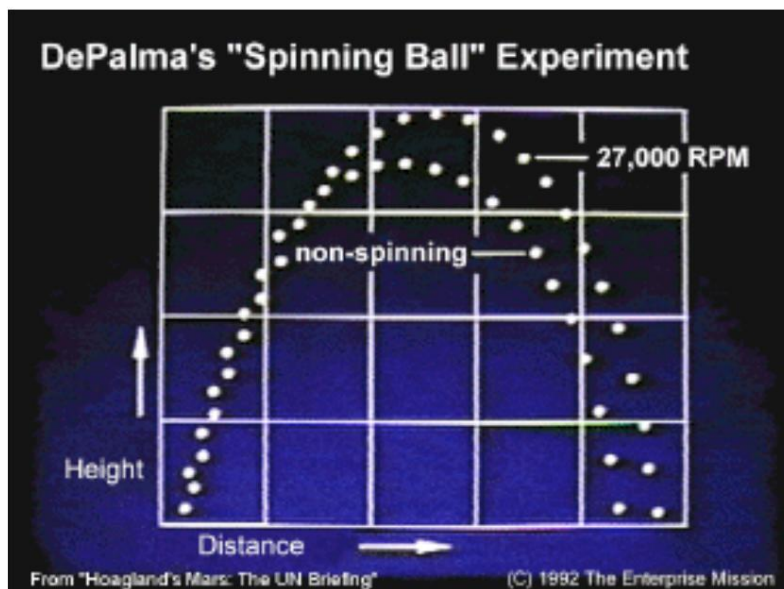
Pamatujeme si, že Kozyrev nejprve vibroval, zahříval nebo elektrifikoval svůj gyroskop, aby viděl jeho anomální efekty. Za těchto podmínek by pak pohyboval gyroskopem ve směru nebo proti směru hodinových ručiček. Pokud se vibrační gyroskop na severní polokouli pohybuje proti směru hodinových ručiček, pohybuje se současně s protisměrným proudem Coriolisova jevu. To způsobí, že objekt absorbuje část energie, která by jej normálně tlačila dolů, a poté se změní malý, ale jasný pokles jeho hmotnosti.

Práce G. Hayasaky a S. Tekeyuchi, kterou jsme zmínili výše, nezávisle potvrdila stejný anomální výsledek. Když se jejich gyroskop otáčel proti směru hodinových ručiček, klesal by pomaleji, než se očekávalo, zatímco pokud by se točil ve směru hodinových ručiček, nemohli detekovat žádné změny, čímž by se ověřily Kozyrevovy nálezy. Japonsko je přirozeně také na severní polokouli.

Kozyrev také zjistil, že v těchto experimentech by byla zavedena další torze, pokud by jeho gyroskop nebyl udržován 100% vodorovně, což mu naznačovalo, že gravitace, která se pohybuje přímo dolů, je nějak spojena s torzními vlnami, jak potvrdili pozdější teoretici. Bez existence éteru a fenoménu dynamické torze by žádný z těchto výsledků ani nebyl

vzdáleně možné.

1.12 EXPERIMENT S TOČÍCÍM KOULEM DEPALMY

Obrázek 1.5 – Data experimentu Dr. Bruce DePalma s rotující koulí z Hoaglandova brífinku OSN v roce 1992

Dokonalý příklad využití torzních vln rotací objevil zcela nezávisle Dr. Bruce DePalma, často citovaný RC

Hoagland a kol. na webových stránkách Enterprise Mission. V úplném vakuu vzala DePalma dvě ocelové kuličky a katapultovala je do vzduchu ve stejných úhlech se stejnou silou. Jediný rozdíl byl v tom, že jedna koule rotovala 27 000krát za minutu a druhá byla nehybná. Rotující koule cestovala výš do vzduchu a pak klesala rychleji než její protějšek, což porušilo všechny známé fyzikální zákony. Jediným vysvětlením tohoto efektu je, že obě koule do sebe nasávají energii z neviditelného zdroje a rotující koule tak „nasává“ více této energie než její protějšek – energie, která by normálně existovala jako gravitace a pohybovala se dolů do Země. S přidáním výzkumu torzního pole můžeme vidět, že rotující koule byla schopna využít přirozeně spirálovité torzní vlny ve svém prostředí, což jí poskytlo další přísun energie.

1.13 ČASOVĚ PROMĚNNÉ EFEKTY

Kozyrev zjistil, že v rámci jeho experimentů vzniká časově proměnný efekt. Zjistil, že tyto experimenty fungovaly nejlépe na konci podzimu a v první polovině zimy, ale v létě byly téměř nemožné. Kozyrev věřil, že zahřívání atmosféry v létě vytváří poruchu, která přerušuje tok torzních vln. Dodatečné teplo by způsobilo, že se molekuly vzduchu chvěly prudčeji, a to by zase narušilo jemné spirálovité tlaky, jak se torzní vlny pohybují. Jak sám vysvětlil, „zahřívání slunečními paprsky vytváří atmosférický zátěž, který narušuje [experimentální] efekty“. Dříve ve své kariéře si myslel, že tento časově proměnný efekt je způsoben přirozeně se vyskytujícími růstem vegetace v teplejších měsících, protože si již všiml, že pouhá přítomnost rostoucích rostlin může ovlivnit jeho experimentální výsledky, protože budou čerpat energii do sebe, které by normálně proudily do

detektory. Je zřejmé, že kombinace rostlin absorbujících energii pro svou obživu v létě a zvýšený chaos vibrací v teplejší atmosféře by mohly být zodpovědné za potíže při provádění takových měření během teplejších období.

Tento sezónní experimentální efekt by také mohl zabránit americkým vědcům, kteří by mohli žít v oblasti, jako je jižní Kalifornie, v tom, aby byli schopni replikovat jeho výsledky, protože nikdy nezažili pozdní podzimní a zimní podmínky, které byly pro experimenty nejpříznivější.

1.14 POLOHA, POLOHA, POLOHA

Dalším celkovým důsledkem Kozyrevovy práce je, že geografická poloha experimentu také dělá významný rozdíl. Nejlepších výsledků dosáhl, když prováděl měření poblíž severního pólu, přičemž nejdobrodružnější bylo prováděno na kouscích unášeného ledu s maximální zeměpisnou šířkou $84^{\circ} 15'$, přičemž severní pól byl na 90° . To je velmi důležitý bod, protože nám ukazuje, že největší množství energie torzních vln proudí do Země v polárních oblastech a slábne, jak se pohybujeme směrem k rovníku.

Většinu čtenářů jistě napadne, proč by byly nějaké efekty spojené s póly země. Odpověď najdeme ve studii magnetismu. V letech 1991-92 AI Veinik zjistil, že typické „permanentní“ železné feritové magnety nemají pouze kolektivní magnetické pole, ale také kolektivní torzní pole, s pravotočivým rotací na severním pólu a levotočivou rotací na jihu. Dr. GI Shipov prokázal, že všechna elektromagnetická pole generují torzní vlny. Takže, protože všichni víme, že magnetické pole Země je nejvíce soustředěno na pólech, pak můžeme vidět, že největší síla torzních vln by byla také v polárních oblastech. Richard Pasichnyk ve svých knihách a webových stránkách prokázal, že impulsy zemětřesení se šíří rychleji ze severu na jih než z východu na západ. Přidaný tlak torzních vln, proudících a vystupujících v polárních oblastech, tedy ovlivňuje mnohem víc než jen typickou severojižní polaritu magnetického pole, kterou lze měřit kompasem.

Kozyrev také určil, že torzní energie proudí na jižní polokouli Země jinak než na severní, a to je opět způsobeno Coriolisovým efektem. Také objevil, že rychlost gravitačního zrychlení se mezi severní a jižní polokoulí mírně mění o jemný faktor $3,10^{-5}$. Zdá se, že je to způsobeno málo známým faktem, že kulovitý tvar Země je ve skutečnosti na severní polokouli plošší než na jižní! To bylo také pozorováno a měřeno na jiných planetách, jako je Jupiter a Saturn. Kozyrev věřil, že protože povrch jižní polokoule byl o něco dále od zemského těžiště než severní polokoule, bylo to zodpovědné za jemnou změnu rychlosti gravitačního zrychlení.

1.15 LATENTNÍ SÍLY EXISTUJÍCÍ PO PŘESTAVĚNÍ GENEROVÁNÍ ENERGIE

Slovo „latentní“ znamená „zbylý“ a Kozyrev pozoroval určité efekty, které pokračovaly ještě nějakou dobu poté, co přestal vytvářet torzní vlny a/nebo rušit měřené objekty. Pamatujeme si, že Kozyrev předvedl, jak by fungovalo jednoduché zatřepání závaží na gumovém proužku

způsobit, že se jeho hmotnost zvýší, a že by pomalu klesl zpět na svou normální klidovou hmotnost, jakmile by byl umístěn zpět na kladinu. Doba, kterou objekt potřebuje k návratu do své normální hmotnosti, je způsob, jakým měříme „latentní sílu“, kterou je schopen udržet.

Některé předměty budou v Kozyrevových experimentech přibírat a hubnout rychleji než jiné. Kozyrev dospěl k závěru, že rychlost, kterou předmět přibírá nebo ztrácí váhu, je ve skutečnosti založena na jeho hustotě nebo tloušťce, nikoli na jeho celkové hmotnosti. Ukázal, že ke ztrátě hmotnosti dochází exponenciální rychlostí a čím je materiál hustší, tím rychleji zmizí zbytkové síly. Zde je několik příkladů: • Olovo při hustotě 11 ztratí své latentní síly za 14 sekund, • Hliník při hustotě 2,7 ztratí své latentní síly za 28 sekund a • Dřevo při hustotě 0,5, ztrácí své latentní síly za 70 sekund.

Pokud se to zdá těžko pochopitelné, mohli bychom myslet na skutečnost, že hustší a tlustší houba, jako je pěna použitá v matraci nebo sedáku, má v sobě mnohem větší „pružinu“ než lehčí, tenčí, jako je např. unavená stará kuchyňská houba. Čím více „pružiny“ materiál má, tím rychleji může absorbovat a uvolňovat energii. Kozyrev také testoval tyto účinky na mědi, mosazi, křemenu, skle, vzduchu, vodě, uhlí, grafitu, kuchyňské soli a dalších a uvedl, že „největší účinky s maximální dobou konzervace byly pozorovány na porézních materiálech, jako jsou cihly nebo sopečný tuf.“ (Nasonov 1985a, s. 15). To by nás mělo zajímat, protože houba v naší analogii je také porézní materiál, což znamená, že je uvnitř sebe vyplněna mnoha póry nebo otvory.

1.15.1 EFEKT ASPDEN

Dalším příkladem latentních sil existujících v systému je Aspdenův efekt, který objevil Dr. Harold Aspden z Cambridgeské univerzity. Tento experiment zahrnoval gyroskop, jehož centrální kolo bylo vyrobeno ze silného magnetu. Normální množství energie, které by bylo potřeba k otočení gyroskopu na určitou maximální rychlost, bylo 1000 joulů. Rotace gyroskopu by způsobila, že by se éterická energie uvnitř jeho centrálního kola začala spirálovat jako sklenice vody, která se míchá lžící, a tento pohyb bude pokračovat uvnitř objektu, i když Dr.

Aspden zastavil gyroskop.

Překvapivě až 60 sekund poté, co se Aspdenův gyroskop přestal otáčet, trvalo desetkrát méně energie, aby se vrátil na stejnou rychlost, jakou dosáhl poprvé – pouhých 100 joulů. Toto je další reprodukovatelný efekt, který byl prostě ignorován mainstreamem, protože „porušuje zákony fyziky“. S Kozyrevovou prací v pozadí však můžeme slyšet smích ruských vědců, když čtou o potížích doktora Aspdena přimět kohokoli na Západě, aby uznal tento efekt.

Nyní, pokud jste dávali pozor, můžete si všimnout, že Kozyrev ukázal, že olovo (Pb) si udrželo své latentní síly po dobu 14 sekund a hliník po dobu 28, a přesto si gyroskopy Dr. Aspdena udržely svou sílu po celých 60 sekund. To je způsobeno skutečností, že extra éterická / torzní energie je využita silným permanentním magnetem tvořícím střed gyroskopu – a v Convergence III jsme ukázali, jak byla tato základní vlastnost rotujících magnetů využita k vytvoření mnoha různých „volné energie“. “ zařízení.

1.16 HLAVNÍ SEZNAM NEMECHANICKÝCH DETEKTORŮ

Přestože jsme dosud diskutovali o gyroskopech, kyvadlech a torzních paprskách, Kozyrev také objevil nemechanické detektory, které by mohly zachytit energii „toku času“. „Nemechanickým“ rozumíme to, že torzní vlny lze detekovat bez běžně požadovaných pohyblivých částí, což zahrnuje dvě různé formy mechanických vibrací nebo pohybu, jako je gyroskop, torzní vyvážení a kyvadlo. Některé z těchto nemechanických detektorů mohou vykazovat poměrně podstatné změny v přítomnosti torzních polí a v případě wolframu a křemene mohou být účinky torzních polí na materiál nevratné. Všechny následující budou ukazovat změny v přítomnosti energie torzních vln: • vodivost elektronických rezistorů, zejména těch vyrobených z kovového wolframu • hladina rtuti v teploměrech • vibrační frekvence oscilátorů z křemenných krystalů • elektrické potenciály termočlánků • viskozita vody • množství elektronické práce, kterou lze vykonat ve fotoelektrickém článku • reakční rychlosti chemických sloučenin (jako je Belousov Zhabotinsky efekt) • růstové parametry bakterií a rostlin

Velmi podrobné shrnutí Kozyrevovy práce, včetně přesných grafů, podrobných statistik, analýz a popisů všech výše uvedených detektorů, lze nalézt v „A Substantial Interpretation of NA Kozyrev's Conception of Time“, AP Levich, 1996.

1.17 ČERNICKÉ REPLIKACE

Některé z těchto nemechanických detektorů torzních vln byly reprodukovány týmem AV Chernetsky, YA Galkin a SN Kolokoltzev, kteří také vytvořili zařízení, které generovalo a ukládalo tuto éterickou energii podobně jako kondenzátor, což je elektronická součástka, která uchovává elektrický náboj.

Svůj vynález označovali jako „samogenerující se vybíjecí zařízení“. Stejně jako Kozyrev, Chernetsky a spol. zjistili, že úroveň odporu v elektronickém obvodu by se změnila, pokud by byla jeho část umístěna mezi dvě kondenzátorové desky zařízení, když byl v provozu. Také vibrační frekvence křemenného oscilátoru mohla být 1000krát nebo vícekrát rychlejší, než byla před umístěním mezi desky. To by mělo zvednout obočí, protože spolehlivost křemenných krystalů udržovat stálý pulzující rytmus, zatímco jimi prochází elektřina, se používá k udržování přesného času ve velké většině existujících digitálních hodinek a hodin.

1.18 LATENČNÍ SÍLY VE VAKUU A VE HMOCI

Chernetsky a kol. také zjistili, že jejich „samogenerující se výbojové zařízení“ může vytvořit „statické“ nebo nepohyblivé torzní pole v samotné struktuře časoprostoru. Proudící „proud“ může být vytvořen v tekutém éteru, i když v oblasti neexistovala žádná hmota. Chernetsky a kol. mohli stále měřit stejné účinky torzního pole v oblasti, která byla mezi dvěma deskami stroje, poté, co byl stroj vypnut a daleko od oblasti! Latentní efekty by byly ještě měřitelné wolframovým kovem popř

křemenné oscilátory.

Další podobný efekt objevil Donald Roth, který nazval „Magnetická paměť“ a zdokumentovaný Institutem pro novou energii. Roth zjistil, že dokáže přiblížit magnet dostatečně blízko k vahám s paprskem, že by váhu přitáhl k sobě, a asi po pěti dnech by se magnet mohl posunout mnohem dále od váhy a přitahovat ji stále stejným způsobem. Rusové označují tento koncept jako „strukturování vakua“ a to nám opět ukazuje, že v domněle prázdném prostoru „něco je“ – něco, co dědici Atlantských záhad znali jako „éter“.

Kozyrev také objevil, že fyzikální látka se může stát „strukturovanou“ stejným způsobem. Jak napsal na straně 217 svého článku z roku 1977,

... Těleso umístěné po určitou dobu blízko procesu [který generuje torzní vlny] a poté přivedené do torzní rovnováhy [by] mělo stejný účinek na [torzní rovnováhu] jako [původní torzní generující] proces [produkovaný] sám. Pamatování činnosti procesů je rysem [všech] různých látek, kromě hliníku.

V roce 1984 Dankachov ukázal, že „paměťový“ nebo „strukturovací“ efekt může nastat i s vodou, a toto je jeden experiment, který si čas od času najde cestu do západního alternativního vědeckého myšlení. Experimenty s „pamětí vody“ začínají využitím jednoho ze základních procesů vytváření torzních vln, které způsobí snížení naměřené viskozity nebo tloušťky vody.

Poté se upravená voda umístí k další nádobě s vodou a viskozita nové vody se sníží stejně jako u původní upravené vody.

Jiné experimenty, jako například ty Jacquese Benevisty, ukazují, že tento efekt „paměti vody“ je schopen přenést i do chemických efektů, kde se generátory torzních vln používají k buzení vody s určitou chemickou sloučeninou v ní. Poté může být tato sloučenina energeticky přenesena do uzavřené nádoby s čistou vodou a uzavřená voda získá stejné chemické vlastnosti jako originál.

1.19 EFEKT SCHRÁNENÍ ENERGIE PŘI ZATMĚNÍ SLUNEČKA

Jak jsme již naznačili v prologu, Slunce je naší jasnou volbou jako primární zdroj torzních vln v naší heliosféře, protože má 99,86 % celkové hmotnosti Sluneční soustavy. V roce 1970 Saxel a Allen ukázali, že během zatmění Slunce přítomnost Měsíce stíní torzní pole Slunce, což způsobuje zvýšení periody oscilace pro torzní rovnováhu. Meteorologové VS Kazachok, OV Khavroshkin a VV Tsyplakov dokázali tento experiment zopakovat během zatmění Slunce v roce 1976 a vyvolat stejný efekt, který pak zveřejnili v roce 1977.

Jiní získali stejné výsledky díky pozorování jednoduchých odchylek kyvadla v době zatmění Slunce.

1.20 MOLEKULÁRNÍ VYROVNÁNÍ PODPORUJÍCÍ NEBO ŠTÍNÍCÍ TORZNÍ EFEKTY

Jak jsme již zmínili, Einstein-Cartanova teorie poprvé vytvořila teoretický základ pro existenci torzních polí v roce 1913. Teorie předpovídá, že v prostoru bude buď pravotočivá, nebo levotočivá torze v závislosti na umístění. Následné objevy v kvantové fyzice související s pojmem „spin“ potvrdily, že „elektrony“ budou mít buď „pravý-

rotace „levou rukou“ nebo „pravou rukou“, což znamená, že je detekován pohyb ve směru nebo proti směru hodinových ručiček. Všechny atomy a molekuly udržují různé stupně rovnováhy mezi pravotočivým a levotočivým spinem. Kozyrev zjistil, že silně pravotočivé molekuly, jako je cukr, mohou odstínit torzní efekty, zatímco silně levotočivé molekuly, jako je terpentýn, je zesílí. Následné ruské vyšetřování také zjistilo, že běžná polyetylenová fólie fungovala jako vynikající štít pro torzní vlny a byla použita v mnoha různých experimentech, jako jsou ty, které diskutoval Dr.

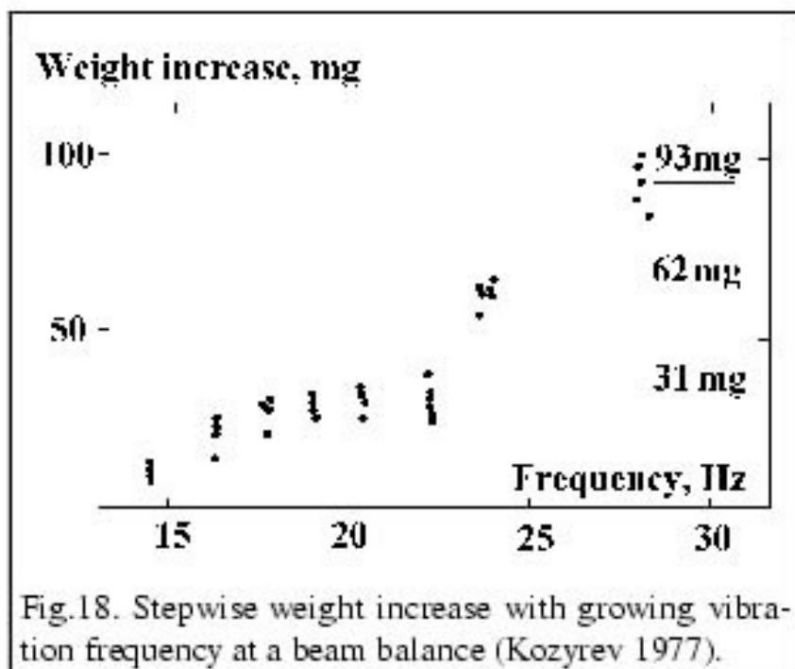
Alexandr Frolov.

1.21 „KVANTIZOVANÉ“ ZMĚNY HMOTNOSTI

Probírali jsme Kozyrevovy experimenty, kdy by byl objekt různými způsoby narušen a jeho změny hmotnosti by se pak v průběhu času pomalu vracely do rovnováhy. V těchto experimentech se objevil jeden důležitý faktor, který snadno nezapadá do naší pohodlné analogie s houbou ve vodě, a který je známý jako „kvantování efektů“. (Co to způsobuje, si vysvětlíme později.) Když je něco kvantováno, znamená to, že se to nepohybuje ani nepočítá plynule, ale pouze po krocích, v určitých specifických intervalech. Jednoduše řečeno, hmotnost předmětu by se při experimentech s „latentní silou“ nezvyšovala nebo nesnižovala neustále, ale spíše v náhlých výbuších. To je pro hmotu jistě vysoce anomální vlastnost. Jak řekl Kozyrev,

Při vibračních experimentech na váze dochází ke snižování hmotnosti... postupně, počínaje určitou vibrační silou. Jak se frekvence vibrací dále zvyšuje, snížení hmotnosti... nejprve zůstává stejné a pak opět postupně roste o stejnou hodnotu... Dosud nebylo nalezeno realistické vysvětlení tohoto jevu... Poté se ukázalo, že kvantování efektu probíhá téměř v všech experimentech. (Kozyrev 1971, s. 126)

Jako příklad, Kozyrev studoval tyto účinky na váze 620 gramů, na kterou by působily vibrace měřené v hertzech nebo cyklech za sekundu. Pamatujeme si, že ochlazením se předmět stáhne, zatímco zahřátím se předmět roztáhne. Ohřev i chlazení jsou funkcemi vibrací, takže v závislosti na tom, jak předmět vibrujeme, můžeme způsobit zvýšení nebo snížení jeho hmotnosti. V tomto experimentu by se hmotnost závaží o hmotnosti 620 gramů mírně zvýšila vystavením vysokorychlostním vibracím. Aby měly experimenty pěkná, čistá čísla, Kozyrev a Nasonov později použili přímou matematickou funkci k „renormalizaci“ výsledků z hmotnosti 620 gramů na vyšší a jednodušší hodnotu 1 kilogram. Čísla uvedená v následujícím odstavci jsou renormalizována na úroveň 1 kilogramu.

Obrázek 1.6 – Kvantované zvýšení hmotnosti s rostoucí frekvencí vibrací, měřeno vyvážením paprsku.

Jak tedy můžeme vidět z tohoto grafu, jak vibrace objektu vzrostly na prahovou oblast 16-23 hertzů (nebo cyklů za sekundu), objekt by vykazoval stabilní nárůst hmotnosti o 31 miligramů. Na této úrovni by Kozyrev mohl zvýšit vibrace mezi 16 a 23 cykly za sekundu a nedetekovat žádné další zvýšení hmotnosti. Když pak náhle zvýšil vibrace na závaží na 24 hertzů, její celkový přírůstek by se spontánně zdvojnásobil na 62 miligramů. Když zvýšil vibrace z 24 na 27 hertzů, nebyla zaznamenána žádná změna hmotnosti. Přesto, když se vibrace zvýšily na 28 hertzů, čistý nárůst hmotnosti by opět náhle vyskočil o dalších 31 hertzů na 93 miligramů. Pokaždé, když by bylo dosaženo nového prahu, byl by k celkovému množství přidán počáteční zisk 31 miligramů. Jak zjistil Kozyrev,

Podařilo se nám získat pětinašobné a dokonce desetinašobné účinky. (!)

Nezapomínejme, že toto „kvantování efektu“ se vyskytovalo téměř ve všech Kozyrevových experimentech, ať už celková hmotnost předmětného objektu rostla nebo klesala. Aby k něčemu takovému mohlo dojít, základní interval 31 miligramů, který byl naměřen s 1 kilogramovým předmětem, musí být funkcí jeho kombinovaného objemu, hustoty, hmotnosti a topologie (tvaru), podobně jako tón, který slyšet při úderu na zvon dané velikosti, tvaru a hustoty. Jak Kozyrev zvýšil frekvenci vibrací v objektu, byly vytvořeny nové intervaly nárůstu hmotnosti, ale vždy v jednotkách 31 miligramů.

Tato „kvantizace efektu“ je ve skutečnosti velmi důležitým klíčem k pochopení multidimenzionální povahy hmoty, což ilustruje, že atomy a molekuly si udržují cibulovitou strukturu vnořených sférických vln. Naše diskuse v další kapitole začnou ukazovat kontext tohoto experimentu a jeho vztah k novým objevům v kvantové fyzice.

1.22 OBTÍŽNOST KOMBINOVAT KOZYREVOVY NÁZORY S HLAVNÍ VĚDOU

Kozyrevovy názory nejsou rychle nebo snadno asimilovány hlavní vědeckou komunitou, zejména na Západě, protože rozsah účinků, které naměřil, je poměrně malý. Například dodatečné síly, které byly zavedeny v jeho mechanických experimentech, změnily hmotnost studovaných objektů pouhým faktorem 10^{-4} až 10^{-5} , jako je například gyroskop, který by se při otáčení a otáčení stal lehčím pouze o 100 miligramů. zároveň vibrovat. Abyste pochopili, jak malá je to změna, nezapomeňte, že určitá účinná látka, která byla přidána do vitamínové pilulky, může mít na etiketě hmotnost 100 miligramů.

Jak sám Kozyrev říká: „Experimentální výsledky ukazují, že vlastnost organizování času má velmi malý vliv na systémy [hmoty, jako jsou hvězdy] ve srovnání s obvyklým, destruktivním průběhem jejich vývoje.

Proto není divu, že tato... entita v našem systému vědeckého poznání chyběla. Jelikož je však malý, je distribuován všude v přírodě a je zapotřebí pouze možnost jeho uložení“ (Kozyrev 1982, s. 71).

ODKAZY: 1 Akimov,

AE a Shipov, GI torzní pole a jejich experimentální

Projevy. Sborník z mezinárodní konference: Nové myšlenky v přírodních vědách, 1996.

2 Anonymní. (Množství vakuového prostoru v žárovce) {Odkaz již není v provozu 6/02}: 3 Fox, Hal. Nyní pojďme Torzní pole. NEN, sv. 5, č. 11, březen 1998, s.1.

URL:

4 Gamow, Georgi. Gravitace. Anchor Books, NY, 1962; p. 138. Keely, Johne.

Sympatická vibrační fyzika.

5 Kozyrev, NA O potenciálu pro experimentální výzkum

Vlastnosti času. 1971.

6 Levich, AP Podstatná interpretace pojetí času NA Kozyreva. Singapur, New Jersey, Londýn, Hong Kong: World Scientific, 1996, str. 1-42.

7 Lyne, William. Fyzika okultního éteru. Creatopia Productions, NM, 1997. ISBN: 0-9637467-2-3 8

Nachalov, Yu.V. Teoretické základy experimentálních jevů.

9 Nachalov, Yu.V. a Parkhomov, EA Experimental Detection of the Torzní pole. 10

Nachalov, Yu.V. a Sokolov, AN Experimentální výzkum nových akcí na dlouhé vzdálenosti. 1993. 11

Ostrander, S. a Schroeder, L. Psychické objevy za železnou oponou. Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, NJ, 1970. 12

Pasichnyk, Richard. The Vital Vastness: Volume One. Spisovatel's Showcase, 2002.

13

Russell, Walter. Božská Ilias. Univerzita vědy a filozofie 14

Taubes, Gary. Relativisté na oběžné dráze. Discover Magazine, březen 1997. 15

Tesla, Nikola. Přednáška před Institutem blahobytu přistěhovalců. 12. května 1938. 16

Wilcock, David. Věda JednotyI. Duben 2001. URL: 17

17. Wright, Walter. Push Gravity

KAPITOLA 02: SVĚTLO NA KVANTOVÉ FYZICE

KAPITOLA 02 – SVĚTLO NA KVANTOVÉ FYZICE

2.1 ZÁKLADY AETERICKÉ KVANTOVÉ MECHANIKY

Experimenty Dr. Kozyreva nám dávají radikálně odlišný pohled na hmotu a její interakci a spojení s okolním prostředím, než jaký se učí ve vědeckém mainstreamu. Proto je zapotřebí nový model kvantové mechaniky, který by zohlednil to, že hmotu je schopna jemně zvyšovat a snižovat svou hmotnost na základě její interakce s neelektromagnetickým, tekutině podobným zdrojem energie. Esoteričtější otázky související s tím, jak se torzní pole propojují s vědomím a spiritualitou, budou přesunuty do pozdějších kapitol; v tomto bodě je naším hlavním zájmem vytvořit fungující systém fyziky, který přesně vysvětluje, co je hmotu. Když už nic jiného, Kozyrevova zjištění nám ukazují, že stále nemáme adekvátní model, který by na tuto otázku odpověděl.

Naštěstí mnoho zkušených myslitelů řeší problémy s kvantovou fyzikou a přišli s modely založenými na éteru, které odpovídají na tyto nepříjemné otázky, které byly v západní mainstreamové vědecké komunitě téměř zcela ignorovány. Mezi tyto průkopníky patřili Dr. Milo Wolff, Dr. Vladimír Ginzburg, Dr. Volodymyr Krasnoholovets, Charles Cagle, „Smart 1234“, Dr. John Nordberg, podplukovník Tom Bearden, Dr. Henry Myers, Dr. Harold Aspden, Dr. RB Duncan, Buckminster Fuller, Dr. Oliver Crane a mnoho dalších. Každý z těchto zdrojů obsahuje různé kousky „skládačky“, nicméně máme pocit, že práce Roda Johnsona je potřebná pro úplné vysvětlení všech zbývajících paradoxů – a bude představena ve čtvrté kapitole.

I když je jisté možné, aby budoucí autoři představili kompletní, jednotný model, my zde pokryjeme dostatek zajímavých momentů, abychom ukázali, že takový model může a skutečně existuje.

2.2 NOVÝ POHLED GINZBURGU NA RELATIVITU

Naše první klíčové koncepty k prozkoumání pocházejí od Dr. Vladimíra Ginzburga, který se narodil v Moskvě v SSSR a v roce 1974 se s rodinou přestěhoval do USA. Poté, co získal titul Ph.D. v technických vědách v roce 1968 měl jistě dobrou pozici, aby slyšel o nálezech Kozyreva, jednoho z předních ruských astrofyziků. Jak jsme však řekli, v sovětském režimu panovala silná touha po utajení těchto záležitostí a Ginzburg ve své práci nikdy nezmiňuje Kozyrevovo jméno. Ginzburg nicméně zjistil, že v běžných rovnicích pro teorii relativity lze provést několik jednoduchých změn, které nebudou v rozporu s žádnými známými pozorováními a které navíc dokonale vysvětlí anomálie hmoty měnící hmotnost, které zaznamenal Kozyrev.

Teorie relativity tvrdí, že hmotu objektu postupně narůstá, jakmile jej začneme zrychlovat. V konvenčním vědeckém myšlení nemůže žádný objekt překročit rychlost světla, protože když se k této rychlosti přiblíží, rovnice uvádějí, že objekt by se stal nekonečně masivním. Přesto, velmi volně řečeno, Ginzburg zjistil, že můžete zcela obrátit (převrátit) tyto rovnice, aniž byste porušili jakákoli známá vědecká pozorování. To znamená, že místo toho, aby hmotu rostla, bude objekt ve skutečnosti vrhat energii zpět do

éter, jak se pohybuje, což způsobuje, že postupně ztrácí všechny své základní charakteristiky gravitační hmoty, setrvačné hmoty a elektrického náboje, jak se blíží rychlosti světla. Ginzburg představuje tyto nové pojmy v dalším citátu: [Přidali jsme důraz a vypustili jsme písmena pro výrazy jako „rychlost“, abychom zlepšili čitelnost:]

Hlavní dva rysy těchto nových rovnic jsou: • Jak gravitační, tak setrvačná hmotnost částice klesá, rychlost [rychlost] se zvyšuje.
• [Elektrický náboj] částice [také] klesá s rostoucí rychlostí...

Jak je zde vidět, celková hmotnost (hmotnost) objektu je reprezentována jak gravitačními, tak setrvačnými hmotnostmi, což jsou jednoduše měření toho, jak se gravitace a setrvačnost chovají na objektu. Je zvláštní, že jak gravitace, tak setrvačnost mají v podstatě identické účinky na hmotu, což je známé jako Einsteinův „princip ekvivalence“. Tento princip nám ukazuje, že gravitace a setrvačnost jsou dvě formy stejné energie se stejnou silou – jedna se pohybuje dolů (gravitace) a druhá poskytuje odpor, když se pohybujeme prostorem (setrvačnost).

Toto je jeden z nejjednodušších způsobů, jak zjistit, že musí skutečně existovat „éter“ nebo „fyzické vakuum“, které je za oběma silami, a Kozyrev toto spojení také zaznamenal ve svých vlastních studiích. Jakmile tedy začneme urychlovat objekt (o kterém jsme řekli, že je v tomto novém modelu jako houba ponořená ve vodě), přidaný tlak stlačí atomy a molekuly v objektu a způsobí, že se bude uvolňovat stále více jeho éteru.

Ginzburg pak pokračuje:

Možná nejste připraveni okamžitě opustit stoleté relativistické rovnice. Ale jakmile jste připraveni to udělat, objevíte mnoho úžasných věcí: • Pouze když je částice v klidu, může být považována za „čistou“ hmotu. Jakmile se částice začne pohybovat, její gravitační hmotnost a elektrický náboj začnou v souladu s novými relativistickými rovnicemi klesat, takže část její hmoty se přemění na pole. Když se rychlost částice rovná konečné rychlosti spirálového pole „C“, její gravitační hmotnost a elektrický náboj se rovná nule. V tomto okamžiku bude hmota zcela přeměněna na „čisté“ pole.

„Konečná rychlost spirálového pole“ „C“, kterou Ginzburg zmiňuje, je o něco vyšší než normální rychlost světla, a to kvůli spirálovité dráze, kterou podle něj musí veškerá energie sledovat. Tato jednoduchá změna základních rovnic relativity pak vede k nové kvantové fyzice transmutace s představou, že objekt by mohl zcela zmizet z naší známé fyzické reality. To vyvolává klíčovou otázku: "Kam zmizet?"

2.3 MISHIN A ASPDEN NAJDÍ RŮZNÉ ÚROVNĚ HUSTOTY AETHER

Ginzburg tvrdí, že objekt se stává „čistým polem“, když se zvyšuje na rychlost světla. Existují však solidní důkazy, že existují různé vibrační úrovně éteru, a proto docházíme k závěru, že jak je objekt urychlován směrem k rychlosti světla, buď lineárním pohybem, vnitřní vibrací nebo souvisejícím energetickým působením, chybějící energie a hmota jsou jednoduše přemístěny do vyšší vibrační úrovně éteru. V této knize budeme tyto úrovně označovat jako hustoty. Jako jeden příklad, když pomalu vyvíjíte tlak na plážový míč

zatlačením do vody jej můžete postupně přesunout z obklopení vzduchem do obklopení vodou, která je hustší. Když uvolníte tlak, kterým jste na plážový míč působili, vyšší hustota vody způsobí, že se znovu vrátí zpět do atmosféry s nižší hustotou. Uvidíte, že se v základní podobě plážového míče nic nezměnilo. Ačkoli se jedná o poněkud hrubou analogii, je zdaleka nejlepší, která vysvětluje mnoho anomálií, o kterých budeme v této knize diskutovat.

Někteří vědci jako Dr. AM Mishin, Dr. Harold Aspden, Dr. Nikola Tesla a John Keely nezávisle na sobě objevili, že éter je rozdělen na různé úrovně hustoty. Z těchto zjištění víme, že vlastnosti hmoty a energie se budou v každé hustotě lišit, což povede ke změnám v základních „zákonech“ fyziky na každé úrovni. Krátce se dotkneme jejich objevů, abychom naši diskusi uvedli do správného kontextu.

Za prvé, Dr. AM Mishin z Petrohradu v Rusku provedl rozsáhlá měření po dlouhou dobu ve své laboratoři, která ukázala, že éter existuje současně v různých stavech a stav, který zjistíte, závisí na typu turbulentní porucha, kterou vytváříte.

Tato zjištění byla zjištěna měření prováděným pomocí autooscilačních elektromechanických systémů podobných některým Kozyrevovým návrhům, s nezveřejněnou „přidanou komponentou“, která byla vhodnější pro detekci torzních vln z biologických systémů na rozdíl od anorganických systémů. Pomocí těchto měřicích zařízení a technik mohl Mishin detekovat: • „teplotu“ éteru, podobnou množství vibračního rušení

v něm,

• směr a polarizace éteru a • proudící pohyby nebo „toky“ éteru.

Mishin očísloval různé hustoty éteru, které objevil, následovně: • Ether-1 se choval jako těleso v pevné fázi; • Ether-2 se choval jako hustá supratekutá kapalina; • Ether-3 se choval jako plynné těleso spojené s molekulárním pohybem; • Ether-4 je stav, který pozorujeme jako energii hvězdného plazmatu; • Ether-5 odpovídá galaktickým procesům.

Jak můžeme vidět, zdá se, že každá úroveň éteru, kterou Mishin objevil, má jinou úroveň hustoty než ostatní, konkrétněji viditelné v prvních třech, které jsou zjevně v klesajícím pořadí hustoty. Měli bychom si pamatovat, že Dr. Mishin není jediným vědcem, který objevil, že éter existuje na různých úrovních hustoty. Od 50. let minulého století doktor Harold Aspden dokumentoval podobné objevy a v jeho případě jsou podloženy rozsáhlými rovníci. Kromě toho všechny hlavní základy Aspenovy práce úspěšně prošly recenzním řízením a skončily publikováním v prestižních vědeckých časopisech a tomuto materiálu se budeme věnovat v dalších kapitolách. Fyzik z 19. století John Keely také klasifikoval sedm různých hustot éteru, pravděpodobně prostřednictvím procesu objevování podobného jako Dr.

Mishinova.

Všechny tyto výzkumy nám umožňují zavést koncept, že tyto různé úrovně hustoty éterické energie ve skutečnosti odpovídají různým „dimenzím“ nebo rovinám existence. Zdá se, že mnoho starověkých učených mysterijní školy souhlasí s tím, že existuje oktáva sedmi hlavních hustot, které odpovídají

barvy v duze nebo noty v hudební stupnici Diatonic, a to bylo dobře popsáno v našich předchozích svazcích. Takové nádherné, elegantní řešení nepředvídatelných matematických problémů „vyšších dimenzí“ je přesně to, co bychom očekávali v Božském vesmíru. Nejčistší, nejharmoničtější vibrace viditelného světla a slyšitelného zvuku jsou pohodlně uspořádány do oktávového rámce a zdá se, že vibrace éteru se neliší.

Jak pokračujeme v předkládání informací ve zbytku této knihy, kombinovaný účinek Mishinových a Aspdenových modelů víceúrovňového „éteru“ bude pro naše argumenty velmi důležitý. Mishin nám poskytuje přímý pozorovací důkaz, že takové úrovně existují, a Aspden nám poskytuje úplný matematický základ, který vysvětluje, jak a proč existují. Nikdy předtím neexistovala teorie kvantové fyziky, která by dokázala vysvětlit záhadné, zdokumentované efekty související s objekty objevujícími se, mizejícími a/nebo znovuobjevujícími se kolem nás. Tyto efekty zahrnují anomálie Bermudského trojúhelníku a další podobné víry, stejně jako mnoho překvapivých, vědecky zdokumentovaných popisů telekineze, jako jsou ty, které se nyní objevují z Číny v knize Paula Donga China's Super Psychics, o které se pojednává dále v této knize. Materiál v této knize uvádí takovou teorii, která tyto požadavky splňuje. Ještě důležitější je, že zjistíme, že tyto různé éterické hustoty musí také odpovídat různým úrovním inteligence a vědomí. A proto se musíme nadále soustředit na základy.

2.4 GINZBURG A „DYNOSFÉRA“

Dr. Ginzburg také navrhuje, že jeho nové rovnice relativity odhalují existenci spirálovitých vln energie a „spirálního pole“, které se šíří sférickým, tekutým éterem, který nazývá „dynosféra“

[Dynosféra] je sestava polních bublin, které vyplňují celý prostor ve vesmíru.

Je zřejmé, že Ginzburgova teorie je v přesném souladu s Kozyrevovými zjištěními.

Nakonec musí být „éter“ vizualizován na té nejmenší úrovni jako složený z kulových bublin éterické energie, které existují v celém vesmíru. Torzní vlny se pohybují tímto éterem tak, že do sebe narážejí sousední „bubliny pole“. Žádná bublina se ve své poloze ve skutečnosti neposune příliš daleko, stejně jako sada plovoucích předmětů může v podstatě zůstat ve stejné poloze, kdy se vlny valí ve vodě. Pokaždé, když impuls hybnosti zasáhne bublinu pole, bublina se pak srazí do svých sousedů a přenesení hybnosti. Impuls se bude dále přenášet, i když všechny bubliny skončí ve stejných relativních pozicích, ve kterých začaly.

Ginzburgův nový model také vede k myšlence, že atomy a molekuly jsou prostě vírové útvary, podobné kouřovým prstencům nebo vírům, které se vytvořily v tomto tekutém éteru, který nazývá dynosféra. Ačkoli on a mnoho dalších myslitelů poskytli velké množství důkazů na podporu svých tvrzení, většina mainstreamových vědců se těmto konceptům nadále vyhýbá.

Stojí na opotřebovaných myšlenkových budovách, které trvají na tom, že atomy jsou vyrobeny z částic. Nyní však ukážeme, že částicový model není nic jiného než přesvědčení, které bylo vybudováno na základě řady předpokladů.

2.5 PŘEDPOKLADY KVANTOVÉ FYZY

Niels Bohr byl první, kdo propagoval „magnetronový“ model atomu, který zahrnuje částice, které se navzájem obíhají jako malá sluneční soustava. Mnoho lidí si neuvědomuje, že tento model nemůže být pravdivý a je vlastně docela zavádějící, protože řada experimentů potvrzuje, že takzvané „částice“ se chovají, jako by to byly vlny. To vede k matoucím problémům, jako je Schrodingerův Cat paradox a Heisenbergův princip nejistoty, které se nám oba snaží říci, že atomy ve skutečnosti nejsou „skutečné“, ale jsou to pouze „pravděpodobnosti“ na kvantové úrovni. Mít něco, co není „skutečné“ jako základ hmoty, se zdá docela absurdní. Zde musíme mít na paměti, že většina našich závěrů o kvantové říši jsou pouze předpoklady, které byly vytvořeny pouze ze dvou nepřímých zdrojů: 1

Spektroskopická analýza 2

Analýza Vapor-Trail

Počínaje prvním na seznamu je spektroskopická analýza jednodušší, než by si většina představovala. Konkrétní prvek (skupina atomů) je uložen v malé, průhledné nádobě, zatímco je v měnícím se stavu energie, což způsobuje, že uvolňuje světlo (fotony). Poté elementem prosvítí speciální forma světla, která posouvá uvolněné fotony tak, aby prošly hranolem (čočkou) nebo mřížkou (štěrbínou), která je rozloží na barevné spektrum duhy. Spektrum je poté zaznamenáno na film a analyzováno a díky jedinečné kvalitě světelného záření, které prosvítá měnícím se prvkem (které je vhodně pojmenováno jako záření „černého tělesa“), film zachytí pouze malou sérii svislé barevné čáry. Tyto čáry jsou tvořeny nevýslovným počtem fotonů při určitých přesných barevných frekvencích, které chemický prvek uvolňuje. S jistotou tedy víme jen to, že atomy uvolňují určité barevné frekvence světla (fotony), které jsou následně analyzovány – cokoliv jiného je informovaný předpoklad.

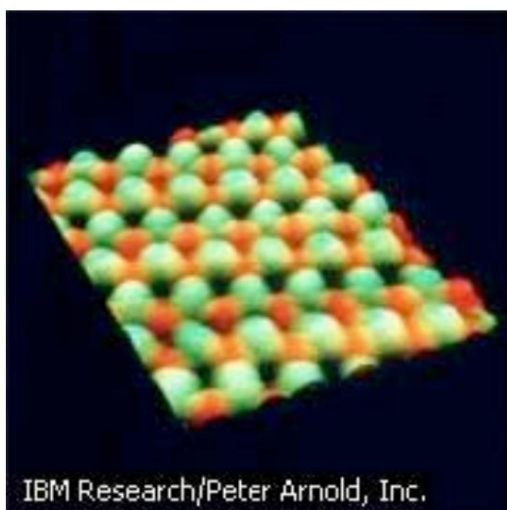
Druhou kategorií kvantového měření je analýza „pařové stopy“ nebo „bublinové komory“. Médium, které se používá k detekci „částic“, je obvykle skleněná komora, která je naplněna vysoce stlačeným plynem, jako je vodní pára. Tlak je tak vysoký, že dovnitř nemohou být vtlačeny žádné další molekuly, a když nabitá „částice“ prochází médiem, vytváří viditelné poruchy. Zde je vysvětlení Dr. Mila Wolffa:

Druhý způsob měření zahrnuje nasměrování jednotlivých nabitých částic, aby vstoupily do média, které zaznamená cestu částice tím, že odebere část její energie a vytvoří v médiu nějaký druh viditelné reakce. Fotografický film a parou nasycený vzduch nebo kapaliny jsou běžnými médii. V posledních dvou případech průchod částice [prostředím] způsobí, že se objeví drobné částice mlhy nebo bubliny; proto se tato metoda nazývá cloudová komora nebo bublinová komora. Je-li přítomno magnetické pole, dráha částic je zakřivená [spirálově] a měření dráhy umožňuje výpočet hmotnosti, hybnosti a energie.

Jak naznačuje Dr. Wolff, naprostá většina našich přesvědčení o „částicích“ pochází

tyto dvě formy měření a předpoklady, které z nich byly odvozeny. Jeden další případ „důkazu“ se týká myšlenky, že atomy mají jádro částic. Toto přišlo z Rutherfordova experimentu, kde bombardoval kus velmi tenké zlaté fólie vysokoenergetickými protony a změřil, kolik protonů fólií prošlo. Velmi malý, ale měřitelný počet protonů neprošel fólií. Protože ne všechny protony prošly, Rutherford dospěl k závěru, že tyto protony se odrazily od malého „jádra“ ve středu atomu a že zbytek oblasti byl z velké části „prázdný prostor“.

Takže máme Rutherfordův experiment, spektroskopii a analýzu bublinové komory jako základ, na kterém byla vytvořena velká většina předpokladů o kvantové fyzice. Žádné atomy nebyly ani vzdáleně „viděny“ vizuálně až do roku 1985, kdy IBM Research Almaden Labs jako první použily elektronový tunelový mikroskop ke skutečnému vyfotografování uspořádání molekul germania v inkoustové skvrně. To, co vidíme z tohoto experimentu na obrázku 2.1, jsou nevýrazné, neostře kulové objekty, které se zdají mít některé nesférické geometrické vlastnosti svého tvaru a jsou v extrémně geometrickém uspořádání organizace, což bylo pro konvenční vědu rozhodně překvapením. Obraz byl uměle zbarven oranžovou a zelenou barvou, aby oko mohlo rozlišit dva typy atomů, které byly pozorovány:

IBM Research/Peter Arnold, Inc.

Obrázek 2.1 – Aktuální fotografie atomů

germanium v inkoustové skvrně.

Kromě toho, když kvantoví fyzici studovali „elektrony“ atomu, zjistili, že to ve skutečnosti vůbec nejsou „body“, ale spíše tvoří hladké „oblaky“ ve tvaru slz, kde se nejužší konce „kapek“ sbíhají. na velmi malý bod ve středu (obrázek 2.2). Zde přetiskneme úryvky z knihy Dr. Mila Wolffa, aby byla pointa naprosto jasná, se zdůrazněním:

p. 122 – Neexistují žádné elektronové oběžné dráhy! Kdokoli začal s myšlenkou, že elektrony putují kolem jádra jako planety, udělal hroznou chybu! Pokud jste se takový nápad naučili, okamžitě ho zahodte. Místo toho všechny výpočty a všechny experimenty ukazují, že v normálním atomu neexistuje žádný orbitální pohyb podobný satelitu. Místo toho existují vzory stojatých vln. Viz například případ $N=1$ na obrázku 9-1 [nebo v těchto diagramech $M=0$ a $L=0$], kde je vzor stojatých vln zcela kulový. Střed elektronového vzoru je také středem protonového vzoru. To je normální situace atomů H v

vesmír; mají sférickou symetrii, nikoli oběžné dráhy.

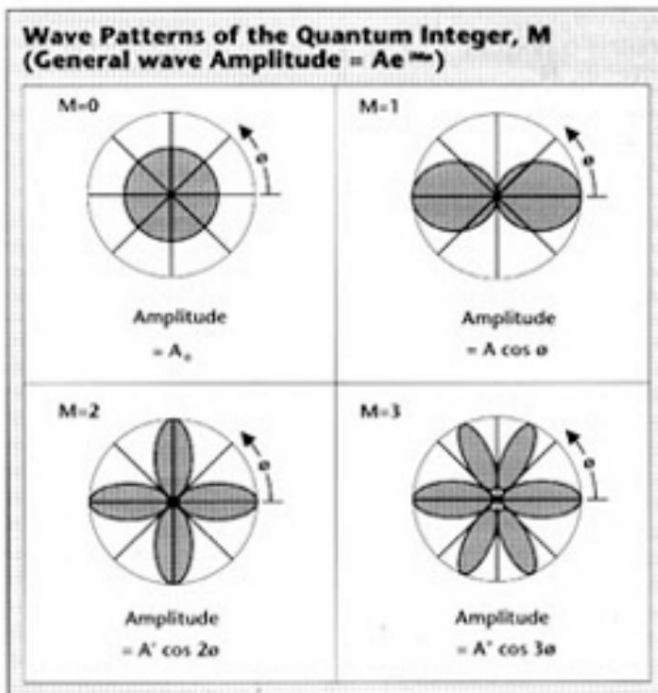

Figure 9-1C. Equatorial waves.
These figures look down upon a pole of the sphere and show amplitudes of the standing waves rotating around the center of the equator which depend on the longitudinal angle θ . Each added integer adds another pair of standing wave lobes.

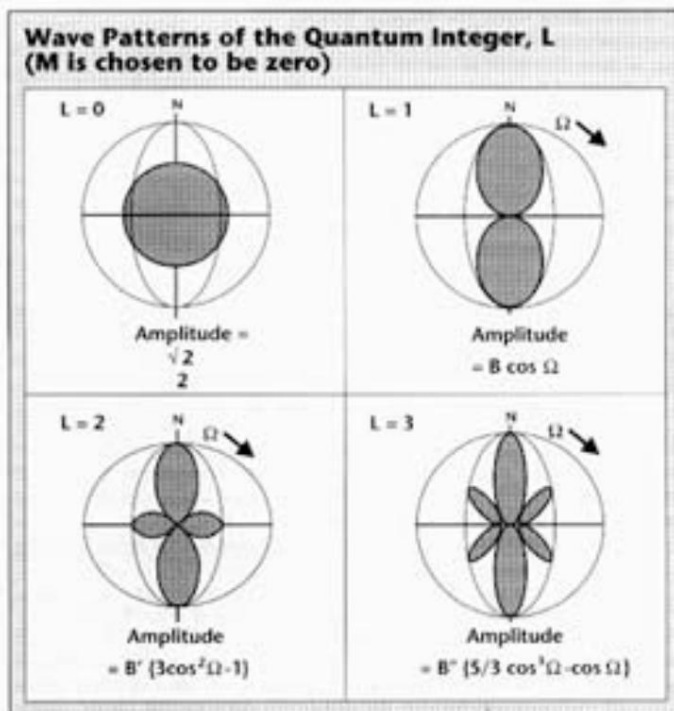

Figure 9-1D. Polar standing waves.
These figures look towards the equator of the sphere and show waves traveling between the poles. The amplitude equations are shown as Associated Legendre functions which depend on the latitude $\cos \Omega$, and the quantum integers L and M. Each added integer of L adds another pair of standing wave lobes.

Obrázek 2.2 – Elektronová mračna z pohledu shora dolů (L) a ze strany (R).
[S laskavým svolením Wolff, 1990]

Všechny experimenty k prozkoumání centrální struktury elektronu byly negativní. 2

Neexistuje žádná teorie QM, která by předpovídala velikost elektronu, hmotnost ani náboj. Dále neexistuje žádná teorie, která by kvantifikovala částici ve smysluplném výpočtu. To znamená, že QM ve skutečnosti nepotřebuje koncept částic, protože všechny výpočty jsou stejné, ať už na částice věříte nebo ne.

3

Podstatnost „hmoty“ je pochybná, protože ji lze vždy přeměnit na elektromagnetickou energii, která nemá žádné vlastnosti částic.

Jak naznačuje Dr. Wolff, pozorované kapkovité tvary elektronových mraků jsou přesně to, co bychom očekávali, když vidíme „stojatou vlnu“ vibrací. Pamatujeme si, že elektronový mrak atomu vodíku měl kulovitý tvar. To je také přímý náznak toho, že atomy jsou vírové útvary, protože atom vodíku je považován za „stavební blok“ všech ostatních prvků, s jedním hypotetickým „protonem“ v jádře a jedním hypotetickým „elektronem“, který je ve skutečnosti reprezentován kulový oblak.

2.6 NEGATIVNÍ A POZITIVNÍ: JEDNODUCHÉ ROZDÍLY V TLAKU

Jak každý vědec ví, elektronová mračna mají záporný náboj a „protony“ v mnohem menší oblasti jádra mají kladný náboj. Toto je známé jako „polarita náboje“, protože existují dva náboje, které jsou polarizované nebo opačné. Dlouho bylo záhadou, co to skutečně znamená a proč existuje „tok“ náboje. Tento problém otrásl mysl mnoha vědců a Dr. Aspden to přiznává v následujícím citátu:

Přiznám se, že zatím nedokážu vyřešit hádanku polarity náboje. Leží na neprozkoumaném území a kromě několika krátkých exkurzí do tohoto území to vidím jako neprobádanou půdu... [je to] výzva a možná poslední hranice našeho dobývání fyziky. Překvapuje mě, že toto téma nezmiňují ani fyzici jako něco, co by vyžadovalo výzkumné šetření. Zdá se, že je snazší prozkoumat, co se stalo v prvních okamžicích „Velkého třesku“, než se podívat na to, co se děje uvnitř nás a všude kolem nás tady a teď na Zemi. [zvýraznění přidáno]

V novém modelu Dr. O. Cranea a některých dalších nejsou tyto opačné náboje nebo polarity nábojů záporné a kladné ve skutečnosti nic jiného než rozdíly v éterickém tlaku. Mračna záporných elektronů mají vyšší tlak a kladné jádro má nižší tlak. Zjednodušeně řečeno, záporné náboje v elektronových oblacích proudí do kladně nabitě oblasti ve středu atomu.

To naznačuje, že je možné mnohem snazší sjednocení mezi elektromagnetismem a gravitací, protože jak gravitace, tak polarita náboje představují vtlačení éterické energie směrem ke středu sférického pole nebo objektu.

(Esoterická věda by mohla říci, že se jedná o obě formy „snažení veškeré hmoty a energie znovu se stát Jedním.“) Jediný skutečný rozdíl mezi gravitací a polaritou náboje je tedy v síle éterického tlaku.

to je měřeno, a stupeň symetrie, se kterým tok energie tlačí dovnitř přes povrch koule. Proč říkáme, že symetrie je důležitá? Jednoduše řečeno, gravitační síly na Zemi jsou velmi konzistentní z jednoho místa na druhé, zatímco v atomu máte oblasti mezi elektronovými mračny, kde nedochází k žádnému „toku“ energie směrem ke středu. Proč existují tyto rozdělené oblasti, vysvětlíme dále v této kapitole.

Nyní, s konceptem „éterického tlaku“ Dr. Cranea pro náboj, je záhada polaritý náboje vyjasněna. Tomuto konceptu dává nepopíratelnou faktickou podporu to, co je známé jako Biefeld-Brownův efekt, poprvé navržený profesorem Paulem Biefeldem, který byl kdysi spolužákem Alberta Einsteina ve švýcarském Curychu. Biefeld navrhl „éterický“ koncept náboje jako proudění éteru, kde negativní náboj byl oblastí vysokého tlaku v moři éterické energie a tento tlak by proudil do nízkotlakých oblastí toho, co v tomto nazýváme pozitivní náboj. stejné moře. Pokud by byl tento model skutečně pravdivý, navrhl Biefeld, pak by s dostatečně vysokou úrovní elektromagnetické intenzity mělo být možné vytvořit antigravitační pohonnou sílu.

První, kdo úspěšně otestoval Biefeldův teoretický efekt, byl Dr. Townsend T. Brown v roce 1923. Jeho experiment zahrnoval „deskový kondenzátor“, což je jednoduše kladná elektrická deska (doslova tvar disku, což je zajímavé) a záporná deska, které jsou na sobě vloženy nevodivým nebo dielektrickým materiálem mezi nimi. Poté se tento deskový kondenzátor nabije velkým množstvím elektřiny a zavěsí na pevný drát, který by se při pohybu dokázal otáčet ve velkém kruhu na vodorovné rovině. Když je tento předmět nabitý, bude se pohybovat nezávisle směrem ke kladné desce kondenzátoru, přičemž bude udržovat konstantní tah a způsobí, že se celá sestava drátu/deskového kondenzátoru sama otáčí v kruzích. Potom Dr. Crane pokračuje:

Když byl kondenzátor svisle připevněn ke stupnici paprsku, zvýšení hmotnosti ukázalo, zda kladný pól (nízký tlak) směřoval dolů. Odpovídajícím způsobem došlo ke ztrátě hmotnosti, když záporný pól (vysoký tlak) směřoval dolů. Intenzita účinku byla určena velikostí ploch pólových desek, úrovní napětí a polarizační schopností dielektrika. [zvýraznění přidáno]

Poslední tvrzení týkající se „polarizační schopnosti dielektrika“ může být matoucí. Jak jsme řekli, dielektrikum je nevodivá látka, která je v tomto experimentu vložena mezi dvě opačně nabitě desky. „Polarizační schopnost“ označuje, jak dobře dokáže dielektrický materiál udržet náboje mezi dvěma deskami oddělené nebo polarizované.

Takže to, co zde můžeme vidět, je velmi zásadní a zásadní zjištění pro pochopení struktury a funkce Vesmíru. Když se mezi negativním a pozitivním pólem ustaví tok, v okolním éteru se vytvoří řeka energie a řeka éterické energie se bude silou pohybovat směrem k pozitivnímu. Tento efekt je skutečně dostatečně silný, aby působil proti gravitaci. Mnoho renomovaných zdrojů se shoduje, že Brown vymyslel způsob, jak vytvořit samostatnou jednotku, která by mohla porazit gravitaci a sama se vznést do vzduchu, a že jeho práce byla poté okamžitě klasifikována.

Od té doby, na Disclosure Project Executive Summary Briefing dne 10. května 2001, kterého se Wilcock zúčastnil spolu s řadou kongresových asistentů a dalších pozvaných hostů, někteří svědci vypověděli, že různí temní černoši

programy skutečně zvládly použití této technologie pro pohon. Systém soustředných magnetických prstenců a rotujících magnetických válečků, navržený profesorem Johnem RR Searlem a diskutovaným v našem předchozím díle, je dalším funkčním antigravitačním systémem, který byl úspěšně duplikován a výsledky následně publikovány v Rusku Roschinem a Godinem.

Do povědomí veřejnosti se začínají dostávat určité „cítiče“, že Biefeld-Brownův efekt by mohl být využit pro pohon. Jeff Cameron z Transdimensional Technologies natočil dvě verze svého zařízení „T3“ v akci, trojúhelníkový kovový rám s tenkými dráty, které byly připevněny ke každému rohu. Nad nevodivou kruhovou základnou je vidět, jak trojúhelníkový rám levituje a mírně se kolébá ve vzduchu, jakmile se zapne elektrický proud. Když je průtok přerušena a zařízení náhle klesne zpět na povrch, ozve se hlasité a uspokojivé „SNAP“. Není divu, že od února 2002 byl celý obsah webu stažen kromě titulní stránky s vágním příslibem „průběžně kontrolovat“. Naštěstí v březnu 2002 Jim Ventura nezávisle replikoval přesně stejný experiment, který je založen na výzkumu Jeana-Louise Naudina, a tři filmy z něj nyní existují na webových stránkách Art Bell pro širokou veřejnost. Zajímavé je, že objekt se v prvních dvou filmech neustále otáčí na svých drátech, což naznačuje spirálovitý tlak torzních vln (energie gravitace).

V atomu tlačí vysokotlaký záporný „zdroj“ směrem k kladnému „propadu“ s nižším tlakem, což je zodpovědné za elektronová mračna proudící do jádra. To nás vede k závěru, že atomy a „prázdný prostor“ éteru, který je obklopuje, jsou oba vyrobeny ze stejného tekutého energetického materiálu; jediný rozdíl je v tom, že v atomu začal éter vířit do nízkotlakého centrálního víru, který putuje elektronovými mračny. Není překvapením, že jeden informátor z Projektu odhalení odhalil, že uměle vyrobená ARV plavidla (Alien Reproduction Vehicles) jsou zasvěceným známá jako „flux-linery“. Toto je zřejmá hra s termínem „letadlo“ a demonstuje jejich znalost, že vozidla jedou na základě toku éterické energie místo vzduchu.

2.7 Sférická symetrie a středová osa

Pro náš další klíčový bod týkající se povahy atomu vidíme, že „částicové“ experimenty kvantové fyziky ukázaly, že existuje tendence ke sférické struktuře těchto energetických polí. Bylo však také pozorováno, že tyto sférické struktury se otáčejí. K tomuto objevu byly použity různé techniky, jako například měření kvality identických „částic“, které se uvolňují z emitoru pod postupně různými úhly před kolizí s detektorem. Platnost objevu „spin“ není v hlavním kvantovém světě sporná. Jak uvádí Dr. Wolff v kapitole 10 své knihy nazvané Částice a elektřina,

p. 147 – S ohledem na rotační charakter rotace existuje následující dilema: Částice jsou sféricky symetrické, pokud jde o náboj, hmotnost a chování. Navzdory tomu, mít rotaci z pohledu lidské říše vyžaduje rotační osu, která by zničila sférickou symetrii! Jak to může být? Je tam symetrie, nebo není? Z tohoto dilematu může existovat únik, protože kdykoli se v interakci přenesou rotace (tj. rotace se měří), zjistí se, že osa rotace je vždy podél linie pohybu částice. [zvýraznění přidáno]

Když se tedy „částice“ pohybují éterem, jejich centrální osa rotace je zarovnána se směrem jejich pohybu. To jim dává přesně stejnou „vírovou“ kvalitu pohybu, jako bychom viděli u kouřového prstence – tato formace je automaticky vytvářena jakýmkoli přímočarým pohybem přes tekuté médium.

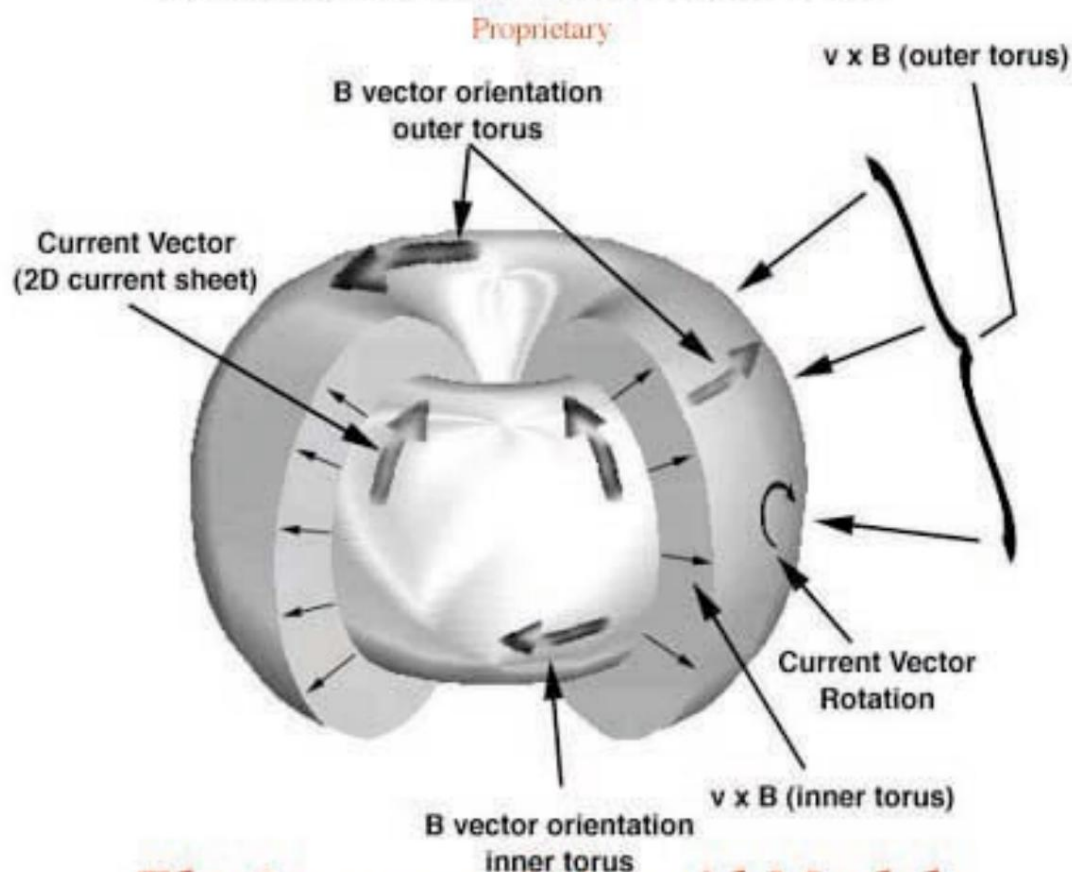
Naší další otázkou je, jak přesně bude tento sférický vír vypadat. Začněme vizualizací toho, co se stane, když máme jedinou tekutinu, která rotuje kolem centrální oblasti. Jakmile se tekutina začne otáčet, vytvoří vířivku podél své rotační osy. To lze velmi jednoduše demonstrovat tak, že napustíme umyvadlo vodou a poté ji rukou rozmícháme ve velkém kruhu.

Ve středu kruhu rychle vytvoříme vířivku.

Nyní si musíme představit tutéž tekutinu rotující uvnitř sférické oblasti, v tomto případě vně atomu. Zjistíme, že se opět vytvoří vír podél rotační osy, mezi severním a jižním pólem koule. Tato vířivka tvoří úplný otvor středem koule. Na jednom pólu koule bude voda proudit dovnitř, přičemž vír se bude postupně zužovat, jak se blíží ke středu, a pak pokračující hybnost vody způsobí, že proudí ven přes opačný pól, přičemž vír se bude postupně rozšiřovat. dosáhne vnějšího okraje. Voda musí proudit na jednu stranu a na druhou ven, protože nemá kam jít. To je základní vlastnost „torusových“ formací a lze ji vidět například při pohybu kroužků kouře směrem dovnitř.

Obrázek přirozeně vydá za tisíc slov a obrázek 5.3 od Charlese Cagle ukazuje strukturu sférického torusu na kvantové úrovni, kterou nazývá „elektromagnetotoroid“:

Archetype Form or Neutral Macroparticle Structure

Electromagnetotoroid Model

Copyright © 1999 by Charles Cagle

Obrázek 2.3 – „Elektromagnetotoroid“ znázorňující sférický torus

na kvantové úrovni.

Jak pokračujeme v našem zkoumání fenoménu rotace, zjišťujeme, že i ostatní přijali sférický torus pro kvantovou říši.

Teorie Dr. Harolda Aspdena v tomto ohledu patří mezi nejkompaktnější a matematicky dobře podložené a byly publikovány v některých z nejlepších fyzikálních časopisů. Dr. Aspden také ilustruje koncept, že atomy jsou ve skutečnosti kulové útvary torusu, aniž by použil slovo „torus“:

Vkládám zde poznámku, že můj další výzkum na toto téma sleduje důkazy o tom, že éter je schopen vykazovat rotační hybnost, moment hybnosti, pokud se koule něčeho s hustotou hmoty může otáčet kolem centrální osy a nerušit obklopující éter. Takový je výhled, který se otevírá za předpokladu, že zachováme víru v éterickou víru a nedovolíme, aby naše myslí byly uzurpovány Einsteinovými doktrínami. [zvýraznění přidáno]

2.8 MUSÍ BÝT USPOKOJENY SPECIFICKÉ ANOMÁLIE

Naše práce by byla relativně jednoduchá, kdybychom měli pouze uvažovat o kulových atomech s centrální osou, které se tvoří jako víry v tekutém éteru. Existují však specifické geometrické anomálie, které se objevují v kvantových pozorováních, které musí být splněny, aby byl tento model úplný. Zde jsou dva základní kvantové problémy, které by bylo třeba vyřešit, aby byl model, který představujeme, přesný:

Nejprve bychom potřebovali popsat, proč se v atomu tvoří „elektronová mračna“ s prázdnými prostory mezi nimi, na rozdíl od jednoduše kulovitých útvarů.

Zadruhé bychom potřebovali pochopit, jak a proč se tyto sféricko-torusové energetické útvary shromažďují do krystalických struktur, jako je chlorid sodný nebo sůl, které tvoří krychli. Jednou ze zajímavých vlastností takového krystalu je, že se přirozeně rozpadne na miniaturní verze sebe sama, kde je mezi jeho fazetami zachován stejný úhlový vztah.

Obě otázky mohou být vyřešeny, když začneme chápat důležitost toho, co je známé jako platónská tělesa, soubor pěti různých geometrických tvarů, které mají velký význam ve starověké posvátné vědě a byly představeny v každém z našich předchozích svazků. . Stručně řečeno, geometrické formy „platónické pevné látky“ se přirozeně objeví ve sférickém „víru“ vibrující (pulzující) tekutiny. V další kapitole porozumíme starověké a moderní důležitosti platónských těles a také uvidíme váhu překvapivých a neočekávaných fyzikálních důkazů, které dokazují, že tato teorie musí být správná. Poté ve čtvrté kapitole uvedeme teoretická data Roda Johnsona, která zcela doplňují náš pohled na kvantovou říši.

ODKAZY: 1

Aspden, Harolde. Výuka energetické vědy č. 5. 1997. 2

Cagle, Charles. Elektromagnetotoroidní model. 1999. 3

Camerone, Jeffe. Transdimenzionální technologie. 2001. 4

Crane, Oliver a kol. Centrální oscilátor a prostoročasové kvantové médium.
Universal Expert Publishers, červen 2000, anglické vydání. ISBN 3-9521259-2-X

5

Mishin, AM (Úrovně éterické hustoty) 6

Mishin, AM Model éteru jako výsledek nové empirické koncepce. International Academy
of MegaSciences, St. Petersburg, Rusko

7

Wolff, Milo. Zkoumání fyziky neznámého vesmíru. Technotran Press, Manhattan Beach, CA, 1990. ISBN
0-9627787-0-2.

KAPITOLA 03: POSVÁTNÁ GEOMETRIE V KVANTU OBLAST

KAPITOLA 03: POSVÁTNÁ GEOMETRIE V KVANTOVÉ ŘÍŠI

3.1 ZNOVU NAVŠTÍVENÁ ATLANTÉAN SECRETS

Jak je ilustrováno v našem předchozím svazku, většina jednotného kosmologického obrazu, který jsme v této knize popsali, je poskytnuta do vynikajících podrobností ve védských písmech, jejichž stáří je 18 000 let. Je vysoce pravděpodobné, že celá kosmologie, o které diskutujeme, byla dobře známá jak Atlantánům, tak Ramanům během starověku.

Poté, zhruba před 12 000 lety, celosvětové kataklyzma způsobilo zničení obou civilizací. Jak roky plynuly, ti, kteří zdělili vědecké poznatky, měli stále větší potíže vidět „celý obraz“.

Téměř všechny posvátné tradice, včetně těch z Véd, trvaly na tom, že existuje skrytý řád, který sjednocuje všechny aspekty vesmíru, a že při dostatečném studiu a vizualizaci základních geometrických forem tohoto řádu lze mysl zasvěceného propojit s Jednotou Vesmíru, umožňující velké výkony vědomí a schopnosti mysli nad hmotou. Některé z těchto vizualizací měly podobu studia mandal, jako je formace Sri Yantra. Jiní se raději věnovali tancům, kde pohyby a hudba ladily s těmito geometrickými vzory. Jiní upřednostňovali sestavování, vyřezávání a / nebo kreslení těchto forem pomocí kružítka a pravítka, proto je důležitý hlavní symbol zednářského bratrství, který má písmeno „G“, symbolizující „Bůh“,

„Geometrie“ a „Velký architekt vesmíru“, obklopený kompasem nad ním a přímkou pod ním. Předznamenávké skupiny, jako jsou templářští rytíři, se rozhodly zakódovat tyto geometrické vztahy do svých posvátných struktur, jako jsou vitráže v katedrálách.

3.2 SAKRÁLNÍ GEOMETRIE A PLATÓNSKÉ TĚLESO

Základním kamenem znalostí tajných mysterijních škol týkajících se tohoto skrytého řádu ve vesmíru byla tedy vždy posvátná geometrie. Na toto téma jsme obsáhle psali v obou našich předchozích knihách a doporučujeme čtenáři, aby se k nim pro lepší porozumění vrátili. Stručně řečeno, posvátná geometrie je prostě jiná forma vibrace nebo „krystalizované hudby“. Zvažte následující příklad:

Nejprve rozvibrujeme kytarovou strunu. To vytváří „stojaté vlny“, což znamená vlny, které se nepohybují tam a zpět po struně, ale zůstávají stabilní na jednom místě. Uvidíme některé oblasti, kde je extrémní vertikální pohyb, představující horní a spodní část vlny, a další oblasti, kde není žádný vertikální pohyb, známé jako uzly. Uzly, které se vytvoří v jakémkoli typu stojaté vlny, budou vždy od sebe rovnoměrně rozmístěny a rychlost vibrace určí, kolik uzlů se objeví. To znamená, že čím výše vibrace porostou, tím více uzlů budeme mít

vidět.

Ve dvou rozměrech můžeme buď použít osciloskop, nebo rozvibrovat plochou kružnicí

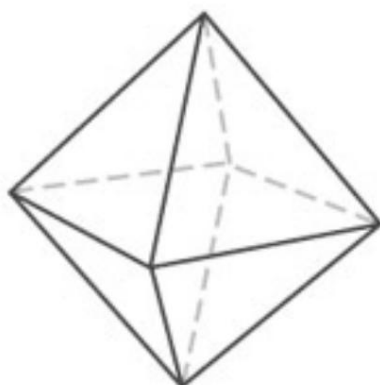
„Chladni plate“ a uvidíte, jak se vyvíjejí uzly, které po spojení vytvoří běžné geometrické tvary, jako je čtverec, trojúhelník a šestiúhelník. Tato práce byla mnohokrát opakována Dr. Hansem Jennym, Geraldem Hawkinsem a dalšími. • Pokud má kružnice tři stejně rozmístěné uzly, mohou se spojit do tvaru

trojúhelník.

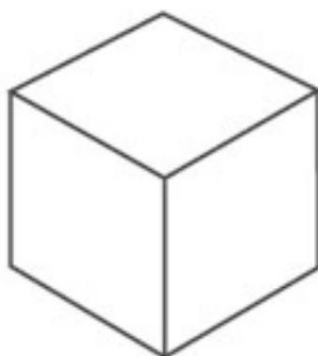
• Pokud má kruh čtyři stejně rozmístěné uzly, může tvořit čtverec. • Pokud má pět uzlů, tvoří pětiúhelník. • Šest uzlů tvoří šestiúhelník a tak dále.

Ačkoli se jedná o velmi jednoduchý koncept z hlediska mechaniky vln, Gerald Hawkins byl první, kdo matematicky prokázal, že takové geometrie vepsané do kruhů jsou skutečně hudebními vztahy. Můžeme být překvapeni, když si uvědomíme, že ho k tomuto objevu přivedla analýza různých geometrických útvarů plodin, které se přes noc objevily na polích britského venkova. To bylo popsáno v obou našich předchozích svazcích.

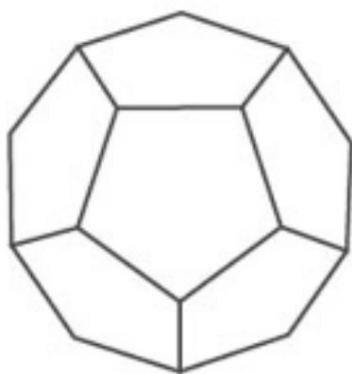
Nejhlubší a nejuctívanější formy posvátné geometrie jsou trojrozměrné a jsou známé jako platónská tělesa. Existuje pouze pět formací, které splňují všechna potřebná pravidla pro kvalifikaci, a to jsou osmistěnný osmistěn, čtyřstěnný čtyřstěn, šestistěnná krychle, dvanáctistěnný dvanáctistěn a dvacetistěnný dvacetistěn. Zde je čtyřstěn zobrazen jako „hvězdný čtyřstěn“ nebo prokládaný čtyřstěn, což znamená, že máte dva čtyřstěny, které jsou spojeny dohromady v dokonalé symetrii:

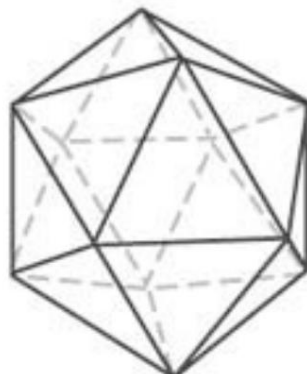
HVĚZDNÝ TETRAHEDRON
KRYCHLE

OCTOHEDRON

ISOCAHEDRON

DODEKAHEDRON

Obrázek 3.1 – Pět platónských těles.

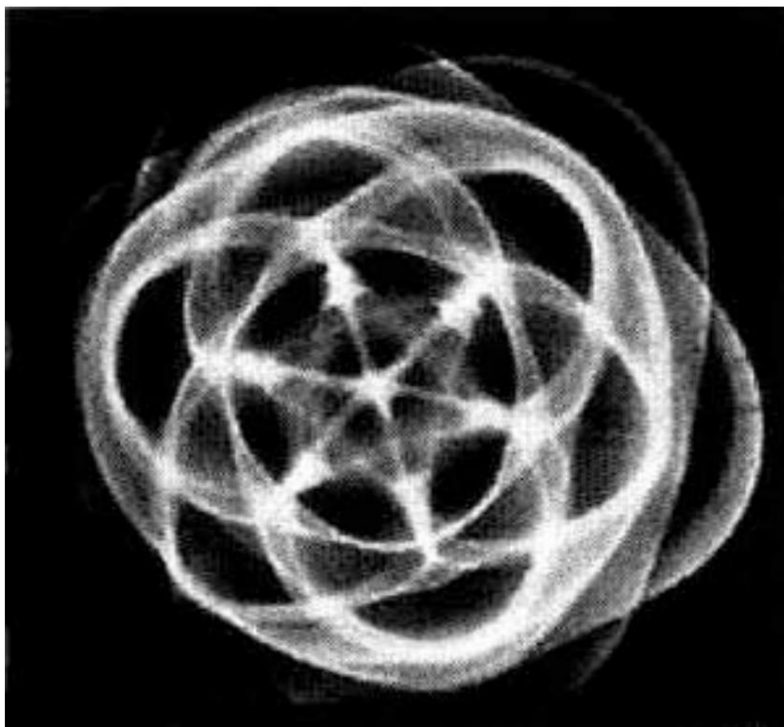
Zde jsou některá z hlavních pravidel pro tato geometrická tělesa: • Každá formace bude mít na každé straně stejný tvar: plochy rovnostranného trojúhelníku na osmistěnu, čtyřstěnu a dvacetistěnu, čtvercové plochy na krychli nebo pětiúhelníkové plochy na dvanáctistěnu. • Každá čára na každé z formací bude přesně stejně dlouhá. • Každý vnitřní úhel na každé z formací bude také stejný.

A co je nejdůležitější, • Každý tvar dokonale zapadne do koule, všechny body se dotýkají okraje koule bez přesahů.

Podobně jako u dvourozměrných případů zahrnujících trojúhelník, čtverec, pětiúhelník a šestiúhelník uvnitř kruhu jsou platónská tělesa jednoduše reprezentacemi křivek ve třech rozměrech. Tento bod nelze dostatečně zdůraznit. Každý hrot nebo vrchol Platónských těles se dotýká povrchu koule v oblasti, kde se vibrace vyrušily a vytvořily uzly.

To, co tedy vidíme, je trojrozměrný geometrický obraz vibrací / pulsací.

Jak studenti Buckminstera Fullera, tak jeho chránělec Dr. Hans Jenny vymysleli chytré experimenty, které ukázaly, jak by se platonická tělesa tvořila ve vibrující/pulzující sféře. V experimentu, který provedli Fullerovi studenti, byl kulový balónek ponořen do barviva a pulzován „čistými“ zvukovými frekvencemi, známými jako „diatonické“ zvukové poměry. Na povrchu koule by se vytvořil malý počet rovnoměrně vzdálených uzlů a také tenké čáry, které je vzájemně spojovaly. Pokud máte čtyři rovnoměrně rozmístěné uzly, uvidíte čtyřstěn. Šest rovnoměrně rozmístěných uzlů tvoří osmistěn. Osm rovnoměrně rozmístěných uzlů tvoří krychli. Dvacet rovnoměrně rozmístěných uzlů tvoří dvanáctistěn a dvanáct rovnoměrně rozmístěných uzlů tvoří dvacetistěn. Přímé čáry, které vidíme na těchto geometrických objektech, jednoduše představují napětí, která jsou vytvářena „nejbližší vzdáleností mezi dvěma body“ pro každý z uzlů, když se rozkládají po celém povrchu koule.

Obrázek 3.2 – Formace platonické pevné látky Dr. Hanse Jennyho ve sférické vibrující tekutině.

Dr. Hans Jenny provedl podobný experiment, jehož malá část je zobrazena zde na obrázku 3.2, kde kapka vody obsahovala velmi jemnou suspenzi světle zbarvených částic, známou jako „kolloidní suspenze“. Když tato zhruba kulovitá kapka vody naplněná částicemi vibrovala na různých „diatonických“ hudebních frekvencích, objevila by se uvnitř platónská tělesa obklopená eliptickými zakřivenými čarami, které by spojovaly jejich uzly dohromady, jak vidíme na obrázku, kde je jasné že v centrální oblasti jsou dva čtyřstěny. Pokud by kapka byla dokonalá koule místo zploštělé koule, pak by byly útvary ještě jasněji viditelné.

3.3 PLATONICKÉ PEVNÉ LÁTKY A „SYMETRIE“ VE FYZICE

Záhada a význam platónských těles nebyly pro moderní vědu zcela ztraceny, protože tyto formy splňují všechna nezbytná kritéria pro vytvoření „symetrie“ ve fyzice mnoha různými způsoby. Z tohoto důvodu jsou často vidět v teoriích, které se zabývají vícerozměrností, kde se mnoho „rovin“ potřebuje protínat symetricky, aby se mohly otáčet mnoha způsoby a vždy zůstaly ve stejných polohách vůči sobě navzájem. Tyto multidimenzionální teorie zahrnují „teorii grup“, také známou jako „teorie měřidel“, která konzistentně uvádí různé platónské modely pro „vložený“ hyperdimenzionální prostor.

Tyto stejné „modulární funkce“ jsou považovány za nejpokročilejší matematické nástroje dostupné pro studium a pochopení „vyšších dimenzí“ a teorie „superstrun“ je z nich zcela postavena. Stručně řečeno, Platonic Solids je již známo, že je hlavním klíčem k odemknutí světa „vyšších dimenzí“. Pamatujte, že jsme se o výše uvedených bodech zmínili jen stručně, protože byly dobře řešeny v našich předchozích svazcích a klíčová je symetrie. Když budeme mít na paměti symetrickou kvalitu pevných látek, jak jsme naznačili, slova Dr. Wolffa z

Kapitola 5 nazvaná O důležitosti života ve třech rozměrech by nám měla dávat dobrý smysl:

Str. 71 – Jako váš poradce při zkoumání vám mohu říci: „Kdykoli uvidíte situaci symetrie ve fyzickém problému, zastavte se a přemýšlejte! Protože téměř vždy najdete jednodušší způsob, jak problém vyřešit pomocí vlastnosti symetrie.“ To je jedna z odměn za hraní si se symetrií. Nápady jsou pěkné...

V matematice a geometrii je potřeba být přesný; takže symetrie je definována tak, že funkce nebo geometrický útvar zůstávají stejné, navzdory: 1) rotaci souřadnic, 2) pohybu podél osy nebo 3) výměně proměnných.

Ve fyzikální vědě, která je naším hlavním zájmem, existence symetrie obvykle znamená, že přírodní zákon se nemění, přestože: 1) rotace souřadnic v prostoru, 2) pohyb podél osy prostorem, 3) změna minulost do budoucnosti tak, že t se změní na $-t$, 4) výměna dvou souřadnic, jako je výměna x za y , z za $-z$ atd. nebo, 5) změna jakékoli dané proměnné. [zvýraznění přidáno]

Platónská tělesa mají největší geometrickou symetrii ze všech existujících tvarů, i když je zde Dr. Wolff nenazývá jménem. V dalším úryvku od Dr. Aspdena označuje platónské pevné formy v éteru jako „tekuté krystaly“ a vysvětluje, jak mohou mít účinek podobný pevné látce, i když se objevují v tekutém médiu:

...Fyzici 19. století byli zmateni éterem, protože vykazuje některé vlastnosti, které nám říkají, že je to tekutina, a jiné, že je to pevná látka. To byl dojem z doby, kdy se o „tekutých krystalech“ vědělo jen málo, pokud vůbec něco.

Displeje v mnoha kapesních kalkulačkách využívají elektrické signály a spoléhají na vlastnosti látky, která stejně jako éter vykazuje vlastnosti charakteristické pro kapalné i pevné skupenství v závislosti na poruchách elektrického pole. [zvýraznění přidáno]

To nám dává „pevné“ vysvětlení, proč Tesla řekl, že éter „se chová jako kapalina pro hmotu a jako pevná látka pro světlo a teplo. Platónská tělesa skutečně působí, jako by to byly strukturální rámce v éteru, organizující energetické toky do specifických vzorců.

Platónská tělesa jsou tedy jednoduché geometrické formy „krystalizované hudby“, které se přirozeně vytvoří v éteru, když pulsuje.

Dalším důležitým bodem, který je třeba si zapamatovat, je, že jak hierarchie platónských těles „roste“ do sebe, pohyb bude vždy probíhat po spirálních drahách, převážně zakořeněných v klasickém poměru „phi“. Bylo vidět, že torzní vlny také sledují vzorec „phi“, což bude podrobněji prozkoumáno, až budeme diskutovat o podceňovaném fenoménu „pyramidové síly“ a „efektu struktury dutiny“, který propagoval Dr. Victor Grebennikov v kapitole sedm.

3.4 FYZIKA MIKROKLUSTRŮ

Právě když jsme dokončovali první polovinu této knihy, nový spolupracovník nás upozornil na rozvíjející se novou oblast „fyziky mikroklastrů“, která mění naši

celý pohled na kvantový svět tím, že nám představuje zcela novou fázi hmoty, která se neřídí konvenčně přijímanými „pravidly“. Mikroshluky jsou drobné „částice“, které představují jasný a přímý důkaz, že atomy jsou víry v éteru, které se přirozeně skládají do formací platónských pevných látek svou vibrací / pulsací. Kromě toho tyto nové objevy představují docela výzvu pro ty, kteří stále věří, že kolem jádra musí existovat jednotlivé elektrony, namísto stojatých elektronových oblaků éterické energie, které se skládají do geometrických vzorů. Příběh „mikroklastrů“ poprvé pronikl do hlavního proudu ve vydání Scientific American z prosince 1989 v článku Michaela A. Duncana a Dennise H.

Rouvray:

Rozdělte a rozdělte pevnou látku a rysy její pevnosti se jedna po druhé vytrácejí, jako rysy Cheshire Cat, aby byly nahrazeny charakteristikami, které nejsou charakteristikami kapalin nebo plynů. Místo toho patří do nové fáze hmoty, mikroshluky... Kladou otázky, které leží v srdci fyziky a chemie pevných látek a související oblasti materiálové vědy. Jak malý musí být agregát částic, než se ztratí charakter látky, kterou kdysi vytvořily? Jak by se mohly atomy překonfigurovat, kdyby byly osvobozeny od vlivu hmoty, která je obklopuje? Pokud je látkou kov, jak malý musí být tento shluk atomů, aby se zabránilo charakteristickému sdílení volných elektronů, které je základem vodivosti? [zvýraznění přidáno]

Méně než dva roky poté, co se tento příběh dostal do hlavního proudu, byla věda fyziky mikroklastrů realizována ve vlastní učebnici pro postgraduální studium, jejíž autory jsou Satoru Sugano a Hiroyasu Koizumi. Microcluster Physics vydala úctyhodná mainstreamová korporace Springer-Verlag jako svazek 21 v sérii textů z oblasti materiálové vědy. Všechny citace z tohoto textu, které použijeme, pocházejí z jeho přepracovaného druhého vydání, které vyšlo v roce 1998. V textu Sugana a Koizumiho je nám řečeno, že s novými objevy mikroshluků nyní můžeme uspořádat seskupení atomů do čtyř základních kategorií velikosti, z nichž každá má jiné vlastnosti: • Molekuly: 1-10 atomů. • Mikroshluky: 10-1000 atomů. • Jemné částice: 1000-100 000 atomů. • Objem: 100 000+ atomů.

Když prostudujeme výše uvedený seznam, zpočátku bychom očekávali, že mikroklastry budou mít společné rysy s molekulami i s jemnými částicemi, ale ve skutečnosti mají vlastnosti, které ani jeden nevykazuje, jak uvádí Sugano et al. vysvětlit zde:

Mikroshluky skládající se z 10 až 10^3 atomů nevykazují ani vlastnosti odpovídajícího objemu, ani vlastnosti odpovídající molekuly o několika atomech. Mikroshluky mohou být považovány za tvořící novou fázi materiálů ležících mezi makroskopickými pevnými látkami a mikroskopickými částicemi, jako jsou atomy a molekuly, vykazující jak makroskopické, tak mikroskopické rysy.

Výzkum takové nové fáze však zůstal až do posledních let nedotčen vývojem kvantové teorie hmoty. [zvýraznění přidáno]

Jak pokračujeme ve čtení, dozvídáme se, že mikroshluky nevznikají náhodně z žádné skupiny 10-1000 atomů; pouze určitá „magická čísla“ atomů se shromáždí a vytvoří mikroshluky. Následující citát popisuje, jak to bylo poprvé objeveno, a když ho čteme, měli bychom si pamatovat, že „hmotnost

spektrum“ popisuje spektroskopickou analýzu, kterou jsme probrali v minulé kapitole. Když se diskutuje o „shlukových paprscích“, znamená to, že atomy (jako je Na nebo sodík) jsou tryskány přes malou trysku, aby se zformovaly do „paprsku“, který je pak analyzován. A co je nejdůležitější, jak atomy vystřelují z trysky, některé z nich se spontánně shromažďují do mikroshluků, které vykazují anomální vlastnosti:

Mikroskopické rysy mikroshluků byly poprvé odhaleny pozorováním anomálií hmotnostního spektra svazku Na [sodíku] shluků o specifických velikostech, nazývaných magická čísla. Poté bylo experimentálně potvrzeno, že magická čísla pocházejí z obalové struktury valenčních elektronů. Díky stimulaci těchto epochálních zjištění v kovových mikroklastrech a podpořené pokrokem experimentálních technik produkujících relativně husté, neinteragující mikroshluky různých velikostí ve formě mikroklastrových paprsků se výzkumná oblast mikroshluků během těchto 5 až 7 let rychle rozvinula. [od prvního vydání knihy z roku 1991.] Pokrok je také způsoben zdokonalováním počítačů a výpočetních technik...

Oblast mikroklastrů přitahuje pozornost mnoha fyziků a chemiků (a dokonce i biologů!) pracujících v čistém i aplikovaném výzkumu, protože je zajímavá nejen ze základního hlediska, ale také z hlediska aplikací v elektronice, katalýze, iontové inženýrství, uhlíkové chemické inženýrství, fotografie a tak dále. V této fázi vývoje se má za to, že pro začátečníky v této oblasti je vyžadována úvodní kniha, která objasňuje základní fyzikální pojmy důležité pro studium mikroklastrů. Tato kniha je navržena tak, aby takový požadavek splnila. Vychází ze série přednášek pro postgraduální studenty (především z fyziky) Tokijské univerzity, Kjótské univerzity, Tokijské metropolitní univerzity, Tokijského technologického institutu a univerzity Kyushu v období 1987-1990. [zvýraznění přidáno]

Náš další citát pochází z první oblasti v knize Sugano a Koizumi, kde jsou uvedeny konkrétní podrobnosti týkající se vysoce anomálních fyzikálních vlastností mikroklastrů. I když jsou co do počtu atomů jen o málo menší než jemné částice, jsou mnohem stabilnější. Zde se větší stabilita týká skutečnosti, že mikroshluky hoří při mnohem vyšší teplotě než molekuly nebo jemné částice stejných prvků. Podle Davida Hudsona (o kterém budeme hovořit později) ruští vědci jako první objevili, že mikroshluky musí být vypáleny déle než 200 sekund, aby se odhalilo barevné spektrum, které je třeba analyzovat, zatímco všechny ostatní známé molekulární sloučeniny shoří maximálně asi 70 sekund:

Když dalším dělením jemných částic dospějeme k fragmentu zvanému mikrocluster s poloměrem řádově 10 angstromů, vidíme, že musíme použít fyziku odlišnou od fyziky jemných částic. Podstatný rozdíl je odvozen z teoretického postulátu, částečně podporovaného pomocí experimentů, že mikroshluky daného tvaru a velikosti lze v zásadě extrahovat a měřit jejich vlastnosti, i když u jemných částic je tento druh měření nemožný. Tento postulát lze ospravedlnit uvážením skutečnosti, že shluky daného pravidelného tvaru jsou velmi stabilní ve srovnání s jinými tvary, jejichž počet je poměrně malý. Na rozdíl od této skutečnosti jemné částice různých tvarů a pevné velikosti tvořící velký soubor umožňující statistické zpracování jsou téměř energeticky degenerované.

To znemožňuje extrakci jemných částic daného tvaru.

Byly získány jasné důkazy, že mikroshluky prvků alkalických [1,8] a ušlechtilých [1,9] kovů ve formě shlukového paprsku mají téměř kulový tvar o velikosti tzv. magických čísel. Magické číslo znamená konkrétní velikost N [tj. počet atomů ve shluku], kde se nacházejí anomálie hojnosti v hmotnostních spektrech. To ukazuje, že mikroshluky těchto velikostí jsou relativně stabilní ve srovnání s mikroshluky sousedních velikostí. [zvýraznění přidáno]

„Téměř kulové“ tvary, které jsou popsány výše, budou v pozdějších uvozovkách chápány jako platónská tělesa a související geometrie. Naše další pasáž je pro většinu čtenářů pravděpodobně příliš technická a lze ji přeskočit, ale je to jasný popis toho, jak se vytvářejí a analyzují „shlukové paprsky“ a jaká konkrétní „magická čísla“ atomů se objevila. Dále bychom měli poznamenat, že shluky, které se tvoří, se stávají elektricky neutrálními, což je další anomální a neočekávaný výsledek:

Jako příklad ukazujeme hmotnostní spektrum svazku Na klastru na Obr.

1.5. Paprsek vzniká adiabatickou expanzí zahřáté plyné směsi Na a Ar přes trysku. Klastry Na v paprsku jsou fotoionizovány, hmotnostně analyzovány kvadrupólovým hmotnostním analyzátozem a nakonec detekovány systémem detekce iontů. Detailní zkoumání experimentu ověřuje, že takto pozorované hmotnostní spektrum odráží spektrum [elektricky] neutrálních klastrů původně vytvořených expanzí paprsků. Anomálie abundance velikosti N , které jsou 8, 20, 40, 58 a 93 (obr. 1.5), jsou považovány za magická čísla neutrálních shluků Na. [zvýraznění přidáno]

Nyní věnujte velkou pozornost následující větě, protože její význam může snadno uniknout:

V následujícím ukážeme, že tato magická čísla jsou spojena se strukturou obalu valenčních elektronů pohybujících se nezávisle ve sféricky symetrickém efektivním potenciálu... [zvýraznění přidáno]

To nám říká, že hypotetické „elektrony“ již nejsou vázány na své jednotlivé atomy v mikroshlucích, ale pohybují se nezávisle v celém shluku samotném! Pamatujte, že v našem novém kvantovém modelu nejsou žádné elektrony, pouze oblaka éterické energie, která proudí směrem k jádru prostřednictvím Biefeld-Brownova jevu. V tomto případě mikroshluk funguje jako jeden jediný atom, přičemž střed shluku se stává podobným kladně nabitému atomovému jádru, kam proudí záporně nabitá energie. Je zajímavé, že v souladu s chováním éteru podobným tekutině další pasáž naznačuje, že mikroshluky mohou mít vlastnosti podobné kapalině i pevné látce:

Zdá se, že [Symetrie] kovových mikroshluků odhaluje, že mikroshluky patří do mikroskopického světa jako atomy a molekuly, zatímco jemné částice patří do makroskopického světa. To platí v některých ohledech, ale ne ve všech. V kap. 2 budeme diskutovat o tom, že při konečných vnitřních teplotách mohou mikroshluky odhalit kapalnou fázi, jaká se vyskytuje v makroskopickém světě... [zvýraznění přidáno]

Další úryvek pochází ze zcela jiné studie Besley et al., na kterou se odkazuje na konci této kapitoly, nazvané Theoretical Study of the

Struktury a stability železných klastrů. Je zřejmé, že jejich práce přímo staví na učebnici Sugana a Koizumiho a na zjištěních, která vedla k její výrobě. Zde je klíčové, že výzkum Besley et al. poukazuje na anomální elektrické a magnetické vlastnosti mikroshluků, které nejsou vidět ani v molekulách, ani v kondenzované hmotě:

Klastry jsou také zajímavé samy o sobě, protože u malých shluků existuje možnost efektů konečné velikosti vedoucí k elektronickým, magnetickým nebo jiným vlastnostem, které jsou zcela odlišné od vlastností molekul nebo kondenzované hmoty. Bylo také vynaloženo značné výzkumné úsilí k pochopení geometrií, stabilit a reaktivity klastrů holých kovů v plynné fázi z teoretického hlediska. [zvýraznění přidáno]

A nyní, když přeskočíme na stranu 11 učebnice fyziky mikroklastrů Sugana et al., dostaneme se k části 1.3.1 nazvané Základní mnohostěny. Zde je spojení mezi mikroshluky a geometrií Johnsonovy fyziky snadno zřejmé:

Nedávno se diskutovalo [1.12], že stabilní tvary mikroshluků jsou dány Platónovými pěti polyedry; čtyřstěn, krychle, osmistěn, pětiúhelník dvanáctistěn, dvacetistěn [tj. platónská tělesa]; a Keplerovy dva mnohostěny kosočtvercových ploch; kosočtvercový dvanáctistěn a kosočtverečný triakontaedr...

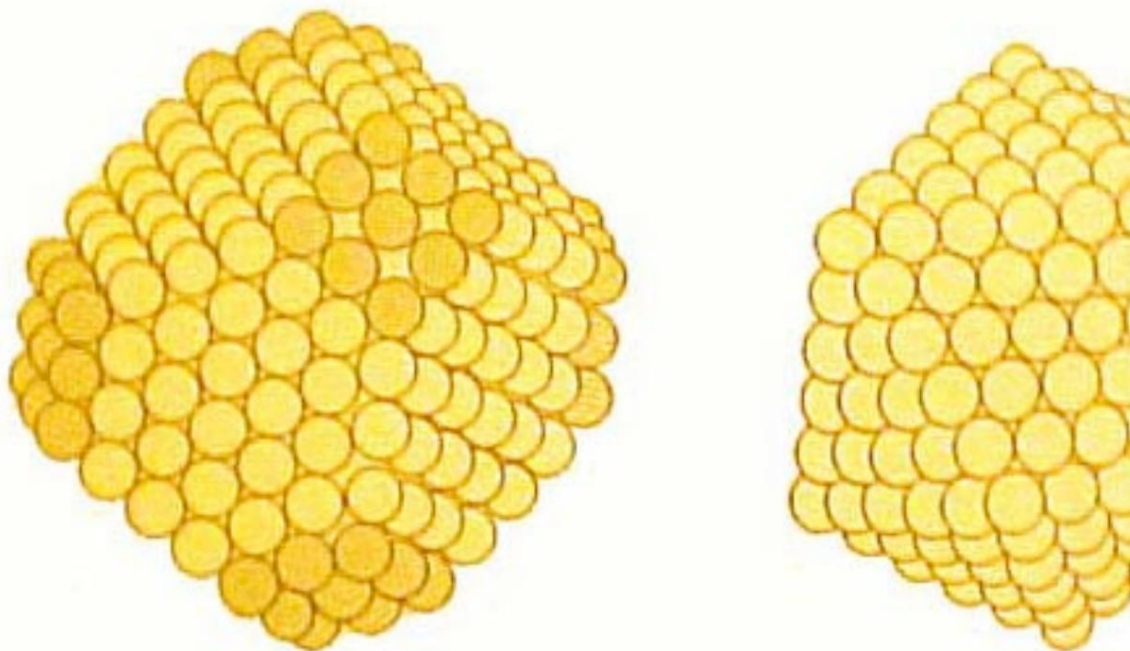
Je velmi důležité poznamenat, že čtyřstěny nevyplňují prostor, jak je znázorněno na obr. 1.9, a ikosahedry, trigonální dekaedry a pětiúhelníkové dodekaedry s pětinašobnou rotační symetrií jsou nekystalické struktury: nepřerůstají do periodické struktury objem. Pokud je polyedr nekystalická struktura, pak musí mikrocluster projít fázovým přechodem do krystalické struktury při růstu do objemu. [zvýraznění přidáno]

Pro toho, kdo studoval posvátnou geometrii po mnoho let, je úžasné uvažovat o tom, že na úrovni, která je pro pouhé oko příliš malá, se atomy seskupují do dokonalých formací platónského pevného tělesa. Je také zajímavé uvažovat o tom, že některé z těchto mikroshluků mají také vlastnosti kapaliny, což jim umožňuje proudit z jednoho typu geometrické struktury do jiného. Sugano a Koizumi ve svém textu předpokládají, že určité mnohostěny, jako je dvacetistěn a dvanáctistěn, jsou nekystalické, a proto musí projít fázovou změnou, než se z nich stane větší krystalický objekt. Později v této kapitole však předložíme tvrdý, nezvratný důkaz, že celý model krystalografie je chybný a že za určitých okolností mohou vznikat útvary velmi podobné mikroshlukům na větších úrovních velikosti, ze dvou nebo více atomových prvků seskupených dohromady. .

Důležité je, že když si čtenář prolistuje zbytek učebnice Sugano et al., uvidí desítky diagramů atomů seskupených do platónských těles. Dozvídáme se, že „magická čísla“ seskupení atomů se v každém případě zformují do jedné z výše uvedených geometrických struktur. Pokud bychom například vzali čtyřstěn a sestavili jej z určitého počtu kuliček, které měly všechny stejnou šířku, pak bychom potřebovali přesný „magický“ počet kuliček, abychom sestrojili čtyřstěn dané velikosti. Je to stejné jako Buckminster Fullerův model „těsně zabalených koulí“ a ve své nejjednodušší podobě je vyjádřen tak, že když složíte tři kuličky dohromady do trojúhelníku a pak nad něj umístíte čtvrtou kuličku doprostřed, uvidíte A

čtyřstěnnou formu.

Ještě zajímavější je, že na straně 18 učebnice *Microcluster Physics* Sugano et al. má fotografii zlatého shluku sestávajícího z „asi 460“ atomů, kde jasně vidíme uzavřenou kulovou strukturu atomů uvnitř, tvořící nezaměnitelnou geometrii. Tyto snímky jsou pořizovány rastrovacím elektronovým mikroskopem při velmi velkém zvětšení a struktura geometrie kuboktaedru [obr. 3.3, L] je jasně vidět v řadě různých úhlů. Zajímavé je, že kupa prochází různými geometrickými změnami od kuboktaedru k jiným formám ve své struktuře od snímku k snímku, což opět naznačuje fluidní kvalitu a neviditelné „napětí“ v éteru při práci. Obrázek 3.3 je umělecky ztvárněný diagram toho, jak se „magické číslo“ 459 kulových atomů sbalí a vytvoří shluk ve tvaru kuboktaedru, zatímco 561 atomů se seskupí do tvaru dvacetistěnu.

Obrázek 3.3 - Kuboktaedrický shluk 459 atomů (L) a ikosaedrický shluk 561 atomů (R)

Náš další citát pochází z části 3 studie Besley et al., která pojednává o modelu „gellia“ a velmi jasně ukazuje, že individuální povaha atomů v mikroshluku se ztrácí ve prospěch skupinového chování. Opět uvidíme zmínku o magických číslech a o elektronech pohybujících se celou strukturou místo jen jejich mateřským atomem; vidíme také hypotézu, že „geometrické obaly“ elektronů se nějakým způsobem tvoří v mikroshluku.

U malých shluků jednoduchých kovů, jako jsou alkalické kovy, ukázaly hmotnostní spektroskopické studie přítomnost preferovaných jader nebo „magických čísel“ odpovídajících zvláště intenzivním vrcholům. Tyto experimenty vedly k vývoji (kulovitého) modelu železa, kde skutečná geometrie shluku (tj. jaderné souřadnice) je neznámá a nedůležitá (možná proto, že shluky jsou roztavené nebo rychle fluxující)

a předpokládá se, že klastrové valenční elektrony se pohybují ve sféricky průměrném centrálním potenciálu. Model jellium tedy vysvětluje magická čísla shluků z hlediska plnění shluků elektronických obalů, které jsou analogické s elektronickými obaly v atomech. U poněkud větších jader ($N \sim 100 - 1500$ [celkový počet atomů v kupě]) dochází k periodickým oscilacím v intenzitách vrcholů hmotnostních spekter, které byly přisuzovány shlukování elektronických obalů do superskořápek.

Pozorování dlouhých periodických oscilací v intenzitách vrcholů v hmotnostních spektrech velmi velkých kovových shluků (až 10^5 atomů) vedlo k závěru, že takové shluky rostou prostřednictvím tvorby trojrozměrných geometrických obalů atomů a že u těchto jaderných látek je to spíše výplň geometrických než elektronických obalů, co dodává klastru stabilitu navíc.

Myšlenka „superskořápek“ elektronů jistě naznačuje tekuté mísení atomů v kvantové říši. Opět se zdá, že celá myšlenka elektronů je chybná, protože další pasáž z Besley et al. nám říká, že model „gellia“, kde se „částicové“ elektrony plní do „geometrických obalů“, nefunguje pro to, co je známo jako přechodné kovy. Protože v tomto bodě nemohou existovat žádné jednotlivé elektrony, Besley et al. předpokládají existenci „explicitních úhlově závislých mnohotělesných sil“. Stručně řečeno, éterický kvantový model „tekutého krystalu“ je v podstatě nutný k vysvětlení sil, které vytvářejí mikroshluky:

Pro přechodné kovy neexistuje jasný důkaz, že model želez platí, a to ani pro nízkou jadernou energii... doufali bychom, že model, který zavádí explicitní úhlově závislé síly mnoha těles (jako v modelu MM [Murrell-Mottram]), který jsme přijali) bude lépe vysvětlovat preference klastrové struktury.

Když přemýšlíme o výsledcích těchto studií mikroklustrů, nesmíme zapomenout, že platónské pevné látky se velmi snadno tvoří vibrační kulovité oblasti tekutiny. Je docela překvapivé, že výzkumníci mikroklustrů si zřejmě tohoto spojení nevšimli. Převládající pohled na kvantovou mechaniku jako na částicový jev má v myslích vědeckých výzkumníků tak silný vliv, že je třeba použít propracovaná vysvětlení zahrnující „geometrické obaly“ elektronů. Klíčovou otázkou, kterou je třeba řešit, je, jak a proč by se tato geometrie vytvořila – a myšlenka vibrujícího, tekutého kvantového média je zdaleka nejjednodušší odpovědí. Mikroshluk je jednoduše větší „éterický atom“ v dokonalé geometrické formě.

3.5 DAVID HUDSON A „ORMUSOVÉ PRVKY“

ZNÁMÉ PRVKY ORMUS Prvek Atomové

číslo Kobalt 27 Nikl 28 Měď 29 Ruthenium

44 Rhodium

45
Palladium 46

Stříbro
47
Osmium
76
Iridium
77
Platina 78

Zlato
79
Merkur 80

Tabulka 3.1 – Známé kovové mikroklastery nebo prvky „Ormus“ v patentu Davida Hudsona.

Dále představíme práci Davida Hudsona, který na konci 70. let objevil látku, která obsahovala mikroshluky ve zlatém dole na jeho pozemku. Utratil několik milionů dolarů za to, že tyto záhadné materiály analyzoval a různými způsoby testoval a v roce 1989 si Hudson patentoval svůj objev mikroklasterů tím, že je pojmenoval Orbitally Rearranged Monatomic Elements neboli „ORME“. [Název se při diskuzi online obvykle mění na prvky „Ormus“ nebo „M-state“, aby nezasahoval do Hudsonových autorských práv.] Hudson ve svých publikovaných přednáškách z počátku 90. let prokázal široké znalosti fyziky mikroklasterů, ale jeho zjištění jsou kontroverznější než to, co najdeme v učebnici Sugana et al. nebo jiných publikovaných mainstreamových zdrojích. Hudsonův patent se zaměřuje na struktury mikroshluků, které našel v následujících prvcích drahých kovů. (Zde bychom měli poznamenat, že Sugano a Koizumi zjistili, že mikroshluky byly nalezeny i v nekovových prvcích.)

Hudson zjistil, že všechny výše uvedené mikroklasterové kovy se hojně vyskytují v mořské vodě. Ještě překvapivější je, že Hudson zjistil, že tyto prvky ve stavu mikroklasterů mohou být na Zemi až 10 000krát hojnější než v jejich běžném kovovém stavu. Hudsonův výzkum ukázal, že tyto kovové mikroshluky se nacházejí v mnoha různých biologických systémech, včetně mnoha různých rostlin, a že tvoří až 5 % hmotnosti materiálu v mozku telete. Kromě toho fungují jako supravodiče pokojové teploty, mají supratekuté vlastnosti a levitují v přítomnosti magnetických polí, protože žádná magnetická energie nemůže proniknout jejich vnějšími obaly. Jejich fyzikální vlastnosti odpovídají popisu různých materiálů v alchymistických tradicích z Číny, Indie, Persie a Evropy.

Různí lidé se dobrovolně přihlásili k požití zlatých mikroshluků neboli „monatomického zlata“ a uvedli, že zažívají stejné psychické účinky jako změny kundalini zaznamenané ve vědeckých písmech starověké Indie.

Ještě kontroverznější jsou Hudsonovy patentované objevy týkající se zahřívání mikroklasterů iridia. Jak se materiál zahřívá, jeho hmotnost se zvyšuje o 300 procent nebo více. Ještě překvapivější je, že jak se mikrocluster iridium zahřeje na 850 stupňů Celsia, materiál zmizí z fyzického pohledu a ztratí veškerou svou hmotnost. Nicméně, když je teplota

mikrocluster iridium se znovu objeví a získá zpět většinu své bývalé hmotnosti. V Hudsonově patentu má graf, který byl vytvořen termogravimetrickou analýzou, která ukazuje tento efekt v akci.

Představa, že materiál přibývá na váze, pak samovolně hubne a mizí z veškerého fyzikálního pohledu, již není na místě, když zkombinujeme Kozyrevovy poznatky s Ginzburgovými změnami konvenčních rovnic relativity a Mishinovy a Aspdenovy objevy mnohonásobných hustot éteru. V první kapitole Kozyrev ukázal, jak může zahřívání nebo chlazení předmětu jemným, ale měřitelným způsobem ovlivnit jeho hmotnost. Také jsme viděli, že k těmto nárůstům a poklesům hmotnosti dochází v náhlých „kvantovaných“ vzplanutích, nikoli plynulým a plynulým způsobem. Dr. Vladimír Ginzburg navrhl, že hmota objektu se přemění na čisté pole, jakmile se přiblíží rychlosti světla, a data Mishina a Aspdena naznačují, že hmota se ve skutečnosti pohybuje do vyšší hustoty éterické energie.

Hudsonovy pozorované a patentované efekty mikroclusterového iridia tedy poskytují první hlavní důkaz v tomto svazku pro myšlenku, že objekt může být zcela přemístěn do vyšší hustoty éterické energie. V případě mikroclusteru iridium by se zdálo, že geometrická struktura mikroklastru umožňuje využití tepelné energie mnohem efektivněji.

Toto využití vibrací tepla pak vytváří extrémní rezonanci při nižší relativní teplotě, čímž vnitřní vibrace iridia překračují rychlost světla. (Tyto vnitřní vibrace mohou být relativně blízko rychlosti světla před zavedením takové přidané rezonance, kvůli rychlosti, kterou éter proudí atomovým „vírem“ mraků záporných elektronů a kladným jádrem.) Poté, když práh Je-li konečně dosaženo bodu rychlosti světla, éterická energie iridia se přemístí do vyšší hustoty, čímž se ztratí z měřitelného pohledu. Když se teplota sníží, iridium se opět přesune zpět dolů do naší vlastní hustoty, protože tlak, který jej držel ve vyšší hustotě, byl nyní odstraněn.

3.6 ANOMÁLIE TVORBY KŘIŠŤÁLŮ

Nyní, když jsme pokryli anomální oblast mikroschluků, jsme připraveni řešit konvenčněji chápané problémy tvorby krystalů.

Běžná kuchyňská sůl je dokonalým příkladem toho, jak se dva různé prvky, sodík a chlorid, mohou spojit dohromady a vytvořit geometrii platónského tělesa, v tomto případě krychle. Dva atomy vodíku a jeden atom kyslíku se společně tvoří ve tvaru čtyřstěnu, aby vytvořily molekulu vody (což není krystal v kapalném stavu, ale má čtyřstěnnou molekulu) a krystaly fluoritu tvoří osmistěn. Krystaly, které se tvoří s těmito vlastnostmi, si zachovají stejnou orientaci samy o sobě a jsou symetrické. Techničtější popis je, že krystaly jsou „pevné látky, které mají ploché povrchy (fasety), které se protínají v charakteristických úhlech a jsou uspořádány na mikroskopické úrovni. Naší klíčovou otázkou, kterou si zde musíme zapamatovat, by bylo: „Proč se kulové energetické víry nakonec spojují v těchto charakteristických geometrických úhlech a vzorech? Odpověď samozřejmě najdeme v našem chápání platónských pevných látek jako „harmonických“ energetických struktur v éteru.

Klasická definice toho, jak se tvoří krystaly od Glusker & Trueblood, je, že jsou produkovány:

...pravidelně se opakující uspořádání atomů. Jakýkoli krystal může být považován za vytvořený pokračujícím trojrozměrným translačním opakováním nějakého základního strukturního vzoru. [zvýraznění přidáno]

Termín „translace“ znamená, že otočíme konkrétní objekt o přesný počet stupňů, například o 180, což by vytvořilo „dvojitý“ krystal, protože v kruhu o 360 stupních existují dva takové posuny. „Translační opakování“ tedy znamená, že základní strukturní prvek (atom nebo molekulární skupina atomů) tvořící krystal lze znovu a znovu otáčet stejným způsobem za účelem vytvoření opakovaného vzoru. Odborný termín pro takové pravidelné uspořádání atomů je periodicitu, což znamená, že krystal je tvořen „nějakým základním stavebním útvarem, který se nekonečně opakuje ve všech směrech a vyplňuje veškerý prostor“ uvnitř sebe. Stejná struktura (atom nebo skupina atomů) se stále opakuje stejným, periodickým způsobem, proto termín periodicitu.

V této klasické teorii „periodické“ tvorby krystalů si každý atom zachovává svou původní velikost a tvar a neovlivňuje žádný z ostatních atomů kromě těch, ke kterým je přímo vázán.

Je důležité si uvědomit, že model periodicity fungoval v krystalografii velmi dobře. Touto metodou bylo možné analyzovat jakýkoli typ krystalu, který byl objeven, a úhly mezi všemi fasetami bylo možné předpovědět na základě jednoduchých geometrických principů. V roce 1912 pak Max von Laue objevil způsob, jak využít rentgenové paprsky k osvětlení vnitřní struktury krystalů a vytvořit to, co je známé jako „difrakční diagram“. Diagram se zobrazí jako uspořádání jednotlivých světelných bodů na černém pozadí. To vedlo k celé vědě o rentgenové krystalografii, která byla formalizována Williamem H. a Williamem L. Braggem, kde jsou body světla analyzovány geometricky ve vztahu k sobě, aby se určilo, jaká je ve skutečnosti struktura skutečného krystalu. . Po sedmdesát let poté, co byla tato technologie vyvinuta, každý difrakční diagram, který kdy vědci hlavního proudu pozorovali, dokonale odpovídal modelu periodicity, což vedlo k nevyhnutelnému a zjevně docela jednoduchému závěru, že všechny krystaly jsou uspořádáním jednotlivých atomů jako strukturních jednotek.

Jedním z nejpřímějších matematických pravidel modelu periodicity je, že krystal může mít pouze 2-, 3-, 4- a 6-násobné rotace (překlady). V tomto modelu, pokud máte krystal, který je skutečně vyroben z jednotlivých atomů nebo molekuly v opakující se periodické struktuře, krystal nemůže mít pětinasobnou rotaci nebo jakoukoli rotaci vyšší než 6. Atomy si „mají“ zachovat své vlastní individuální bodové identity a neslučovat se s jinými atomy do většího celku. Nicméně z hlediska čisté geometrie má dvanáctistěn 5násobnou symetrii a dvacetistěn 5násobnou a 10násobnou symetrii. Tato platónická tělesa splňují všechny požadavky na symetrii, jak je nastínil Dr. Wolff dříve v této kapitole, ale jednoduše nemůžete sbalit jednotlivé atomy dohromady, abyste vytvořili jeden z těchto tvarů. Opět tedy dvanáctistěn a dvacetistěn mají symetrii, ale nemají periodicitu jako krystalové útvary. Ve vědě proto neexistovalo žádné ustanovení, které by věřilo, že se některá z těchto forem objeví jako molekulární, krystalická struktura – bylo to „nemožné“. Nebo si to alespoň mysleli...

Nyní vstupte do nechvalně známé havárie v Roswellu. Podle bývalého zaměstnance Groom Lake / Area 51 Edgara Fouche byly na něm nalezeny molekulární struktury

obnovený hardware, který nevyhovoval konvenčnímu modelu krystalické periodicity. Ty se staly známými jako „kvazi-krystaly“, což je zkratka pro „kvaziperiodické krystaly“. V těchto unikátních slitinách se objevil dvacetistěn i dvanáctistěn. Tyto kvazikrystaly, podobné mikroklastrem, ale na větší úrovni, mají mnoho podivných vlastností, jako je extrémní pevnost, extrémní odolnost vůči teple a nevodivost pro elektřinu, i když by kovy podílející se na jejich tvorbě normálně fungovat jako dirigenti! (To bude vysvětleno, jak budeme postupovat dále.) Na rozdíl od mikroklastrů, které se zdají být schopny vytvářet pouze jednotlivě z „klastrových svazků“, kvazikrystaly mohou být seskupeny do použitelných slitin. Fouche na svých webových stránkách uvádí následující, s naším dodatečným důrazem:

Zastával jsem pozice v USAF, které vyžadovaly, abych měl prověrky přísně tajné a 'Q' a přísně tajné kryptopřístupové prověrky...

V jídelně v [přísně tajném] Groom [zařízení Lake] jsem slyšel slova jako Lorentzovy síly, pulsní detonace, cyklotronové záření, generátory kvantového toku transdukce pole, kvazikrystalové energetické čočky a EPR kvantové přijímače. Bylo mi řečeno, že kvazikrystaly jsou klíčem ke zcela novému oboru pohonných a komunikačních technologií.

Dodnes bych vám těžko vysvětloval jedinečné elektrické, optické a fyzikální vlastnosti kvazikrystalů a proč je tak velká část výzkumu klasifikována...

Čtrnáct let výzkumu kvazikrystalů prokázalo existenci velkého množství stabilních a metastabilních kvazikrystalů s pěti, osmi, deseti a dvanáctinásobnou symetrií, s podivnými strukturami [jako je dvanáctistěn a dvacetistěn] a zajímavé vlastnosti. Pro studium a popis těchto mimořádných materiálů bylo třeba vyvinout nové nástroje.

Zjistil jsem, že utajovaný výzkum ukázal, že kvazikrystaly jsou slibnými kandidáty pro vysokoenergetické akumulární materiály, kovové matricové komponenty, tepelné bariéry, exotické povlaky, infračervené senzory, vysokovýkonné laserové aplikace a elektromagnetika. Některé vysoce pevné slitiny a chirurgické nástroje jsou již na trhu. [Poznámka: Wilcockovi bylo v roce 1993 osobně řečeno, že teflon a kevlar jsou oba reverzní inženýrství.]

Jedna z historek, která mi byla vyprávěna více než jednou, byla, že jeden z krystalových párů použitých při pohonu havárie v Roswellu byl krystal vodíku. Až donedávna bylo vytvoření vodíkového krystalu mimo dosah našich vědeckých schopností. To se nyní změnilo. V jednom programu Top Secret Black Program pod DOE byla objevena metoda výroby krystalů vodíku [a] pak výroba začala v roce 1994.

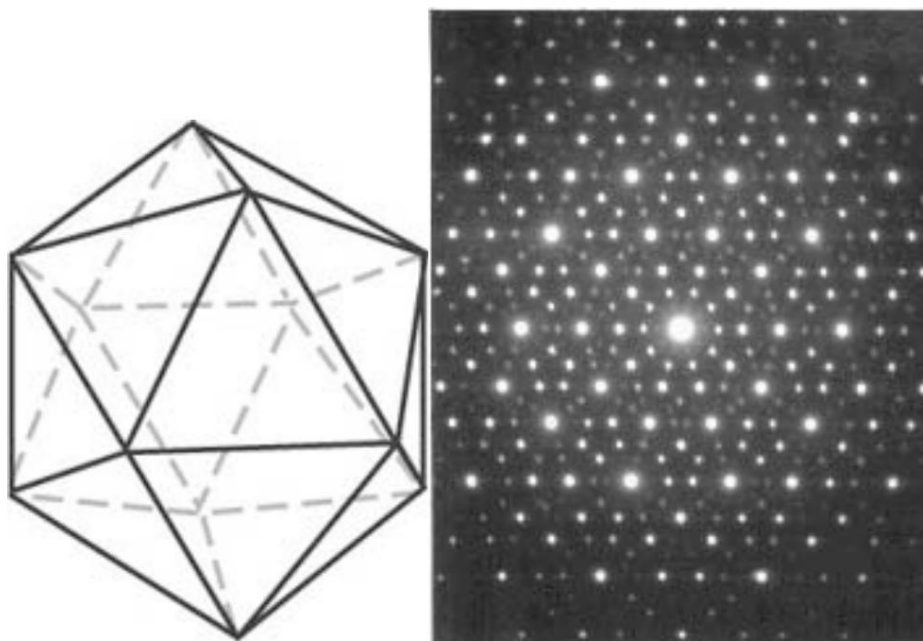
Mřížka vodíkových kvazikrystalů a dalšího nejmenovaného materiálu tvořily základ pro pohon plazmového štítu roswellského plavidla a byly nedílnou součástí biochemicky upraveného vozidla. Vědci a inženýři objevili nesčetné množství pokročilé krystalografie, o které se vědcům ani nesnilo, kteří vyhodnotili, analyzovali a pokusili se o zpětnou analýzu technologie prezentované s vozidlem Roswell a osmi dalšími vozidly, která od té doby havarovala.

Pravděpodobně po 35 letech tajného výzkumu hardwaru Roswell, ty

kteří tyto technologie obnovili, měli stále stovky, ne-li tisíce nezodpovězených otázek o tom, co našli, a považovalo se za „bezpečné“ tiše představit „kvazikrystaly“ nezasvěcenému vědeckému světu. Nyní jsou na internetu doslova tisíce různých odkazů na kvazikrystaly, zcela oddělené od jakékoli zmínky o mikroklastrech. (Žádná vědecká studie, kterou jsme byli schopni najít online, nezmiňuje v jednom dokumentu jak mikroklastry, tak kvazikrystaly.) Mnoho odkazů na kvazikrystaly pochází od společností, které jsou vládními dodavateli, a je velmi snadné vidět, že jsou studovány s velkou intenzitou.

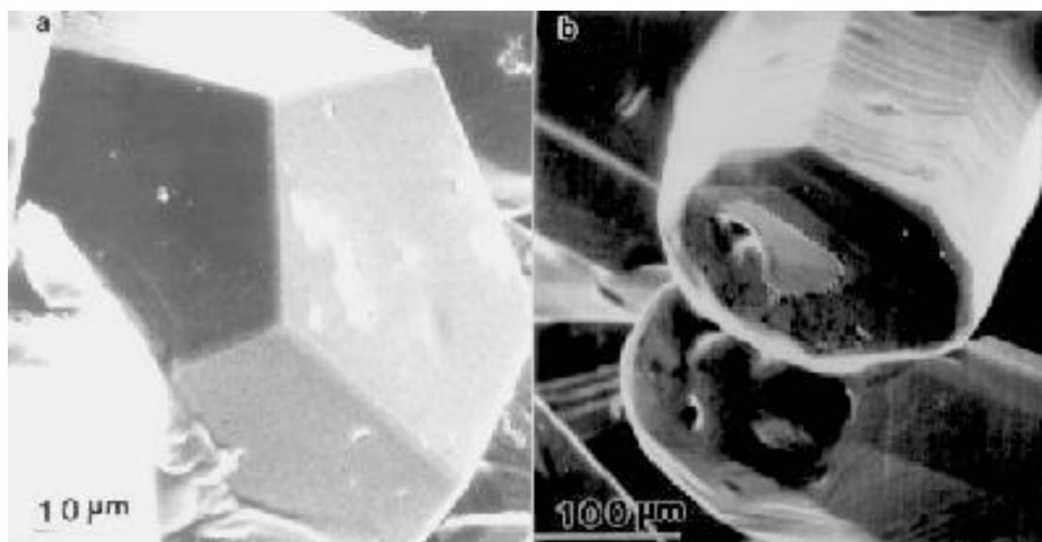
V obecných médiích se však o nich téměř nikdy nezmiňuje, přestože představují tak jedinečnou výzvu pro naše převládající teorie kvantové fyziky. Výzkum pokračuje, ale s velmi tlumeným vzrušením.

Dan Schechtman dostal tu čest/povinnost „objevit“ (nebo mu bylo dovoleno znovu objevit) kvazikrystaly 8. dubna 1982 se slitinou hliníku a manganu (Al₆Mn), která začínala v roztaveném kapalném stavu a poté byla ochlazená velmi rychle. Byly vytvořeny krystaly ve tvaru dvacetistěnu, jak bylo určeno rentgenovým difrakčním diagramem, který byl vidět, podobný obrázku níže. Schechtmanovy údaje byly dokonce zveřejněny až v listopadu 1984! Na obrázku vpravo na obrázku 3.4 můžeme jasně vidět několik pětiúhelníků, které ukazují pětinasobnou symetrii dvacetistěnu:

Obrázek 3.4 – Ikosahedr (L) a jeho rentgenový difrakční diagram z kvazikrystalové formace (R).

Jak jsme řekli, s příchodem kvazikrystalů se objevuje dvanáctistěn i dvacetistěn spolu s dalšími neobvyklými geometrickými formami, které nějakým způsobem dotvářejí vzhled všech pěti platónských pevných látek v molekulární říši. Dvanáctstěn i dvacetistěn mají prvky pětinasobné symetrie se svými pětiúhelnými strukturami. Obrázek 3.5 z An Pang Tsai z NRIM v Tsukuba, Japonsko, ukazuje kvazikrystalickou slitinu hliník-měď-železo ve tvaru dvanáctistěnu a slitinu hliník-nikl-kobalt ve tvaru desetiúhelníku (10 stran) hranol:

Obrázek 3.5 – Dodekaedrické (L) a desetiboké hranoly (R) kvazikrystaly vytvořené An Pang Tsai z NRIM.

Problém je v tom, že takové krystaly nemůžete vytvořit pomocí jednotlivých atomů spojených dohromady, ale jak můžeme vidět na fotografiích, jsou velmi skutečné. Klíčovým problémem vědců tedy je, jak vysvětlit a definovat proces, kterým tyto krystaly vznikají. Podle AL Mackaye je jedním ze způsobů, jak zahrnout pětinasobnou symetrii do krystalografické definice „Opuštění atomicity:“

Fraktální struktury s pětinasobnými osami všude vyžadují, aby byly atomy konečné velikosti opuštěny. Toto není racionální předpoklad pro krystalografy světa, ale matematici to mohou volně prozkoumat. [zvýraznění přidáno]

To naznačuje, že podobně jako u mikroshluků se zdá, že kvazikrystaly již nemají jednotlivé atomy, ale spíše že se atomy spojily do jednoty v celém krystalu. I když se to může krystalografům zdát nemožné, ve skutečnosti to patří mezi nejjednodušší ze čtyř potenciálních řešení problému AL Mackaye, protože zahrnuje jednoduchou trojrozměrnou geometrii a koreluje s našimi pozorováními mikroshluků. Opět, protože krystaly jsou velmi reálné, jedinou hlavní překážkou, kterou musíme překonat, je naše fixace na přesvědčení, že atomy jsou tvořeny částicemi.

Dalším souvisejícím příkladem je Bose-Einsteinův kondenzát, který poprvé teoretizovali v roce 1925 Albert Einstein a Satyendranath Bose a poprvé byl demonstrován v plynu v roce 1995. Stručně řečeno, Bose-Einsteinův kondenzát je velká skupina atomů, které se chová, jako by to byla jedna jediná „částice“, přičemž se zdá, že každý složkový atom současně zabírá celý prostor a veškerý čas v celé struktuře. Je měřeno, že všechny atomy vibrují přesně stejnou frekvencí a cestují stejnou rychlostí a všechny se zdají být umístěny ve stejné oblasti prostoru. Přísně, různé části systému působí jako jednotný celek a ztrácejí veškeré známky individuality. Je to právě tato vlastnost, která je nutná pro existenci „supravodiče“. (Supravodič je látka, která vede elektřinu bez ztráty proudu.)

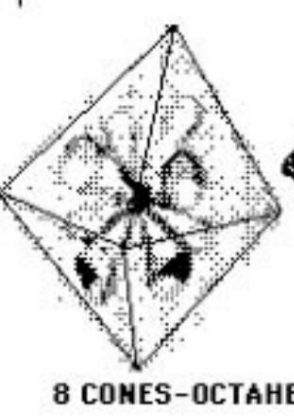
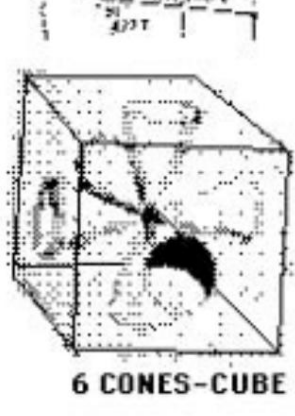
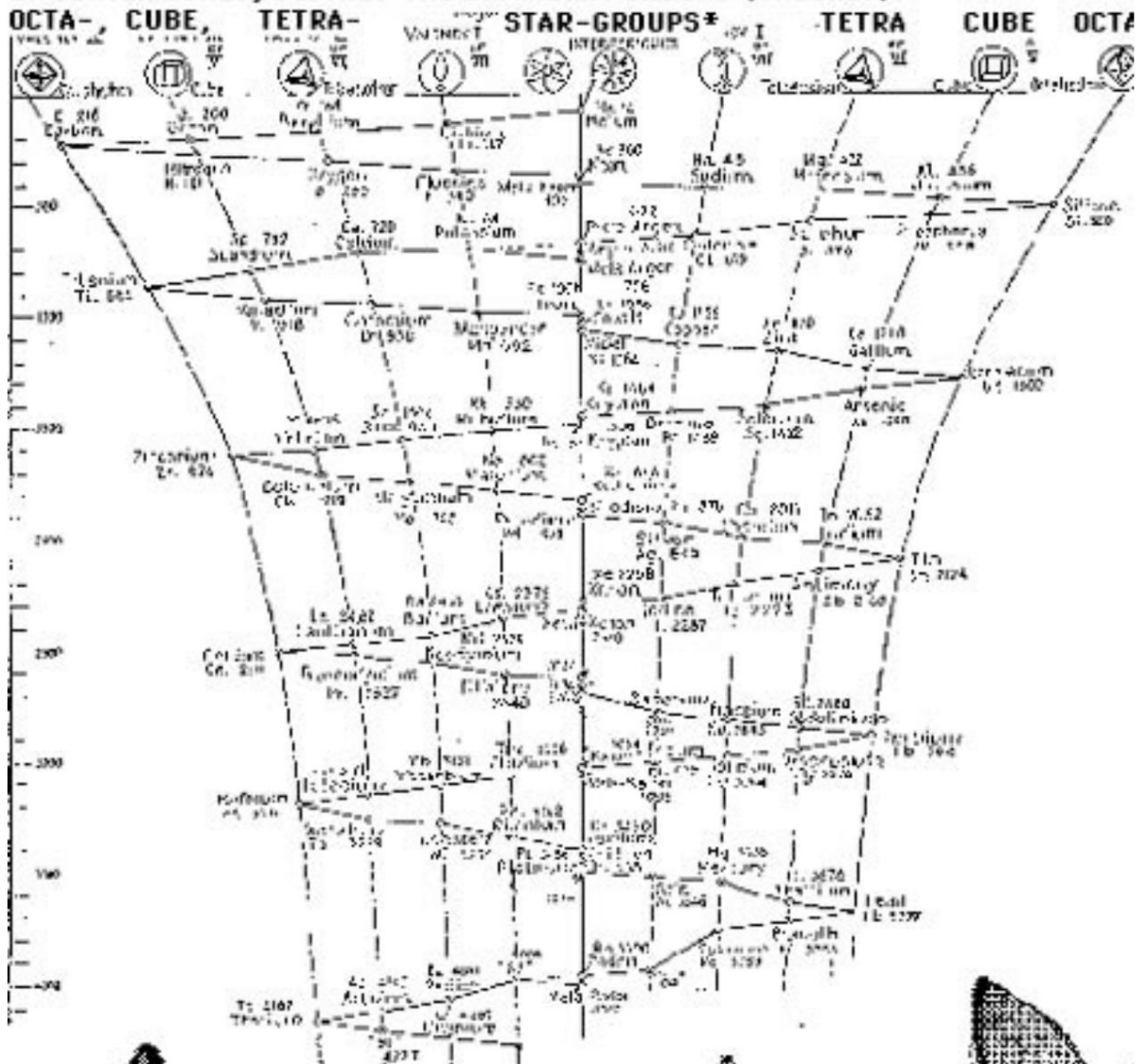
Typicky je Bose-Einsteinův kondenzát schopen vzniknout pouze při extrémně nízkých teplotách. Zdá se však, že pozorujeme podobný proces probíhající v mikroklastrech a kvazikrystalech, kde již neexistuje

pocit individuální atomové identity. Je zajímavé, že ještě další podobný proces funguje s laserovým světlem, známým jako „koherentní“ světlo. V případě laseru se celý světelný paprsek chová, jako by to byl jeden jediný „foton“ v prostoru a čase – jednotlivé fotony v laserovém paprsku nelze nijak odlišit. Je zajímavé poznamenat, že lasery, supravodiče a kvazikrystaly byly všechny nalezeny v obnovených ET technologiích od 40. let 20. století.

To zjevně zavádí do diskusního stolu zcela nový svět kvantové fyziky. Časem se zdá, že kvazikrystaly a Bose-Einsteinovy kondenzáty budou mnohem šířeji využívány a chápány jako příklady toho, jak jsme sešli z cesty v našem kvantovém myšlení založeném na „částicích“.

Kromě toho britský fyzik Herbert Froehlich koncem 60. let minulého století navrhl, že živé systémy se často chovají jako Bose-Einsteinovy kondenzáty, což naznačuje řád ve větším měřítku, který funguje. Probereme to v dalších kapitolách, které se budou zabývat éterickou biologií.

THE ATOMIC TABLE ACCORDING TO CROOKS, WHERE THE PLATONIC SHAPE NEST OF VORTEX CONES, DEFINED THE SYMMETRY GROUPS (VALENCY).

Obrázek 3.6 - Dotisk geometrické tabulky prvků Sira Williama Crookese od Dana Wintera.

Naše další otázka se týká „elektronových mraků“, které byly vidět v

atom. Rod Johnson i Dan Winter poznamenali, že „elektronová mračna“ ve tvaru slzy v atomu budou všechna dokonale zapadat do tváří Platónských těles. Winter označuje elektronová mračna jako „vírové kužely“ a obrázek 3.6 je bohužel nečitelná kopie Periodické tabulky prvků, jak ji původně vymyslel Sir William Crookes, známý a vysoce uznávaný vědec z počátku 20. se stal vyšetřovatelem v oboru parapsychologie. Ve spodní části obrázku vidíme ilustraci toho, jak „vírové kužely“ pasují na každou plochu Platónských těles.

(Zdá se, že čitelnější kopie obrázku 3.5 může existovat v jedné z předchozích Winterových knih. Některé názvy prvků lze rozeznat při prohlížení obrázku v plné velikosti a ostatní lze odvodit podle jejich polohy vzhledem ke známému Periodické tabulka prvků. Tabulka se očividně čte shora dolů a první prvek, který je zapsán pod dvěma kruhy ve středu, je helium a čára se poté přesune ke každému následnému prvku. Měřítka vlevo je série měření stupňů, počínaje 0 na horním řádku a počítáno po jednotkách 10° na každém řádku. Čísla stupňů zapsaná na stupnici jsou 50, 100, 150, 200, 250, 300, 350 a 400. Zdá se, že naznačuje, že teorie sira Crookes zahrnovala nastavené úhlové rotace nebo translace prvků z hlediska jejich geometrie, když se pohybujeme od jednoho prvku k dalšímu. Vidíme, že vlna je většinou přímá, ale občas dochází k „poklesům“ v linii, která vypadá, že odpovídá většímu úhlovému rotace, které je třeba provést.)

Když si vzpomeneme na to, co Dr. Aspden napsal o platónských pevných látkách v éteru, prohlásil, že fungují jako „tekuté krystaly“, což znamená, že se mohou chovat jako pevná látka a zároveň jako kapalina. Jakmile tedy pochopíme, že elektronová mračna jsou všechna umístována neviditelnými platónskými pevnými látkami, je mnohem snazší vidět, jak se tvoří krystaly a dokonce i jak lze vyrobit kvazikrystaly. V atomu jsou „hnízda“ platónských pevných látek, jedna pevná látka pro každou hlavní kouli v „hnízdě“, stejně jako existují „hnízda“ elektronových mraků na různých úrovních valence, které všechny koexistují. Platónské pevné látky tvoří energetickou strukturu a kostru, kterou musí éterická energie proudit, když se řítí směrem k nízkotlakému kladnému středu atomu. Vidíme tedy, že každá plocha pevných látek funguje jako trychtýř, kterým musí proudící energie projít a vytvořit to, co Winter nazýval „vírové kužely“.

S nezbytným kontextem by nám nyní Johnsonovy koncepty platónské symetrie ve struktuře atomů a molekul v další kapitole neměly připadat tak podivné, jako by se zdály většině lidí. Vzhledem k tomu, co jsme viděli na základě komplexního výzkumu, který proběhl, zejména s inženýrstvím kvazikrystalů, se zdá, že tyto informace již lidstvo v určitých kruzích používá.

ODKAZY: 1

Aspden, Harold. Výuka energetické vědy č. 5. 1997. 2

Crane, Oliver a kol. Centrální oscilátor a prostoročasové kvantové médium.
Universal Expert Publishers, červen 2000, anglické vydání. ISBN 3-9521259-2-X

Duncan, Michael A. a Rouvray, Dennis H. Microclusters. Scientific American Magazine, prosinec 1989. 4

Fouche, Edgare. Tajná vládní technologie. Fouche Media Associates, Copyright 1998/99. 5

5. Hudson, David. (ORMUS Elements) URL: 6

6. Kooiman, John. Vysvětlení antigravitační fyziky TR-3B . 2000. 7

7. Mishin, AM (Úrovně éterické hustoty) 8

8. Zima, Dane. Splétání DNA: Je Emotion tkadlec? 1999. 9

9. Wolff, Milo. Zkoumání fyziky neznámého vesmíru.
Technotran Press, Manhattan Beach, CA, 1990. ISBN 0-9627787-0-2.

KAPITOLA 04: SEKVENČNÍ POHLED

KAPITOLA 04: SEKVENČNÍ POHLED

Skutečně jsme viděli důkazy, které naznačují, že atom je éterový vír se sférickou symetrií a centrální osou, takže tvoří sférický torus. Biefeld-Brownův efekt dokazuje, že velkým řešením záhady „polarity náboje“ je to, že éterická energie proudí přes elektronové mraky do jádra. Dr. Ginzburg provedl několik jednoduchých a přijatelných úprav rovnic relativity a vytvořil model, který dokonale vysvětluje chování hmoty pozorované Kozyrevem v laboratoři, kde se urychluje na rychlost světla a uvolňuje energii a hmotu.

Prostřednictvím konvenčních krystalických molekulových formací čtyřstěnu, krychle a osmistěnu, a zejména díky zavedení mikroshluků, ikosaedrických a dvanáctistěnných kvazikrystalů a fenoménu Bose Einsteinových kondenzátů, nyní vidíme důležitost platónských pevných látek v kvantové říši. Už nemůžeme popírat, že tyto síly existují, protože nyní máme nezvratné fyzické důkazy. Tato nová zjištění také odhalují, že již nemusíme uvažovat o atomech jako o jednotlivých jednotkách, ale spíše jako o harmonických éterových vírech, které se mohou spojit do větších úrovní jednoty a koherence, jako například v kvazikrystalech. A s těmito daty na místě nyní máme platné řešení pro všechny „volné konce“ skládačky představením práce Roda Johnsona.

4.1 ZÁKLADY JOHNSONOVY „SEKVENČNÍ FYZIKY“

V Johnsonově modelu nakonec vidíme následující: • Neexistují žádné „tvrdé“ částice, pouze seskupení energie. • Každé kvantové měření lze vysvětlit geometricky, jako formu strukturovaných, protínajících se energetických polí.

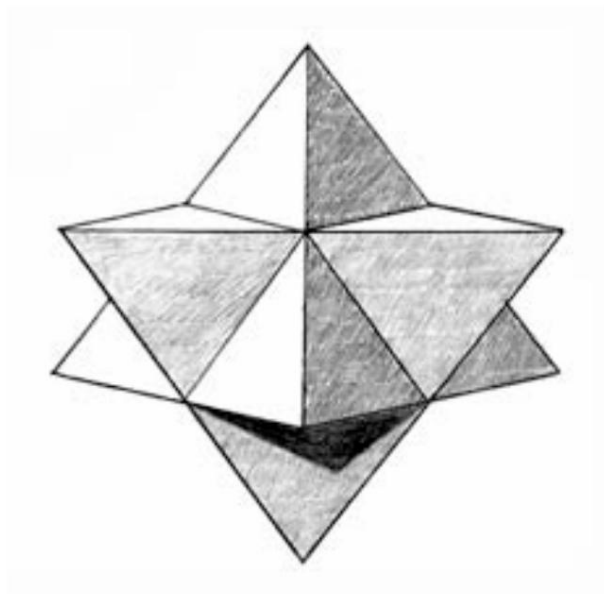
- Atomy jsou ve skutečnosti protisměrně rotující energetické formy ve tvaru Platónské pevné látky, specificky zakořeněné v protirotační oktaedru a čtyřstěnu, každý vibrační / pulzační tvar odpovídá jiné hlavní hustotě éteru. • Všechny úrovně hustoty nebo dimenzí v celém Vesmíru jsou strukturované

z těchto dvou primárních úrovní éteru, které spolu neustále interagují.

Je příznačné, že stále větší počet pokročilých teoretiků již usiluje o fyzikální model „částicové sítě“ založený na teorii superstrun, kde je veškerá hmota ve vesmíru nějakým způsobem prvkem propojené geometrické matice. Protože však konvenční vědci dosud nevizualizovali platónská tělesa, která jsou vnořena do sebe, sdílejí společnou osu a jsou schopna protisměrné rotace, unikli jim obraz kvantové říše.

V této kapitole se opět pokusíme udržet věci jednoduché tím, že nejprve představíme přehled Johnsonova modelu „co se děje“ na kvantové úrovni a poté budeme diskutovat o vědeckých důkazech, které to dokážou. Náš náčrt základních principů modelu začínáme tužkou stínovanou ilustrací prokládaného čtyřstěnu, kterou jsme vytvořili, abychom velmi jasně ukázali, co

vypadá jako trojrozměrná socha. Je důležité, abychom měli dobrou vizuální představu o této struktuře, než se pokusíme představit si osmistěn, který do ní zapadá. Jasně vidíme, že na obrázku jsou dva čtyřstěny, jeden se špičkou směřující nahoru a druhý se špičkou dolů. Pamatujte také, že se perfektně hodí do koule:

Obrázek 4.1 – Prokládaný

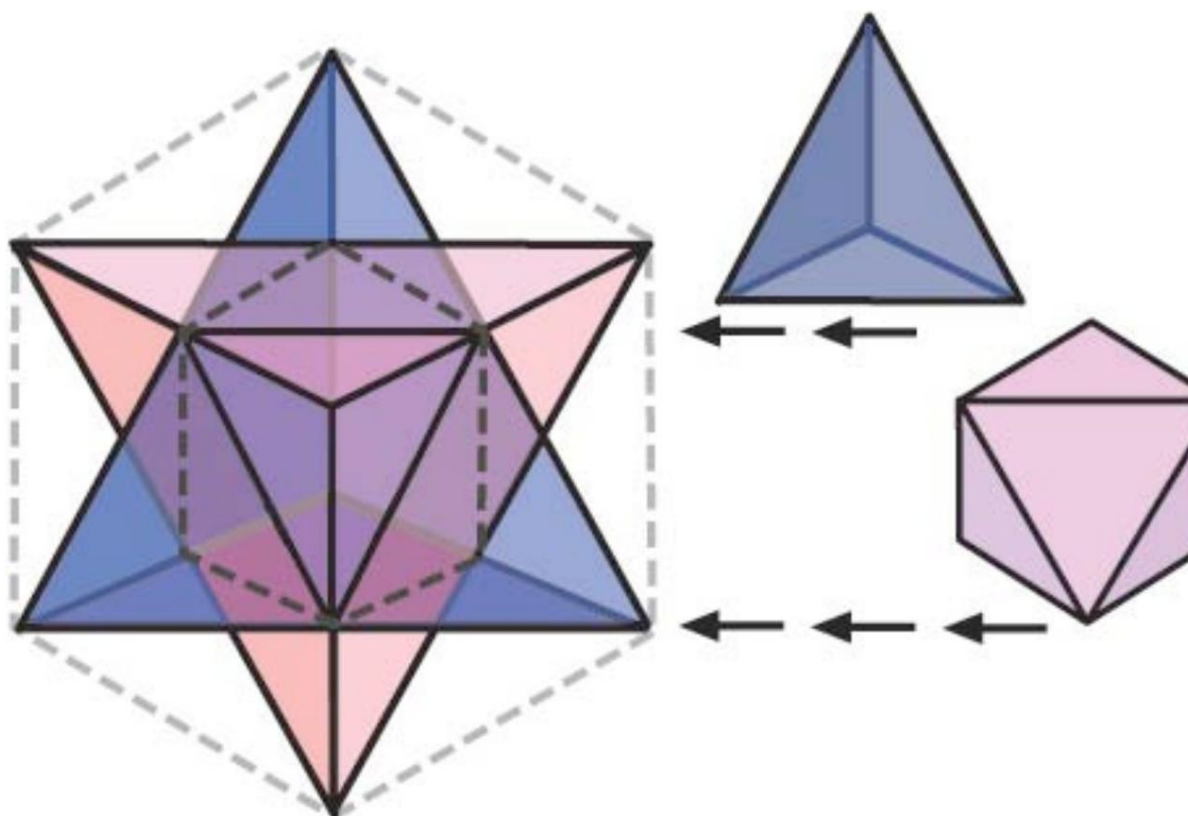
čtyřstěn.

S ohledem na tuto strukturu zvažte následující body modelu: • Čtyřstěn a osmistěn se navzájem otáčejí v protisměru.

kvantová úroveň.

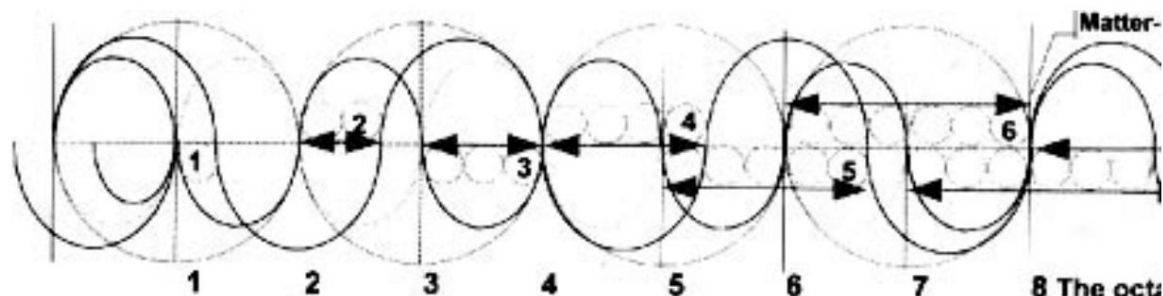
• Oba mají sférickou symetrii kolem společného středu. • Čtyřstěn a osmistěn představují dvě primární úrovně hustoty éteru, které musí existovat ve Vesmíru, které budeme označovat jako A1 a A2.

• Osmistěnné pole dokonale zapadá do středu čtyřstěnného pole, a proto má menší průměr, jak můžeme vidět na následujícím obrázku:

Obrázek 4.2 – Osmistěn (R) a jeho uložení uvnitř propleteného čtyřstěnu (L).

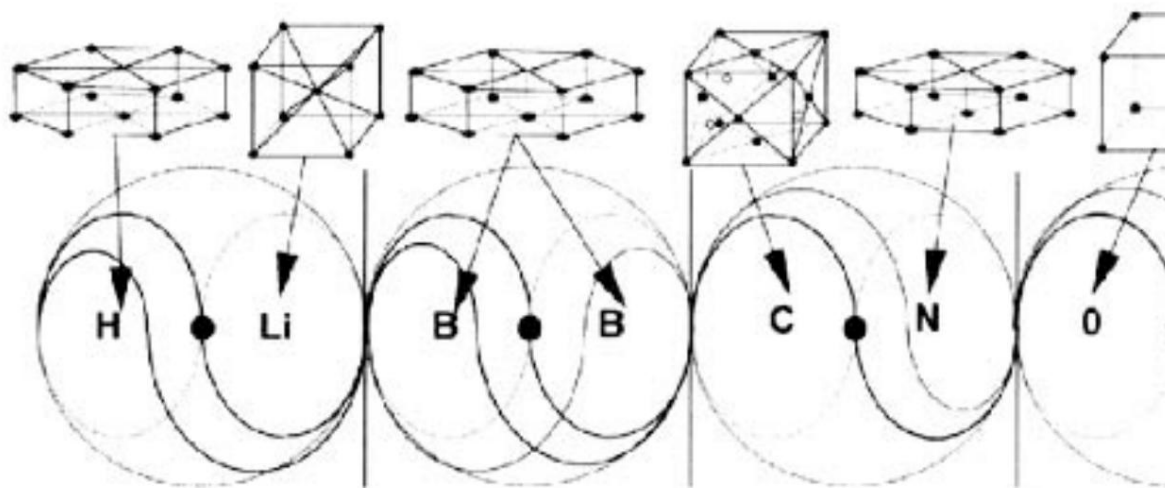
Obrázek 4.2 nám ukazuje osmistěn uvnitř propleteného čtyřstěnu, který je zase uvnitř krychle. Zpočátku je docela matoucí pokoušet se představit si, že osmistěn je volnou látkou, která se může protisměrně otáčet uvnitř propleteného čtyřstěnu. Ve skutečnosti jsou v této podobě obě geometrie zcela vyvážené a integrované. Nejdůležitější částí Johnsonovy fyziky je však vidět, že oktaedr je „oddělený“ a působí odděleně od čtyřstěnného pole rotací v opačném směru. Existuje pouze osm možných „fázových“ poloh, do kterých se tyto dvě geometrie mohou vejít, než znovu dosáhnou harmonie, kterou vidíme výše. Aby bylo možné mít fázovou polohu, musí mít tyto dvě geometrie určitý stupeň přímého vzájemného kontaktu, jako je přímka k přímce nebo bod k bodu. To je graficky znázorněno na následujícím „fázovém“ diagramu:

Obrázek 4.3 – Osm „fázových pozic“ vytvořených protiběžně rotujícím osmistěnem a čtyřstěnem.

To, co vidíme na tomto diagramu, jsou dvě základní vlny: menší vlna, která se vejde do každého ze čtyř hlavních kruhů, představující rotaci osmistěnu, a větší vlna mimo hranice hlavního kruhu jako protirotace.

čtyřstěn. Tento diagram je zdaleka nejjednodušším způsobem, jak ukázat, jak a kde se čtyřstěn a osmistěn spojí, a je založen na vědě „fázové fyziky“, kterou jako první propagoval Kenneth Geddes Wilson jako prostředek k mapování ve velkém měřítku. Geometrické vztahy jako vlnové pohyby. Každá z osmi „fázových pozic“ představuje jiný prvek, což je znázorněno na následujícím obrázku:

Obrázek 4.4 – Osm „fázových pozic“, které se týkají základních krystalových struktur tvořených prvky.

Takže, abychom

pokračovali: • Čtyřstěn i osmistěn jsou pod vysokým tlakem – the

čtyřstěn se tlačí dovnitř směrem k oktaedru, stejně jako mračna záporných elektronů tlačí dovnitř směrem k jádru.

- Tento tlak lze uvolnit pouze tehdy, když buď uzel nebo čára na jedné z pevných látek překročí uzel nebo čáru na druhé pevné látce, čímž se otevře brána pro tok energie.

Nejjednodušší způsob, jak si představit takové otevření „brány“, by bylo, kdybyste vyřízli díru v kusu lepenky a pak zapnuli vysoušeč vlasů a přidrželi trysku naplocho na lepenku a poté ji posunuli směrem k otvoru. Dokud tryska skutečně nedosáhla otvoru, vzduch nemá kam jít a motor se rychle rozběhne a přehřeje; ale jakmile tryska dosáhne otvoru, vzduch má kam jít a tlak se uvolní a motor se pak uvolní. Uvnitř atomu se prostřednictvím Biefeld-Brownova jevu tlak v elektronových oblacích vždy snaží spěchat směrem k jádru, a pokud se protiběžné geometrie nepropojí, je tento tlak zablokovaný. V tomto smyslu mohou být čáry a uzly v geometrických formách vnímány jako „díry“, které jsou „vyraženy“ ve vnořených sférických polích, což umožní proudění tlaku proudícího skrz.

Tím je vyřešen jeden „tlakový“ problém, ale musíme si pamatovat také tlak, který je vytvářen protisměrnými silami čtyřstěnu a osmistěnu. (Toto jsou geometrie, které se tvoří v „bublinách pole“ toho, co nyní budeme nazývat éter 1 (A1) a éter 2 (A2). Starověké tradice často označovaly A1 a A2 jako „pozitivní a negativní sílu.“) největší počet „děr“ se seřadil mezi oběma geometriemi v oktávovém bodě geometrické rovnováhy, plně množství vnějšího tlaku nemůže proudit směrem ke středu. Takže, když se dvě formy „uzamknou“ spolu ve valenci

periody, které nejsou v „oktávovém“ bodě, protirotace A1 a A2 není plně vyvážená, což způsobuje další tlak a nedostatek symetrie. A1 a A2 pak zůstanou „zaseknuté“ v této nevyvážené poloze, pokud je neruší vnější energie.

Většina prvků v Periodické tabulce prvků D. Mendělejeva je tímto způsobem „zaseknutá“, a proto nestabilní. V tomto případě jsou všechny přirozeně se vyskytující, neradioaktivní prvky uspořádány na stole zleva doprava do skupin po osmi. Pohybují se z pozice nestability a nesymetrie vlevo do pozice větší krystalické symetrie a geometrické rovnováhy vpravo. V Johnsonově modelu teprve když se přesuneme do oktávy nebo osmé fáze protirotace, geometrie znovu získají dokonalou rovnováhu.

To lze vizualizovat představou sezení na úzké stoličce. Je zřejmé, že nejpohodlnější sezení je, když je vaše tělo uprostřed.

Nyní si jednoduše představte, jak se pokoušíte sedět na stoličce v osmi různých polohách, přičemž začnete tím, že se stoličky dotýká pouze malá část jedné z vašich nohou.

Každá poloha bude nepříjemná a nebudete skutečně v rovnováze, dokud nebudete sedět zcela vystředěni na stoličce.

Atomy a molekuly, které nejsou v takovém stavu rovnováhy, jsou tedy považovány za „nestabilní“ a snadno se spojí s jinými nestabilními atomy a molekulami, které drží chybějící energii, aby se vytvořila rovnováha.

4.2 „KOVALENTNÍ“ LEPENÍ

První forma vazby, která může nastat, je známá jako kovalentní vazba. Tento název se používá, protože se věří, že „valenční vazby“ elektronových mraků jsou „sdíleny“ mezi dotýcnými atomy. Jak jsme řekli, neexistují žádné skutečné „elektrony“ a je to dokončení geometrické symetrie mezi A1 a A2, vnořeným čtyřstěnem a oktaedrem, které tvoří tuto vazbu. Všechny prvky jsou v Johnsonově modelu jednoduše různé proporcionální směsi A1 a A2, vnořený čtyřstěn a osmistěn, které jsou vzájemně vůči sobě zablokovány v různých polohách. Nejjednodušším příkladem toho je, že jeden atom kyslíku bude přirozeně přitahován dvěma samostatnými atomy vodíku, aby se vzájemně smíchaly do molekuly vody neboli H₂O. Není divu, že molekula vody má tvar čtyřstěnu. V pozdějších kapitolách o biologii uvidíme zajímavé možnosti, které vznikají jako výsledek této jedinečné struktury.

4.3 „IONTOVÉ“ LEPENÍ

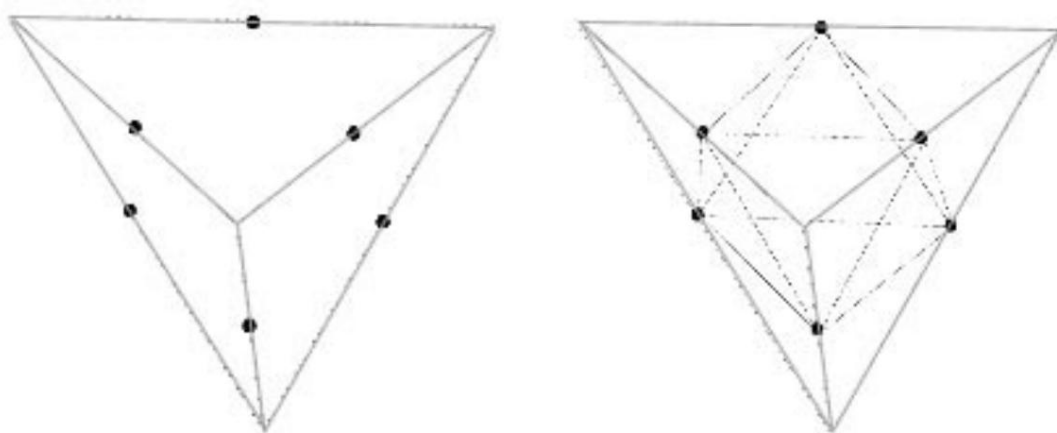
Další možnost pro základní vazbu v chemii je známá jako „iontová vazba“. V tomto případě je vazba vytvořena rozdílem v polaritě náboje, kde zápor přitahuje klad. Když má prvek nevyvážený náboj, nazývá se iont, odtud termín iontová vazba. Nejjednodušší příklad by byl s chloridem sodným nebo solí, které lze zapsat jako Na⁺Cl⁻ a tvoří buď krychli nebo oktaedr. Tlakový rozdíl mezi kladnými a zápornými ionty je v tomto případě přitahuje k sobě. Atomy chloru jsou v molekule soli široké 1,81 angstromu, téměř dvakrát větší než atomy sodíku při 0,97 angstromu.

Iontová vazba může také nastat, když jsou jednotlivé atomy určitého prvku přitahovány k sobě a spojují se dva po dvou, čímž se vytvoří

symetrie. Nejzákladnějším příkladem toho je molekula plynného kyslíku, napsaná jako O₂. Jediný způsob, jak raní (al)chemici byli schopni najít tyto základní prvky, jako je jeden atom kyslíku, bylo narušení základních chemických sloučenin pomocí procesů, jako je spalování, mrazení, smíchání s kyselinami a zásadami a tak dále.

4.4 FREKVENČNÍ ROZŠÍŘENÍ A KONTRAKCE

Takže, když se vrátíme k hlavnímu bodu, máme osm základních pozic nebo fází, ve kterých se čtyřstěn a osmistěn mohou nacházet. Každý bystrý čtenář však již viděl, že osm základních geometrických pozic zjevně nestačí k vytvoření celé periodické tabulky; pro vytvoření kompletní sady přírodních prvků musí fungovat nějaké další vlastnosti.

Obrázek 4.5 – Frekvenční kontrakce čtyřstěnu (L) na osmistěn (R).

Zde je klíč:

Obě geometrické formy jsou také schopné roztahování a smršťování ze svých středů.

To se označuje jako změna jejich frekvence.

Když mění frekvenci, tvoří různé typy geometrických těles.

Tato tělesa nejsou jen platonika, ale mohou být i jinými formami, jako jsou Archimedova tělesa – a všechna jsou vzájemně propojena „rodičovskými“ čtyřstěnnými a osmistěnnými formacemi.

Jak je vidět na obrázku 4.5, smrštění geometrického tvaru je stejně jednoduché jako půlení každé z jeho čar na dvě nebo více stejně velkých délek a následné spojení teček dohromady. Když rozdělíme každý řádek na dva kusy, nazývá se to dělení „druhé frekvence“, zatímco rozdělění každého řádku na tři části by se nazývalo dělení „třetí frekvence“. Buckminster Fuller počínaje čtyřstěnem prokázal, že tímto procesem frekvenční expanze nebo kontrakce může být vytvořeno celkem deset různých frekvencí (geometrických tvarů) – a to je ústřední aspekt Johnsonových zjištění. Pro

například je známo, že „silná“ síla v atomovém jádře je přesně desetkrát silnější než „slabá“ síla v elektronových oblacích! (To se obvykle zapisuje jako druhá odmocnina ze 100, což je 10.) Žádné jiné přijatelné vysvětlení této anomálie nebylo nikdy předloženo. Zde jádro představuje bod největší „zabalené“ geometrie na nejvyšší frekvenční úrovni kontrakce.

Takže to, co musíme udělat, je zkombinovat osm základních fází protiběžné geometrie s různými frekvencemi geometrie, které se mohou objevit při expanzi a kontrakci. S ohledem na to lze vykreslit celou periodickou tabulku – a nakonec můžete předpovědět, zda prvek bude pevná látka, kapalina nebo plyn a jaké budou jeho body tuhnutí, tání a odpařování. Johnson nasměřuje zainteresované myslitele k práci Jamese Cartera, který dokázal vykreslit celou periodickou tabulku prostřednictvím diagramů spirálovitého pohybu, které nazval „kruhy“. Nejzajímavější je, že Carterovy „kruhy“ jsou kulové útvary torusu! Nezdálo se, že by Carter věděl, co jsou spirálovité, kudrnaté, cyklické „rotace v rámci rotací“, které kreslil mezi kruhy, aby ukázal různé prvky, prostě to, že musely existovat „absolutním pohybem“. Pro úplnější popis zveme čtenáře, aby si prostudoval náš podrobný článek rozhovoru a / nebo jeho webovou stránku. Aby naše myšlenky zůstaly pro účely této knihy jednoduché, nyní jednoduše poukážeme na některé z nejzřetelnějších znaků kvantové fyziky, že platónské geometrie skutečně fungují.

4.5 PLANCKOVA KONSTANTA A „KVANTOVANÁ“ POVAHA SVĚTLA

Většina z nás již ví, že tepelné záření a světlo jsou považovány za způsobeny stejnou věcí – průchodem výbojů elektromagnetické energie známých jako „fotony“. Před rokem 1900 se však nepředpokládalo, že se světlo a teplo pohybují v diskrétních „fotonových“ jednotkách, ale spíše hladce, plynule a nepřerušovaně. Fyzik Max Planck byl první, kdo objevil, že světlo a teplo se budou pohybovat v „pulzích“ nebo „balících“ energie na nejmenší úrovni, vypočítané na asi 10^{-32} centimetrů. (Atomové jádro má ve srovnání ve skutečnosti velikost planety!) Zajímavé je, že pokud máte rychlejší oscilaci, získáte větší pakety, a pokud máte menší oscilaci, získáte menší pakety. Planck zjistil, že tento vztah mezi rychlostí oscilace a velikostí paketu zůstane vždy konstantní, bez ohledu na to, jak jej měříte. Tento konstantní vztah mezi rychlostí oscilace a velikostí paketu je známý jako Weinův zákon posunutí. Planck pečlivě objevil jediné číslo, které vyjadřovalo tento vztah a které je nyní známé jako „Planckova konstanta“.

Nedávný článek Caroline Hartmann ve vydání z prosince 2001 z 21

Century Science and Technology se zabývá konkrétně nálezy Maxe Plancka a odhaluje, že hádanka vytvořená jeho objevy zůstává nevyřešena:

Dnes jsme zavázáni pokračujícímu výzkumu vědců, jako jsou Curies, Lise Meitner a Otto Hahn, za hlubší vhléd do atomové struktury. Ale základní otázky: co způsobuje pohyb elektronů, je pohyb omezený určitými geometrickými zákony a proč jsou některé prvky stabilnější než jiné, stále nejsou jasné a čekají na nové průkopnické hypotézy a nápady. [zvýraznění přidáno]

Odpověď na Hartmannovu otázku se objevuje již v této knize.

Jak jsme již řekli, Planckovy objevy vznikly studiem tepelného záření. Úvodní odstavec článku Caroline Hartmann je dokonalým popisem toho, čeho dosáhl:

Před sto lety, 14. prosince 1900, oznámil fyzik Max Planck (1858-1947) (v projevu před Společností císaře Viléma v Berlíně) svůj objev nového vzorce pro záření, který by mohl popsat všechny zákonitosti pozorované při hmotě se zahřála a začala vyzařovat teplo různých barev. Jeho nový vzorec však spočíval na důležitém předpokladu: že energie tohoto záření není spojitá, ale vyskytuje se pouze v balíčcích určité velikosti. Potíž byla v tom, jak učinit předpoklad za tímto vzorcem fyzicky srozumitelný. Neboť, co je míněno „energetickými pakety“, které ani nejsou konstantní, ale mění se proporcionálně s frekvencí oscilací (Weinův zákon přemístění)?

Hartmann pokračuje o něco později:

[Planck] věděl, že kdykoli narazíte na zdánlivě neřešitelný problém v přírodě, musí za tím ležet vyšší, komplexnější zákonitost; nebo jinými slovy, musí existovat jiná „geometrie vesmíru“, než se dříve předpokládalo. Planck například vždy trval na tom, že platnost Maxwellových rovnic musí být obnovena, protože fyzika dosáhla bodu, kdy takzvané „fyzikální“ zákony neplatí všeobecně. [zvýraznění přidáno]

Jádro Planckovy práce lze vyjádřit jednoduchou rovnicí, která popisuje, jak vyzařující hmota uvolňuje energii v „balíčcích“ nebo záblescích. Rovnice je $E=hf$, kde E se rovná energii, kterou nakonec změříte, f je vibrační frekvence záření, které uvolňuje energii, a h je to, co je známé jako „Planckova konstanta“, která reguluje „tok“ mezi E a f .

Planckova konstanta je uvedena jako hodnota 6,626. Je to bezrozměrná konstanta, což znamená, že jednoduše vyjadřuje čistý poměr mezi dvěma hodnotami a nemusí být přiřazena žádná jiná specifická kategorie měření.

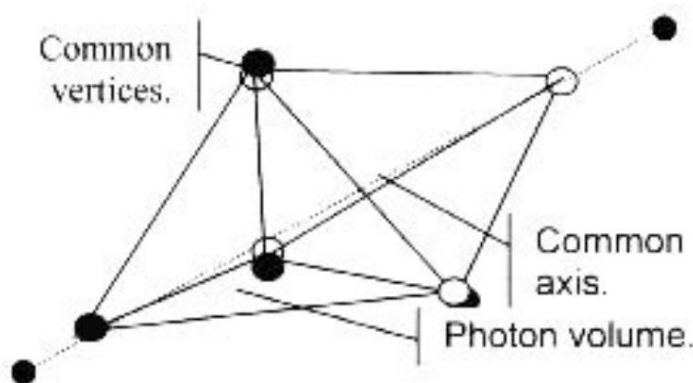
Planck tuto konstantu neobjevil magicky, ale spíše ji pečlivě odvodil studiem tepelného záření mnoha různých druhů.

Toto je první velká záhada, kterou Johnson svým výzkumem objasňuje. Připomíná, že k měření Planckovy konstanty se používá kartézský systém souřadnic. Tento systém je pojmenován po svém zakladateli René Descartesovi a znamená to pouze to, že krychle se používají k měření trojrozměrného prostoru. Dělá se to tak běžně, že to většina vědců ani nepovažuje za nic neobvyklého – jen délku, šířku a výšku v akci. V experimentech, jako je Planckův, byla k měření energie, která se pohybovala touto oblastí prostoru, použita malá krychle. Této krychli byl v Planckově měřicím systému pro jednoduchost přirozeně přiřazen objem „jedna“ (1).

Když však Planck psal svou konstantu, nechtěl, aby to bylo desetinné číslo, a tak posunul objem krychle na 10. Tím byla konstanta 6,626 místo 0,6626. Skutečně důležitý byl vztah mezi tím, co bylo uvnitř krychle (6,626) a krychlí samotnou (10.)

Nakonec nezáleželo na tom, zda jste krychli přiřadili hodnotu jedna, deset nebo jakékoli jiné číslo, protože poměr by zůstal stejný. Planck rozpoznal stálou povahu tohoto poměru pouze díky pečlivému experimentování po mnoho let, jak jsme řekli.

Nyní si pamatujte, že v závislosti na velikosti paketu, který je uvolněn, jej budete muset změřit pomocí krychle jiné velikosti. Cokoli je uvnitř této krychle, bude mít vždy poměr 6,626 jednotek k vlastnímu objemu krychle 10 jednotek, bez ohledu na použité velikosti. Hned bychom si měli něčeho všimnout; hodnota 6,626 je velmi blízká 6,666, což jsou přesně $2/3$ z 10. Pak se tedy musíme zeptat: „Co je tak důležitého na $2/3$?“

Obrázek 4.6 – Dva

čtyřstěny spojené na společné ploše, aby vytvořily „foton“ měřený Planckovou konstantou.

Na základě jednoduchých, měřitelných geometrických principů vysvětlených Fullerem a dalšími víme, že když čtyřstěn dokonale zapadne dovnitř koule, zaplní přesně jednu třetinu jejího celkového objemu. Foton se ve skutečnosti skládá ze dvou čtyřstěňů, které jsou spojeny dohromady, jak vidíme na obrázku 4.6, a ty pak společně procházejí krychlí, která je dostatečně velká na to, aby změřila jeden z nich najednou. Celkové množství objemu (energie), které se pohybovalo přes krychli, bude dvě třetiny (6,666) celkového objemu krychle, kterému Planck přiřadil číslo 10. Buckminster Fuller byl první, kdo objevil, že foton se skutečně skládal ze dvou čtyřstěňů se takto spojily a on to oznámil světu na své adrese Planet Planning v roce 1969, poté se na to evidentně zapomnělo.

Nepatrný rozdíl 0,040 mezi „čistým“ poměrem 6,666 nebo $2/3$ a Planckovou konstantou 6,626 je způsoben permitivitou vakuového prostoru, který pohlcuje část obsažené energie. Tuto „povolitelnost vakua“ lze přesně vypočítat pomocí toho, co je známé jako Coulombova rovnice. Jednodušeji řečeno, éterická energie „fyzického vakua“ pohltní malé množství jakékoli energie, která jím prochází. To znamená, že jím „propustí“ o něco méně energie, než bylo původně uvolněno. Takže jakmile započítáme Coulombovu rovnici, čísla fungují perfektně. Dále, pokud měříme prostor pomocí čtyřstěnných souřadnic místo kubických souřadnic, pak odpadá potřeba Planckovy rovnice $E=h\nu$, protože energie bude nyní měřena tak, aby byla na obou stranách rovnice stejná – tedy E (energie) bude rovná ν (frekvence) bez nutnosti „konstanty“ mezi nimi.

„pulzy“ energie, které byly demonstrovány Planckovou konstantou, jsou kvantovým fyzikům známé jako „fotony“. Normálně považujeme „fotony“ za nositele světla, ale to je pouze jedna z jejich funkcí. Ještě důležitější je, že když atomy absorbují nebo uvolňují energii, energie se přenáší ve formě „fotonů“. Výzkumníci jako Dr. Milo Wolff nám připomínají, že jediná věc, kterou my

Víme jistě o termínu „foton“ je, že je to impuls, který prochází éterem / energetickým polem nulového bodu. Nyní můžeme vidět, že tato informace má geometrickou složku, což naznačuje, že atomy musí mít také takovou geometrii.

4.6 BELLOVA VĚTA

Další nedávno objevenou anomálií, která nám ukazuje, že existuje geometrie na kvantové úrovni, je Bellova věta o nerovnosti. V tomto případě se uvolňují dva fotony v opačných směrech. Každý foton je emitován ze samostatného atomového stavu, který byl excitován. Oba atomové stavy jsou složeny z identických atomů a oba se také rozpadají stejnou rychlostí. To umožňuje, aby se dva „spárované“ fotony se stejnými energetickými kvalitami uvolnily v opačných směrech přesně ve stejnou dobu. Oba fotony pak procházejí polarizačními filtry jako jsou zrcadla, která by teoreticky měla změnit směr jejich pohybu. Pokud máte jedno zrcadlo pod úhlem 45 stupňů, pak byste přirozeně očekávali, že foton udělá jiný úhlový obrat, než jaký by udělal jiný foton, pokud by se od zrcadla odrazil pod úhlem 30 stupňů.

Nicméně, když je tento experiment skutečně proveden, fotony budou dělat přesně stejné úhlové otáčky ve stejnou dobu, bez ohledu na rozdíly v úhlu zrcadel!

Míra přesnosti, která byla do tohoto experimentu vnesena, je ohromující, jak ilustruje následující citát ze stránek 142 a 143 knihy Dr. Mila Wolffa:

Nejnovější experiment Aspecta, Dalibarda a Rogera použil akusticko-optické spínače na frekvenci 50 MHz, které posunuly nastavení polarizátorů během letu fotonů, aby zcela eliminovaly jakoukoli možnost lokálních vlivů jednoho detektoru na druhý...

Bellova věta a experimentální výsledky naznačují, že části vesmíru jsou propojeny intimním způsobem (tj. nejsou nám zřejmé) a tato spojení jsou zásadní (základní je kvantová teorie.) Jak jim můžeme porozumět? Problém byl analyzován do hloubky (Wheeler & Zurek 1983, d'Espagnat 1983, Herbert 1985, Stapp 1982, Bohm & Hiley 1984, Pagels 1982 a další) bez rozlišení. Tito autoři mají tendenci se shodnout na následujícím popisu nelokálních spojení: 1 Propojují události na samostatných místech bez známých polí nebo hmoty.

2 Se vzdáleností neubývají; milion mil je stejný jako palec.

3 Zdá se, že jedná rychlostí větší než světlo.

Je zřejmé, že v rámci vědy jde o matoucí fenomén.

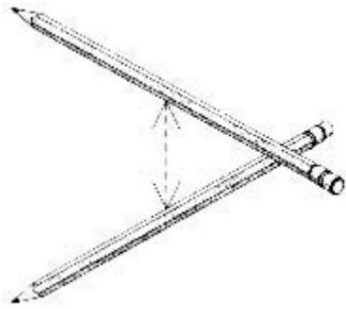
Bellova věta nám ukazuje, že energeticky spárované „fotony“ jsou ve skutečnosti spojeny jedinou geometrickou silou, jako je čtyřstěn, který se stále rozšiřuje do větší velikosti, jak se fotony vzdalují. Fotony si budou i nadále udržovat stejnou úhlovou fázovou polohu vůči sobě navzájem, jak se geometrie, která je mezi nimi, rozšiřuje.

4.7 ELEKTROMAGNETICKÁ VLNA

Dalším bodem našeho zkoumání je samotná elektromagnetická vlna

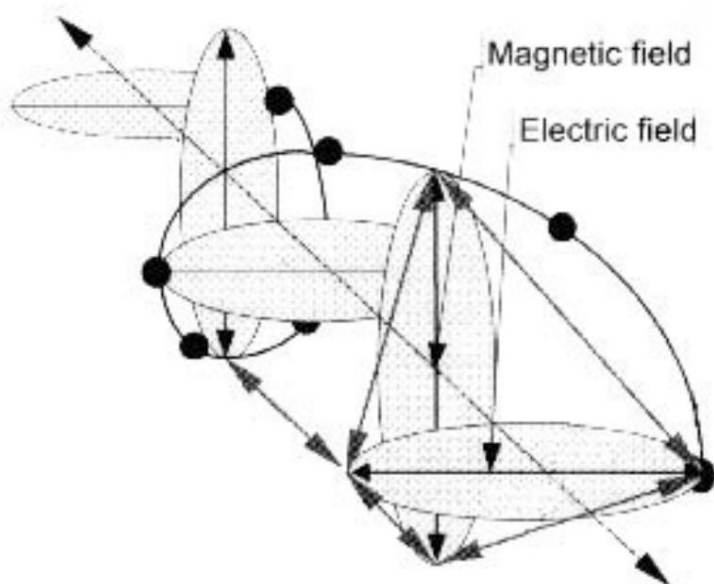
Einstein zjistil, že hmota je vyrobena z elektromagnetické energie. Jak většina z nás ví, elektromagnetická vlna má dvě složky – elektrostatickou vlnu a magnetickou vlnu, které se pohybují společně.

Zajímavé je, že obě vlny jsou na sebe vždy kolmé. Abychom si představili, co se zde děje, Johnson nás žádá, abychom vzali dvě tužky stejné délky a drželi je kolmo k sobě, a také použili základní délku tužky pro vzdálenost, která je dělí:

Obrázek 4.7 – Dvě tužky pod úhlem 90 stupňů, držené ve stejné vzdálenosti od sebe.

Nyní můžeme spojit každý hrot horní tužky s každým hrotem spodní tužky. Když to uděláme, vytvoříme mezi dvěma tužkami čtyřstranný objekt z rovnostranných trojúhelníků – vznikne nám čtyřstěn. Stejný proces můžeme pracovat s elektromagnetickou vlnou tak, že celková výška elektrostatické nebo magnetické vlny (které mají obě stejnou výšku nebo amplitudu) jako naše základní délka, která byla znázorněna na obrázku 4.7 jako tužky. Zde na obrázku 4.8 můžeme vidět, jak se elektromagnetická vlna ve skutečnosti sleduje přes „skrytý“ (potenciální) čtyřstěn, když spojíme čáry dohromady pomocí stejného procesu:

Obrázek 4.8 – Skrytý

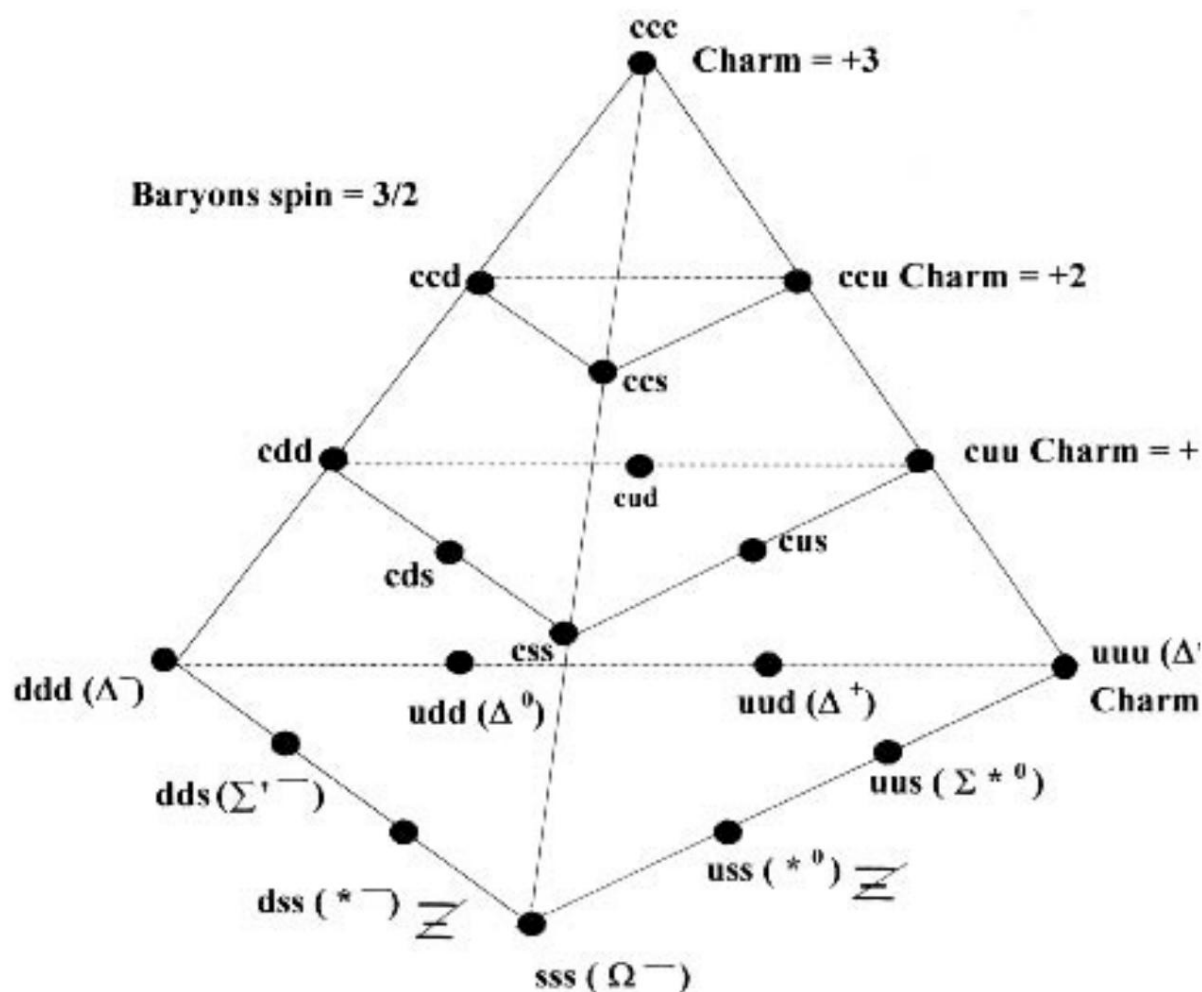
tetraedrický vztah v elektromagnetické vlně.

Zde je důležité zmínit, že toto tajemství bylo neustále objevováno různými mysliteli, aby na něj věda znovu zapomněla.

Práce podplukovníka Toma Beardena důsledně prokázala, že James Clerk Maxwell věděl, že tam je, když psal své složité „kvaternionové“ rovnice, ale Oliver Heaviside později zkrátil model na čtyři jednoduché kvaterniony a zničil skrytý čtyřstěnný „potenciál“ uvnitř. Tento skrytý čtyřstěn viděl také Walter Russell a později Buckminster Fuller. Johnson si nebyl vědom žádného z těchto předchozích průlomů, když to sám poprvé objevil.

4.7 GELL-MANNOVA „OSMIKLÁDANÁ CESTA“

Další záhada k nám přichází, když studujeme subatomární „částice“ známé jako kvarky. Když byla atomová struktura náhle rozbita, objevily se krátké stopy, které by odletěly z normální spirálovité dráhy „částic“ v bublinové komoře a byly pojmenovány „kvarky“. Tyto „kvarky“ by zmizely velmi rychle poté, co byly poprvé uvolněny. Geometrie jejich pohybů byla pečlivě analyzována, protože jediná věc, kterou můžete skutečně zjistit při analýze parních stop, jsou různé geometrické formy pohybu. Bylo objeveno mnoho různých forem „kvarků“, z nichž každá má jiné geometrické vlastnosti, mylně nazývané věci jako „barva“, „kouzlo“ a „podivnost“. Murray Gell-Mann byl první, kdo objevil jednotný model, který ukázal, jak spolu všechny tyto různé geometrické vlastnosti souvisely, a nazval jej „Osmínásobná cesta“. Je pozoruhodné, že jednotná geometrická struktura, kterou vidíme, je čtyřstěn:

Obrázek 4.9 – Čtyřstěn, jak je vidět v Gell-Mannově „Osmínásobné cestě“

organizace „kvarků“.

Takže co přesně tady vidíme? Každá tečka je samozřejmě jiný „kvark“.

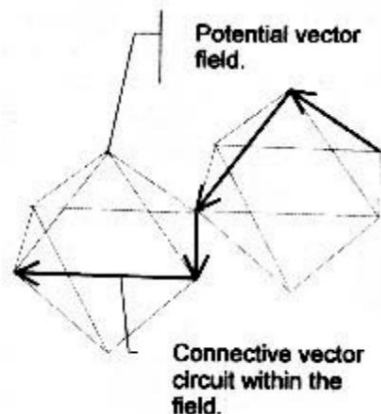
Johnson nám říká, že „kvarky“ se uvolňují, když se éterický energetický tok čtyřstěnu uvnitř atomu náhle rozbije. Na krátkou chvíli budou rozbité energetické fragmenty, které se uvolní, nadále proudit se stejnými rotačními / geometrickými vlastnostmi, jaké měly, když byly vázány v atomu, ale poté se velmi rychle rozpustí zpět v éteru. Člověk by nemusel nutně vidět všechny různé „kvarky“ pouhým rozbitím jednoho atomu, protože úhel, pod kterým je atom rozbit, určuje, jaká část jeho vnitřní geometrické jednoty se uvolní. To je důvod, proč kvarky musely být pečlivě studovány odděleně. Ještě zajímavější je, že v Gell-Mannově modelu jsou také další „složené“ geometrické frekvence, jako je kuboktaed; tento čtyřstěn je jen jednou ze tří různých hierarchií, které objevil.

Hlavní vědecký svět opět nevidí Gell-Mannovu osmidílnou cestu jako nic jiného než pohodlnou geometrickou organizaci, ale bez dalšího významu. V tomto dalším úryvku se Dr. Milo Wolff ze strany 198 své knihy zmiňuje o skutečnosti, že geometrie může být řešením pro pochopení struktury „rezonancí jaderného prostoru“ v kvantové říši:

Dalším zajímavým problémem s cenným výsledkem je zjistit, zda lze najít způsob, jak porovnat rezonance jaderného prostoru s vysvětlením teorie skupin jaderných částic v zoo. Jedním z názvů této teorie je Osminásobná cesta objevená Gell-mannem a Ne'emanem v roce 1960. Chytře využívá geometrická seskupení různých částic k určení jejich parametrů: spin, parita, číslo izotopu a číslo podivnosti. Teorie grup dosud neodhalila fyzickou strukturu, jako jsou prostorové rezonance. Pokud existuje vztah, je logické očekávat, že řešení vlnové rovnice SR budou mít ortogonální vlastnosti, které odpovídají osminásobnému způsobu. Je to vzrušující vyhlídka na pokus.

Zajímavé je, že právě v době, kdy jsme dokončovali tuto část knihy, nás kontaktoval Dr. RB Duncan, který má na internetu publikovanou poměrně podrobnou a pečlivou práci, která vysvětluje strukturu atomu na základě geometrie teorie grup, kterou Wolff zmiňoval. výše. Duncan na tomto problému pracoval třicet let svého života, než zveřejnil řešení!

4.8 VYSVĚTLENÍ ZÁHAD „OTÁČENÍ“ A TORZE

Obrázek 4.10 – Úhly rotace 180 stupňů

„elektrony“

způsobené impulsy pohybujícími se přes oktaedrické energetické formy.

Dalším důkazem, který musíme vzít v úvahu, je rotace. Fyzici již mnoho let vědí, že energetické částice se při cestování „točí“. Například se zdá, že „elektrony“ při pohybu atomem neustále provádějí ostré otáčky o 180 stupňů nebo „polotáčky“. „Kvarky“ jsou často vidět, že se při cestování otáčejí „jedna třetina“ a „dvě třetiny“, což Gell Mannovi umožnilo uspořádat jejich pohyby do čtyřstěnu a dalších geometrií.

Nikdo z hlavního proudu neposkytl skutečně adekvátní vysvětlení, proč se to děje.

Johnsonův model ukazuje, že „rotace“ elektronových mračen o 180 stupňů je způsobena pohybem oktaedru, jak je vidět na obrázku 4.10 výše. Je důležité, abychom si uvědomili, že pohyb o 180 stupňů ve skutečnosti pochází ze dvou otočení o 90 stupňů pro každý osmistěn. Osmistěn se musí „převrátit dozadu“, tj. o 180 stupňů, aby zůstal ve stejné poloze v matici geometrie, která jej obklopuje. Čtyřstěn se musí otočit o 120 stupňů (1/3 rotace) nebo 240 stupňů (2/3 rotace), aby měl stejnou polohu. To bude vysvětleno jednodušeji v části 4.9 níže. (Jiní teoretici éteru jako Wolff, Crane, Ginzburg a Krasnoholovets mají svá vlastní vysvětlení jevu poloviční rotace založená na proudění tekutin.)

Záhada spirálovitého pohybu torzních vln je také vysvětlena stejným procesem. Bez ohledu na to, kde se ve vesmíru nacházíte, dokonce i ve „vakuovém prostoru“, éter bude vždy pulsovat v těchto geometrických formách a tvořit matici. Proto jakýkoli impuls hybnosti, který projde tímto éterem, bude muset vysledovat cestu přes stěny těchto geometrických „tekutých krystalů“ v éteru. Spirálovitý pohyb torzní vlny je tedy způsoben jednoduchou geometrií, kterou musí procházet, když se pohybuje.

4.9 KONSTANTA JEMNÉ STRUKTURY

Ačkoli jsme tvrdě pracovali na tom, aby byla tato sekce jednoduchá, je obtížnější si představit konstantu jemné struktury; takže pokud se tato část stane příliš obtížnou na čtení, můžete jednoduše přeskočit na shrnutí v části 4.10, aniž byste ztratili cokoli z hlavního „vlákna“ této knihy. Tuto sekci jsme zařadili pro ty, kteří chtějí vidět, jak daleko sahá „maticový“ model. Konstanta jemné struktury je dalším aspektem kvantové fyziky, který má málokdo

mainstreamoví lidé o tom někdy slyšeli, pravděpodobně proto, že je to naprosto nevysvětlitelná ostuda vědeckému mainstreamu, který lpí na částicových modelech.

Představte si nyní, že elektronový mrak je jako pružná gumová koule a pokaždé, když je absorbován nebo uvolněn „foton“ energie (známé jako spojení), mrak se natahuje a ohýbá, jako by se odrazil. Elektronový mrak bude vždy „narážet“ v pevném, přesně úměrném vztahu k velikosti fotonu.

To znamená, že pokud máte větší fotony, získáte na elektronovém oblaku větší „hrboly“ a menší fotony vytvářejí menší „boule“ na elektronovém oblaku. Tento vztah zůstává konstantní, bez ohledu na velikost. Konstanta jemné struktury je další „bezrozměrné“ číslo jako Planckova konstanta, což znamená, že získáme stejný podíl bez ohledu na to, jak jej změříme.

Tato konstanta byla neustále studována spektroskopickou analýzou a velmi uznávaný fyzik Richard P. Feynman vysvětlil záhadu ve své knize Podivná teorie světla a hmoty. (Znovu bychom si měli připomenout, že slovo „coupling“ jednoduše znamená spojení nebo oddělení fotonu a elektronu:)

S pozorovanou vazebnou konstantou e je spojena nejhlubší a nejkrásnější otázka – amplituda, kterou skutečný elektron emituje nebo absorbuje skutečný foton. Je to jednoduché číslo, u kterého bylo experimentálně stanoveno, že se blíží 0,08542455. Moji přátelé fyzikové toto číslo nepoznají, protože si ho rádi pamatují jako převrácenou hodnotu jeho druhé mocniny: asi 137,03597 s nejistotou asi dvě na posledním desetinném místě. Od chvíle, kdy bylo před více než padesáti lety objeveno, je to záhada a všichni dobří teoretičtí fyzici si toto číslo vyvěšují na zeď a dělají si o něj starosti.

Okamžitě byste rádi věděli, odkud pochází toto číslo pro spojku: souvisí s π nebo snad se základem přirozených logaritmů? Nikdo neví, je to jedna z největších zatracených záhad fyziky: magické číslo, které k nám přichází bez pochopení pro člověka. Mohli byste říci, že „ruka Boží“ napsala toto číslo a „nevíme, jak tlačil svou tužku“.

Víme, jaký druh tance experimentálně provést, abychom toto číslo změřili velmi přesně, ale nevíme, jaký druh tance udělat na počítači, aby toto číslo vyšlo – aniž bychom ho tajně zadali. [zvýraznění přidáno]

V Johnsonově modelu má problém konstanty jemné struktury velmi jednoduché akademické řešení. Jak jsme řekli, foton se pohybuje podél jako dva čtyřstěny, které jsou spolu spárované, a elektrostatická síla uvnitř atomu je udržována osmistěnem. Jednoduchým porovnáním objemů mezi čtyřstěnem a osmistěnem, když se srazí, dostaneme konstantu jemné struktury. Vše, co uděláme, je vydělit objem čtyřstěnu, když je obklopen (opsán) koulí, na objem osmistěnu, když je obklopen koulí. a dostaneme konstantu jemné struktury jako rozdíl mezi nimi. Aby bylo možné ukázat, jak se to dělá, je zapotřebí další vysvětlení.

Diagramy fázových vln, které jsme viděli dříve v této kapitole (obr. 4.3 a 4.4), nám ukázaly úhlové vztahy mezi osmistěnem a

čtyřstěn. Vzhledem k tomu, že čtyřstěn je zcela trojúhelníkový bez ohledu na to, jak se otáčí, tři hroty na kterékoli z jeho ploch rozdělí kruh na tři stejné kusy, každý o 120 stupních. Proto stačí otočit čtyřstěn o 120 stupňů, abyste jej uvedli zpět do rovnováhy s maticí geometrie, která jej obklopuje, aby byl ve stejné poloze jako předtím. To lze snadno zjistit, pokud si představujete auto s trojúhelníkovými koly a chtěli jste jej posunout dopředu jen natolik, aby kola vypadala znovu stejně. Každé z trojúhelníkových kol by se k tomu muselo otočit o 120 stupňů.

Nyní v případě osmistěnu musí být vždy otočen „vzhůru nohama“ nebo o 180 stupňů, aby znovu získal rovnováhu. Pokud to chcete vidět s analogií auta, pak by kola musela mít klasický „diamantový“ tvar, který vidíte na balíčku karet. Aby diamant vypadal úplně stejně, jako když jste začínali, musíte jej otočit vzhůru nohama, o 180 stupňů.

Tento další citát od Johnsona vysvětluje konstantu jemné struktury na základě těchto informací:

[Když] vidíte statické elektrické pole jako oktaedr a dynamické magnetické pole jako čtyřstěn, pak geometrický vztah [mezi nimi] je 180 až 120. Pokud je vidíte jako koule definované objemy radiánů, pak je jednoduše rozdělíte na navzájem a máte jemnou strukturu konstantní.

„Radiánský objem“ jednoduše znamená, že objem objektu vypočítáte z jeho poloměru, což je polovina šířky objektu. (Pro ty, kteří si chtějí matematiku vyzkoušet sami, jednoduše vezměte sinus 180 stupňů a vydělte ho sinem 120 stupňů, pak toto číslo proveďte Coulombovou rovnicí, abyste zohlednili mírnou ztrátu energie, ke které dochází při pulzaci. Když se provede tento jednoduchý proces dělení dvou „radiánových objemů“ na sebe, výsledkem bude konstanta jemné struktury.

Je zajímavé, že zatímco Johnson ukázal, že konstantu jemné struktury lze vnímat jako vztah mezi osmistěnem a čtyřstěnem, když se energie pohybuje od jednoho ke druhému, Jerry Iuliano zjistil, že ji lze vidět také ve „zbytkové“ energii, která se vyrábí, když sbalíme kouli do krychle nebo roztáhneme krychli do koule! Tyto rozšiřující se nebo srážející změny mezi dvěma objekty jsou známé jako „dlaždice“ a Iulianovy výpočty nebyly příliš obtížné; prostě nikoho nenapadlo to předtím zkusit. V Iulianových výpočtech se objem dvou objektů nemění; krychle i koule mají objem, který nastavil na 8π krát π na druhou. Když je spojíme do sebe, jediný rozdíl mezi krychlí a koulí je v množství plochy. Extra povrchová plocha mezi těmito dvěma se přesně rovná konstantě jemné struktury.

Čtenář by se měl okamžitě zeptat: "Jak může být konstanta jemné struktury vztahem mezi osmistěnem a čtyřstěnem a zároveň vztahem mezi krychlí a koulí?" Toto je další aspekt kouzla „symetrie“ v akci, kde vidíme, že různé geometrické tvary mohou mít podobné vlastnosti, protože všechny do sebe zapadají s dokonalými harmonickými vztahy. Pohled Johnsona i Iuliana nám ukazuje, že máme co do činění s geometricky strukturovanou éterickou energií působící v atomu.

Je také důležité mít na paměti, že to, co nám Iulianoův nálezu ukazuje, je klasická geometrie „čtvercového kruhu“. To bylo dlouho ústředním prvkem v esoterických tradicích „posvátné geometrie“, protože se věřilo, že ukazuje rovnováhu mezi fyzickým světem, reprezentovaným čtvercem nebo krychlí, a duchovním světem, reprezentovaným kruhem nebo koulí. Nyní můžeme vidět, že to byl další příklad „skrytého vědění“, které bylo zakódováno do metafory, takže lidé v naší době nakonec znovu získají skutečné porozumění tajné vědě, která za tím stojí. Věděli, že jakmile objevíme konstantu jemné struktury, pravděpodobně nebudeme rozumět tomu, co jsme pozorovali, takže tato starodávná znalost byla zanechána, aby nám ukázala klíč.

4.10 JEDNOTNÝ MODEL

Nyní, s daty, která jsme viděli z Johnsonovy fyziky a její realizace ve vědě o mikroklastrech, kvzikrystalech a Bose-Einsteinových kondenzátech, skutečně máme jednotný kvantový model. Naše prezentace Johnsonovy fyziky byla navržena tak, aby byla co nejjednodušší a nejefektivnější, takže každý, kdo by se pokusil vědecky zpochybnit model, by si o něm musel přečíst více, aby skutečně pochopil jeho mnohé nuance. Přesto pro ty, kteří mají otevřenou mysl, jsou data, která jsme zde předložili, více než dostačující k tomu, aby to dokázali. Klíčem je, že posvátná geometrie vždy existovala v kvantové sféře; jen zůstal neobjevený mezi různými anomáliemi kvantové fyziky, které zůstaly až do této doby nevysvětlené, protože hlavní proud je nadále připoután k zastaralým modelům „částic“.

V tomto novém modelu již nemusíme omezovat atomy na určitou velikost; jsou schopny expandovat a udržovat stejné vlastnosti. Jakmile plně pochopíme, co se děje v kvantové říši, můžeme navrhnout materiály, které jsou extrémně tvrdé a extrémně lehké, protože jsme si nyní vědomi přesných geometrických uspořádání, která způsobí, že se spojí nejúčinněji. Pamatujeme si, že kusy trosek z Roswell Crash byly prý neuvěřitelně lehké, přesto byly tak pevné, že se nedaly rozřezat, spálit ani nijak poškodit. Toto je typ materiálu, který budeme schopni postavit, jakmile plně pochopíme novou kvantovou fyziku.

Pamatujeme si, že kvzikrystaly jsou velmi dobré v akumulaci tepla a také, že často nevedou elektřinu, i když jsou kovy obvykle dobrými vodiči. Podobně mikroshluky neumožňují magnetickým polím proniknout dovnitř samotných shluků. Johnsonova fyzika nám říká, že taková geometricky dokonalá struktura má dokonalou vazbu po celé délce, a proto jí nemůže projít žádná tepelná nebo elektromagnetická energie.

Geometrie je uvnitř tak kompaktní a přesná, že doslova neexistuje „místo“ pro proud, který by se pohyboval molekulami.

Nyní, když máme relativně kompletní éterický model pro kvantovou fyziku, jsme připraveni pokročit vpřed a ukázat, jak takové geometrické síly mají nadále svůj vliv na větší měřítko velikosti, konkrétně ve formacích známých jako globální mřížka. Velká část tohoto materiálu je recenzí z předchozích dílů, ale přesto je důležité, abychom se mu věnovali ještě jednou. Poté, co vytvoříme toto zásadní spojení mezi geometrií kvanta a

geometrie makra, účinně dokazující existenci a důležitost těchto nových teorií, přejdeme k vymezení zcela nového modelu Kosmu, který je založen na všech principech, o kterých jsme až do tohoto bodu diskutovali. Kapitola šestá se zaměří především na vysvětlení tohoto nového kosmologického modelu, zatímco kapitola sedm představí konkrétnější, pozorovatelné informace, které ukazují nový model v akci.

LITERATURA: 1

Besley, NA, Johnston, RL, Stace, AJ a Uppenbrink, J. *Theoretical Study of the Structures and Stabilities of Iron Clusters*. School of Chemistry and Molecular Sciences, University of Sussex, Falmer, Brighton, BN1 9QJ, Spojené království.

2 Carterová, Barry. ORMUS a vědomí. YGGDRASIL: The Journal of Parafyzika. 1999.

3 Carter, James. *Teorie absolutního pohybu*.

4 Feynman, Richard P. *Podivná teorie světla a hmoty*.

5 Fuller, Buckminster. *Plánování planet*. 1969.

6 Gell-Mann, Murray. *Osminásobná cesta*. 1960.

7 Hartmann, Caroline. *Nezodpovězená výzva Maxe Plancka*. Magazín vědy a techniky 21. století, sv. 14, č. 2, léto 2001.

8 Johnson, Rod a Wilcock, David. *Rozhovory o sekvenční fyzice*. 2001.

9 Mehrrens, Michael. *Definice mikroklastrů*. 10

Sugano, Satoru a Koizumi, Hiroyasu. *Microcluster Physics: Second Edition*. Springer-Verlag, Berlin Heidelberg New York, 1998. ISSN: 0933-033X; ISBN 3-540-63974-8 11

Wolff, Milo. *Zkoumání fyziky neznámého vesmíru*.

Technotran Press, Manhattan Beach, CA, 1990. ISBN 0-9627787-0-2.

KAPITOLA 05: VELKÉ GEOMETRICKÉ ENERGIE FORMULÁŘE

KAPITOLA 05: VELKÉ GEOMETRICKÉ FORMY ENERGIE

Nyní jsme viděli existenci sil na kvantové úrovni, které vytvářejí geometrické struktury a které umožňují skupinám atomů, aby se spojily do větších celků, kde již není detekována jejich individuální identita. S objevy Roda Johnsona a dalších máme jednotný kvantový model, který vysvětluje existenci těchto sil, spojuje dohromady všechny volné konce, o kterých je v současnosti známo, že v kvantové teorii existují, jako je význam Planckovy konstanty. Naším cílem v této kapitole bude ukázat, že ve skutečně sjednoceném éterickém modelu by tyto energetické formace měly nadále vykazovat stejnou strukturu a chování na všech úrovních velikosti. Začneme naši diskusi pohledem na výzkum Dr. Massima Teodoraniho a spolupracovníků o opakujícím se fenoménu formací „tepelného plazmatu“ v Hessdalenu v Norsku.

Poté přejdeme k přehledu informací týkajících se zemské geometrické sítě vzestupů energie torzních vln, z nichž většina byla popsána v kapitole 11 našeho předchozího svazku.

5.1 PLAZMOVÉ VZNIKY ZEMĚ

Dne 17. listopadu 2001 zveřejnila výzkumnice a rozhlasová osobnost Linda Moulton Howe exkluzivní zprávu o výzkumu Dr. Massima Teodoraniho a spolupracovníků ohledně anomálních plazmatických útvarů, které byly pozorovány v údolí Hessdalen v Norsku. Howe píše, že během posledního desetiletí mnoho očitých svědků pozorovalo a hlásilo:

...blikající, pulzující světla, která mění tvar. Norští inženýři v 90. letech několikrát zkoumali světla. Ale tento výzkum se stal vážnější letos v srpnu 2001, kdy se italská astrofyzici připojili k norským inženýrům ve společné studii s radarem, fotografiemi, videokazetami a spektroskopy. Výsledky lze rozdělit do dvou skupin: 95 % tvoří termální plazma a 5 % jsou neidentifikované pevné předměty. Plazma vyzařují vysokofrekvenční rádiové frekvence a kupodivu se jejich teploty nemění se změnou velikosti nebo jasu.

Howe dále cituje ze shrnutí výzkumu Teodoraniho et al.: 1 Většina světelného jevu je tepelné plazma; 2 Světelné koule nejsou jednotlivé objekty, ale skládají se z mnoha malých součástí, které vibrují kolem společného barycentra;

3 Světelné koule jsou schopny vymrštovat menší světelné koule; 4 Světelné koule neustále mění tvar; 5 Zvýšení svítivosti světelných kuliček je způsobeno [pouze] zvětšením vyzařovací plochy. Ale příčina a fyzikální mechanismus, kterým je záření emitováno, nejsou v současné době známy.

Jak vidíme z výše uvedeného seznamu, máme formaci, která má určité vlastnosti společné s mikroklastrem; totiž že máme řadu „mnoha malých součástí“ sférických energetických polí (jako jsou atomy v mikroshluku), které „vibrují kolem společného barycentra“. Podle Dr. Erlinga Stranda by tyto plazmatické útvary mohly zůstat viditelné až dvě hodiny, což je rozhodně odlišuje od krátkodobých

fenomén kulového blesku. Jak uvádí Dr. Teodorani,

... když zpracováváme data, vidíme, že kolem společného barycentra vibruje mnoho malých světelných kuliček. Je to tedy něco jako středová síla, která vyhazuje míčky nebo minikuličky obíhají střed těla. Je to docela složité.

Další citát zakládá skutečnost, kterou Dmitriev et al. ve výzkumu přírodních samosvítivých útvarů neviděl, ale který je přesně v souladu s myšlenkou, že tyto plazmové útvary se mohou chovat podle stejných základních geometrických principů jako mikroshluky, i když na větší úroveň velikosti. V tomto úryvku budeme citovat Dr. Teodoraniho jako „MT:“ a Lindu Moulton Howeovou jako „LMH:“ se zdůrazněním:

MT: A také jsme během fáze zpracování viděli, že tato plazma může mít několik tvarů. Někdy i geometrické.

LMH: Také geometrické tvary?

MT: Ano. Někdy i geometrické. Zatím neznáme důvod, ale viděli jsme něco, co bylo jako obdélník. Náhle se změnil z amorfního plazmatu na obdélník. Stalo se to přechodně a my jsme to viděli a je to v mém článku, EMBLA 2001: The Optical Mission.

LMH: Takže jste sledovali něco kulatého jako kouli plazmy a najednou se to proměnilo v obdélník?

MT: Rozhodně. Nejprve jsme si mysleli, že jde o jakýsi instrumentální efekt díky videokameře. Ale poté, co jsme porovnali fotografii stejného jevu s videem stejného jevu, viděli jsme, že jde o totéž – tedy plazma – navzdory tomuto geometrickému tvaru, protože můžeme provést určité analýzy studiím rozložení světla a také snímáním spekter. Vidíme, že jedna je plazma. Je to tedy zvláštní – plazmový jev, který můžeme popsat, ale zatím neřekneme, co je hlavním důvodem, který jej způsobuje.

LMH: A je fér říci, že nikdo z vás ani žádný jiný astrofyzik nikdy předtím nezdokumentoval tento druh interakce a transformace plazmatu?

MT: Ne (není)... Víím, že někteří astrofyzici viděli světelný jev jako amorfní světelné koule, ale je to poprvé, co jsme to letos viděli.

LMH: A ve své vědecké práci jste došel k závěru, že jde o termální plazma, protože proč?

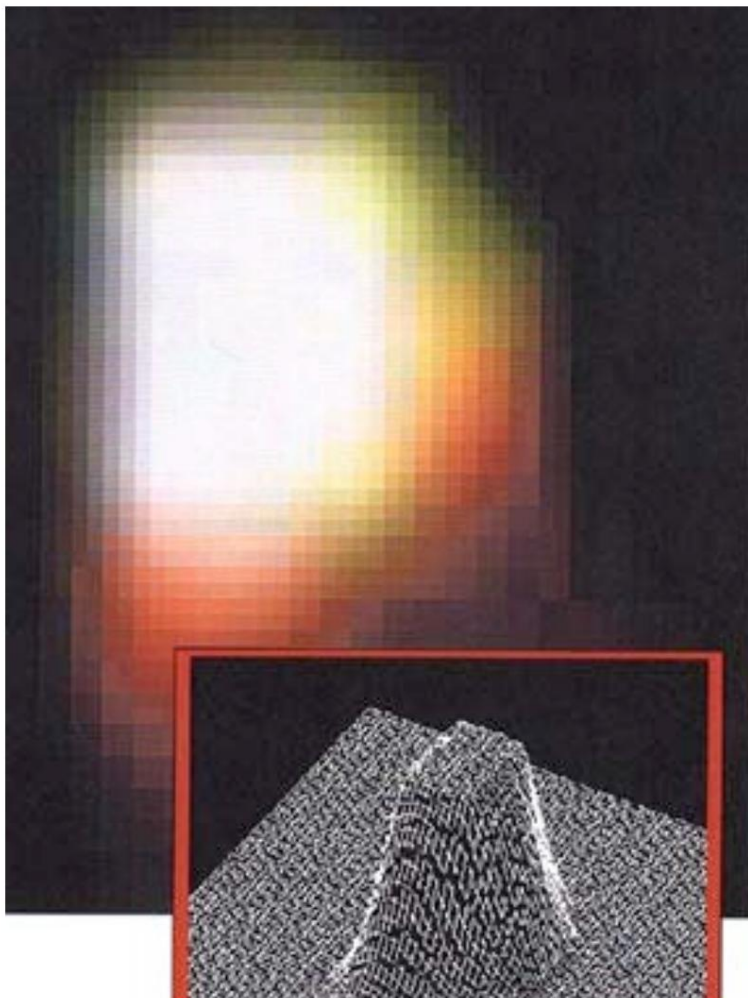
MT: Protože když vezmu spektrum a vykreslím spektrum ve vlnové délce toku, toto spektrum se podobá typické Max Planckově křivce, která je typická pro koktejl iontů a elektronů. To mluví velmi jasně. A můžeme také měřit teplotu a teplota byla v tom případě o něco vyšší než teplota Slunce; 6500 Kelvinů stupňů.

Obrázek této formace je uveden v Howeově online článku a je jasný

geometrický tvar je viditelný; nezapomeňte, že to bylo zachyceno jak na konvenční film, tak na videokazetu. Od této chvíle v rozhovoru Dr.

Teodorani nám říká, že tato plazma by mohla náhle změnit velikost, aniž by se změnila jejich naměřená teplota, což je jistě anomálie z pohledu konvenční fyziky. V našem modelu vidíme, že jak se velikost plazmatu zmenšuje, chybějící energie je přemístěna do vyšší hustoty éterické energie. Z tohoto důvodu se teplota plazmatu nemění; část plazmy se jednoduše přesunula z naší vlastní éterické hustoty hmoty. Stále jej lze detekovat určitými přístroji, jako je radar, ale ne našimi smyslovými orgány.

Kromě toho Teodoraniho spolupracovník prof. Erling Strand zachytil asi 34 rádiových stop plazmových jevů, které se střídaly mezi viditelností a neviditelností. Radar by indikoval polohu a rychlost plazmy, ale pouhým okem nemohlo detekovat jeho přítomnost a přepínání mezi viditelností a neviditelností mohlo být téměř okamžité. Tato náhlá změna viditelnosti jen přispívá k důkazu, že energie plazmy se přemístí do vyšší hustoty éterické energie, když se stane neviditelným. Předběžné důkazy naznačují, že teplota plazmy náhle klesne na 100 stupňů Kelvina nebo méně, když zmizí, což vše může nastat za méně než jednu sekundu. [6] Tak rychlé změny teploty se zjevně nepodřizují běžným pravidlům termodynamiky – plazma „je tam jednu minutu a další je pryč“.

Obrázek 5.1 - Zvětšený obrázek pravouhlého formování plazmatu po přechodu z koule, as

stejně jako odpovídající 3-D Point Spread Function (PSF), která se používá k současnému získání maximální intenzity a zdánlivého rozměru cíle v pixelech. Datum: 18. 8. 2001.

Zpracování obrazu M. Teodorani.

Linda Moulton Howe ve svém rozhovoru s Dr. Teodoraním přidává další podporu spojení mezi plazmovými koulemi, neviditelností a geometrickými strukturami, když uvádí vlastní zkušenost s tvorbou plazmy v Anglii, která byla viditelná pouze v infračerveném rozsahu:

LMH: A to je v souladu s nejméně dvanácti lety svědeckých výpovědí v Anglii, včetně mě, ve kterých jsem prostřednictvím infračerveného dalekohledu mohl vidět, co vypadalo jako ovál světla, jak se změnilo na čtverec světla, které pulzovalo. Viděl jsem to spolu s dalšími lidmi a mohli jsme to vidět pouze v infračerveném rozsahu; nemohli jsme to vidět očima. [zvýraznění přidáno]

Jak je uvedeno v kapitole 11 knihy Richarda Pasichnyka The Vital Vastness, Volume One, takové plazmatické formace jsou téměř vždy spojeny s nějakou formou zvýšené geofyzikální aktivity. Jedna z nejanomálnějších jednotlivých událostí tohoto typu byla hlášena 30. listopadu 1930 v japonském Tangu a za první větu jsme přidali poznámku:

Byla jasná ranní obloha bez mráčku, když se objevila zvláštní duha, která přitahovala pozornost. [Poznámka: zdá se, že tato duha byla způsobena místním zkreslením éterického energetického pole v této oblasti, což způsobilo rozpad viditelného světla do spektra.] Jelikož je mimo sezónu a na rozdíl od čehokoli, co jsme kdy předtím viděli, tento jedinečný jev cestu do vzpomínek mnoha lidí. Jak postupovalo další ráno, přicházelo s ním i dunění a chvění země. V očích omráčených tváří bylo vidět odlesky záblesků světla, namodralé plameny a polární záře, které malovaly nebesa. Tam, kde se země otřásala nejvíce, přicházely ohromující jasné paprsky, ohnivé koule, trychtýřovitá světla a pohybující se světelné sloupy.

Směrem k chrámu Manpukuzi bylo vidět přímou řadu zářivých kulatých hmot otáčejících se se značnou nádherou. [zvýraznění přidáno]

Takové události nejsou tak neobvyklé, jak by většina lidí věřila; prostě nejsou shromažďovány a hlášeny se stejnou mírou nezaujaté prezentace, která je typická pro konvenčnější formy vědeckých dat. Jak Pasichnyk, tak Dr. Aleskey Dmitriev citují studie, které naznačují jednoznačný nárůst počtu hlášených „UFO“ pozorování v době zvýšené geofyzikální aktivity. Pasichnyk poukazuje na knihu MA Persinger a GF z roku 1977

Lafreneiere, který znázornil kombinaci zemětřesení a zpráv o UFO na mapách USA mezi lety 1820 a 1971, a oba jevy se „celkem dobře shodují“ ve stejných oblastech ve stejnou dobu. [9] Jasně důkazy tedy ukazují na skutečnost, že tato energetická plazma vycházejí přímo ze středu Země, jako v případě zemětřesení, a jsou proto vyrobeny ze stejného materiálu, ze kterého je vyrobeno jádro Země. . Stojíme tedy za Pasichnykem v tvrzení, že střed Země se skládá ze stejné formy energetické plazmy, kterou vidíme na Slunci – a to by vysvětlovalo, proč měření Teodoraniho a spol. ukázala, že plazma má stejnou teplotu. jako povrch Slunce.

V následujících dvou kapitolách předložíme důkazy, že planety jsou ve skutečnosti vyvrženou hmotou ze Slunce, a tedy složené ze stejné základní látky jako Slunce samotné. Ve sjednocené éterické kosmologii totiž veškerá hmota vzniká jako forma supravodivého Bose-Einsteinova kondenzátu plazmatu s geometrickými vlastnostmi, jak bylo diskutováno v předchozích kapitolách, před ochlazením, separací a krystalizací na jednotlivé atomy a molekuly.

5.2 DŮKAZ PRO SVÍTÍCÍ PLAZMOVÉ JÁDRO ZEMĚ

Většina případů pro zemské plazmové jádro byla uvedena v našem předchozím díle, ale kvůli jejich důležitosti zde zopakujeme mnoho klíčových faktů znovu. Většina vzdělaných lidí si je vědoma toho, že nejteplejší oblast Země je v jádru a že se postupně ochlazuje v postupných fázích vrstvy známé jako plášť, než nakonec dorazí do nejchladnější oblasti na vnější straně koule, což je tvrdá kůra nebo litosférické stadium. Je také důležité si uvědomit, že vnější kůra Země je tak tenká ve srovnání se zbytkem zemské hmoty, že kdyby se Země zmenšila na velikost sklenice vody, kůra by byla jen tak tlustá a hustá jako povrch. napětí na hladině samotné vody. To ukazuje, jak málo „pevné“ hmoty je na Zemi ve skutečnosti.

Konvenční geologové věří, že zemské jádro se skládá ze železa a niklu. V převládající teorii „dynama“ toto kovové jádro rotuje uvnitř Země a vytváří magnetické pole Země. Pravděpodobně nejsilnějším důvodem popularity této teorie je víra, že člověk potřebuje kus kovu, jako je železo, aby vedl magnetické pole. Mnoho výzkumníků včetně Schappellera, Searla a Roschina & Godina však v laboratoři prokázalo, že magnetické pole může být vytvořeno jako stojatá vlna zářící energie éterické plazmy, nic víc.

Všechny naše formy „důkazu“ toho, co leží ve středu Země, jsou totiž nepřímé, způsobené především výzkumem seismických impulsů, které vznikají při zemětřesení. Jak bylo vysvětleno v předchozím díle, vlny pohybující se ze strany na stranu, známé jako S-vlny nebo příčné vlny, nemohou projít zemským jádrem, a to je to, co by se dalo očekávat, kdyby jádro bylo pevné. Pasichnyk poukazuje na to, že S-vlny by také nemohly procházet zemským jádrem, pokud by bylo vyrobeno ze stlačené plazmové energie.

Takové plazmové modely by byly normálně okamžitě sestřeleny, protože konvenční věda uvažuje o Zemi jako o inertní hmotě a okamžitě odmítá myšlenku plazmového jádra, protože takový zdroj energie by vyžadoval neustálý přísun energie. Jakmile však pochopíme, že jak gravitace, tak torzní vlny jsou formy éterické energie, která neustále proudí do Země, máme zdroj energie, který může bez námahy procházet fyzickou hmotou a doplňovat zdroj plazmy v zemském jádru. Většina této energetické aktivity torzních vln se odehrává na pólech Země v souladu s magnetickým polem. Z kapitoly jedna si pamatujeme, že Kozyrev našel největší efekty torzního pole poblíž severního pólu, a Pasichnyk nám také poskytl několik dalších forem důkazu. Například,

Zemětřesné vlny se šíří podél severojižní osy nitra Země rychleji než na kterékoli východozápadní ose.

Jak bylo uvedeno v předchozím díle, další pozorování také poukazují na skutečnost, že energetická aktivita se skutečně zrychluje do zemského jádra z polárních oblastí: 1 Polární aktivita spojená s magnetismem a sluneční aktivitou. Aurora

borealis neboli „Severní světla“ je formace světelné energie obvykle viděná nad póly. Když se aktivita Slunce zvyšuje, polární záře se stává jasnější a polární záře se také mění přímo úměrně s magnetickým polem Země. Tato polární záře nám ukazuje proudící energii v akci.

- 2 polární záře ve tvaru záclony na pólech. Ze studia útvarů polární záře, také víme, že spirálovitě tvarovaný vír energetických elektronů a protonů, jako super-protáhlý trychtýř, se s vysokou intenzitou stáčí ve spirále dolů do polárních oblastí Země.
- 3 Zemské jádro je příliš horké pro kovový magnetismus. Kovy nemohou udržet magnetické pole nad určitou rozhodující teplotou, známou jako Curieův bod. Na rozdíl od konvenčních modelů však bylo zjištěno, že teploty uvnitř Země stoupají velmi rychle, když vrtáme dolů, a pokud budeme pokračovat v tomto hladkém nárůstu tím, že jej extrapolujeme na graf, pak na pouhých 100 kilometrech nebo 62 mil na Zemi by byla příliš vysoká na to, aby kovy vedly magnetické pole.
- 4 Anomálie zatmění magnetismu a gravitace. Během zatmění jsou zemská magnetická pole oslabena a tento efekt je dostatečně významný, aby zmátl migrující ptáky. Gravitační pole se také mění během zatmění, jak je vidět v různých studiích kyvadla. Obě tato pozorování ukazují, že Země je neustále „krmena“ zářením torzního pole Slunce a proudícími energetickými „částicemi“.
- 5 Náklon magnetického pole Země. Kdyby bylo zemské jádro rotující kov dynamo, pak bychom očekávali, že jeho magnetické pole by mělo být zarovnáno s jeho osou rotace. Nicméně, protože magnetické pole je přibližně jedenáct stupňů posunuto od rotační osy, model dynamo není adekvátní.
- 6 Změny délky dne se sluneční aktivitou. Délka dne (LOD) na Zemi je měřítkem toho, jak rychle se Země otáčí. Byly stanoveny jasné korelace, které ukazují souvislost mezi LOD a úrovní sluneční aktivity. To ukazuje přímou energetickou interakci mezi Sluncem a Zemí, kterou model dynamo nemůže zohlednit.
- 7 Změny magnetismu se sluneční aktivitou. Sluneční aktivita může také změnit směr a intenzitu zemského magnetického pole. Je vysoce nepravděpodobné, že by gigantické dynamo uvnitř Země bylo ovlivněno takovými vnějšími změnami.
- 8 Polární zvraty, bloudění a trhnutí. Magnetické pole Země má řadu pohybů, které model dynamo nemůže zohlednit. Kruhové vzory známé jako „Chandler's Wobble“ jsou neustále sledovány na pólech a magnetické pole může zaznamenat náhlé „trhání“ a také úplné přepólování. Volně proudící zdroj energie ve středu Země, reagující na změny Slunce, mnohem snadněji vysvětluje tyto anomálie než představa, že zemské jádro je pevný kus kovu.
- 9 Role gravitace jako formující síly. V našem modelu je gravitace pohybem éterické energie do Země, která v ní každým okamžikem vytváří hmotu a energii. Jakmile se dostaneme hlouběji než 2 700 kilometrů nebo 1 678 mil, je zde větší stupeň gravitační síly směřující pryč od středu než směrem ke středu. To ukazuje roli gravitace při formování zemského jádra, podobně jako Biefeld-Brownův efekt ukazuje, že mračna záporných elektronů se řítí směrem ke kladně nabitému jádru. Jakmile se vstupující energie sblíží ve středu Země,

část se vylévá zpět ven a vytváří tuto gravitační anomálii. 10

Plazmový vítr přicházející ze Země. Vesmírná sonda Dynamics Explorer od NASA zjistila, že kromě větru proudícího do pólů vychází od zemských pólů také plazmový vítr. To demonstruje kvalitu vstupu i výstupu energie, ke kterému dochází v těchto oblastech, což bude podrobněji popsáno v následujících kapitolách.

5.3 WILCOCKŮV MODEL AETERICKÉHO ZEMĚTŘESENÍ

Na základě všech výše uvedených důkazů můžeme jasně vidět, že existuje pozoruhodná paralela mezi éterickým modelem atomu jako sférického torusu a rozsáhlými plazmatickými formacemi, jako je zemské jádro. Jak Pasichnyk a mnozí další zdokumentovali, nárůst sluneční aktivity silně koreluje s nárůstem množství a intenzity zemětřesení na Zemi. Jakmile k těmto zemětřesením dojde, často jsou také pozorovány anomální formace plazmatu. Další podporu tohoto konceptu lze vidět ve fenoménu „radarových andělů“, kdy radaroví operátoři často zachycují falešné signály nad geofyzikálně aktivními oblastmi Země. Většina radarů je nyní vybavena tak, aby tyto signály, které se zdají být způsobeny většinou neviditelnými plazmovými koulemi, které se neustále vymrštují ze Země v seismicky aktivních oblastech, odclonila.

Takže, co to vlastně zemětřesení je? Následující informace uvádíme jako informovaný předpoklad, založený na důkazech prezentovaných v této knize: • Začínáme s náhlým nárůstem energetické aktivity, např.

ze slunečních erupcí nebo jiných zdrojů, o kterých budeme hovořit později.

- Tento ráz prudce zvyšuje množství energie proudící do jádra ze země.
- Celkové množství svítícího plazmatu v jádře se pak zvyšuje. • Nedochozí však k poklesu tlaku ze Země obklopující a obsahující plazmu, takže dodatečná energie nemá kam jít, kromě toho, že je stlačena pod vyšším tlakem. • Na základě jednoduché éterické fyziky, pokud je nárůst energie dostatečně vysoký, pak toto náhlé zvýšení tlaku přinutí část plazmatu přemístit se do vyšší hustoty éterické energie. • Jakmile plazma dosáhne vyšší hustoty, může snadno projít skrz

fyzikální hmota s nižší hustotou tvořící formu Země, kterou nyní známe a měříme.

- V tomto bodě již není plazma zadržováno masivními stlačovacími silami ve středu Země, ale může se volně pohybovat pryč od středu Země prostřednictvím odstředivé síly.
- Nyní, v tomto stavu s vyšší hustotou, plazma probublává směrem k povrchu Země, podobně jako ropa bublá k povrchu vody. • Protože tlak vždy proudí od vysokého k nízkému, plazma přirozeně bude pohybovat směrem k oblasti s nejnižší hustotou éterické energie blízko povrchu Země.
- „Prázdný“ vakuový prostor je mnohem méně hustý než pevná hmota, a proto má mnohem nižší hustotu éterické energie. • Relativně vakuově utěsněná trhlina v zemské kůře má tedy méně hustotu éterické energie než okolní pevná hmota. • Vytlačené plazma je přirozeně přitahováno do takových trhlin. • Jakmile plazma dosáhne tohoto prostoru, tlak se uvolní a jeho část

přemístí zpět dolů do svého původního plazmatického stavu, který držel na Zemi jádro.

- Protože je však nyní teplota mnohem nižší, část plazmy náhle vychladne.
- Když se plazma náhle ochladí, krystalizuje do nové fyzické hmoty. • Tato nová hmota se tvoří zcela náhle podél okrajů trhliny. • Pamatujte, že když voda krystalizuje na led, zvětšuje se.

Obdobně se objem plazmatu při ochlazování (fázových posunech) do fyzické hmoty zvětšuje.

- Velká výbušná síla může být uvolněna, protože tato nová hmota vzniká roztlačí okolní pevninu v místě trhliny.
- Zemětřesení vzniká, protože k němu dochází, pokud je množství nové hmoty velké natolik, aby způsobil prokluz podél linie poruchy. • V mnoha případech část plazmatu zůstává ve stavu s vyšší hustotou a dále prochází povrchem Země.
- Jak tato energie prochází atmosférou, může nebo nemusí se posouvat dolů do dostatečně nízké hustoty, aby byly viditelné.
- Pokud plazma zůstává ve vyšší hustotě, jsou neviditelní „radaroví andělé“ vytvořeni.
- Pokud se plazma posune zpět na svou původní hustotu, může dojít k „tvorbě plazmy“.
- Pokud je plazma v doznívajícím, „kolísajícím se“ stavu, může mezi nimi procházet viditelnost a neviditelnost, pohyb dovnitř a ven ze dvou sousedních úrovní éterické hustoty, jak pozoroval a natáčel v Norsku profesor Ehrling Strand.

Konvenčnější modely vzniku zemětřesení a tlak povrchových pohybů by samozřejmě měly být stále zahrnuty také; to je jen faktor, který může způsobit náhlé změny. Tento nový model také pomáhá vysvětlit fenomén „kimberlitových trubek“, zmiňovaný Dr. Dmitrievem a Dr. VL Dyatlovem. Tento jev je v Rusku považován za „velkou záhadu moderní geologie“ a byl pozorován především na Aljašce. Nejprve seismologové detekují náhlou explozi a prudký nárůst tepla v blízkosti zemského povrchu. Pokud je oblast, kde došlo k explozi, dostatečně blízko povrchu, lze ji provrtat a prozkoumat. [V některých případech se Eskymákům podařilo prokopat si cestu dolů k samotnému místu.] V kůře v místě výbuchu je objevena podlouhlá dutá trubka.

Ještě zajímavější a výnosnější je, že vnitřek tuby je kompletně vyložen diamanty!

Normálně se má za to, že diamantům a dalším podobným krystalům trvá vytvoření nespočetně tisíc let, ale v těchto případech se zdá, že vznikly okamžitě. To nám bude dávat ještě větší smysl v kapitole 10, když budeme studovat práci Dr. Krasnoholovce a dalších, kteří zjistili, že torzní pole přirozeně vytvářejí větší tvrdost a krystalizaci v jakékoli hmotě, které jsou vystaveny. Kovy, které jsou vystaveny zařízením generujícím torzní vlny, výrazně ztvrdnou a více krystalizují ve své formě a torzní pole mohou také vytvářet mikroshluky ve vodě a dalších sloučeninách. Plazmová formace tedy obsahuje velmi vysokou intenzitu torzních polí, připravených ke stlačení do geometrických krystalů v okamžiku.

Bystrý čtenář by si měl uvědomit, že tento model zemětřesení má ještě jeden důsledek. V tomto modelu, když dojde k náhlému nárůstu energie v Zemi, je plazma nuceno do vyšší hustoty a uniká

z jádra. To zase vytváří zemětřesení, ve kterém se vytváří nová hmota. Je však také možné, že pokud k nárůstu energie v jádře dochází pomaleji a pravidelněji, pak by se celá velikost samotného jádra mohla postupně rozšiřovat, aniž by se přemístila do vyšší hustoty. To by zase zvýšilo celkovou velikost Země samotné.

To jistě zapadá do kvantového modelu, který jsme navrhli v předchozích kapitolách, protože u mikroshluků, kvazikrystalů a Bose-Einsteinových kondenzátů jsme viděli, že atomy se mohou seskupit do větších shluků, které si zachovávají singulární identitu. Klíčem je zde to, že když se do těchto struktur přidá dostatek energie, budou se dále rozšiřovat. Mikroshluky začínají jako jednotlivé atomy, které se pak společně „roztaví“ do větších krystalických útvarů. Kvazikrystal může v průběhu času růst stejně jako jakékoli jiné krystal, a přesto si nadále zachovávají svou jedinečně holografickou a jednotnou strukturu, k níž nemůže dojít, pokud si atomy zachovávají individuální identitu. Bose-Einsteinův kondenzát (supravodič) lze také zvětšit přidáním nové energie, i když se bude nadále chovat, jako by to byl jeden atom. V našem modelu se všechny základní struktury na všech úrovních velikosti ve vesmíru chovají podle stejných energetických principů a jsou schopné expandovat, když dovnitř proudí větší množství energie.

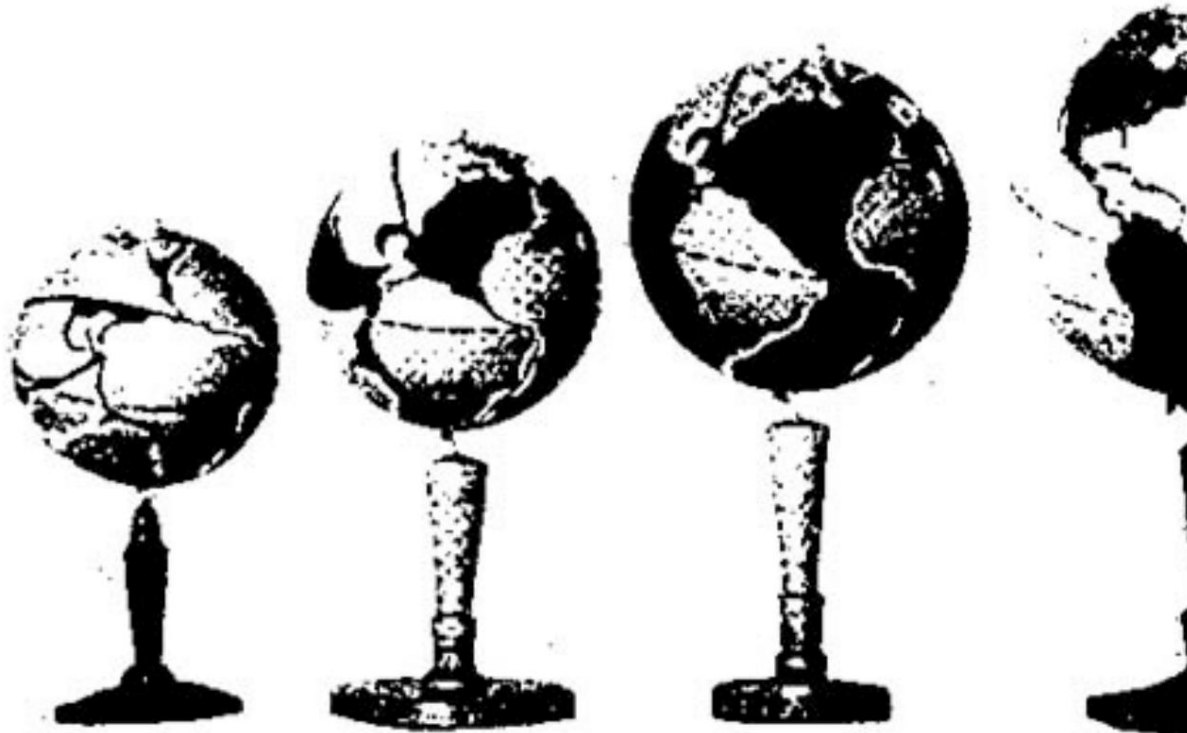
Země by tedy měla být schopna neustále narůstat, jak je jádro neustále doplňováno novou éterickou energií, stejně jako by tomu bylo při růstu organismu. Tato předpověď je realizována ve vědě „Global Expansion Tektonika“.

5.4 GLOBÁLNÍ EXPANZNÍ TETONIKA

V roce 1933 Christopher Otto Hilgenberg jako první ukázal, že pokud bychom Zemi zmenšili na 55–60 procent její současné velikosti, všechny kontinenty by do sebe zapadly jako skládačka, jak je vidět na obrázku 5.2. Vyslovil odvážný návrh, že to bylo způsobeno tím, že se Země zvětšila; kdysi v minulosti skutečně dosahovala 55 až 60 procent své současné velikosti. Nejrigoróznější článek, který jsme na toto téma našli, je od Jamese Maxlowa [7] a bude citován, jak budeme pokračovat.

Tento nový model jistě není v dnešních vysokoškolských učebnicích, ale v průběhu let si tiše získává na oblibě. Symposium Expanding Earth Symposium se konalo v Sydney v Austrálii v roce 1981 a Smithsonian Institution uspořádalo v roce 1989 diskusní setkání, kde se diskutovalo o těchto a dalších konceptech týkajících se globálních tektonických modelů. Jak píše Maxlow,

Tyto argumenty [na schůzce Smithsonianů] naznačovaly, že se zdá, že existuje něco sporného s tektonickou teorií desek, jak je v současnosti prezentována (Kremp, 1992), a že současné koncepty deskové tektoniky / kontinentálního driftu / polárního putování může být nutné přehodnotit. -vyhodnoceno, revidováno nebo odmítnuto (Smiley, 1992.)

Obrázek 5.2 – Hilgenbergovy „terrelly“ modely rozpínající se země.
Nejmenší zeměkoule je 60 % současného poloměru. (Od Vogel, 1983)

Model „deskové tektoniky“ nebo „kontinentálního driftu“ je v současné době v módě mezi mainstreamovými vědci. V tomto modelu si Země po celou dobu svého života zachovala konstantní velikost a všechny kontinenty vznikly jako jedna obří hmota známá jako „Pangaea“. Nakonec se tento kontinent rozbil na několik kusů a praskliny byly místy sopečné činnosti. Jak byla nová láva vyvrhována podél těchto sopečných hřebenů a následně ochlazována oceány, byly různé kusy původního kontinentu pomalu od sebe odtlačovány do svých současných pozic.

Aby však k tomuto „driftu“ došlo na Zemi neměnné velikosti, „to, co jde nahoru, musí sestoupit“. Vědeckěji řečeno, pokud existují oblasti „orogenního zdvihu“, kde se neustále tvoří nová kůra, pak musí existovat také „subdukční zóny“, kde zemská kůra klesá zpět dolů do pláště a znovu taje do roztaveného stavu. Jak naznačuje Maxlow, tento model má hlavní, hlavní chybu:

Na Zemi nebyl nikdy nalezen žádný definitivní důkaz pro „subdukční zóny“.

dále

Oblastí, kde by dokonce mohly existovat subdukční zóny, je mnohem méně, než vyžaduje model Plate Tectonics.

Nebo, jednodušeji řečeno,

Na pozorovaných datech můžeme snadno prokázat expanzi Země, ale nemáme žádný způsob, jak dokázat, že k údajné subdukci dochází současně.

Maxlow pokračuje zmínkou, že závěry modelu „deskové tektoniky“ byly založeny na neúplném souboru dat:

Při prezentaci Global Expansion Tectonics je třeba si uvědomit, že globální, geologická a geofyzikální databáze teprve nyní [2001] dosáhla fáze, kdy lze jakékoli globální tektonické hypotézy s jistotou kvantifikovat, zpochybnit a/nebo zahodit.

S novými daty v ruce lze nyní model „deskové tektoniky“ zahodit.

Podle Maxlowa a dalších zdrojů však existují dva hlavní důvody, proč hlavní vědecká a geologická komunita nepřijímá Teorii expanze Země: 1 Hmoty se „nepředpokládá“, že by se v našem současném chápání mohla rozšiřovat.

kvantové fyziky.

2 Zdá se, že neexistují důkazy potřebné k vytvoření matematického modelu, který by dokázal přesně reprodukovat proces rozpínání Země v průběhu času.

První bod je účinně eliminován kvantovými modely, o kterých jsme diskutovali v této knize, a Maxlow poskytl podpůrné důkazy potřebné pro druhý bod. Jak je získáváno více a více informací o geofyzice Země, teorie expanze Země je jen dále posílána ve své důvěryhodnosti. Nové mapy vzorců, rychlostí a směrů šíření oblastí mořského dna ukazují, že Země „prochází exponenciální expanzí od Archean [období] do současnosti...“, podle Maxlowa, a mapy a obrázky, které to podporují závěry jsou uvedeny v jeho příspěvku.

Na základě Maxlowových matematických modelů by se Země měla zvětšovat rychlostí přibližně 21 milimetrů za rok. A skutečně, 1 Carey v roce 1986 použil satelitní laserová měření vzdálenosti k výpočtu, že poloměr Země se zvětšuje o 24 milimetrů za rok, plus minus osm milimetrů.

2 Robaudo a Harrison v roce 1993 použili geodetická měření VLBI a SLR k závěru, že Země se rozpíná rychlostí 18 milimetrů za rok.

Konvenční vysvětlení tohoto pozorovaného rozpínání Země je, že je způsobeno neustálým přílivem prachu a meteoritů, ale také dokonale zapadá do Maxlowových výpočtů založených na přímém sběru dat z šíření mořského dna oceánů. Jiní vědci v Rusku dospěli k závěru, že Země v určitých obdobích naší geologické historie náhle zvětšuje svou velikost, a to by mohlo vysvětlit, proč Robaudo a Harrison pozorovali pouze expanzi o 18 milimetrů za rok namísto Maxlowovy vypočítané hodnoty 21. milimetry.

Další zřejmý problém, který tento model vyvolává, je tento: pokud byly všechny kontinenty jednou součástí jediného vnějšího povrchu Země, kam potom umístíme oceány? Maxlow naznačuje, že v těchto raných dnech bylo na povrchu Země celkově méně vody a v různých oblastech dnešních kontinentů se vytvořila „mělká epikontinentální moře“. Původní kůra na Zemi dosáhla určité úrovně tloušťky (pravděpodobně v důsledku ochlazení z roztaveného stavu, když se vzdalovala od Slunce), ale jak se Země dále rozpínala, nově se tvořící kůra byla mnohem tenčí, a tedy nižší na výšku. Jak se kontinenty začaly rozpadat, tato epikontinentální moře se vyprázdnila do níže položených trhlin,

tvoří rané verze našich oceánů.

To vyvolává další otázku: „Odkud se vzala všechna voda v našich oceánech, když tam původně nebyla? Země „roste“ co do velikosti neustálým zvyšováním éterické energie, kterou přijímá ze Slunce a dalších zdrojů. Stejně energetické procesy, které zvětšují velikost Země, také neustále vytvářejí nové molekuly, jako je vodík a kyslík v naší atmosféře, čímž ji zahušťují na hustotě. Vodík a kyslík se pak spojí a vytvoří větší množství vody, která prší z oblohy do oceánů a mísí se se solemi v zemské kůře. Je zajímavé, že jak jsme zdokumentovali v předchozím díle, bylo pozorováno, že všechny plynné planety mají kamenná jádra velikosti Země, takže se zdá pravděpodobné, že se Země také nakonec stane plynou planetou, když se bude vzdalovat od Slunce. V osmé kapitole prozkoumáme důkazy od Dr. Aleskeye Dmitrieva, které demonstrují, že toto vytváření nové atmosféry je pokračující proces, protože jsou objevovány nové změny v atmosférách Země a dalších planet, jako je Mars.

5.5 RADIÁLNÍ, GEOMETRICKÉ ROZŠÍŘENÍ KONTINENTŮ

Pokud má aktivita Země sdílet společné pouto s aktivitou na kvantové úrovni, pak bychom měli očekávat, že během procesu expanze uvidíme geometrii platónského tělesa, stejně jako to vidíme při vytváření mikroshluky nebo kvzikryystalu. Již jsme viděli pozorování plazmových formací v Norsku Dr. Teodoraniho et al, která přijala spontánní geometrické konfigurace, a to naznačuje, že plazma v zemském jádru musí mít také stejné vlastnosti. Navíc díky Pasichnykově detektivní práci víme, že WR Corliss, AM Dziejowski a JH Woodhouse potvrdili, že zemské jádro vykazuje „hexagonální symetrii“, což znamená, že je ve formě trojrozměrného geometrického tělesa, které má šest stran. viděno z určitých úhlů. Ve své videonahrávce z roku 1996 Gregg Braden naznačuje, že tato data symetrie naznačují, že zemské jádro má tvar dokonalého dvanáctistěnu, jednoho z pěti hlavních platónských těles s dvanácti pětiúhelníkovými plochami. Fenomén „mikroklastrů“ geometrie tedy nadále platí na mnohem větších úrovních velikosti než jen v kvantové říši. (Ikosahedr má také velmi opakovanou hexagonální symetrii.)

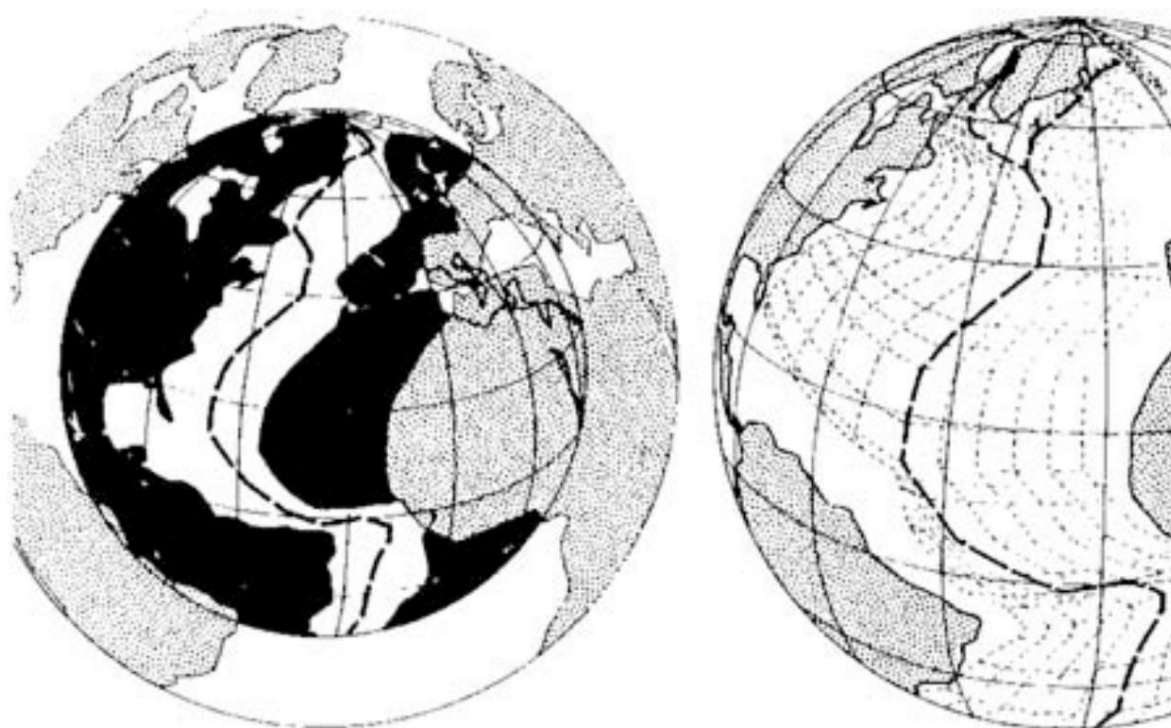
Nezapomínejme, že geometrie je jednoduchým vedlejším produktem vibrací / pulsací v tekutině podobném médiu; Studie Dr. Hanse Jennyho odhalily, že jak se úroveň vibrací/pulsací v tekutině zvyšuje, geometrické tvary, které vidíme uvnitř tekutiny, se stávají složitějšími. Pokud se tedy rychlost vibrací / pulsací ve světelném jádru Země neustále zvyšuje, pak bychom měli očekávat, že budou fungovat stále složitější formy geometrie.

S ohledem na tuto skutečnost v roce 1993 Vogel a kol. přišli s následujícími závěry týkajícími se hypotézy expanze Země na základě jejich rozsáhlého modelování zemského povrchu. Pokud zmenšíte poloměr Země na 55 až 60 procent její současné velikosti, pak: 1 Kontinentální obrysy lze spojit dohromady a vytvořit uzavřenou kůru; 2 Pozice různých kontinentů vůči sobě zůstávají obecně konstantní, přičemž jejich oddělení je způsobeno „radiální expanzí Země“ a;

3 Příčina pohybu kontinentů byla důsledkem zrychlujícího se nárůstu poloměru s časem v souladu se šířením mořského dna...

Shoda těchto tří jevů nemůže být náhodná, [ale je způsobena] procesy působícími z nitra Země, které vedou k expanzi Země.

Klíč, který zde musíme vidět, je v bodě číslo 2, kde Vogel a spol. uvádí, že k oddělení kontinentů dochází „radiálním“ nebo spirálovitým pohybem. Část tohoto modelu je vidět na obrázku 5.3, založeném na Perryho počítačové rekonstrukci radiální expanze Země. Když studujeme hierarchickou strukturu platónských těles, která byla jednou „vnořena“ do sebe, vidíme, že vždy dochází ke spirálovitému pohybu, jak se méně složitá forma rozšiřuje do formy s větší složitostí. To bylo dobře popsáno v našich předchozích svazcích.

Obrázek 5.3 – Perryho počítačová rekonstrukce radiální expanze Země.

(Od Carey, 1986)

Dr. Athelstan Spilhaus, uznávaný vědec pracující pro National Oceanic and Atmospheric Association neboli NOAA, nám poskytl důkaz, že Země se skutečně rozšiřuje do stále větších forem geometrické harmonie. Podle naší komunikace s Dr. Bethe Hagens, Dr.

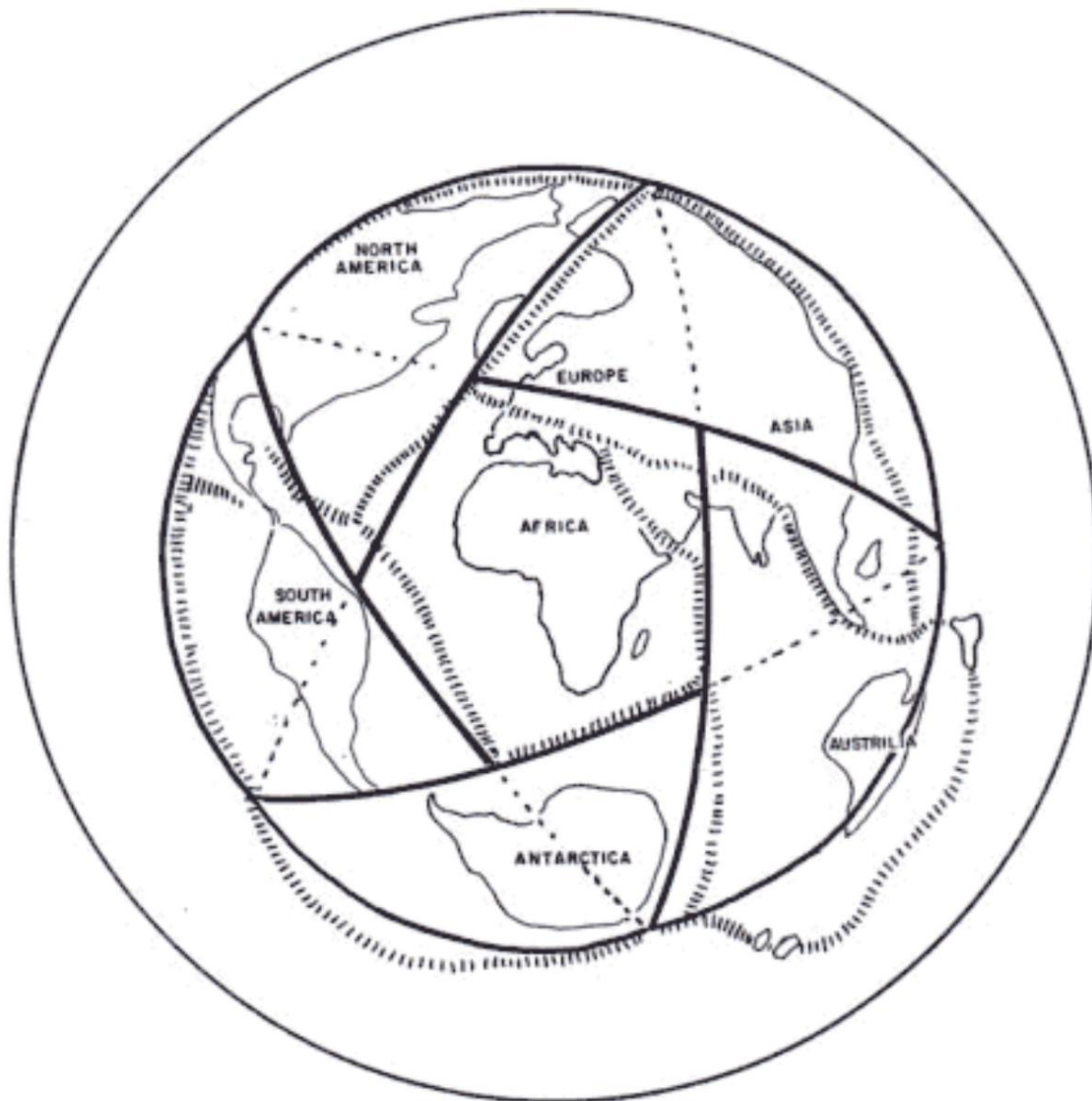
Spilhausovy nálezy v této oblasti byly uvedeny v časopise Scientific American v 80. letech 20. století a my doufáme, že získáme kopii zbývajících snímků z tohoto čísla. Ve Spilhausově modelu se Země nezvětšuje, ale základní geometrické útvary, které objevil, lze stále přímo aplikovat na rozpínající se zemský model, protože všechna jeho data jsou založena na přímých liniích s konzistentními úhlovými vztahy. Podobně jako u rozšiřujícího se mikroschluku je hierarchie forem, kterou Země zažila, následující: 1 Čtyřstěn: Když se „kontinent“ Pangea poprvé rozpadl, každá větší „trhlina“ byla téměř přesně stejně dlouhá, neboli „stejně vzdálená“. každý jiný

crack. Tyto ekvidistantní čáry tvoří obrys čtyřstěnu, protože kontinenty pak vyzařují od svého původního středu. Jak jsme diskutovali v obou předchozích dílech, tato forma nadále vykonává energetický „podpis“ na Zemi a práce Richarda Hoaglanda a The Enterprise Mission jasně demonstrovala čtyřstěnné energetické formace na jiných planetách.

2 Kostka-oktaedr: Jak se kontinenty stále oddělují, jejich geometrie se rozšiřuje do větší složitosti ekvidistantních čar, které tvoří kombinovaný tvar krychle a osmistěnu. Jak jsme psali v The Shift of the Ages, Bruce Cathie jasně prokázal, že tato mřížka je také stále aktivní na Zemi. Z těchto přesných měření mřížky Cathie učinila mnoho průlomů v této nové oblasti „fyziky harmonického éteru“, které jsou velmi užitečné, z nichž některé byly uvedeny v Shift of the Ages.

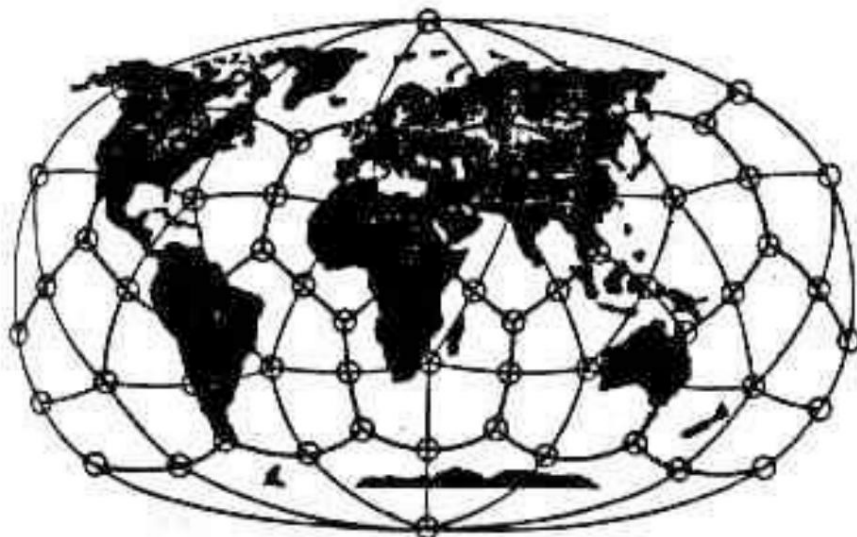
3 Ikosa-dvanáctstěn: Kontinenty Země se nyní rozšířily do podoby kombinovaného dvacetistěnu a dvanáctistěnu ekvidistantních čar.
Proces expanze do tohoto stádia opět probíhá podél spirálovitých, radiálních drah.

Na obrázku 5.4, s laskavým svolením původního dokumentu NOAA, můžeme vidět poslední fázi geometrické expanze Země Dr. Spilhouse, jak je dnes. Hlavní plocha ve tvaru pětiúhelníku, kterou vidíme, by pocházela z dvanáctistěnu a trojúhelníkové plochy by pocházely z dvacetistěnu. Je zřejmé, že tečkované čáry představují podmořské hřebeny a/nebo pohoří. Není překvapivé vidět tento útvar, uvážíme-li, že se zdá, že zemské jádro má nyní tvar dvanáctistěnu:

Obrázek 5.4 – Konečná geometrická expanze pozemských kontinentů Dr. Spilhouse, s laskavým svolením jeho práce NOAA.

Ačkoli Spilhausova data jsou docela uspokojivá, existuje mnoho dalších informací, které podporují myšlenku, že takové geometrické formy nyní obklopují Zemi. Ruský tým Gončarov, Morozov a Makarov nezávisle určil, že Země má tvar mřížky icoso-dodeca, [obr. 5.5] na základě poloh kontinentů a podmořských vulkanických hřbetů. Středoatlantický hřeben probíhá přesně podél klikaté vertikální čáry v Atlantiku, jak je vidět na obrázku. Na tomto obrázku jsou vidět jak pětiúhelníky dvanáctistěnu, tak trojúhelníky dvacetistěnu:

Obrázek 5.5 –

Gončarov, Morozov a Makarovova mřížka icoso-dodeca.

Zajímavé je, že Gončarov a spol. prozkoumal místa více než 4000 různých starověkých posvátných míst na Zemi, jako jsou stojící kameny, pyramidy, monolity, menhiry, obelisky, chrámy, pagody, kamenné sklepy, kamenné kruhy, zikkuraty, zemské mohyly a podobně, a bez výjimky každý jediný starověké místo, které zkoumali, se nacházelo někde na této mřížce icoso-dodeca.

Proč by staří lidé používali takovou technologii, se dozvíme v kapitole 9; souvisí se schopností formace, jako je pyramida, využití torzní vlny pro použití při vyvažování Země. Uvidíme ruský a ukrajinský výzkum z vážených zdrojů, který prokázal, že pyramidy mohou snížit intenzitu zemětřesení, nepříznivé počasí a radioaktivní emise a zároveň zvýšit čistotu vody, podzemní ropy a minerálů.

Pyramidy mohou být také použity pro léčení, stimulaci růstu a expanzi vědomí související s duchovním růstem.

Všechny výše uvedené výsledky na fyzikální hmotě jsou vytvářeny působením torzních vln, jejichž jemný tlak může v dostatečně koncentrované formě vytvářet významné efekty na hmotu, a je důležité si uvědomit, že tyto „čáry mřížky“ jsou primárně torzní vlny. formace. Detektory torzního pole zachycují podél těchto čar mnohem silnější množství torzního záření než v jiných oblastech a zvláště aktivní jsou uzlové body, kde se čáry kříží. Můžeme tedy velmi dobře chtít znovu vybudovat takový pyramidový systém po celé Zemi, abychom vyrovnali současné škody, které civilizace nyní produkuje. V případě omezené jaderné výměny a/nebo dalšího ničení životního prostředí se takový projekt stane eminentně nezbytným, jako tomu bylo po pádu ztracených starověkých civilizací Atlantidy a Rámy.

5.6 PROTITOČNÁ ENERGETICKÁ POLE A DYNAMIKA SÍŤ

Pamatujeme si, že v Johnsonově kvantovém modelu je atom ve skutečnosti složen z protiběžných energetických polí. Aby se atom nebo molekula staly stabilními, musí se geometrie propojit do vyvážené formace. Podobně můžeme vidět v posledních dvou fázích modelu expanze Země Dr. Spillhouse, že se vždy jedná o dvě geometrie; máme kombinaci krychle a osmistěnu a kombinaci dvacetistěnu a dvanáctistěnu. I původní etapa rozpínání Země, která

zahrnovalo čtyřstěn, mohlo ve skutečnosti začlenit také osmistěn, protože osmistěn je přímo zakomponován do čtyřstěnu, jak jsme viděli v minulé kapitole.

Na základě Johnsonova modelu se zdá, že dvacetistěn a dvanáctistěn viděný v Mřížce jsou skutečně protichůdná energetická pole, která dosáhla stavu vázané harmonie, přesně stejným způsobem, jako se vytváří molekulární sloučenina v kvantové říši. Domníváme se, že napětí vytvářené těmito protiběžnými energetickými silami je skutečnou příčinou rotace Země proti směru hodinových ručiček na své ose. V tomto případě, zatímco jsou dvě geometrické formy spojeny dohromady, geometrie rotující proti směru hodinových ručiček má o něco silnější rotační sílu než geometrie rotující ve směru hodinových ručiček, což způsobuje, že se Země otáčí proti směru hodinových ručiček.

Dostupné důkazy tedy naznačují, že Země má skutečně globální energetickou síť, která byla dobře chápána a využívána starověkými civilizacemi.

Klíčový fakt, který prozkoumáme ve zbytku této části, zahrnuje jevy, které se vyskytují podél čar a uzlů této mřížky. Ačkoli tato informace není všeobecně známá, je přesto velmi reálná a obsáhle zdokumentovaná v našich předchozích svazcích a několika dalších zdrojích.

Pro začátek se zaměříme na dvanáct ekvidistantních bodů (vrcholů) dvacetistěnu, jak je nyní vidět na zemském povrchu, a přineseme seznam anomálních vlastností sestavený z práce Richarda Pasichnyka. Tento materiál byl opět uveden v předchozím díle, ale na tomto místě si zaslouží zopakování. Zde bychom měli pamatovat na to, že Pasichnyk odkazuje na těchto dvanáct oblastí jako na „Pole“: 1 V každé [oblasti] se vyskytují spirály zemské elektřiny, podivné zvuky a magnetické a gravitační anomálie.

2 Nejhlubší části dna oceánu [jsou v těchto bodech.]

3 [Vzorce proudu oceánu [protékají tyto body.] [Poznámka: Údaje Ivana P. Sandersona odhalují, že tyto vzorce proudu vykazují protirotační pohyb.]

4 Silné bouře hluboko na dně oceánu [jsou vidět na těchto místech.]

5 Některé z nejvyšších hodnot slanosti povrchu oceánu [jsou vidět na těchto body.]

6 Nejpočetnější místa pro praskání bublin, které vytvářejí silnější atmosférický náboj a další asociace [jsou vidět v těchto bodech.]

7 Stejně oblasti jsou systémy vysokého a nízkého tlaku za počasí a bouře středisek.

8 Spirálové plynné mlhoviny byly pozorovány ze středního se vesmíru každé pole.

9 Povrchová vrstva Země (litosféra) a fyzikální aspekty desky tektonika (subdukční zóny, hranice desek, vzestupy, trhliny, vzorce napětí, anomálie zemětřesených vln atd.) souvisí s umístěním polí (další diskuse je v sekci 3.4). 10

Osvětlené displeje (ionizované částice) a tmavé hmoty (neutrony) byly pozorovány opakovaně [v těchto oblastech.] 11

Vzory a změny v horních vrstvách atmosféry, radiačních pásch a magnetosféře ukazují vztah k polím.

V těchto oblastech se geograficky nacházejí úhoři, bakterie srážející železo a elektrické ryby. 13

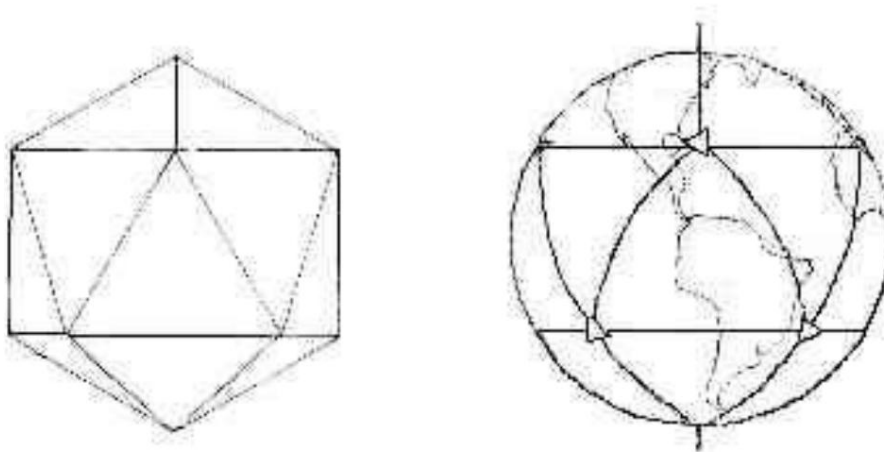
Více než 70 procent veškerého života na Zemi se nachází ve vztahu k Poli (mezi 40° zeměpisnými šířkami), což je ideální pro výrobu elektrické energie životem.

Velká část Pasichnykovy trilogie knih Vital Vastness se skutečně soustředí na studium těchto „Poli“, jak se vyskytují na Zemi a jiných planetách. V kapitole 12 našeho předchozího svazku jsme shrnuli většinu přesvědčivých informací z Pasichnyku, které ukazují, že tato pole fungují na každé planetě v naší sluneční soustavě. Jak vidíme, všechny výše uvedené efekty by mohly být způsobeny silou, kterou mohou silná torzní pole vyvinout na fyzickou hmotu, protože torzní pole vytvářejí hmatatelný tlak. Zdá se, že právě tento tlak je zodpovědný za formování proudů, které měříme v oceánech a atmosféře, a které jsou podle Pasichnykových výzkumů všechny spojeny se Zemskou mřížkou.

Jak jsme již naznačili, oblasti s vyšší intenzitou torzního pole jsou také oblastmi, kde je hmota schopna posunout se do vyšší úrovně éterické hustoty. Klíčem k tomu je uvědomit si, že hmota a energie mohou být skutečně přemístěny do vyšší úrovně éterické hustoty v těchto dvanácti uzlech na Globální mřížce kvůli vysokému stupni torzního záření v těchto oblastech, a to již bylo zdokumentováno a pozorováno ve 20. století mimo jiné prostřednictvím díla Ivana P. Sandersona.

V roce 1972 Ivan Sanderson publikoval článek s názvem „Dvanáct ďáblůvých hřbitovů po celém světě“ v časopise Saga. Tyto oblasti „Ďáblův hřbitov“ jsou stejné jako „Pole“, o nichž hovořil Pasichnyk, a představují body dvacetistěnu na zemské mřížce, jak je vidět na obrázku 5.6. Jen jako přehled víme, že každá plocha dvacetistěnu je dokonalý rovnostranný trojúhelník, kde každý vnitřní úhel je 60 stupňů. Uvnitř koule, jako je Země, jsou body dvacetistěnu umístěny mezi 30 a 40 stupni zeměpisné šířky nad a pod rovníkem. Každý bod je vzdálen od sousedních bodů v intervalech 72 stupňů a kromě dvou na pólech je jejich přesný geometrický střed na 36 stupních severní nebo jižní šířky.

Celkem je pět bodů na severní polokouli, pět na jižní polokouli a dva na pólech.

Obrázek 5.6 – The

dvacetistěn (L) a umístění jeho mřížky na Zemi (R).

(S laskavým svolením Nick Nelson)

Sanderson objevil tyto body provedením masivní metaanalýzy všech dostupných údajů o ztrátách letadel a plachetnic. Z těchto údajů určil, že k takovým zmizením došlo v těchto dvanácti bodech mnohem pravděpodobněji než v jakýchkoli jiných oblastech. V knize Charlese Berlitze Bermudský trojúhelník jsme dostali podrobnější popis vlastností těchto oblastí, a to jak z hlediska fyzikálních procesů na Zemi, tak z hlediska elektromagnetických anomálií časové deformace:

Tyto oblasti... představují uzlové body, kde se povrchové oceánské proudy otáčejí jedním směrem a podpovrchové proudy se otáčejí jiným směrem. [Poznámka: Opět vidíme protisměrně se otáčející energetické síly.] Velké podpovrchové slapové proudy, které se táhnou tečně a jsou ovlivněny různými teplotami, vytvářejí magnetické víry, ovlivňující rádiovou komunikaci, magnetismus – možná i gravitaci – a nakonec, za zvláštních podmínek, způsobující mizení vzduchu a hladinových plavidel – plachtění nebo odlétání do jiného bodu v čase a prostoru.

Zajímavý okrajový pohled na nevyzpytatelné chování těchto oblastí podtrhuje Sanderson, když popisuje úžasné „brzké přelety“ pečlivě načasovaných leteckých letů, kam letadla dorazila tak daleko před plánovaným termínem, že jediným možným vysvětlením by bylo, že měla příliv a odliv. vítr za nimi fouká například rychlostí 500 mil za hodinu. [Poznámka: Připomeňme, že tento druh rychlosti větru je obvykle vidět pouze u nejhorších hurikánů.] Takové incidenty mohou být výsledkem nezaznamenaných větrů, ale zdá se, že k nim dochází nejčastěji v Bermudském trojúhelníku a dalších vírových oblastech, jako by tyto konkrétní letadla se s anomálií setkala, ale obletěla nebo byla bezpečně prohnána „dírou v nebi“, která stála život tolika cestovatelů.

Zmizení v oblastech, jako je Bermudský trojúhelník nebo Džablův trojúhelník u pobřeží Japonska (které jsme důkladně zdokumentovali v kapitole 10 předchozího svazku), vznikají, když jsou lodě nebo letadla přemístěny do vyšší hustoty éterické energie a nevrátit se. Anomálie související s časem jsou navíc podporovány Dr. William Becker a Bethe Hagens ve svém článku „The Planetary Grid: A New Synthesis“, který byl přetištěn v knize Anti-Gravity and the World Grid. V tomto článku informovali o časové anomálii vyskytující se v uzlu poblíž Havaje:

Pilot letící s pasažéry poblíž havajské zóny [ikosaedru

energetických bodů na Zemi] se náhle ocitl v „mrtvé zóně“ bez [použití svých elektromagnetických] přístrojů a neschopen komunikovat mimo kokpit. Po ujetí asi 350 mil (což s největší pravděpodobností trvalo hodinu nebo více) se „jev“ zvedl a pilot zjistil, že úředníci věže nenašli žádný měřitelný čas, který uplynul mezi začátkem jeho „mrtvé zóny“ a jejím koncem. . [zvýraznění přidáno]

Tyto změny v rychlosti plynutí času jasně zapadají do Kozyrevových teorií, že tok času je funkcí torzního záření, které je zase funkcí hustoty éterické energie. Pokud se přesunete do oblasti s vyšší éterickou hustotou, čas se pro vás může zpomalit, jako tomu bylo u výše uvedeného pilota. V takových případech, jako je tento, se loď skutečně vrací z oblasti s vyšší hustotou na naši vlastní úroveň hustoty éterické energie a ti, kteří přežili, žijí, aby mohli vyprávět příběh. Je pravda, že se to jeví jako výjimka z pravidla, ale zdá se, že starověké kultury lépe rozuměly tomu, jak se „neztratit“ v takových éterických přesunech založených na víru, a dokázaly je konstruktivně využít, např. fyzické cestování po Zemi.

V předchozím díle jsme probírali anamnézy svědků z první ruky, kteří letěli do takových oblastí s vyšší éterickou hustotou a vrátili se živí. Konečným příkladem je případ Charlese Wakeleyho. Stručně řečeno, když Wakeley přešel do oblasti s vyšší hustotou ve víru Bermudského trojúhelníku, jeho elektromagnetické přístroje se chovaly velmi anomálně a na špičkách jeho křídel začala růst modrozelená záře, která nakonec zbělela a rozšířila se do kokpitu. Na vrcholu této události byl obklopen oslepujícím bílým světlem, které jako by přicházelo „odevšad najednou“, a efekt se pak rozplynul stejnou rychlostí, jakou začal, a umožnilo mu znovu získat kontrolu nad letadlem.

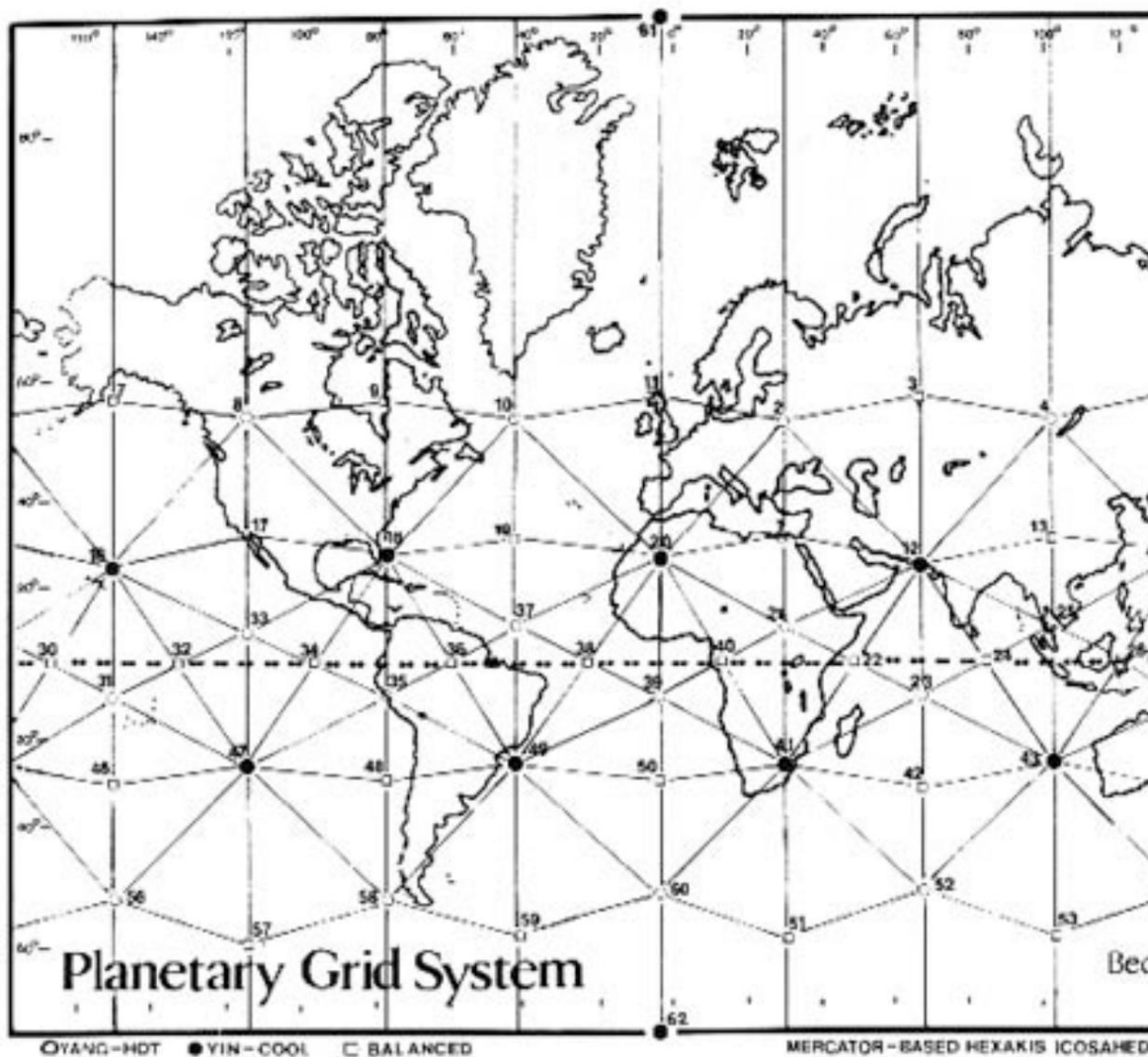
Jak jsme řekli v našem předchozím díle,

Je velmi pravděpodobné, že to ohromné světlo, které kolem sebe viděl, by ti na zemi neviděli; byl to vizuální důsledek toho, že se jeho vlastní tělo přesunulo do energičtější oblasti. Pro vnějšího pozorovatele by nedošlo k žádné změně, protože jeho tělo se přesune do oblasti s vyšší vibrační energií, která je mimo čas a prostor, který by pozemní pozorovatel viděl. Pokud by se nevrátil, jeho letadlo by jednoduše zmizelo z dohledu, a pokud by se vrátil, vnějšímu pozorovateli by se zdálo, že se nic nestalo; jeho letadlo by viděli pouze jako plynulou kontinuitu.

5.7 MŘÍŽKA BECKER-HAGENS A NOVÉ OBJEVY „VELKÝCH KRUHŮ“

Ještě úplnější model zemské sítě vypracoval Drs. William Becker a Bethe Hagens, známá jako Becker-Hagensova mřížka. Tyto informace jsme probrali v obou našich předchozích svazcích. Tato mřížka byla vytvořena odebráním dvou ikosahedrů a otočením jednoho z nich mírně mimo fázi s druhým, což je koncept vytvořený Buckminsterem Fullerem ve svém opusu Synergická geometrie magnum. Tímto procesem se vytvoří 120 stranný mnohostěn, který popisuje všechny platónské pevné látky. Následující obrázek ukazuje základní strukturu tohoto modelu mřížky, i když každý trojúhelník má v sobě také mnoho dílčích čar. Pokračujme nyní dalším úryvkem z našeho předchozího svazku, který nám pomáhá pochopit, co vidíme:

Z tohoto mřížkového designu můžeme vidět, že současná struktura kontinentů, ostrovních řetězců, horských pásem, oceánských hřbetů a mnoho dalšího se řídí tímto vzorem. Pomalým a pečlivým studiem této mapy, jak jsme zdokumentovali v Posunu věků, můžeme vidět, že to vypadá, jako by Země samotná byla pružným balónem, který je obklopen touto mřížkou. Pokud je mřížka podobná sadě drátů a dráty působí silou na balón, pak můžeme vidět, jak tlačí pevniny do jejich současné formace.

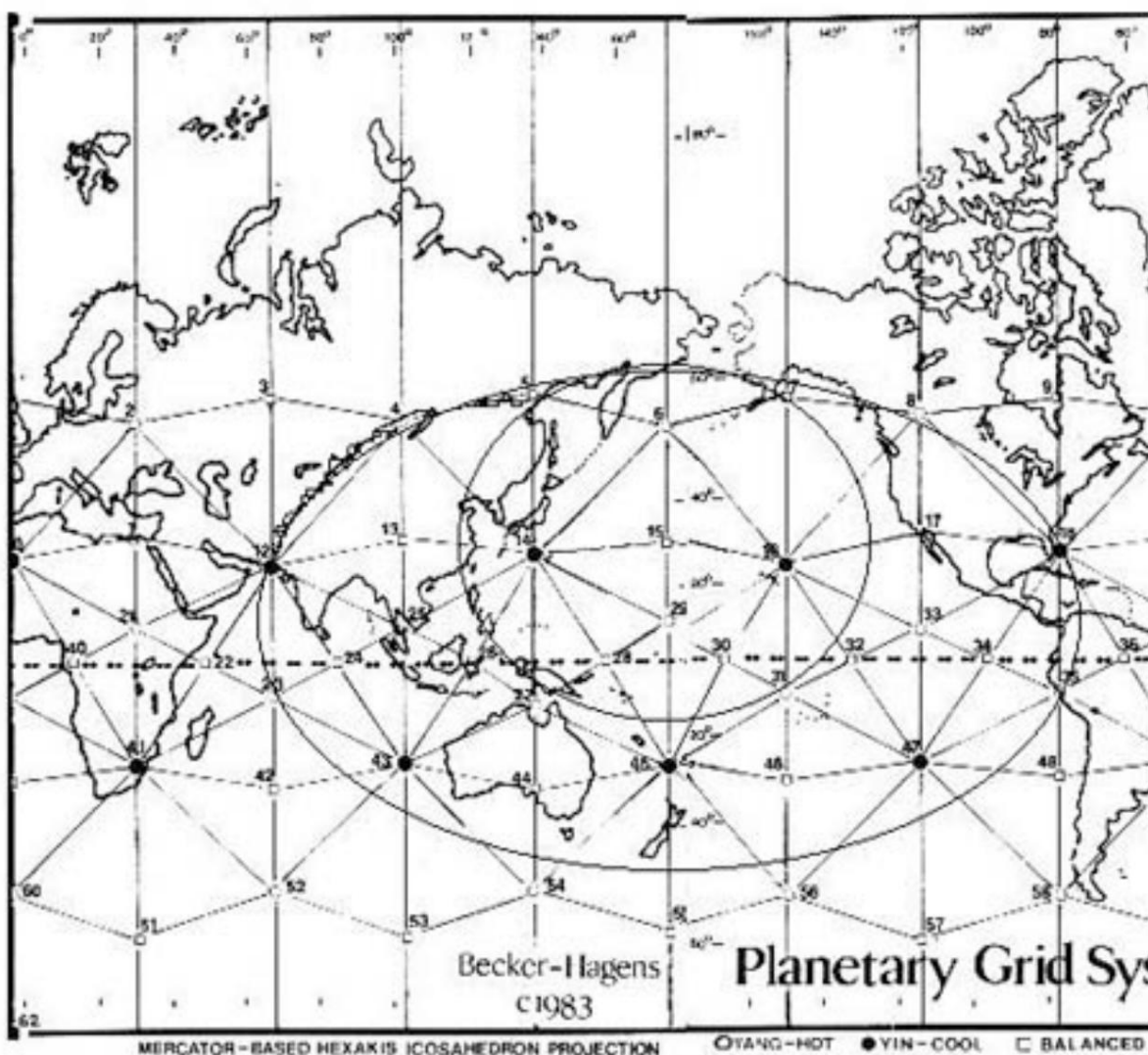

Obrázek 5.7 - Mřížka Becker-Hagens, inspirovaná dílem Chrise Birda.

Pečlivým studiem mapy bude snadné vidět, jak jsou kontinenty tlačeny a taženy touto Mřížkou. Všechny nejdůležitější body jsme pilně probrali v obou našich předchozích dílech. Pro několik příkladů si všimněte, jak je Jižní Amerika dokonale obklopena čarami a jak je dno této pevniny posunuto doprava uzlem 58, zatímco uzel 49 se tlačí na východním pobřeží poblíž Rio de Janiera v Brazílii. Všimněte si také, jak je Austrálie dokonale rozprostřena mezi uzly 43 a 45, přičemž vrchol kontinentu tvoří kolem uzlu 27 téměř kruhovou zátoku, která přímo nad sebou zahrnuje také menší pevninu Nové Guineje.

Abychom zviditelnili určité útvary, na dalším obrázku jsme

digitálně upravil mapu tak, aby byla vidět výhradně z oblasti Tichého oceánu. Když si vzpomeneme na modely platónských těles ve vibrující tekutině Dr. Jenny, vzpomeneme si, že mezi různými uzly bylo možné vidět spirálovité křivky, které tvoří hladký kontrast s přímostí čar na samotných geometriích. Očekávali bychom, že podobné útvary uvidíme na Zemi, pokud je tento éterický model skutečně správný. Prostřednictvím studia ostrovních řetězců a pohoří můžeme skutečně vidět rozsáhlé kruhové struktury, jako jsou ty, které obklopovaly útvary v experimentech Dr. Jenny.

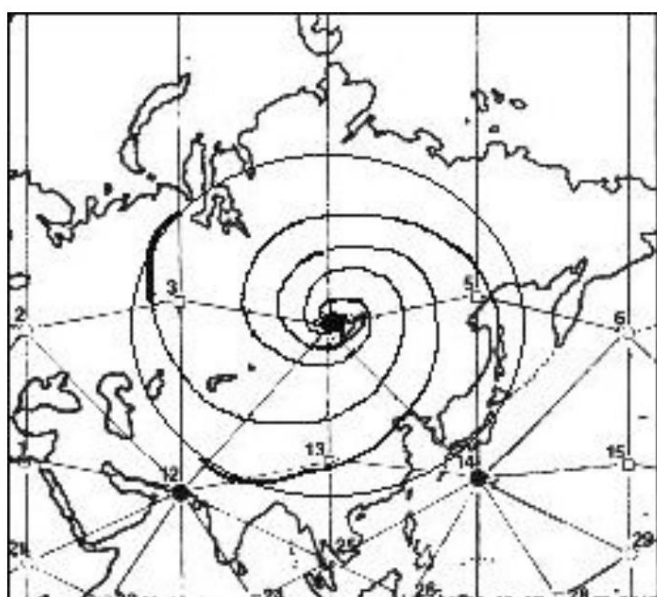
Obrázek 5.8 – Objevy Wilcockova „Velkého kruhu“ v Asii / oblasti Tichého oceánu zemské mřížky

Pro začátek, když se podíváme na mapu světa, která ukazuje pohoří, zjistíme, že téměř celý západní okraj Asie lemuje hladce se zakřívující soustava hor, která nemá jediné jméno. V mapě jsme hrubě zakreslili toto pohoří s řadou vlnitých čar zcela vlevo od většího kruhu. Poloha tohoto megarozsahu s extrémní přesností odpovídá elipse, kterou lze nakreslit mezi uzly 12, 4 a 5, procházející přes Pákistán a Afghánistán, západní okraj Číny, hranici Ruska a Mongolska a poté hranici Rusko a severovýchodní Čína, pokračuje až k pobřeží oceánu. Protáhlé moře v Rusku

hned napravo od uzlu bod 4 (viz předchozí obrázek) je také téměř dokonale zarovnan s touto elipsou. Nyní můžeme tato data zkombinovat s dalšími formacemi menšího měřítka, jako je ostrovní řetězec Tchaj-wan, Filipíny, Nová Guinea a Šalamounovy ostrovy, abychom ukázali, že skutečně existují obří kruhové struktury energetických vzestupů, které doplňují ostré linie geometrická mřížka.

Důležité je, že oba tyto „Velké kruhy“ úhledně a symetricky kontaktují mnoho uzlů na zemské mřížce a oba kruhy jsou na svém severním okraji dokonale zarovnané s Ruskem a Aljaškou. Na této mapě lze také vidět další útvary, jako je řetězec ostrovů tvořený spodním poloostrovem Myanmar (Barma), Thajskem a Malajsií a nejkonkrétněji primární ostrovní řetězec Indonésie. Tento ostrovní řetězec tvoří téměř dokonalý půlkruh nalevo od menšího kruhu, který jsme zakreslili do této mapy. Je také velmi zajímavé poznamenat, že menší kruh na této mapě vypadá velmi podobně jako konečné stádium buněčné mitózy, přičemž uzly 14 a 16 připomínají buněčná jádra a svislá čára mezi nimi připomíná dělicí se chromozomy.

Na dalším obrázku ukazujeme energetickou strukturu, která je soustředěna v uzlu číslo čtyři na Sibiři, kde bylo Dr. Aleskey Dmitriev a dalšími zaznamenáno a analyzováno mnoho magnetických anomálií. Vezmeme-li tento bod jako náš střed, pak můžeme vidět rozpínající se spirálu, která se zdá, že se z něj vytvořila. Tato spirála má tři hlavní „ramena“, tvořená pohořím Ural v Rusku, viděným na levé straně vnějšího kruhu, himálajskými horami, které protínají Pákistán, Kašmír, Indii, Nepál, Bhútán a Tibet (které máme zobrazeno pouze velmi tenkou čarou pro zdůraznění jejich zakřivení, spirálovité formace) a japonského ostrovního souostroví. Jakmile tuto spirálovitou strukturu vinoucí se dovnitř uvidíte sami ve světovém atlase, když se podíváte na skutečná pohoří, už ji nikdy nepřehlédnete. To jasně ilustruje zbývající stopy fází geometrické expanze Země při práci. Navíc styl této projekce mapy zrcadlí skutečný tvar horního pobřeží Ruska, a proto je ve skutečnosti tento kruh mnohem příměji zarovnan s tvarem a polohou pobřeží, než můžeme vidět zde:

Obrázek 5.9 – Wilcockova spirála

„vír“ formace zahrnující pohoří Ural,
Himaláje a Japonsko

5.8 SHRNUÍ

Takže s informacemi, které jsme odhalili v této kapitole, jsme nyní vytvořili jasné spojení mezi energetickým chováním, které bylo pozorováno na kvantové úrovni, a chováním na planetární úrovni. Stejně jako je třeba použít „explicitní úhlově závislé mnohotělesné síly“, aby se vysvětlilo vytváření mikroshluků, podobné geometrické síly zjevně působí v plazmových formacích pozorovaných v Hessdalenu v Norsku a skutečně na Zemi samotné, která má geometricky- strukturované jádro plazmy a vyvíjející se geometrická složitost kontinentálních poloh, jak se rozšiřuje ve své fyzické velikosti. Nyní máme také nový pohled na formování zeměřesení, který vysvětluje, proč vidíme formace plazmatu v dobách vysoké seismické aktivity, a který také zapadá do konceptu, že zemské jádro se skládá ze světelného plazmatu. Anomální mizení lodí a letadel v uzlových bodech naší globální sítě jasně ukazuje na platnost modelu zahrnujícího mnohonásobné hustoty éteru, kde může být hmota přemístěna z jedné hustoty do druhé, pokud tlak torzních vln v molekulách vysoko stoupne. dost na to, aby překonal rychlost vibrací rychlosti světla.

Odtud je naším dalším krokem rozšířit tento „holografický“ model ještě dále tím, že ukážeme, že stejné energetické principy fungují v celém vesmíru, na každé úrovni velikosti, s jednoduchými, ale přesnými harmonickými principy, které definují jejich vzájemné vztahy. . To skutečně vytvoří jednotný model, který nikdy předtím nebyl viděn v žádné moderní vědecké práci, ale který je s největší pravděpodobností návratem k dávnému chápání Božského vesmíru. Následující dvě kapitoly tvoří jádro modelu, který tato kniha představuje, a budou čerpat ze všech předchozích znalostí, které jsme až dosud v této knize pokryli.

LITERATURA: 1

- Berlitz, Charles. Bermudský trojúhelník. (1974) Avon Books, New York, NY.
ISBN: 0-380-00465-8 [Viz také <http://www.bermudatriangle.org>]
- 2 Braden, Gregg. Probuzení do nulového bodu. [Videokazetová prezentace] 1996.
- 3 Corliss, WR (komp) (1982) Blesky, polární záře, noční světla a
Související Luminous Phenomena. Cagalog geofyzikálních anomálií. [a]
(1991) Vnitřní Země: Hledání anomálií. Glen Arm, MD, Sourcebook Project.
- 4 Dmitriev, Aleskey. Planetofyzikální stav Země a života.
- 5 Dziewonski, AM, Woodhouse, JH (1987) Global Images of the Earth's
Interiér. Science 236:37-48.
- 6 Howe, Linda M. Vědci říkají, že tajemná světla v Hessdalenu v Norsku jsou termální plazma. (2001) Listopad
2001. [Technické odkazy v tomto článku na výzkum Dr. Massima Teodoraniho a Prof. Erlinga Stranda.]
- 7 Maxlow, James. Rozšíření teorie Země.
- 8 Pasichnyk, Richard. Vitální rozlehlost – svazek první: Naše živá Země.
Writer's Showcase / Iuniverse.com, 2002. ISBN: 0-595-21078-3 9 Persinger, MA, Lafreniere,
GF (1977) Časoprostorové přechody a neobvyklé
Události. Chicago, Nelson Hall. 10
10. Wilcock, David. Věda jednoty – mimozemská fyzika. 2001.

KAPITOLA 06: UNIVERZÁLNÍ SRDCE

KAPITOLA 06: UNIVERZÁLNÍ SRDCE

Nyní, když máme základní pracovní model toho, jak hmota a energie fungují na kvantové úrovni, a zároveň jsme prokázali harmonickou expanzi těchto principů do chování plazmových formací a dynamiky planetární energie, jsme připraveni navrhnout skutečně jednotný model božského kosmu. Tento model byl ukryt ve starověkých učebnicích, památkách a mytologických legendách esoterické vědy, nyní otřepaný věkem a čekající na znovuzrození. Tyto nově objevené informace nám také umožňují uvažovat o původu a stvoření našeho známého vesmíru jako kvetoucí, vědomé konečné bytosti, namísto náhlého výbuchu „ničeho“, který rozptýlil osamělé, pomalu hořící jaderné pece do paralyzující temnoty vesmíru. .

Rádi bychom poděkovali Dr. Oliveru Craneovi za vývoj mnoha klíčových konceptů souvisejících s tímto modelem ve svém přelomovém dokumentu z roku 1993, který je nyní připraven ke stažení online s navrhovaným darem 1 \$, nazvaný Centrální oscilátor a prostoročasové kvantové médium. [1] To, co máme v této kapitole, je prolnutí Craneovy ústřední hypotézy se znalostmi, které jsme získali z Johnsonovy fyziky a také ze starověkých védských písem, o kterých máme pocit, že nám poskytly úplnější a jednodušší model, který se hodí pozorovatelná data.

6.1 NÁVODY O VESMÍRU ZE STAROVĚKÝCH TAJEMNÝCH ŠKOL

Téměř ve všech esoterických duchovních tradicích začíná Vesmír Jednotou, která je zahalena tajemstvím. Říká se, že má tvar koule a budeme ji označovat jako Univerzální kouli. Nebo z matematického hlediska můžeme tuto sféru považovat za čistý bod, který nemá žádný „čas“ a „prostor“, jak si o něm nyní myslíme, tedy jak nekonečně velký, tak nekonečně malý, v závislosti na naší perspektivě z něj. – a bod by měl skutečně sférickou symetrii. Ačkoli nemůžeme skutečně spekulovat o jeho obsahu, jeho identita se v moderní ruské fyzice projevuje jako „Absolutní fyzikální vakuum“ nebo APV. Terletskij o něm zcela mylně mluví jako o „neužitečném“, protože v sobě nemá žádný pohyb – a bez pohybu nemůže být žádná změna, žádný čas, žádná energie, jak si to nyní představujeme.

Tradice nám pak říkají, že Jednota se pak rozhodla rozdělit sama sebe. Tento bod je v esoterické vědě vyjádřen jako „Jeden rozdělený na Dva“. To vše se odehrává uvnitř Sféry, která nemění svůj tvar ani netvoří dvojník, jako bychom viděli při dělení buňky. Toto jednoduché rozdělení energie uvnitř Sféry vytvořilo dvě hlavní těla éteru, která pro jednoduchost budeme označovat jako éter 1 (A1) a éter 2 (A2).

Nakonec navrhujeme, aby všechny Kozyrevovy efekty a všechny úrovně éterické hustoty nebo roviny prostoru a času byly způsobeny dynamickou souhrou těchto dvou základních sil při vytváření hmoty, jak je také vidět v modelu kvantové fyziky Roda Johnsona. Další úryvek z Physics News naznačuje, že v galaxiích a nadkupách působí dvě různé velké hustoty éteru (tj. „temné hmoty“). Není nutné, aby čtenář pochopil celý tento odstavec, pouze zdůrazněnou část:

Z fyzikálních novinek:

TMAVÁ HMOTA, JAKO SVĚTELNÁ HMOTA, JE HIERARCHICKÁ. To znamená, že se shromažďuje na galaktické úrovni a na úrovni kup galaxií. Tento pohled je založen na nových pozorováních provedených japonským rentgenovým dalekohledem ASCA, který zaznamenal rentgenové emise z plynu v kupě galaxií Fornax (Y. Ikebe et al., Nature, 1. února 1996). Hustota temné hmoty v libovolném místě je odvozena z hustoty horkého (až 10^{*8} K) plynu, který je pravděpodobně udržován v rovnováze gravitačním vlivem neviditelné temné hmoty kolem. Vědci ASCA naznačují, že jedním z vysvětlení jejich měření je přítomnost dvou různých druhů temné hmoty. To je v souladu s některými hybridními kosmologickými modely, které navrhuje, že studená temná hmota (např. axiony) ovlivňuje dění na galaktické úrovni a horká temná hmota (např. masivní neutrina) na úrovni kup.

(Science News, 10. února 1996.) [zvýraznění přidáno]

Výše uvedené je jen jedním z mnoha kousků skládačky, které naznačují, že ve vesmíru fungují dvě hlavní formy „éteru“ (temné hmoty). Opět, naším klíčovým výchozím bodem je, že máme Univerzální Sféru, která se v sobě rozdělila na A1 a A2. Tyto étery mají mírně odlišné vibrační rychlosti, vyjádřené ve výše uvedeném úryvku jako „horké“ a „studené“.

6.2 A1 A A2 SE UVNITŘ VZÁJEMNĚ OTÁČEJÍ

Dále, a to je nejdůležitější, musíme vidět, že vesmírná těla éteru 1 a éteru 2 se mohou vůči sobě otáčet proti sobě nebo vířit v opačných směrech, aniž by se navzájem příliš rušili: • A1 víří ve směru hodinových ručiček, zatímco A2 víří proti směru hodinových ručiček. ve stejnou dobu a většinou projdou přímo skrz sebe ve Sféře, jak tento pohyb pokračuje.

- Protože A1 vibruje o něco rychleji než A2, bude se A1 také otáčet o něco rychleji než A2 v kouli. To bude později chápáno jako důležitý bod.

Tělesa A1 a A2 jsou podobná tekutině v tom, že mají sférické „bublínové pole“, které mají schopnost obtékat. To je podpořeno prací Kozyreva, Mishina a dalších, kteří prokázali fluidní aktivitu a „proud“ v éteru. Tyto „bublínové pole“ však mají také vnitřní geometrii platónského tělesa, která způsobuje, že zůstávají spojeny v relativně stabilní formaci matrice se svými sousedy. A1 se na sebe váže jako jedna sférická entita a A2 se na sebe váže jako samostatná sférická entita. Tato geometrická kvalita fluidních krystalů A1 a A2 jim tedy brání ve vzájemném smísení (homogenizaci) najednou a ztrátě hybnosti proti rotaci. A když se otáčejí proti sobě, mohou jejich „bublínové pole“ klouzat kolem sebe jako supratekutina, i když jsou pod velmi vysokou kompresí. V jistém smyslu je to podobné tomu, jak se lidé mohou procházet v rušných městských ulicích při chůzi ve dvou opačných směrech.

6.3 A1 A A2 VODÍ VIBRACE JAKO JEDNA KAPALINA

Opět platí, že vlastnosti matrice fluidních krystalů A1 a A2 způsobují, že si zachovávají svůj vlastní vnitřní geometrický řád, podobně jako propracovaný vzor védské mandaly, zatímco se otáčejí proti sobě. To by se dalo považovat za formu vnitřní magnetické přitažlivosti. Pokud však začneme skutečně vysílat vlnky (pulsace) touto univerzální koulí, bublínové pole A1 a A2 budou narážet.

jedna do druhé, vede vibrace (pulsace) jako jediná, sjednocená tekutina. Tyto pulsace jsou skutečnou, skutečnou definicí torzních vln. Tento koncept A1 a A2 jako sjednocené tekutiny je nesmírně důležitý pro pochopení toho, jak vesmír skutečně funguje, protože vysvětluje, že všechny úrovně éteru, bez ohledu na jejich hustotu, se skládají z A1 i A2. A1 a A2 by tedy mohly být považovány za prekurzory oktávy hustot éterické energie, o které diskutujeme. To bude jasnější, jak budeme postupovat.

6.4 A1 A A2 SE SRÁŽÍ A VYTVOŘÍ ELEKTROMAGNETICKOU ENERGIÍ (HMOTA)

Většinu času se A1 a A2 při míjení vzájemně proklouznou. Pokud jsou však jejich geometrie správně zarovnané, mohou a budou spolu splývat.

Elektromagnetická energie se tvoří, když se bubliny pole A1 a A2 spojí dohromady. Samozřejmě víme, že elektromagnetická energie je podle Einsteina a dalších stavebním kamenem veškeré fyzické hmoty. Takové slučování samozřejmě není povoleno v konvenčních „částicových“ modelech.

Vezměme tedy nyní tento základ a posuňme další sérii konceptů, které fungují na fluidně-dynamickém modelu:

- Dva fluidní étery se skutečně protisměrně otáčejí uvnitř sférického prostoru, neustále a snadno kolem sebe proudí s kvalitami „supertekutiny“, což znamená, že pokud se jejich částice nesrazí, existuje doslova nulový odpor vůči jejich pohybu.

- Jak se tyto dva tekuté étery míjejí, některé z jejich polí budou bubliny přímo narazit.

- Když jsou jejich geometrické frekvence správně zarovnané, dvě různé formy energie A1 a A2 se spojí dohromady. • Jakmile se A1 a A2 sloučí, jsou okamžitě komprimovány

materiál, který je obklopuje ze všech stran.

- Podobně jako se ve vodě tvoří kulová bublina vzduchu, stlačování sloučené energie A1 a A2 tvoří miniaturní kouli.

- To vytváří malou repliku Univerzální koule, dokonalého mikrokosmu makrokosmos.

- V této malé kouli budou éterické energie A1 a A2 pokračovat protisměrně se otáčejí a krouží kolem sebe stejně jako v Univerzální sféře.

- To vytváří vír, který na sebe bere formu „gravitace“ přitahováním A1 a A2 do sebe pomocí Biefeld-Brownova efektu, jak je vysvětleno ve druhé kapitole. • Jak tyto maličké koule přitahují stále více bublin z A1 a A2, budou postupně narůstat. To se příliš neliší od přidávání nových kapiček do kulovité bubliny vody a sledování, jak se zvětšuje.

- „Jednotky“, které se tvoří v tomto procesu, tvoří hmotu tak, jak si to nyní představujeme, prostřednictvím Johnsonova modelu. Bez prolnutí A1 a A2 neexistuje žádná pozorovatelná záležitost.

Se vším, co je napsáno výše, jsme nyní nastavili nejdůležitější základní vlastnosti v tomto „éterovém“ modelu Kosmu. Naším dalším krokem je přesně zmapovat, jaké struktury by se objevily uvnitř této univerzální koule, což znamená, kde by se vytvořil největší počet malých sférických „jednotek“. Část odpovědi lze nalézt, když se zeptáme: „Co se přesně stane, když budeme mít kulovité těleso kapaliny, které se otáčí? Zbytek odpovědi najdeme, když se zeptáme: „Kde bude největší počet kolizí mezi „bublinami pole“?

6,5 VÍRY SE SRÁŽÍ VE STŘEDU, VYTVÁŘEJÍ MENŠÍ KULI

Již jsme vysvětlili v předchozích kapitolách, jak je sférický torus přirozeným útvarem typu „vír“, který se objevuje v tekutině, způsobený rotačním pohybem. V rotující sféře tekutiny vidíte vír na severním i jižním pólu; na jednom pólu bude vířivka spirálovitě „dovnitř“ směrem ke středu a na druhém pólu se bude spirálovitě vracet „ven“ ze středu.

Pamatujte, že A1 i A2 existují ve stejné kouli, ale otáčejí se v opačných směrech. To znamená, že oba vytvoří kulové útvary torusu, které budou sdílet stejnou osu ve stejné sféře.

Předpokládejme tedy následující: • První éter (A1)

se točí ve směru hodinových ručiček a to způsobí, že dovnitř proudí vír severním pólem Sféry a vystupuje jižním pólem Sféry.

• Druhý éter (A2) se točí proti směru hodinových ručiček a to způsobí, že vír proudí dovnitř jižním pólem koule a vystupuje severním pólem koule.

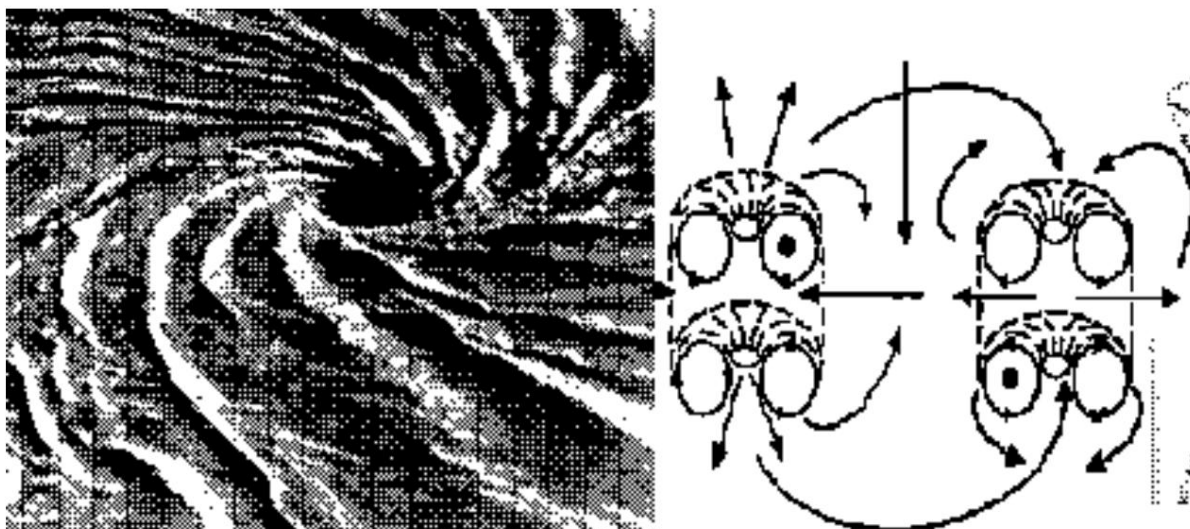
Pokud vezmeme v úvahu obrázek lodi, která je zachycena ve víru, vzpomeneme si, že se točí dokola a dokola v obřích kruzích a pokračuje v pohybu rychleji a rychleji, jak se přibližuje ke středu víru, kde je nakonec drcený a ponořený neuvěřitelnými tlaky, které se tam vytvářejí. Takže, když vezmeme tuto analogii vířivky a použijeme ji s naší koulí, znamená to, že centrální osa víru koule bude mít největší rychlost pohybu a také největší tlak. A1 tlačí směrem ke středu ze severu a A2 tlačí směrem ke středu z jihu. Oba se srazí v přesném středu Univerzální koule s největší rychlostí pohybu a největším tlakem.

Poté, co se zformují A1 a A2 a začne jejich protirotační pohyb, okamžik, kdy k této vírové srážce poprvé dojde ve středu, by mainstreamoví vědci nazvali „Velký třesk“. Jižně se pohybující tlak A1 se srazí se severním tlakem A2 a mnohem více polních bublin A1 a A2 se v této oblasti začne spojovat dohromady než v kterékoli jiné. Uprostřed se formují do tvaru koule, protože na ně ze všech stran tlačí tlak. Elektromagnetická energie se vytváří podle Johnsonova modelu fyziky a tvoří viditelné světlo a hmotu. Tato sféra energie začíná nejprve růst, protože do sebe pohlcuje stále více tekutých energetických „částic“ A1 a A2.

Tuto událost bychom také mohli považovat za zrození první hvězdy ve vesmíru.

Světelné plazma je původní, základní forma, která vzniká smícháním dvou éterů. Další obrázek, který vidíme níže, pochází z práce Dana Wintera, ukazuje vířivku vlevo, torusové formace v jejich opačné rotaci uprostřed a pak diagram od Dr. Waltera Russella zcela vpravo, který ukazuje, jak přicházejí dohromady a tvoří kouli.

(Z obrázku můžeme vidět, že Winter dělá jednoduchou chybu, když nevidí, že oba tori jsou oba obsaženi ve stejném kulovém prostoru a jsou schopni vířit uvnitř sebe, protože si je představil jako více podobné dvěma koblihám, které sedí na sobě.)

Obrázek 6.1 – Obrázek proti rotujícím vířivým formacím od Dana Wintera a Waltera Russella.

Dr. Walter Russell měl 39denní období mystického osvětlení, kdy byl schopen vidět mnoho z toho, jak byl vesmír strukturován a fungoval, a rozvinul mnoho klíčových bodů této nové kosmologie. Z jeho diagramu zcela vpravo můžeme získat dobrý vizuální obraz toho, jak přesně je tato Centrální koule vytvořena dvěma protínajícími se „víry“ energie z obou směrů. Jiné ilustrace od Russella, které zde nejsou zobrazeny, mají jasně viditelný kruh ve středové oblasti ve tvaru diamantu mezi dvěma spirálami, aby byla koule snadněji znázorněna.

6.6 ESOTERICKÉ POROZUMĚNÍ „VELKÉHO STŘEDNÍHO SLUNCE“

Protože máme skutečně co do činění s koulí, která je zářivým plazmatem, mnoho esoterických myšlenkových směrů tuto Centrální kouli označuje jako „Velké Centrální Slunce“. Kromě toho je to také základem pro mystickou důležitost čísla tři. Pokud je A1 viděn jako „muž“ a A2 jako „žena“, pak ve svém „sexuálním“ spojení tvoří potomstvo, které je malým obrazem Jednoho, vyrobeným z materiálu obou jeho „rodičů“. Vidíme, jak se koncepty Trojice objevují v mnoha duchovních tradicích, včetně védské víry, egyptské víry a křesťanské víry. Základním archetypem, jak jej vyjádřil renomovaný učenec Joseph Campbell, je otec a matka, kteří tvoří androgynního syna, muže i ženy. To lze vidět například v egyptském mýtu o otci Osirisovi, matce Isis a androgynním synovi Horovi. Toto je jeden příklad toho, jak „exoterické“ nebo nemetafyzické doktríny trojice mohly být sdíleny mezi nezásvěcenými, zatímco příběhy chytře skrývaly hluboká, esoterická vědecká fakta pomocí symboliky.

6.7 CENTRÁLNÍ SFÉRA ZAČÍNÁ Kmitat (VIBRACE)

Takže nyní máme zrození a růst Velkého Centrálního Slunce. Dále zjistíme, že v této centrální sféře je zaveden pulzující rytmus, a to následovně: • Jakmile světelné plazma, které se tvoří v centrální sféře, dosáhne určité velikosti, neuvěřitelný okolní tlak vířivých pohybů A1 a A2 způsobí koule, aby se zhroutila do sebe a implodovala.

- Tato imploze ultratěsně slepí světelnou plazmu.

- Plazma však odolává stlačení nad určité maximum úroveň hustoty.
- Takže, stejně jako elastická kulička při stlačení, celá plazma koule se kolektivně odrazí zpět proti okolnímu tlaku, což způsobí, že exploduje zpět do své původní velikosti. • Jakmile plazmová koule dosáhne své původní velikosti, obrovské okolní tlaky způsobí, že znovu imploduje. • Vzhledem k tomu, že koule stále nezvládá být stlačena tak pevně, znovu

exploduje, a tak cyklus pokračuje, koule se neustále mírně zvětšuje pokaždé, když se neustále zvyšuje množství energie, která do ní proudí. • Tato koule je nyní to, co Dr. Crane nazývá „centrální oscilátor“.

V tomto modelu budou hlavní energetická pole A1 a A2 v Univerzální Sféře udržovat konstantní, stálé rychlosti rotace vůči sobě navzájem, přičemž A1 je o něco rychlejší než A2. To také znamená, že cyklus imploze-výbuch centrální sféry bude pulzovat stálým, neměnným rytmem, nádechem a výdechem, nádechem a výdechem. Z tohoto důvodu jej esoterické tradice označují jako „Dech božského“ nebo „Univerzální tlukot srdce“.

6.8 KMITY CENTRÁLNÍ SFÉRY HARMONIZUJÍ S „DRUHÝM“

Jasně důkazy také ukazují na skutečnost, že každá větší pulsace Velkého Centrálního Slunce je v dokonalé harmonii s jednotkou času, kterou nazýváme sekunda.

Na první pohled se to pravděpodobně zdá absurdní, ale v další kapitole uvidíme, že přesně tam, kam nás data vedou; a také sahá až do dávné minulosti, jak v sumerské, tak v mayské civilizaci, jak již budou vědět čtenáři našich předchozích svazků.

Pamatujme také, že druhý není jediným časovým intervalem, na který se musíme dívat, protože když se zabýváme vibracemi, budeme mít mnoho různých vlnových délek pohybujících se společně, stejně jako máme mnoho různých podtónů, které zazvoní, když utrhne hudební struna. Dr. O. Crane věří, že v centrálním oscilátoru existuje jiná „vnořená“ koule pro každou hlavní pulzující frekvenci, kterou produkuje; a proto má pocit, že každá hvězda bude mít vícevrstvou strukturu jako cibule. Jako hypotetický příklad může vnější koule pulzovat jednou za sekundu, další vnitřní koule může pulzovat dvakrát za sekundu, dalších třikrát za sekundu, dalších pět, dalších osm a tak dále, podle poměru „phi“. Jiné poměry, jako jsou odmocniny 2, 3 a 5, stejně jako „e“ a π , budou pravděpodobně také zahrnuty.

Takže opět na základě tohoto tvrzení uvidíme různé harmonické pulzace, které jsou mnohem menší a mnohem větší než druhá, ale vždy s ní budou souviset v přesných intervalech.

6.9 SONOLUMINESCENCE: DŮKAZ TEORIE CENTRÁLNÍHO OSCILÁTORU

Jak jsme naznačili v Convergence III, je zajímavé zde poukázat na to, že téměř přesný duplikát tohoto fenoménu „centrálního oscilátoru“ byl v laboratoři prokázán málo pochopeným fenoménem „Sonoluminescence“, který poprvé pozoroval v roce 1934 H. Frenzel a H. Schultes a přinesli je modernímu oku DF Gaitan v roce 1988 a S. Putterman et al. v roce 1995. Celková povaha tohoto experimentu spíše úzce napodobuje

podmínek Vesmírné koule a centrálního oscilátoru světelného plazmatu, který se pak tvoří.

V tomto experimentu se kulovitá skleněná baňka naplní vodou a vibruje na obě strany zvukovými vlnami vysoké intenzity, které směřují do středu koule. Poté se do centrální oblasti zavede jediná malá vzduchová bublina tenkým skleněným brčkem. Bublina lze zavěsit přesně do středu nádoby kolidujícími tlaky zvukových vln, což je samo o sobě zajímavým faktem harmonických. Poté začne bublina rovnoměrný rytmus kolobování a rozpínání. Pokaždé, když se bublina zhroutí, vydá viditelné světlo a vytvoří světelnou plazmu a pulzace je tak rychlá, že se světlo zdá být konstantní.

Překvapivě Putterman a spol. zjistili, že vnitřní bublina se pokaždé stlačí na 1/100 000 své původní velikosti a vibruje s extrémní pravidelností každých 100 miliontin sekundy, přičemž vydává bilionkrát více energie, než by mohl získat jakýkoli jednotlivý atom v malé bublině. zvukové vlny. Dr. WA Steer později zjistil, že i odchylka jednoho milimetru v baňce od skutečné koule způsobí, že účinek dramaticky zeslábně. Obrázek 6.2 ukazuje základní experimentální uspořádání pro sonoluminiscenční experiment. Byl převzat z webové stránky Dr. WA Steera, která v současné době již není dostupná online.

Obrázek 6.2 – Základní informace Dr. WA Steera
Sonoluminiscenční experimentální uspořádání.

Sonoluminiscence zůstává pro mainstreamovou vědu nevysvětlenou záhadou. Nejprve bychom si měli všimnout, že pulzace bubliny je v přesných intervalech 100 miliontin sekundy, což ukazuje její přesné harmonické spojení s sekundou jako jednotkou času. Za druhé, nikdo nebyl schopen přijít na to, proč by jednoduché stlačení vzduchové bubliny vytvořilo viditelné světlo s tak vysokou energetickou intenzitou – nikde není dost energie na to, aby došlo k jakémukoli fúznímu procesu, o kterém nyní víme. V našem novém modelu bychom řekli, že nucená kombinace A1 a A2 uvnitř vzduchové bubliny vytváří viditelné světlo, které je vidět, když se bublina pokaždé zhroutí. Miniaturní „generátor hmoty“ je tedy tvořen duplikováním stejných podmínek, jaké existovaly při formování našeho vesmíru.

Ještě zajímavější je, že nedávný výzkum ukázal, že v laboratoři lze vyrobit více než jednu frekvenci pulzací pro centrální oscilační kouli:

Z fyzikálních novinek:

SONOLUMINESCENCE MŮŽE BÝT CHAOTICKÁ. Již dříve výzkumníci pozorovali, že sonoluminescence je pozoruhodně stabilní: při aplikaci zvukových vln na kapalinu, a tím vytváření světelných záblesků z kolabujících bublin, zjistili, že doba mezi po sobě jdoucími záblesky zůstala konstantní.

Nové experimenty, které provedl R. Glynn Holt z JPL (818-393-6946), však ukazují, že nepatrné úpravy experimentálních parametrů (jako je frekvence a intenzita zvukových vln) mimo tyto stabilní podmínky mohou vést ke změnám v době mezi po sobě jdoucími bliká. Změny v po sobě jdoucích záblescích, bráno jako sekvence, vykazují chaotické nebo jiné neperiodické charakteristiky. Experimentátoři například pozorovali kvaziperiodické chování, ve kterém by načasování mezi záblesky mohlo být rozděleno do dvou frekvencí... (R. Glynn Holt a kol., Phys. Rev. Lett, 28. února 1994.) [zvýraznění přidáno]

Takže v skromném sonoluminiscenčním experimentu máme centrální oscilátor svítícího plazmatu, který se tvoří, který vydává světlo a může být přinucen pulzovat na dvou různých frekvencích. To poskytuje vědeckou podporu konceptu, že jednoduchá pulsace může způsobit vznik elektromagnetické plazmové energie ve středu sférické fluidní oblasti objemu. Zatímco na toto téma, je také zajímavé poukázat na to, že ve vesmíru existují světelné objekty s velmi vysokou energií, které rychle pulzují, známé jako „pulsary“.

Mnoho z jejich pozorovaného chování stále zůstává záhadou pro hlavní proud vědy, ale tyto objekty jsou v tomto novém modelu dokonale zohledněny.

6.10 PULZACE „VELKÉHO STŘEDNÍHO SLUNCE“ Uctívané STAROVĚKÝMI TRADICEMI

Jak jsme již uvedli dříve, v další kapitole stanovíme druhý jako klíčový harmonický časový úsek pro pulsace Velkého Centrálního Slunce.

Domorodí Američané (kteří zřejmě zdědili tyto znalosti od starověké vyspělé civilizace) symbolizují tento Univerzální srdeční tep bubnem, který bije ve stálém, neměnném rytmu. Puls se obvykle velmi blíží čtyřem úderům za sekundu, přičemž důraz je kladen na první z každých čtyř úderů. To opět naznačuje, že všechny lidské bytosti mají hluboké vnitřní vědomí důležitosti druhého. Bubeníci vědí, že většina popových písní má 120 úderů za minutu, což dává dva úderů za sekundu stejně jako úder srdce, dokonale v souladu s Velkým centrálním sluncem. Pomalejší písně mají relaxační účinek a rychlejší písně vzrušující. Je známo, že lidské srdce má průměrný tep 60 tepů za minutu.

Nezapomínejme, že tyto rytmické pulzace Velkého Centrálního Slunce lze také přirovnat k dechovému pohybu. Ve védských písmech se říká, že „věda o dechu je jediným nejhlubším tajemstvím všech esoterických tradic“. Meditace se používá jako prostředek k napodobení tohoto energetického procesu.

Představením si pomalých, rytmických dechových pohybů vlastního těla v meditaci jako Univerzálního srdečního tepu a/nebo protiběžných pohybů paží a nohou při chůzi, můžete zažít vyšší stavy vědomí s pocitem, že jste spojili své tělo. vlastní bytí s Nejvyšší Bytostí. Hinduistické tradice také učí zasvěcené, aby sladili svůj dech s určitým počtem úderů v tepové frekvenci, a tak vytvořili dvě stálé rytmické frekvence mezi srdcem a pohybem těla.

bránice a plíce.

6.11 CENTRÁLNÍ OSCILÁTOR VYTVÁŘÍ VNOŘENÉ Sféry ENERGETICKÉ HUSTOTY

Dalším bodem, který musíme řešit, je to, že struktury založené na vlnách v éteru se vytvářejí, když centrální oscilátor pulsuje. Opět platí, že oba A1 a A2 se chovají jako tekutiny, které neustále víří skrz sebe v protisměrném rotačním pohybu, a že mohou působit jako jedna sjednocená tekutina, když jimi procházejí vibrační impulsy. Proto: • Nepřetržité pulzace centrálního oscilátoru vytvářejí kulové vlny

pulzy nebo vlnění (torzní vlny), které se budou pohybovat ven skrze kolektivní tělo éteru tvořené A1 a A2.

- Tyto pulsy torzních vln pak dosáhnou extrémní vnější hranice Univerzální koule. • Jakmile pulsy dosáhnou této hranice, odrazí se od ní. • Poté se odrážejí přímo zpět směrem k přesnému středu

Univerzální koule.

Dalším bodem, který musíme vidět, je, že: • Velké centrální slunce evidentně pulsuje rychleji, než za jak dlouho trvá.

kulové pulsy cestují k vnější hranici Univerzální koule a pak se odrážejí zpět.

- Více pulsů prochází kolektivním médiem A1 a A2 v rovnoměrných časových sekvencích, protože Velké Centrální Slunce pulsuje se stálou rytmickou frekvencí.
- Odcházející sférické impulsy se srážejí s proudícími sférickými impulsy v různých vrstvených oblastech Sféry, jak pokračují ve svých ustálených vzorcích pohybu.
- Tyto srážející se vlnové pulsy tvoří dokonale kulové „stojaté vlny“, které zůstat stále na stejném místě, existovat ve stavu rovnováhy.
- Kolem Velkého Centrálního Slunce se pak uhnízdí několik „stojatých vln“, které dávají vrstvený, cibulovitý vzhled vibrační energetické struktury Vesmíru. Velké centrální Slunce bude uprostřed a sférické vrstvy stojatých vln se rozšíří až na samý okraj vesmíru.

6.12 STAROVĚKÉ VĚDECKÉ POZNÁNÍ ZNOVU UCHOVÁVANÉ V SYMBOLICKÉ FORMĚ

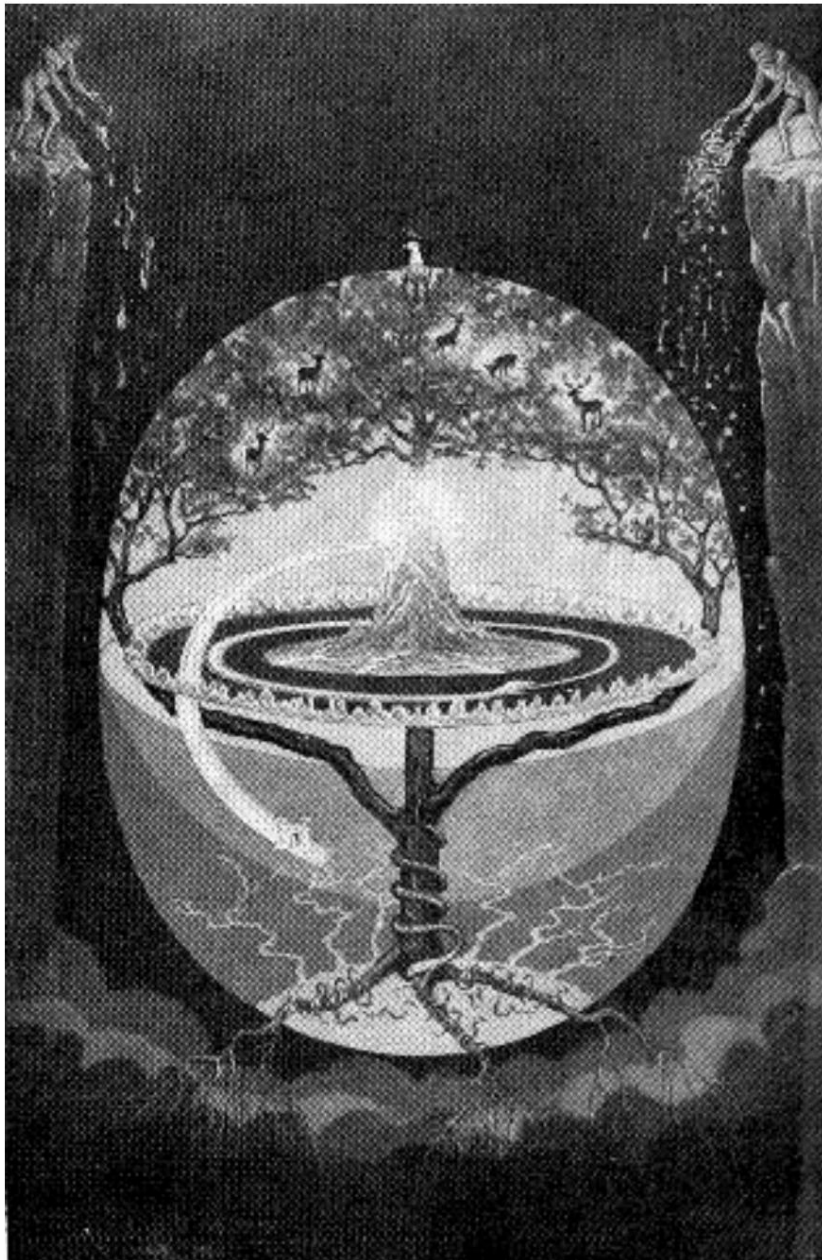
Tato univerzální struktura „vnořených sfér“ je klíčovým rysem esoterické vědy, jak vysvětlil Manly Palmer Hall v Secret Teachings:

Domácí cibuli uctívali Egypťané jako symbol vesmíru, protože její prstence a vrstvy představovaly soustředné roviny, na které bylo stvoření rozděleno podle hermetických mystérií (z vizí a učení Herma.)

Koncept souboru „vnořených koulí“, které všechny sdílejí společnou osu, byl ve starověké mytologii tajně zakódován po celém světě tak, že se na něj odkazuje jako na „Kosmický strom“ nebo „Světový strom“. V našem předchozím díle jsme ukázali, že Světový strom je jediným nejrozšířenějším starověkým učením v mytologii po celém světě, doslova se objevuje v téměř každé starověké kultuře, která kdy byla studována, od Mayů přes Číňany přes Sibiřany přes Egypťany až po Skandinávce až po Keltové. Zvažít

Obrázek 6.3, který je obrazem šintoistické bohyně Quan Yin:

Obrázek 6.3 (L) – Šintoistická bohyně Quan Yin, zobrazující skrytou symboliku kulového torusu a vnořených koulí.

Obrázek 6.4 (R) – Manly Palmer Hall ztvárnění Yggdrasilu, ukazující jasný důkaz sféricko-torusové struktury.

Když studujeme tento obrázek Quan Yin, můžeme jasně vidět, že její tělo mělo ilustrovat osu sférického torusu a že ji obklopuje několik vrstev „vnořených koulí“. Její propracovaná pokrývka hlavy navíc ukazuje energetický vír A2 dosahující do menšího kužele, zatímco širší kužel A1 je vidět za ním a pohybuje se v opačném směru.

Obrázek 6.4 je ztvárnění skandinávské světové legendy o stromech známé jako „Yggdrasil“ od Manly Palmer Hall. Ačkoli jeho kresba dostatečně neilustruje každý koncept, zejména ten, že „větve stromu“ jsou ve skutečnosti koule vnořené do sebe, můžeme jasně vidět skrytý kulovitý torus, který legenda popisuje.

Legenda o Yggdrasilu je zvláště pozoruhodná kvůli hadovi, o kterém se říká, že se stáčí kolem paty stromu. Toto je zřejmě ilustrace vířivého pohybu vírového pohybu A2, jak se zrychluje do středu koule. Jak budeme pokračovat v této kapitole, uvidíme, že tento obrázek odhaluje i další tajemství. V našem předchozím díle jsme spekulovali, že celosvětový výskyt tohoto mýtu je způsoben pokusy lidských věštců vizuálně vysvětlit sférické torusové energetické struktury vesmíru, kterých byli svědky, když cestovali mimo tělo.

6.13 KAŽDÁ koule v „hnízdě“ MÁ JINOU ÚROVEŇ AETERICKÉ HUSTOTY

Mezi „centrálním oscilátorem“ a vnější hranicí známé sféry Vesmíru se tedy vytvoří vrstva po vrstvě sférických energetických polí. Tyto „stojaté vlny“ budou vnořeny do sebe podobně jako vrstvy cibule a interakce A1 a A2 na jejich hraničních površích vytvoří malé množství světelného plazmatu, obecně příliš slabého na to, aby bylo viditelně detekovatelné.

Důležitější je, že vzhledem k tomu, že vzory rušení vln jsou různé pro každou sféru, každá z těchto vnořených sfér bude mít jinou éterickou hustotu.

Je zřejmé, že existuje větší energetická síla a síla, když je pulsace nejprve vybudena směrem od centrálního oscilátoru, než když pulsace prošla celou cestu ven k okraji koule a zpět. Vzhledem k tomu, že impuls neustále způsobuje, že se bubliny pole vzájemně srážejí, ztrácí se větší množství hybnosti. Oblasti s nejvyšší éterickou hustotou budou tedy směrem ke středu koule, protože tyto oblasti budou mít nejsilnější, nejnenergičtější tlakovou sílu s nejslabší a nejméně energetickou tlakovou silou, aby to vyvážily. V důsledku toho budou kulové oblasti nejbližší vzdálenému okraji koule mít nejnižší hustotu, protože tlak a tah kulových vln bude přibližně stejný, čímž se sníží množství stlačení a tlaku.

Takže koule, které jsou nejbližší k centrálnímu oscilátoru, budou mít nejvyšší hustotu a tlak a jejich hustota bude neustále klesat, jak se pohybujeme směrem k nejdálšímu okraji.

6.14 TEORETICKY NEKONEČNÝ POČET ÚROVNÍ HUSTOTY

Dalším klíčem je pochopit, že teoreticky existuje nekonečné množství různých koulí, které jsou všechny vnořené do sebe, podobně jako fraktální formace. Jsou však dobře organizovány do vrstev, takže jejich nekonečná struktura není hned patrná. Máme-li sedm hlavních hustot, které tvoří sedm hlavních sfér, pak v každé z těchto hustot je sedm vrstev dílčích hustot a v každé dílčí hustotě je sedm vrstev dílčích hustot a tak dále. Dochází tedy k plynulé transformaci od nejvyšší hustoty ve středu koule k nejnižší hustotě na vnějším okraji, protože dochází k nekonečně pozvolným změnám, jak procházíte všemi vnořenými harmonickými úrovněmi. Nedávné objevy související s fraktálovými formacemi nám ukázaly, že „nekonečná rekurzivita“ je jednou z nezákladnějších vlastností ve vesmíru. Jak se budete zmenšovat a zmenšovat ve velikosti a rozsahu, stále vidíte, jak se objevují stejné struktury. Čím sofistikovanější je vaše zařízení, tím jemnější mohou být vaše měření. To může

provádět také studium zvuku nebo barvy.

Navzdory nekonečnosti dílčích úrovní v každé hlavní hustotě, jak se přesuneme do oktávové úrovně, je zde opět Jednota a singularita. Proto je důležité mít na paměti, že existuje strop pro to, jak vysoko mohou tyto vibrační úrovně jít. V rámci parametrů oktávy jsou nekonečné, ale nemůžete se pohybovat mimo tyto hlavní parametry. Oktáva je základní zákon harmonických a vibrací, který lze vidět při studiu hudby. Toto bylo hlouběji probráno v předchozích svazcích.

6.15 VYSVĚTLENÍ KVANTOVANÝCH ZMĚN HMOTNOSTI

Nyní máme informaci, že potřebujeme vysvětlit jedno z Kozyrevových nejanomálnějších pozorování, totiž že stoupaní nebo klesání hmotnosti objektu vždy nastává v určitých kvantovaných intervalech. Z perspektivy, kde jsou viditelné všechny úrovně éterické hustoty, se přesun energie z jedné hustoty do druhé může jevit pouze jako změna geometrie, barvy nebo zvuku. Avšak pro naše smyslové orgány a nástroje třetí hustoty platí, že když se objekt přemístí do vyšší hustoty, zdá se, že zmizí, stejně jako monatomické iridium Davida Hudsona, jakmile dosáhlo 850° Celsia.

Nyní se vrátíme ke Kozyrevovu modelu. V případě molekul, když jejich hmotnost vzrůstá, proudí energie o vyšší hustotě, aby se stala hmotou, a když jejich hmotnost klesá, část jejich energie hmoty je přemístěna do vyšší hustoty. Většina tohoto děje se odehrává v jádře (centrálním oscilátoru) atomu, protože tam sídlí největší množství „hmoty“. Proto to, co se nám jeví jako tekuté zvýšení nebo snížení hmotnosti objektu, bude vždy zahrnovat diskrétní sférické energetické hladiny, které se buď přesunou do vyšší hustoty, nebo proudí zpět dolů z vyšší hustoty do naší vlastní. Ve všech případech platí, že se změnou energetického složení jednotlivých koulí se buď objeví, nebo samovolně zmizí z naší hustoty. To je důvod, proč v Kozyrevových experimentech vidíme „kvantované“ zvýšení nebo snížení hmotnosti.

6.16 POSTUPNÉ ZVYŠOVÁNÍ ÚROVNĚ HUSTOTY S VÝVOJEM Sféry

Dalším zajímavým faktorem, který bychom měli vzít v úvahu, je to, že až do určitého maximálního bodu expanze bude centrální oscilátor neustále přijímat větší množství A1 a A2, vytvářet svítivější plazmu a tím zvětšovat svou fyzickou velikost. Jak se velikost centrálního oscilátoru postupně zvětšuje, oblasti s vyšší hustotou se budou šířit dále a dále od středu, jako pomalu se rozšiřující vlnky na hladině rybníka. Pokud předpokládáme, že nejvzdálenější okraj koule je pod konstantním tlakem a nelze jej zvětšit, můžeme si představit, že celá vnitřní plocha koule nabírá v průběhu času stále vyšší úroveň éterické hustoty a komprese.

Nakonec by byla spotřebována veškerá dostupná energie A1 a A2 ve Sfěře, kdy by bylo dosaženo maximální éterické hustoty a převezmou síly gravitační styl. Potom se éterická energie na všech úrovních hustoty rychle začne hroutit zpět do středu. Toto je posun do Jednoty, o kterém esoterické tradice trvají na tom, že je zahalen tajemstvím, podobně jako koncepty týkající se černé díry, kde není žádný prostor a žádný čas. Věří se, že se nakonec celý vesmír musí zhroutit zpět

tento bod singularity, a to by představovalo závěr cesty evoluce pro tuto konečnou bytost.

6.17 HVĚZDNÝ EVOLUCE

Tento proces expanze a kontrakce lze pozorovat ve vývoji hvězd, kdy začínají jako malé objekty podobné Slunci a neustále se zvětšují. To se obvykle vysvětluje tím, že hvězdy spotřebovávají větší množství svého jaderného paliva, a tak se rozpínají, jak se jejich tlak snižuje, ale do nového modelu to dokonale zapadá. Jak hvězdy rostou, jejich barva se mění ze žluté přes oranžovou až po červenou a nakonec se z nich stanou „červení obři“. Jakmile se naše Slunce stane červeným obrem, pohltí všechny planety v jejich současných pozicích. Jakmile červený obr dosáhne své maximální velikosti, zhrouť se a tento náhlý příval implodující energie brzy vytvoří brilantní záblesk bílého světla, známý jako supernova. Poté, co došlo k supernově, zůstává vysoce stlačená a velmi malá oblast hmoty, známá jako bílý trpaslík, která se nakonec dále ochladí na hnědého trpaslíka. V konvenčních modelech se počítá, že jedna čajová lžička hmoty u bílého trpaslíka by vážila více než celá Země.

Je také zajímavé přemýšlet o tom, že naše Sluneční soustava se nachází přímo u vnějšího okraje Galaxie Mléčná dráha. Je možné, že expandující sféra energie s vyšší hustotou se nyní přesouvá do naší vlastní oblasti, blíže k okraji Galaxie? V osmé kapitole prozkoumáme tvrdá vědecká data získaná z pozorovacích důkazů, která ukazují, že tyto „vnořené koule“ hustoty energie existují na galaktické úrovni, a v kapitole deváté probereme, jak taková zjevná změna hustoty místního mezihvězdného média (LISM) nyní ovlivňuje naši sluneční soustavu.

6.18 CELÝ VESMÍR SE OTÁČÍ

Dalším důležitým bodem v této kapitole je vidět, že celý vesmír se musí otáčet. To je založeno na našem jednoduchém předpokladu, že A1 se otáčí rychleji než A2.

Jak se hmota vytváří ve vesmíru, je vše současně ovlivňováno extra hybností A1. Již víme, že rotační pohyb existuje na kvantové, meziplanetární a galaktické úrovni, takže na základě fraktálního principu bychom to měli vidět i ve Vesmíru. V další kapitole prozkoumáme vědecké důkazy na podporu tohoto argumentu.

6.19 PLOCHÝ DISK OBLAST VYMÍNĚNÝCH HMOT VE SKULE

Náš další bod vysvětluje, proč hmota nabude ve vesmíru tvar „plochého“ disku, jako například v galaxiích. To je nesmírně důležité, aby čtenář v tomto bodě pochopil:

Největší tlak v celé Univerzální sféře bude přítok A1 a A2 podél severojižní osy. To také znamená, že z pohledu čisté geometrie bude nejmenší tlak v rovině ekliptiky, což je plochá oblast, která se rozprostírá podél rovníku univerzální sféry, dokonale horizontálně. Fyzik Dr. OE Wagner, který také vyvinul éterický kosmologický model, označuje tuto oblast nízkého tlaku jako „zónu zrušení“.

Oblasti většího tlaku, které jsou nad a pod touto rovinou ekliptiky

zatlačí na něj shora a zespodu a vytvoří zónu stlačení ne nepodobnou ploché linii, která se tvoří mezi olejem a vodou, když jsou v klidu. Dr. OE Wagner to nazývá „destruktivním rušením“.

Tato oblast nízkého tlaku je nakonec vyplněna hmotou, která je odvržena z Velkého Centrálního Slunce. Proces vrhání ve Velkém centrálním slunci je také způsoben tím, že na jeho severním a jižním pólu je větší tlak než podél jeho rovníku:

Implodující vírová energie A1 a A2 způsobuje, že se na horní a spodní straně Velkého centrálního Slunce vytvoří vyšší tlak, než je tlak, který se tvoří podél jeho rovníku.

Pamatujeme si, že celá kombinovaná struktura A1 a A2 v Univerzální Sféře je ve stavu rotace, přičemž A1 se pohybuje o něco rychleji než A2. To znamená, že veškerá hmota-energie, která se vytvoří, bude rotovat také. Protože se tedy celá Univerzální koule otáčí a podél roviny ekliptiky existuje zóna nízkého tlaku, vytváří se rozstříkující odstředivá síla, podobná tomu, jak kapky vody vystřelují z těla psa, když se otřese do sucha. • Velké centrální slunce pokračuje ve svých pulzacích podobných dechu, přičemž se otáčí a je stlačováno silněji shora a zdola než podél rovníkové oblasti. • V důsledku tohoto systému se část jeho kombinované energie hmoty A1-A2 uvolňuje v záblescích z rovníkové oblasti.

- Tyto výbuchy hmoty-energie se pak rozstříkují podél nízkotlaké zóny ekliptiky, vyzařující ve spirálovitém tvaru, podobnou strukturou jako ramena galaxie.
- Pokud by se celá Univerzální koule neotáčela, pak bychom mohli očekávat, že uvidíme přímé paprsky podél roviny ekliptiky jako energetické dráhy. Avšak „tah“, který vzniká rotací celé Univerzální koule, způsobuje, že se tyto paprsky zakřivují do spirální struktury, stejně jako se objevují ramena spirální galaxie.
- Geometrické síly, jako jsou čtyři uzly, které tvoří střed oktaedru, může způsobit uvolnění výbuchů dvěma způsoby: Přes celý rovník Velkého centrálního Slunce současně. To tvoří rotující prstence, které se budou v určité orbitální poloze vyvažovat. Nebo Z jednotlivých oblastí podél rovníku. Pokud se z jednoho uzlu v geometrické energetické struktuře, jako je jeden ze čtyř uzlů na rovníku oktaedru, uvolní výbuch, vytvoří se menší sféry hmoty, které budou brzy duplikovat chování Velkého Centrálního Slunce.

Jakmile jsou nové koule vyvrženy do ekliptické roviny, platí standardní „pravidla“: • Protiběžné energie A1 a A2 v menších vyvržených koulích.

jsou následně stlačeny okolním tlakem.

- To způsobí, že rytmicky implodují a explodují stejným způsobem jako Velké centrální slunce, takže i ony tvoří centrální oscilátory. • Odtud pak každá z menších koulí přesně duplikuje

vzor celého Vesmíru uvnitř sebe, se všemi stejnými základními chováními, jak je uvedeno výše.

- Tyto nové formy se budou jevit jako hvězdy, ale ve skutečnosti jsou to protogalaxie v tomto stádiu.

Nyní, když se vrátíme zpět k obrázku 6.4, Hallově ilustraci Yggdrasil „stromu“,

vidět, že tato legenda také zachytila důležitost ekliptické roviny, ukazující jak prstence, tak pevná tělesa. Mnoho a mnoho dalších legend popisuje také tuto rovinu ekliptiky, kterou jsme probrali v kapitole 15 předchozího svazku.

6.20 FRAKTÁLNÍ STRUKTURA VESMÍRU

Jak tedy Velké Centrální Slunce uvolňuje stále více svého hmotně-energetického tlaku podél roviny ekliptiky, po spirálovitých drahách vytryskne nespočetné množství nových „prahvězd“, které tvoří ramena gigantické Super Galaxie, která je naším vesmírem. • Každá z těchto primordiálních hvězd pak nakonec zopakuje stejný vzor a vytvoří galaxie ze svých vlastních centrálních oscilátorů.

- V každé z těchto galaxií jsou nakonec vytvořeny miliardy hvězd stejný proces.
- Každá z těchto hvězd funguje podle stejného vzoru a postupně **vyvrhnout nové planety podél jejich ekliptických rovin.**
- Nově vytvořené planety nakonec následují stejný vzor a vymrštují se měsíce a prstence podél jejich ekliptických rovin.
- Mezitím v menších a menších harmonických pododdílech energie, kvantový svět se točí podle stejných principů, jak je vidět v Johnsonově fyzice a souvisejících éterických modelech. • Nakonec je tedy každý atom dokonalým hologramem Univerzální Sféry, který nám ukazuje, že Vesmír je strukturován na úplném fraktálním principu.

Je vidět, že každý atom, každé tělíčko má v sobě celou formu vesmíru - v rámci své VLASTNÍ struktury. (Edgar Cayce Reading 281-024, 6/29/35)

Jedním z očividných důsledků tohoto směru myšlení je, že planety se zrodily ze Slunce, spíše než aby zkondenzovaly z planetární mlhoviny plynu a prachu. Skeptici rychle namítnou, že tento model formování planet odporuje mnoha převažujícím vědeckým názorům. Přesto tento model planetární formace se středem Slunce řeší mnoho paradoxů současného modelu, jako je skutečnost, že pro fungování modelu jsou zapotřebí alespoň dva blízké výbuchy supernov, ale neexistují žádné důkazy o tom, že by v blízkosti k takovým výbuchům došlo (Grandpierre, 2000.) Tento model představuje kosmologie Dr. Waltera Russella, kosmologie Véd, mnoho ruských učenců a další, které tento autor dosud neviděl. Pochází také ze slavné teze Immanuela Kanta z 18. století, kterou dále rozšířil Pierre Simon de Laplace.

Konvenční věda tuto koncepci vzniku planet odmítla, když James Clerk Maxwell později dokázal, že gravitace je příliš slabá na to, aby shlukovala prstence vyvržené ze Slunce na planety. Zde však musíme pamatovat na to, že máme co do činění se silami daleko za gravitačními silami a že související geometrie může způsobit výbuchy energie, které se objeví v určitých diskrétních oblastech rovníku hvězdy. Zde stručně poznamenáme, že práce Geoffreyho Hardyho nazvaná Genesis Continuous představuje poměrně silný případ, že stávající modely formování planet jsou nesprávné a že planety musí být skutečně vyvrženy z mateřské hvězdy. Jako jeden příklad lze uvést, že plynné planety jednoduše nemají dostatek času na shromáždění atmosféry v konvenčních modelech formování planet. Práce Richarda Pasichnyka dokládá i planety rodící se ze Slunce. Váhu důkazů nelze ignorovat, i když ponecháváme na čtenářově uvážení, zda si je prohlédne

materiálů.

Tento model planetární evoluce se ukáže jako velmi důležitý v pozdějších kapitolách, až budeme probírat evoluci druhů na Zemi.

6.21 VESMÍR JE SAMOREPLIKOVANÝ ORGANISMUS

V tomto bodě by pro nás nemělo být příliš těžké vidět, že samotný vesmír je konečnou, živoucí bytostí a že vytváří potomstvo, které se tvoří k jeho vlastnímu obrazu. I když je tento model poněkud složitý, chování sférických energetických polí Vesmíru nám ukazuje všechny základní vlastnosti sebereplikujícího se organismu.

Takže další otázka zní: "Kde vidíme tato energetická pole pracovat?" Pokud je tento model pravdivý, pak by měl existovat dostatek důkazů, které to dokazují. V další kapitole se podíváme na přehled kosmologických důkazů, které ukazují, že tento model funguje. Na každé úrovni velikosti uvidíme kouli, protiběžná energetická pole, centrální osu koule, centrální oscilátor, „vnořené koule“ s různou hustotou energie a vyvrženou hmotu podél ekliptické roviny ve tvaru disku. Budeme diskutovat o každé z těchto velikostních úrovní samostatně, abychom co nejlépe uspořádali informace a umožnili nám zhlédnout úplný jednotný pohled na Božský vesmír.

ODKAZY: 1

Crane, Oliver a kol. Centrální oscilátor a prostoročasové kvantové médium. Universal Expert Publishers, červen 2000, anglické vydání. ISBN 3-9521259-2-X.

2

Deen, Glen. Fyzika epizodického kvantovaného rudého posuvu. 26. března 2001.

3

Grandpierre, Attila. 4

Hardy, Geoffrey. Genesis kontinuální. 5

Pasichnyk, Richard. Živý vesmír. 2000. 6

Russell, Walter. Univerzální. 7

Steer, William Andrew. Sonoluminescence. (Sphericity) 1998. URL: 8

Wilcock, David. Věda Jednoty. Duben 2001. URL:

předchozí kapitola.

7.3 PLANETY

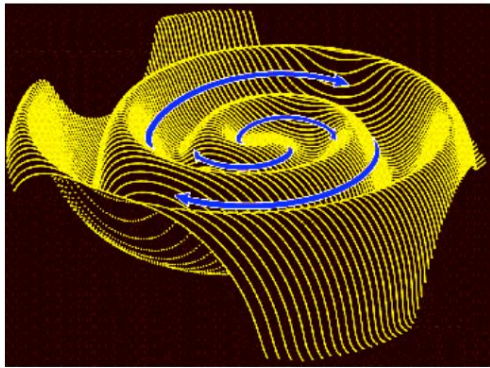
Na svých webových stránkách Living Cosmos Richard Pasichnyk odhalil, že téměř všechny planety byly pozorovány buď s viditelným prstencem, nebo s proudem energie, který vyzařuje podél ploché roviny rovniku, která je známá jako ekliptika. Saturn má jednoduše nejviditelnější prstenec ze všech planet, ale bylo zjištěno, že většina ostatních je má také. Neexistuje pro to žádné pevné konvenční vysvětlení. Kromě toho většinu planet obíhá několik kulovitých měsíců, které také vyznačují dokonalou cestu přes ekliptiku.

Výzkum Richarda Pasichnyka demonstruje princip protiběžných energetických polí A1 a A2 v akci na pozorování chování plynných planet. Protisměrně rotující pásy plynu byly pozorovány na všech plynných planetách, kde budete mít neustále střídající se pásy rotace ve směru a proti směru hodinových ručiček. Oblasti ve směru hodinových ručiček jsou známé jako „pásy“ a oblasti proti směru hodinových ručiček jsou známé jako „zóny“. Kromě toho bylo pozorováno, že určité planetární atmosféry, jako je atmosféra Venuše, ve skutečnosti fyzicky stoupají a klesají do výšky, což odhaluje celoplanetární „dech“ stejně jako centrální oscilátor. Ionosféra Venuše se může během 24 hodin změnit z výšky pouhých 200 kilometrů na několik tisíc kilometrů a výška oblačnosti (atmosféry) se pohybuje nahoru a dolů až o jeden kilometr nebo 0,62 míle. celý povrch planety současně. Toto je známé jako „ustálený dech“ Venuše a probíhá během čtyřdenního cyklického období.

Pasichnyk také vyvinul koncept, že střed planety není ve skutečnosti kovový, ale forma zářící plazmové energie podobné energii našeho Slunce. Tyto důkazy jsou podrobně uvedeny v našem předchozím svazku a ukazují nám další úroveň toho, jak je planeta mikrokosmem makrokosmu. Až začneme diskutovat o evoluci, budeme k tomu mít co říci.

7.4 SLUNCE

Naše Slunce má magnetické pole známé jako heliosféra, která má také podobu kulového torusu. Všechny planety obíhají v rovině rovniku nebo ekliptiky Slunce. Bylo zjištěno, že povrch Slunce skutečně pulsuje dovnitř a ven, což je podrobně popsáno dále v této kapitole. [Je známo, že také pulsuje hvězda Alfa Centauri A.] Naše Slunce má také méně známé magnetické pole, které se šíří podél roviny ekliptiky zvané Parkerova spirála, která má trojrozměrnou strukturu, která vypadá přesně jako spirální ramena galaxie:

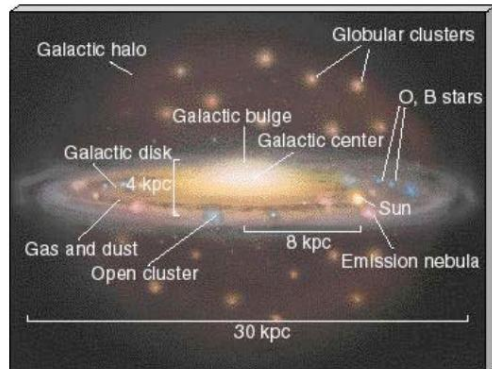

Obrázek 7.1 – Parkerova spirála, meziplanetární magnetická formace

To naznačuje větší záhadu v pozadí struktury Sluneční soustavy, kterou věda dosud nepochopila; pokud nějakým způsobem probíhá nepřetržitě stvoření, pak by možná sluneční soustava mohla nakonec vyrůst v úplnou galaxii a pole Parkerovy spirály by se nakonec zaplnilo hvězdami, čímž by vznikla galaktická ramena. Jak budeme pokračovat, taková představa se bude zdát stále méně absurdní.

7.5 GALAXIE

Každý ví, že galaxie je disk hvězd, planet a plynu, který se tvoří podél ploché roviny ekliptiky. Většina lidí si není vědoma nedávných objevů, že galaxie je také obklopena sférou „temné hmoty“ a/nebo „temné energie“ známé jako galaktické halo, o které jsme se zmiňovali v obou našich předchozích knihách, označených zde nahore. vlevo od obrázku:

Obrázek 7.2 – Struktura galaxie, včetně sférického galaktického hala

Je známo, že toto sférické halo odpovídá za většinu gravitační síly působící na galaxii, což způsobuje, že se otáčí, jako by to byl jeden sjednocený sférický objekt. Takto se rozhodně nechová naše Sluneční soustava, kde Merkur obíhá kolem Slunce rychleji než Pluto. (Pokud by naše sluneční soustava byla galaxií, pak by Merkur i Pluto oběhly kolem Slunce za stejnou dobu.) Takže v galaxii máme opět sféru energie, přičemž hmota se tvoří v zóně roviny ekliptiky. . NASA také pozorovala „axiální výtrysky“ vycházející ze severu a jihu od center galaxií a tyto výtrysky nám ukazují centrální severojižní osu kulovitého torusu:

Obrázek 7.3 – Umělecké ztvárnění „axiálních výtrysků“ vycházejících z galaktického jádra.

Jeden příklad tohoto axiálního jevu pochází z citace v Science News Online [2], z výzkumu CD Dermera, JD Kurfesse a WR Purcella, mimo jiné, diskutujících tyto výtrysky antihmoty a horkého plynu:

"Nemáme dobrou představu, jak se toto záření vyrábí," říká Purcell. Mapa GRO však ukazuje, že vysokohorské záření se spojuje se zářením v galaktickém centru. Přestože je její rozlišení omezené, mapa naznačuje, že emise je součástí proudů hmoty a antihmoty stoupající ze středu. Rádiové snímky naznačují podobnou cestu.

Nějaký druh aktivity „vytváří a prolamuje díru v rovině naší galaxie a nalévá plyn do galaktického hala," tvrdí Dermer. Ačkoli je zdroj anihilačního záření diskutabilní, v přeplněném okolí galaktického centra není o kandidáty nouze.

Jedním z pravděpodobných podezřelých je černá díra, jejíž hmotnost se odhaduje na asi 1 milionkrát větší než hmotnost Slunce, o níž se předpokládá, že sídlí v jádru Mléčné dráhy. Předpokládá se, že černé díry produkují výtrysky hmoty a záření, které by mohly generovat emise gama záření pozorovanou GRO. [zvýraznění přidáno]

Kromě toho Ikehata a kol. prokázali, že tvar galaxie by se mohl v laboratoři stabilně a průběžně formovat procesem protisměrné dynamiky tekutin, což vytváří přibližnou duplikaci našeho modelu protinajících se chování A1 a A2 ve vesmíru:

Z fyzikálních novinek:

MLÉČNÁ DRÁHA V LABORATOŘI? V laboratoři bylo stabilně vytvořeno plazma se spirálovitým vzorem hustoty částic, podobným tomu v galaxii Mléčná dráha, což podporuje možnost, že za strukturu naší domovské galaxie mohou být zodpovědné efekty dynamiky tekutin spíše než gravitační. Japonští vědci (Takashi Ikehata, Ibaraki University, ikehata@ee.ibaraki.ac.jp) **vstříkovaním horké argonové plazmy (rotující nadzvukovou rychlostí) do studeného stacionárního argonového plynu** pozorovali strukturu se spirálovým ramenem (s nízkou hustotou halo nabitých částic), které přetrvávaly tak dlouho, dokud neustále rotovaly plazmou. Viry, které se typicky objevují v takto horkém plazmatu, se staly spirálami kvůli vnějším „odštědivým" silám, které rotace přináší. Kupodivu nebylo pozorováno, že by se spirálová struktura tvořila v nepřítomnosti stacionárního plynu, což naznačuje, že interakce dynamiky tekutin mezi plynem a plazmou jsou ústředním bodem procesu tvorby spirály... (Ikehata et al., Physical Review Letters, 31. srpna 1998.) [zvýraznění přidáno]

V experimentu Ikehaty et al. se horké argonové plazma otáčelo velmi vysokou rychlostí a studený argonový plyn zůstal nehybný. To vytváří velmi podobné podmínky jako jedno z protisměrných polí, protože stacionární plyn klade odpor rotujícímu plazmatu stejně jako pohyb A2 proti směru hodinových ručiček odolává pohybu ve směru hodinových ručiček A1.

A jak uvádí Dr. Paul Wesson v sekci 2.17 svého článku, „Obě standardní teorie formování galaxií jasně obsahují ad-hoc prvky, stejně jako teorie o původu struktur ve větším měřítku." Potom v sekci 2.18 říká: „Spinování galaxií, přestože je problematického původu, poskytuje dobrý soubor dat pro testování základní fyziky."

A co problém černých děr, protože tento model říká, že neexistují? Nedávný článek na webu CNN ve skutečnosti představil „éterické" řešení pro svět hlavního proudů:

(CNN) – S argumentem, že černé díry jsou plné rozporů, astronomové vymysleli to, co považují za věrohodnější osud implodujících hvězd. Vezmeme-li v úvahu kvantovou fyziku, dva američtí vědci naznačují, že obří umírající hvězdy se transformují v to, čemu říkají gravastary, obaly extrémně husté hmoty s exotickým prostorem uvnitř...

První zastání černých děr neznali kvantové fluktuace ve vesmíru, které ovlivňují vše od světelných částic po gravitaci, pozorovali Mottola a Mazur.

„Obvykle si neuvědomujeme, do jakého kvantového média [tj. éteru] jsme ponořeni," píše Mottola v New Scientist, „jako ryba v klidném jezírku, která si neuvědomuje neustálé chvění molekul vody."

Než by se mohla vytvořit černá díra (v kolabující hvězdě), kvantové efekty by změnilы časoprostor kolem implodujícího obra a zahájily radikální fázový přechod podobný tomu, když se kapalná voda změní na led. Posun do nového stavu by vedl ke vzniku nového exotického objektu, gravastaru, zhuštěné bubliny obalené tenkou sférickou slupkou gravitační energie.

V článku předloženém Physical Review Letters Mottola a Mazur tvrdí, že gravastary jsou v souladu s klasickými fyzikálními zákony, ale nemají trapné nesrovnalosti jako černé díry. Navíc ze Země by vypadaly téměř stejně jako klasické černé díry. Proto ta chaotická hustá horká místa v celém vesmíru, která astronomové považují za nepřímý důkaz černých děr, by mohla stejně dobře podporovat existenci gravastarů, říkají.

Mottola a Mazur doufají, že gravastar objasní i ta nejhlubší tajemství vesmíru. Tento těžký objekt by mohl vysvětlit intenzivní záblesky gama záření ze vzdáleného vesmíru. Odvážněji naznačují, že celý vesmír by mohl být sám uvězněn uvnitř obří gravitační hvězdy... Astronomové nazývají práci Mottoly a Mazura vše od „úžasně brilantního" po „nepravděpodobné". Možná to bude trvat desítky let nebo déle, než to někdo skutečně pozná. [zvýraznění přidáno]

A tvar „úžasně brilantní" gravastar? Hádáte správně – kulovitý torus s vysunutými „prstény" vycházejícími podél roviny ekliptiky. Mainstream tedy ve skutečnosti není tak „ztracený", jak se mnozí stále domnívají, protože zde máme článek, který otevřeně diskutuje o „éteru", jednoduše ho nazývá „kvantovým médiem" a připisuje mu vlastnosti podobné tekutině s analogií ryby ve vodě.

7.6 SUPERKLUSTRY

Je známo, že skupiny galaxií jsou shromážděny do kulovitých superkup, což opět naznačuje, že funguje rozsáhlejší vzor sférických energetických polí. (Ve skutečnosti je přesnější říci, že galaxie se tvoří z energetických polí, která se stávají superkupami.) Průlomový výzkum Dr. Haltona Arpa odhalil, že naše současná metoda výpočtu hvězdných vzdáleností známá jako „rudý posuv" je nepřesná a že jednu opravíme deformace, které byly zavedeny, zjistíme, že většina nadkup má skutečně kulový tvar, s největší koncentrací galaxií v jejich středu. Víme, že je to případ naší vlastní místní superkupy, která má uprostřed masivní sféru galaxií známou jako „kupa v Panně".

Arpova práce také dochází k závěru, že tělesa s vysokou intenzitou známá jako kvasary jsou ve skutečnosti semennými formami nových galaxií, vyvržených ze starších zralých galaxií as nimi spojených viditelnými vlákny. Tomu se budeme věnovat mnohem podrobněji v dalších kapitolách.

7.7 UNIVERZÁLNÍ SUPERGALAXIE A OKOLÍ

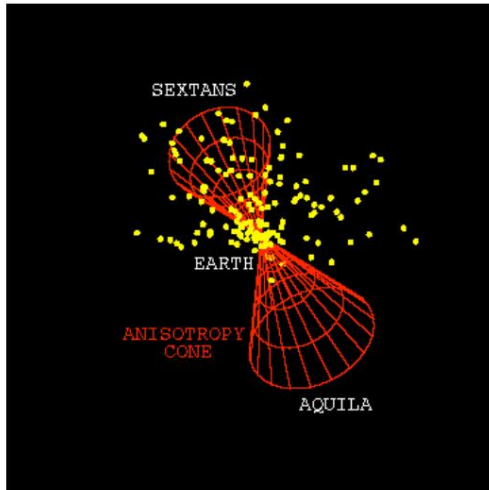
Nakonec přinášíme data ze symetrické teorie SN Kimballa. Nedávná měření záření kosmického mikrovlňného pozadí (CMB) vesmíru potvrdila, že veškerá viditelná hmota ve vesmíru je „plochá" a efektivně tvoří další disk jako obří supergalaxie. Jeden vědec z NASA publikoval na podzim roku 2001 v médiích hlavního proudů teorii, že tento obří univerzální disk by mohl být způsoben dvěma tekutinami podobnými energetickými tělesy, která se otáčejí v opačném směru, což opět přináší fluidní dynamický model.) Broadhurst et. al. tužkové laserové průzkumy z roku 1990, stejně jako další studie, odhalily, že ve vesmíru existují stěny galaxií, které jsou odděleny obrovskými plochami prázdného prostoru o délce 128 megaparseků. Tyto stěny se rozprostíraly na celou vzdálenost, kterou byl průzkum schopen pozorovat, přesahující rozsah 2,5 gigaparseku, což je čtvrtina cesty přes celou hypotetickou velikost vesmíru velkého třesku! Následující článek z Physics News zmiňuje tento soubor dat:

Z fyzikálních novinek:

JE VESMÍR KRystalický? Jak astronomové měří rudé posuvy pro další superkupy galaxií, trojrozměrná architektura vesmíru se stává evidentnější. Nové průzkumy rudého posuvu, které zasahují stále dále do vesmíru, těží z optických vláken a zvyšující se automatizace. Čerstvá analýza současných katalogů rudého posuvu nabízí určité důkazy pro periodické uspořádání superkup, oddělených dutinami, v měřítku 120 megaparseků (asi 390 milionů světelných let). Velké stěny galaxií v tomto měřítku byly rozpoznány dříve, ale zdánlivá periodičita je nová. Výzkumníci naznačují, že může být zapotřebí nová teorie k vysvětlení druhu obrovské 3D šachovnicové struktury, kterou, jak se zdá, nacházíme v datech. [.]

Einasto et al., Nature 9. ledna 1997.) [zvýraznění přidáno]

Vize „šachovnice" nevidí, že „stěny", které byly nalezeny pomocí laserového průzkumu s tužkovým paprskem, se pravděpodobně rozšíří o 360 stupňů a vytvoří spirálovitá ramena, která vytvoří Super-Galaxii pomocí fraktálního principu. A je toho ještě víc: v roce 1994 Lauer & Postman objevili, že stěny Super Galaxie mají stálou rychlost a všechny se pohybují stejným směrem – otáčejí se. [Přesněji řečeno, Lauer & Postman provedli průzkum zvláštní rychlosti na obloze a zjistili, že všechny galaxie v kupě Abell v okruhu 150 megaparseků se pohybují jednotnou rychlostí téměř 700 kilometrů za sekundu ve srovnání s absolutním snímkem, který poskytuje The Cosmic Microwave Background Radiation.] Lauer & Postmanova data byla poté statisticky analyzována v roce 1995 Straussem a kol., kteří s hladinou spolehlivosti vyšší než 95 % dospěli k závěru, že tato pozorování rotační rychlosti ve velkém měřítku byla přesná, čímž byla vyloučena všechna populární Modely velkého třesku v procesu, který nemůže odpovídat za tak rozsáhlé strukturování.

Obrázek 7.4 – Nodlandův a Ralstonův objev „Universal Axis“ neboli anizotropního kužele.

Pokud tedy skutečně vidíme, že vesmír je útvar Super-Galaxy, pak naše další otázka zní, zda má také vesmírnou sféru s centrální osou. Teorie anizotropního vesmíru Borge Nodlanda a Johna Ralstona skutečně odhaluje právě to. Zjistili, že torzní pole, která existují v celém vesmíru a přirozeně způsobují rotaci částic, když se pohybují, nejsou rovnoměrně rozložena, ale spíše tvoří univerzální osu. (Slovo „anizotropní“ znamená „není ve všech směrech stejné.“) Nodland a Ralston zjistili, že čím blíže je částice ve vesmíru k této Univerzální ose, tím více torzního spirálovitého pohybu zažije, když se pohybuje; je to jemný, ale docela měřitelný efekt. Jak napsali P.F. Schewe a B. Stein v Physics News Update,

Nyní dva vědci, Borge Nodland z University of Rochester (bnod@le.rochester.edu; 716-275-5772) a John Ralston z University of Kansas (913-864-4020), studovali data polarizační rotace pro 160 galaxií a pochopili, že kromě Faradayova efektu se zdá, že působí ještě zvláštní úhlová závislost. Rotace se skutečně mění konzistentně s úhlem přes oblohu, jako by vesmír měl osu... Jedním z možných vysvětlení by mohla být existence „doménové stěny“ mezi různými sférami vesmíru, jak je předepsáno v určitých teoriích částicové fyziky.

Tento článek nejen podporuje myšlenku univerzální osy, ale také strukturovaných „doménových zdí“, jak jsme právě diskutovali. Nodland a Ralston tedy účinně prokázali, že plochy disk celého vesmíru musí být také obklopen energetickým polem ve tvaru kulového torusu – koule se středovou severojižní osou. Vířivé proudění A1 a A2 způsobuje, že osa má největší množství energie, která jí prochází spirálovitě, a tak vyvíjí největší stupeň torzní rotace na veškerou hmotu v okolí. Nodlandův tým to nevidí jako úplný sférický torus, ale mají strukturu „dvojitého kužele“, kterou na jejich ilustracích pozorujeme v centrální oblasti takového torusu.

Jak je vidět na obrázku 7.4, jeden pól osy je ve směru souhvězdí Sextans a druhý ve směru souhvězdí Aquila. Nodland a Ralston poukazují na zajímavou synchronicitu kolem jmen těchto souhvězdí:

Kuriózním způsobem se směr anizotropie odhaluje jako orientace stříčky kosmického kompasu, kolem níž se polarizační rovina elektromagnetického záření nejvíce otáčí, když záření prochází strukturou vesmíru. Je zajímavé poznamenat, že souhvězdí Sextans znamená sextant, starověký navigační nástroj, podle kterého se námořníci orientovali. Aquila je mimochodem posel z nebe – mytologický Orlové vedoucí duše k nesmrtelnosti. [Zvýraznění přidáno]

Ačkoli to Nodland a Ralston zjevně vidí jen jako náhodu, je jisté možné, že tato souhvězdí byla pojmenována dědici starověkých záhad, kteří si byli dobře vědomi umístění Vesmírné osy. Jak jsme naznačili v kapitole 15 našeho předchozího svazku, centrální osa kulového torusu ve Sluneční soustavě je často spojována s vedením duší do vyšší roviny mimo sféru lidského vývoje, podobně jako by to bylo v legendě o orlu Aquilovi: vést duše k nesmrtelnosti. "Skandinávský světový strom známý jako „Yggdrasil“ má orla na severním pólu koule. V podobném duchu Dr. Paul LaViolette ukazuje, jak jsou souhvězdí zvěrokruhu, která obklopují naše vlastní Galaktické centrum, navržena tak, aby ukazovala přímo na toto místo, což opět naznačuje prastarou znalost fyziky.

Takže skutečně představujeme model nafukujícího se vesmíru místo velkého třesku, kde se vše najednou objeví najednou. To není tak daleko od konvenčního vědeckého myšlení, jak si někteří mohou myslet. Zamyslete se nad slovy Dr. Paula S. Wessona:

„Fotony, které nyní vidíme na mikrovlnném pozadí se stejnou teplotou, by měly být mimo své horizonty a tak mimo kauzální (přímý) kontakt v raném vesmíru. Vhodnou modifikací je mít fázi rychlé, možná exponenciální expanze v raných dobách. Tato myšlenka – inflace – má nyní velkou literaturu. Zdroj energie ale nebyl identifikován. [Zvýraznění přidáno]

Zjednodušeně to znamená, že veškerá hmota-energie, o které se věřilo, že byla spontánně vytvořena během Velkého třesku, nemohla být nacpaná do jedné oblasti. Neidentifikovaným zdrojem energie je protisměrný pohyb A1 a A2.

7.8 JEDNOTA HARMONICKÉHO POMĚRU 34560

Každý datový bod, který jsme dosud shromáždili, vytváří přesvědčivý případ. A kromě výše uvedených skutečností musíme připomenout, že máme co do činění s jednotným systémem sférických vibrací (pulsací), které se chovají podle jednoduchých hudebních (harmonických) principů. Nyní, pokud bychom chtěli dokázat, že takový model byl skutečně přesný, pak bychom museli najít harmonické sjednocení, které přetrvává v celém vesmíru. Pokud je každý objekt hmoty-energie tvořen tekutým „éterem“ z Velkého centrálního oscilátoru, pak by měl existovat jediný hudební poměr, který tvoří „hlavní spojení“ pro celý známý Vesmír na všech úrovních velikosti.

Kontroverzní fyzik Ray Tomes nám dal životně důležitý nový model, který skutečně sjednocuje celou tuto hádanku s vědou o harmonických neboli hudebních vibracích. Velké centrální slunce pokračuje ve svém rytmickém pohybu a vytvářejí se vlnové pulsy, které se řídí zákony hudby a vibrací, jak jsme řekli. Sféricko-torusové energetické formace jsou produkovány ve vesmíru všech různých velikostí, jako jsou měsíce, planety, Slunce, galaxie a samotný vesmír.

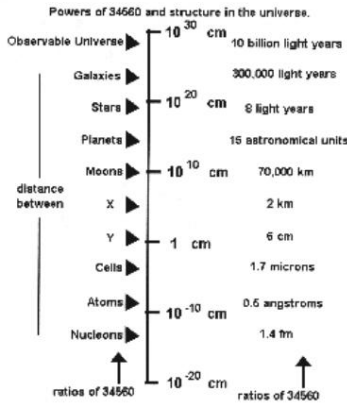
Tomes zázračně objevil, že průměrné vzdálenosti mezi všemi těmito sférickými energetickými formacemi na každé velikostní úrovni ve Vesmíru jsou přesně propojeny jediným hudebním poměrem – 34560. • Pokud vezmeme průměrnou vzdálenost mezi měsíci a vynásobíme ji faktorem 34560, dostaneme průměrnou vzdálenost mezi planetami. • Vezměte průměrnou vzdálenost mezi planetami, vynásobte ji faktorem 34560 a dostaneme průměrnou vzdálenost mezi hvězdami. • Vynásobte průměrnou vzdálenost mezi hvězdami faktorem 34560 a dostanete průměrnou vzdálenost mezi galaxiemi. • Vezměte průměrnou vzdálenost mezi galaxiemi, vynásobte ji faktorem 34560 a dostaneme velikost známého vesmíru.

To naznačuje, že existuje „fraktální“ organizace Kosmu, což znamená, že máme to, čemu se říká „sebepodobnost na všech úrovních“. Geometrické útvary vytvořené fraktálovou matematikou lze exponenciálně zvětšovat a bez ohledu na to, jak hluboko útvar „přiblížíte“, stále vidíte stejné geometrické struktury. Mnoho teoretiků „chaosu“ již zjistilo, že samotný vesmír funguje podle této logiky mnoha různými a záhadnými způsoby.

Překvapivě, jak můžeme vidět z dalšího grafu, stejný přesný harmonický poměr 34560 pro Kosmos lze komprimovat a také rozšířit: • Zkomprimujte průměrnou vzdálenost mezi měsíci dvěma faktory 34560 a dostaneme průměrnou vzdálenost mezi buňkami ať už rostlinné nebo živočišné. • Stlačte průměrnou vzdálenost mezi buňkami o 34560 a dostaneme průměrnou vzdálenost mezi atomy. • Stlačte průměrnou vzdálenost mezi atomy o 34560 a dostaneme průměrnou vzdálenost mezi nukleony, které jsou nejmenší přirozené

„částice“ ve vesmíru.

Tento další graf ukazuje hlavní shrnutí všech těchto spojení, což silně ukazuje, že celý vesmír je propojen podle jednoho rozsáhlého, jednotného plánu:

Obrázek 7.5 - Objev Raye Tomese o jednotném poměru 34560 ve vesmíru.

Je doslova nemožné, aby tak jednoduchý systém mohl tak dobře fungovat od kvanta přes živou buňku až po supergalaktickou úroveň, aniž by vyžadoval nějaké složité opravy, zkratky nebo matematicky magický hokus-pokus. (Pro příklad takové „opravy“, než Kopernik umístil Slunce do středu Sluneční soustavy, geocentrickí mainstreamoví vědci vytvořili propracované „epicykly“, aby matematicky vysvětlili, proč se planety občas zdají cestovat pozpátku (tj. „retrográdní“), když se pohybují po své ekliptické rovině na noční obloze.) Každý z průměrných údajů o vzdálenosti, které Tomes citoval, vyplynul z běžných vědeckých studií, takže argument skeptiků, že Tomes „uvařil knihu“ jakýmkoliv způsobem. Tomes byl prostě první člověk, který objevil, že každá z těchto různých tříd sférických energetických forem byla rozdělena a vzájemně propojena jediným, hlavním harmonickým poměrem. Jakmile integrujeme naše nové poznatky z kvantové fyziky, můžeme skutečně vidět úplnost modelu tak, jak nyní stojí.

Navíc užitečnost poměru 34560 nekončí pozoruhodnými fakty, které jsme právě uvedli. Jiné formy éterických vibrací, jako je rozdíl mezi rychlostí světla a jinými základními rychlostmi vibrací / pulsací, také ukazují tuto hlavní harmonickou 34560. Tento důkaz pochází z práce Dana Wintera, který zašel dále do zkoumání souvislosti objevených Tomesem. Jako jeden harmonický příklad z Winterovy práce je rychlost světla ve vodě téměř přesně 3/4 rychlosti světla ve vakuu a 3/4 je standardní hudební vztah mezi dvěma vibračními frekvencemi.

Ještě zajímavější je, že • komprimujeme rychlost světla faktorem 34560 a získáme rychlost zvuku. • Zkomprimujeme rychlost zvuku faktorem 34560 a získáme rychlost tepla.

Toto je samozřejmě naše další ukáзка velmi jednoduchého konceptu: rychlost světla není v žádném případě nejvyšší rychlostí ve vesmíru – jak jsme již řekli, představuje pouze nejvyšší rychlost, kterou může energie cestovat éterem. naše vlastní oblast hustoty. Jiné oblasti s vyšší hustotou by umožnily vyšší rychlosti světla, jak Kozyrev pozoroval pomocí svých torzních vlnových polí. V The Shift of the Ages jsme podrobně prokázali od Bruce Cathieho, že rychlost světla je dokonalá harmonická hodnota. Za prvé, Cathie použil pro čas to, co nazval „souřadnicová sekunda“, jednotku, která je menší než druhá, ale úzce související, vytvořená ze systému 9 namisto systému 8 (tj. $8 \times 3 = 24$ hodin, $9 \times 3 = 27$ „grid“ hodin.) Cathie ukázala, jak harmonická měření Země, jako je námořní míle jedna minuta jednoho stupně na rovníku, představují dokonalé harmonické měřítko pro pochopení a měření univerzální energie. (Pamatujte si, že Země se musí formovat podle harmonických principů, takže to není náhoda.) A když Cathie vypočítala rychlost světla podle počtu námořních mil, kterými by světlo prošlo za sekundu mřížky ve vakuu, přišel s přesně 144 000! 144 je druhá mocnina dvanácti a základní číslo ve vědě o hudebních vibracích.

Kromě toho práce Lamberta Dolphina a Barryho Setterfielda přesvědčivě dokazuje, že naměřená rychlost světla od doby, kdy byla poprvé vypočítána, neustále o malé množství klesá. Toto zjištění pochází z metaanalýzy doslova každé studie o rychlosti světla, která se v historii vyskytla před rokem 1980. Věříme, že tento měřitelný pokles rychlosti světla je důsledkem síly energetické hranice, se kterou se nyní setkáváme, když připravít se na přesnou do oblasti s vyšší éterickou hustotou v galaxii, což je ústřední teze této knihy. Prozatím bychom si měli jednoduše pamatovat, že rychlost světla přímo souvisí s rychlostí zvuku a tepla stejným univerzálním harmonickým poměrem 34560.

Pokud chceme prozkoumat možnost nalezení poměru 34560, když diskutujeme o hustotě hmoty, pak bychom se museli podívat na kubické harmonické, tj. harmonické 34560 na mocninu 3, protože máme co do činění s trojrozměrným struktur namisto dvourozměrných vzdáleností mezi strukturami. Když vezmeme v úvahu hustoty hmoty ve vesmíru s ohledem na toto, objeví se následující zajímavé vztahy: • Stlačujeme hustotu běžné hmoty faktorem 34560^3 a najdeme hustotu neutronové hvězdy, která je považována za nejhustší objekt v

- Vesmír.
- Uvolníte hustotu běžné hmoty faktorem $(34560^3)^2$ a dospějeme k hustotě známého vesmíru, která je převážně nyní nazývaný „prázdný“ prostor.

Všechna tato pozorování od Tomese a Wintera jen posilují myšlenku, že centrální oscilátor vytváří pulsace v celém éteru ve Vesmírné sféře. Všechny tyto pulsace jsou přesnými harmonickými násobky časového intervalu jedné sekundy, ať už ve větších nebo menších časových intervalech, a jejich primární harmonické vlnové délky jsou všechny faktory poměru 34560.

Tomes prokázal, že jiné harmonické poměry kromě 34560 mohou určovat rozestupy mezi hvězdami a planetami, ale poměr 34560 je určitě ten nejpřevládající. Jeho studie zahrnují úplné určení, že všechny naše blízké hvězdy jsou v přesných harmonických vzájemných vztazích, pokud jde o jejich relativní vzdálenosti.

Koncept centrálního oscilátoru nám také poskytuje vysvětlení, proč pozorujeme éterické vlny jako spirálovité, jako například v Kozyrevových experimentech. Bez ohledu na to, kde se ve sféře Vesmíru nacházíme, éterická energie neustále prochází více než jedním typem pohybu: vycházející a proudící pulzace centrálního oscilátoru a rotace samotné sféry. Tyto pohyby jsou duplikovány na všech různých velikostních úrovních v celém vesmíru. Kdykoli tedy vytvoříte vlnu, která prochází éterickým médiem, vlna se vždy bude pohybovat po spirále podle geometrie toho, jak se různé pohyby protínají.

7.9 KOMPLETNÍ DŮKAZY PRO SYSTÉM CENTRÁLNÍHO OSCILÁTORU

Daší otázkou samozřejmě je, zda jsou či nejsou tyto základní pojmy prokazatelné. Je možné pozorovat skutečně úplný a jednotný příklad celého komplexu konceptů „Central Oscillator“, který jsme navrhli v minulé kapitole?

Naší první volbou pro tento úkol může být galaxie. Většina lidí stále věří, že střed Galaxie je černá díra, i když jsme ji nikdy nefotografovali v naší Galaxii ani nikde jinde, pouze jsme její existenci odvodili teoreticky. Koncept černé díry je artefaktem používání matematiky místo fyzikálních pojmů k pokusu porozumět vesmíru a již není potřeba, když odstraníme Velký třesk. To, co ve skutečnosti vidíme na fotografických důkazech z naší vlastní galaxie, je jednoduše stlačená, jasná kupa ve Sřelci A, jak se očekávalo, a většina astrofyziků říká, že černá díra se „skrývá právě za tou jasnou skvrnou ve středu“. Jak je vidět výše v části 7.5, mainstreamoví vědci nyní připouštějí, že teorie černých děr musí být zavržena, a Dr. Paul La Violette, Dr. Halton Arp a další teorii černých děr dlouho falšovali. Ještě jsme neprovedli dostatečně podrobné pozorování centrální formace v naší vlastní galaxii, abychom zjistili, zda ve skutečnosti vykazuje pulsuující pohyb.

S naší vlastní sluneční soustavou však máme vynikající příležitost prostudovat tento systém „Centrálního oscilátoru“ v úplnosti. Úplný mechanismus odvodil Oliver Crane ve své práci, ale je skutečně zpevněn, až když přiblížíme práci Raye Tomese a zejména JB Stonekinga v jeho „Stoneking Resonance Theory“. Naš první pohled na záhadu pochází z objevu JD Titia v roce 1766, publikovaného JE Bodem v roce 1772 a známého jako „Bodeův zákon“. Toto zjištění odhalilo, že planetární pozice jsou skutečně rozmístěny podle pravidelných hudebních intervalů. Ačkoli byla tato teorie široce přijímána po více než století a vykazovala přes 95% přesnost na Uran, byla nakonec zavržena po objevu Neptunu, který zcela porušil jednoduchý vzorec, který Bode představil – a pouze objev Pluta Percivalem Lowellem. to ještě zhoršilo. Nicméně jak Tomes, tak JB

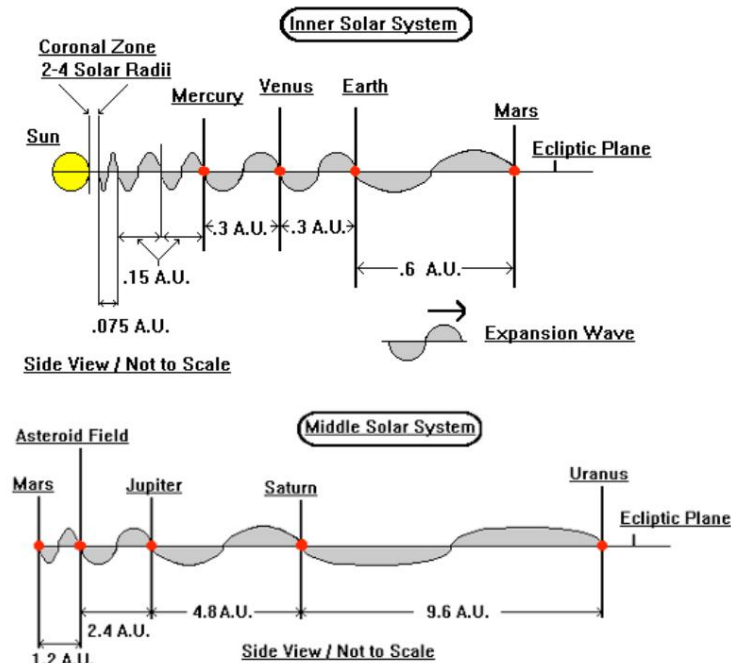
Stoneking našel delší harmonické vlnové délky, které chybu napravily, a ukázal, že Neptun a Pluto byly skutečně na svých správných „hudebních“ místech, jak je vidět na obrázcích 7.6, 7.7 a 7.8.

Ještě překvapivější je, že nyní víme, že Slunce je skutečně centrálním oscilátorem! V roce 1962 R. Leighton a kol. zjistili, že povrch Slunce pravidelně pulsuje. Počátkem 70. let několik skupin z USA, Ruska a Velké Británie potvrdilo, že Slunce skutečně osciluje ve stálých pulzech.

povrch stoupá a klesá asi o 3 kilometry (1,86 mil.) Tato pulsace se vyskytuje v různých harmonických intervalech základní jednotky času, což bylo přesně pět minut, nic víc a nic méně, stoupající na maximální hodnotu 160 minut. (Skutečnost, že Slunce má přesný puls srdce pět minut, ukazuje, že Centrální oscilátor ve vesmíru pulsuje v dokonalých násobcích jedné sekundy. Z tohoto důvodu označujeme druhý jako „univerzální časové kvantum“.)

Všechny pochybnosti o tomto efektu byly odstraněny, když se tým francouzských, sovětských a amerických vědců shromáždil v Antarktídě, aby pečlivě pozorovali a měřili Slunce po dobu pěti dní v řadě na jižním pólu. Na konci měsíce prosince je jižní pól namířen proti slunci po nepřetržitě 24hodinové dny; v tomto prostředí nikdy „nezapadne“. Při obecně dobrém počasí a nepřetržitých směnách pozorovali 160minutovou periodu oscilace a také tříkilometrovou amplitudu pulsací.

Následující diagramy jsou ze Stonekingovy práce a ukazují vlny, které jsou vytvářeny pulsu Slunce a jak tyto vlny zase umísťují planety:

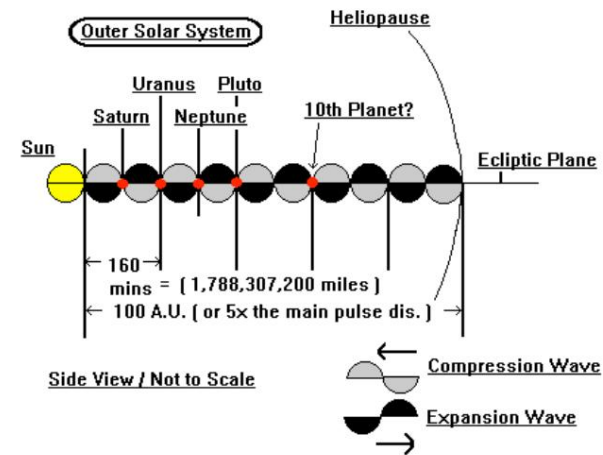

Obrázky 7.6 a 7.7 – Stoneking Resonance ovlivňující vnitřní

a středních planetárních poloh.

JB Stoneking ve svém článku z roku 1998 vypočítal vlnové délky, které byly produkovány každým z různých harmonických intervalů, které Slunce produkuje, jako je pětiminutový pulz, desetiminutový pulz, 80minutový pulz, 160minutový pulz atd. Tyto vlnové délky by byly měřeny jako existující v určité vzdálenosti od Slunce. Výpočet vlnových délek je jednoduchý matematický problém, který zahrnuje vzdálenost, o kterou se povrch Slunce posune v každém pulsu, (2-3 km), dobu, kterou trvá pohyb v každém pulsu (interval 5 minut) a rychlost, kterou vlna se pohybuje, což je rychlost světla (186 000 mil za sekundu).

Když Stoneking provedl tyto výpočty, které jsou zveřejněny v jeho článku, zjistil, že na okraji každé vlnové délky, kterou objevil, byla planeta, jak můžeme vidět na obrázcích. Tyto „uzly“ ve vlnové délce byly zónami nejmenšího tlaku, kde se všechny vibrace vyrušily a umožnily vznik planet. Navíc celá heliosféra, tvořená magnetickým polem Slunce, je hluboká přesně pět 160 minutových pulzů.

Obrázek 7.8 – Stonekingova rezonance ve vnější sluneční soustavě.

Kromě toho Stoneking objevil, že každá planeta byla umístěna v určitém přesném počtu slunečních průměrů od Slunce. Každá oběžná dráha planety bude dokonale padat v souladu s jedním z „vlnění“ vytvořených pulzací Slunce přes éter, když rezonuje jako obří buben. Výše uvedený diagram ukazuje, že pouze vnější planety zapadají do průměru Slunce, ale diagram není v měřítku – a průměr Slunce je ve skutečnosti mnohem menší než 160minutový pulz. Toto harmonické spojení planetárních pozic dává tvrdá vědecká data, která Oliver Crane odvodil ve svém článku „Central Oscillator“.

Znovu si vzpomeňme na naši původní diskuzi o Velkém Centrálním Slunci a o tom, jak vytvořilo „cibulovitou“ formaci vnořených sférických energetických vibrací způsobených sférickými „vlněními“ jeho pulzací, které se navzájem ruší, když se pohybují ven a se pak odrážejí zpět směrem ke středu. V naší vlastní Sluneční soustavě si musíme uvědomit, že tyto neviditelné energetické sféry drží planety na jejich pozicích. Normálně zobrazujeme oběžné dráhy planet pouhým nakreslením eliptické čáry ve směru pohybu, ale nyní bychom měli stejně tak vidět, že jsou drženy na místě neviditelnými sférickými tvary vln a poháněny k rotaci podél roviny ekliptiky celkovou rotací A1 a A2, protože tvoří Slunce a heliosféru. Některé koule jsou více „zploštělé“ než jiné a tvoří eliptické místo kruhových drah, a to hlavně kvůli skutečnosti, že Sluneční soustava také prochází a je ovlivňována silami v Galaxii.

[Viz stránku Roberta Grace na <http://hometown.aol.com/MetPhys/97planetmusic.html> pro více informací o harmonických složkách sluneční soustavy.

Mnozí nezávisle na sobě na tato spojená narazili. Nejúplnější harmonická analýza Sluneční soustavy, kterou jsme našli, je v práci Dr. Sergeje Smelyakova nazvané „Aurická časová škála a mayský kalendář“, o které se budeme věnovat především v dalších kapitolách.]

Když se tedy podíváme na skutečnou energetickou strukturu naší Sluneční soustavy, vidíme řadu vnořených sférických energetických forem, které jsou vytvářeny Sluncem, když pulsuje. Pamatujte, že to jsou koule, které existují ve třech rozměrech, nejen podél roviny ekliptiky – úplně obklopují Slunce v stále širších vrstvách. Normálně jsou pro nás zcela neviditelní, i když v našem předchozím díle jsme zdokumentovali rozsáhlé příklady, kdy je viděli zasvěcení a mystici ve stavech mimo tělo. To se datuje až do starověké vize Thothermese Trismestiga, kterého navštívil drak jménem Poimandres, který symbolizoval Univerzální mysl podobným způsobem, jakým orientální kultury kladou rovnítko mezi draka a moudrost.

Stonking ve svém článku uvádí další dva odhalující klíčové body, které si zaslouží doslovné zopakování:

Zpráva, publikovaná v časopise Science (27. března 1998, str. 2089) seismologem panem Naoki Sudou a kol., uvedla, že on a jeho tým našli důkazy, které ukázaly, že Země je v neustálém stavu oscilace. Uvedl, že dotčené frekvence byly mezi 2-7 MHz. (0,002 - 0,007 Hz.) Pokud převedete tyto 2 mhz na vlnovou délku, rovná se 93 141 000 mil, což je shodou okolností také blízkou střednímu oběžnému poloměru planety Země [tj. vzdálenosti Země od Slunce.] Toto spektrum frekvence také pokrývá 2 vlnové délky rezonančních pulzů Slunce. (Sluneční průměr $\times 2^4 = 27\,680\,000$ mil, 6,7 mhz a sluneční průměr $\times 2^6 = 55\,360\,000$ mil, 3,3 mhz.) Stejně dvě frekvence se podílejí na vzdálenosti Země od Venuše (0,3 AU) a Země od Mars (0,6 AU). [zvýraznění přidáno]

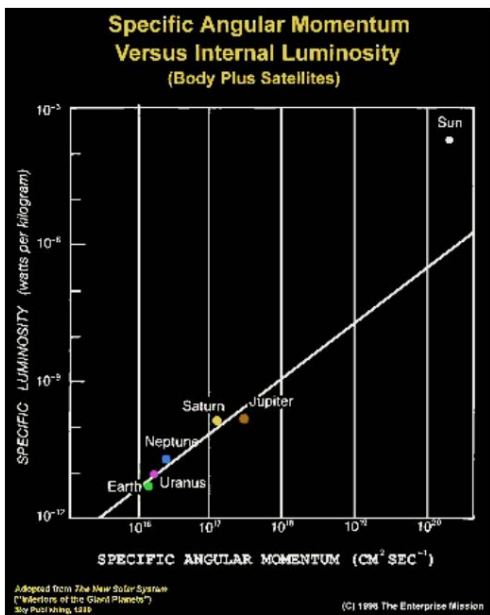
Udělejme zde skok a předpokládejme, že jedna z rezonančních frekvencí planety je rovna jejímu střednímu orbitálnímu poloměru a že vyzařuje tuto odrazovou vlnu do meziplanetárního plazmatu. Daly by se najít další důkazy, které by tuto myšlenku podpořily?

Pokud se podíváme na největší planetu sluneční soustavy, Jupiter, a její oběžnou dráhu kolem Slunce, uvidíme, že ovlivňuje dvě skupiny asteroidů známé jako Trojané. [Tyto skupiny] jsou 60 stupňů před a [60 stupňů] za [orbitální pozici] Jupiteru. (Pokud nakreslíte přímkou od Slunce k Jupiteru a půjdete pod úhlem 60 stupňů od Slunce k bodu, kde se protíná s oběžnou dráhou Jupitera, [naleznete Trojaný na obou koncích.]) Jak víme, trojúhelník vnitřní úhly se musí rovnat 180 stupňům. Pokud nakreslíte přímkou od Slunce k [kterémukoli z] Trojanů, pak k Jupiteru a zpět ke Slunci, vytvoří dokonale rovnoběžný trojúhelník se 3 vnitřními úhly 60 stupňů. To vše znamená, že Trojané jsou od Jupitera stejně daleko jako Jupiter od Slunce: 483,3 milionů mil. [zvýraznění přidáno]

První bod výše nám ukazuje, že chování Země, pokud jde o její vlastní rychlost harmonické pulsace, úzce souvisí s její vzdáleností od Slunce. To je možné pouze s „kvantovým médiem“, které existuje mezi nimi ve vesmíru. Potom „formace trojúhelníku“, kterou Stonking zmínil mezi Jupiterem, Sluncem a trojskými asteroidy, naznačuje, že v energetických polích, o kterých diskutujeme, působí geometrické síly, což je holograficky v souladu s tím, co jsme pozorovali na kvantové úrovni. vidět v předchozích kapitolách.

7.10 SPOJENÍ MEZI SLUNEČNÍ SOUSTAVOU A NOVOU KVANTOVOU FYZIKOU

Další klíčový objev, který spojuje Sluneční soustavu s naším kvantovým modelem, zveřejnil Richard Hoagland a The Enterprise Mission, inspirovaný průkopnickým dílem podplukovníka Toma Beardena. V kapitole 12 předchozího svazku jsme prošli anomáliemi planet a probrali několik příkladů, kdy je vidět, že planety mají v infračerveném spektru výrazně vyšší stupeň tepelné energie, než jsou schopny přijímat ze Slunce. V hlavním proudu bylo navrženo několik různých modelů pro to, odkud toto teplo pochází, a Bearden, Hoagland et al. předložili důkazy, které tyto modely vylučují. Na dalším obrázku vidíme řešení hádanky od Beardena, Hoaglanda a kol. – totiž že množství tepelné energie, kterou každá planeta vyzařuje do vesmíru, přímo souvisí s tím, kolik pohybu se v ní a kolem ní vyskytuje.

Obrázek 7.9 – Vztahy mezi emisemi tepla v celé sluneční soustavě

a moment hybnosti.

Tento model znát mnoho účastníků, kteří o něm diskutují na diskusním fóru The Enterprise Mission. Klíč je ve skutečnosti, že velikost momentu hybnosti, která se počítá, zahrnuje tělo plus satelity. Země se otáčí kolem vlastní osy, obíhá kolem Slunce a na oběžné dráze má i Měsíc. Takže číslo o něco více než 10^{16} pro Zemi na spodní ose grafu je kombinovaným součtem veškeré hybnosti v tomto systému.

Specifický moment hybnosti Uranu, Neptunu, Saturnu a Jupiteru je také funkcí celkového množství pohybu, ke kterému dochází uvnitř samotné planety a na všech jejích měsících.

Z grafu je zřejmé, že existuje velmi hladký vztah mezi velikostí hybnosti obklopující objekt a jeho celkovými emisemi tepla.

Kromě toho je jasné, že s údaji, které nyní máme, se zdá, že Slunce nezapadá na místo podél stejné linie. Tento rozpor naznačuje, že ve Sluneční soustavě musí být ještě alespoň jedna planeta, kterou jsme dosud nenašli. Jakmile budou všechny obíhající objekty v naší Sluneční soustavě známy a započteny, předpokládá se, že Slunce bude také dokonale zapadat do této linie.

Jak to tedy souvisí s kvantovou fyzikou? Je to vlastně docela jednoduché. Čím více éterické energie proudí do objektu nebo skupiny objektů, tím větší moment hybnosti půjdou do systému. Tento energetický vztah lze přímo měřit množstvím světelné energie (svítivosti), kterou objekt vydává, buď ve viditelném nebo infračerveném spektru. Takový vztah by byl nemožný, pokud by byly planety od sebe skutečně odděleny „prázdným“ prostorem. V tomto modelu, známém jako Schusterova hypotéza, však platí, že čím více se planeta nebo hvězda pohybuje éterem, tím více éteru do sebe shromažďuje.

V našem kvantovém modelu máme Biefeld-Brownův efekt, který ukazuje, jak záporný náboj v elektronových oblacích proudí do kladně nabitého jádra.

Na velmi malé úrovni je toto atomové jádro ve skutečnosti formou svítícího plazmatu, stejně jako to vidíme v sonoluminescenčním experimentu, v termálních plazmatech vycházejících ze Země nebo ze Slunce samotného. Množství světelné energie v atomovém jádru je přímou funkcí toho, kolik éteru do něj proudí – a množství éteru, které jde do jádra, můžeme měřit jako funkci momentu hybnosti. Tento vztah mezi Sluncem a planetami tedy ukazuje, že celkový energetický výdej Slunce přímo souvisí s množstvím pohybu okolních planet, měsíců, komet a další hmoty. Tento pohyb představuje, kolik A1 a A2, primárních těl éterické energie, proudí do objektu.

7.11 NEZÁVISLÝ DŮKAZ MIMO NAŠÍ VLASTNÍ SLUNEČNÍ SOUSTAVU

Pokud je tento éterický model Sluneční soustavy skutečně pravdivý, zvláště když se podíváme na přesný fenomén Stoneking Resonance, pak by velmi podobná konfigurace musela existovat ve všech ostatních planetárních systémech, aby byla platná. Jak jsme informovali v The Shift of the Ages, úplně první extra planetární systém, který lidstvo našlo s více než dvěma planetami, měl přesně stejné vlastnosti jako naše vlastní Sluneční soustava. Izraelští astrofyzici T. Mazeh a I. Goldman pozorovali, že kolem pulsaru B1257+12 obíhají nejméně tři planety, které mají stejné relativní poměry velikostí jako Merkur, Venuše a Země. Mají také stejné relativní vzdálenosti od sebe jako Merkur, Venuše a Země. Tento příběh byl velmi rychle zapomenut, ale ne dříve, než o něm informoval John Gribbin v The Guardian z Londýna, Anglie:

OBJEV PLANETOVÉHO SYSTÉMU ODHALUJE ÚRAZUJÍCÍ PODOBNOSTI

Od Johna Gribbina

LONDÝN, z THE GUARDIAN – Objev tří planet obíhajících kolem pulsaru známého jako PSR B1257+12 odhalil systém s vlastnostmi, které téměř přesně odpovídají vlastnostem Vnitřní sluneční soustavy, tvořené Merkurem, Venuší a Zemí. Podobnosti jsou tak nápadné, že se zdá, že může existovat přírodní zákon, který zajišťuje, že planety se vždy tvoří na určitých dráhách a vždy mají určité velikosti; a vede to k důvěře k významu matematického vztahu [Bodeův zákon], který dává do souvislosti oběžné dráhy planet v naší Sluneční soustavě, kterou mnozí astronomové zavrhlí jako pouhou numerologii.

PSR B1257+12 je rychle rotující neutronová hvězda, obsahující o něco více hmoty než naše Slunce, zabalená do koule o průměru jen asi 10 kilometrů. Jak se hvězda točí, vysílá kolem sebe paprsek rádiového šumu, jako paprsek majáku, a vytváří pravidelně rozmístěné pulzy rádiového šumu detekovatelné na Zemi. ...

Tyto tři planety nelze vidět přímo, ale jsou odhaleny způsobem, jakým mění periodu pulzů pulsaru, když kolem něj obíhají. V měnicích se pulzech je dostatek informací, které ukazují, že tyto tři planety mají hmotnosti zhruba rovné 2,98násobku hmotnosti Země, 3,4násobku hmotnosti Země a 1,5% hmotnosti Země. A jsou rozmístěny ve vzdálenostech od pulsaru, které odpovídají 47 procentům vzdálenosti od Země ke Slunci, 36 procentům vzdálenosti Slunce-Země a 19 procentům vzdálenosti Slunce-Země.

Poměr těchto vzdáleností [mezi třemi pozorovanými planetami, 1:0,77:0,4, je extrémně blízký poměru vzdáleností Země, Venuše a Merkuru, což je 1:0,72:0,39.

A hmotnosti tří vnitřních planet Sluneční soustavy jsou jedna hmotnost Země, 82 procent hmotnosti Země a 5,5 procenta hmotnosti Země. V každém případě dvě vnější planety se zhruba stejnou hmotností mají vnitřního společníka s mnohem menší hmotností...

Nasvědčují tomu, že existuje univerzální mechanismus pro vznik planet kolem hvězd. Pokud to funguje pro systémy tak různorodé, jako je pulsar a naše Slunce, je pravděpodobné, že to funguje pro všechny hvězdy a že „sluneční“ systémy velmi podobné té naší mohou být mezi hvězdami Milky spíše pravidlem než výjimkou. Způsob. Přetřeseno z Astro Net.

Jak řekl Gribbin, je tedy snadné předpovědět, že všechny ostatní multiplanetární systémy, které byly objeveny, budou mít nakonec také podobné vlastnosti, protože to bylo pozorováno v B1257+12 při našem úplně prvním pokusu. Základní mechanismy formování planet budou stejné, bez ohledu na to, kam se podíváme. Nezapomínejme také, že jelikož je B1257+12 neutronová hvězda, je přesně o 34 560 na třetinu hustší, než je průměrná hustota vesmíru.

7.12 RYTMICKÉ KMITY ALFA CENTAURI A A R SCUTI

Již dříve v této kapitole si pamatujeme, že Slunce mělo pulsaci přesně pět minut. Dalším zajímavým faktem je, že Alpha Centauri A, nejbližší jasná hvězda k naší Sluneční soustavě, byla naměřena jako pulzace povrchu, která trvá přesně sedm minut. To objevili F. Bouchy a F. Carrier na Evropské jižní observatoři (ESO) pomocí spektrografu Coralie. Je to poprvé, co jsme byli schopni detekovat takové pulzace na sousední hvězdě a opět dokonale v souladu s harmonickou sekundou. Jak naznačil článek BBC News z července 2001,

Je to hvězda o poloměru 875 000 kilometrů (544 000 mil), která se „nadechuje“ a vypustuje pouze na 40 metrů (131 stop).

To, že první extrasolární pulzace bude mít také sudý počet minut, je velmi přesvědčivé. Model „Central Oscillator“ také naznačuje, že u určitých hvězd se bude vyskytovat více režimů vibrací / pulsací současně. To bylo vidět na Slunci s různými harmonickými pulsy o délce 5 až 160 minut a nyní to bylo zaznamenáno nejen u Alfa Centauri A, ale také s variacemi jasnosti hvězdy R Scuti. Tento další úryvek z Physics News říká, že R Scuti ukazuje „chaotické“ nebo fraktální vzorce oscilace, což naznačuje dva nebo více různých vibračních režimů, které se vyskytují ve stejnou dobu. Zde bychom měli mít na paměti, že termín „chaos“ je v jazyce teorie chaosu synonymem pro „skrytý řád“:

Z fyzikálních noviněk:

CHAOTICKÁ PULZUJÍCÍ HVĚZDA: Podrobná pozorování hvězdy R Scuti ukazují, že její kolísavé světelné emise odpovídají matematické definici chaosu (J. Robert Buchler a kol., Physical Review Letters, 6. února 1995). Podle Zoltana Kollatha z Floridské univerzity jde o první silný důkaz chaotických emisí z hvězdy. On a jeho kolegové shromáždili data získaná během 15 let mnoha astronomy. Ze světelné křivky hvězdy (emise jako funkce času) vyvozují představu, že komplexní variabilita pulsací by mohla být výsledkem překrývání až dvou různých vibračních módů ve hvězdě. (Science News, 18. února 1995.)

Zdá se velmi pravděpodobné, že další pozorování tohoto druhu budou i nadále znovu a znovu odhalovat důležitost sekundy jako jednotky času pro pulsaci.

7.13 DŮKAZ NA DRUHÉ JAKO UNIVERZÁLNÍ ČASOVÉ KVANTUM

A nyní, s náležitými doplňujícími informacemi, se vracíme k důkazu pro náš argument, že jednotka času, kterou nazýváme sekundou, je skutečně univerzálním standardem vibrací. Za prvé víme, že náš 24hodinový den / 60 minut hodina / 60 sekund minutový systém měření času pocházel od Sumerů. Práce Zecharia Sitchina, Lloyda Pye a dalších přinesla široké povědomí o mimozemské pomoci, kterou starověké sumerské kultuře poskytli Annunaki nebo Nefilim, kteří jsou známí jako „Ti, kteří přišli z nebe na Zemi“. V obou našich předchozích dílech jsme viděli, že jako časová jednotka, druhá „náhodou“ sjednocuje všechny pohyby v Kosmu. Tři klíčové body jsou:

Konstanta Ninive byla nalezena na sumerských hlíněných tabulkách a dekováána astrofyzikem NASA Maurice Chatelainem, který se zabýval gigantickými výpočty orbitálních drah pro mise Apollo. Konstanta Ninive ukazuje, že všechny oběžné dráhy planet jsou dokonalemi pododděleními jednoho hlavního cyklu. Tento cyklus je vyjádřen jako hodnota v sekundách přesně 70 násobná sedmkrát 60, neboli (70*60)*7. Každé známé těleso v naší Sluneční soustavě má dokonale počet orbitálních cyklů v rámci tohoto hlavního čísla, až po sekundul! Jednoduchá analogie pro každou planetu by byla, jak se dvanáct vajec přesně vejde do krabice od vajec; určitý počet každého z planetárních orbitálních cyklů dokonale zapadne do Ninivské konstanty, přičemž nezbyvá ani jedna sekunda.

Například Pluto má 25 000 cyklů v Ninivské konstantě a Halleyova kometa má 81 000 cyklů. Ninivská konstanta je dlouhá zhruba 6,2 milionů let. Ninivská konstanta je také subharmonii ještě delších čísel zaznamenaných v mayských kodexech.

Wilcockova konstanta harmonicky propojuje všechny oběžné dráhy každého objektu v celé Galaxii přesně stejným způsobem, jakým Ninivská konstanta sjednocuje sluneční soustavu. Toto číslo je přesně 0,7 násobeno devítinásobkem 60, neboli (0,7*60)*9. Toto číslo tvoří přesné číslo v sekundách pro skutečný čas, který Galaxii trvá, než se jednou otočí kolem své osy, a je jen mírně pod běžně uváděnou hodnotou 225 milionů let při velmi zhruba 223,5 milionu let. Wilcockova konstanta je navíc přesně 36krát větší než konstanta Ninive. Je vysoce pravděpodobné, že další objevy potvrdí, že tato Galaktická konstanta je hlavním cyklem pro všechny planetární systémy; tyto objevy budou provedeny technologií cestování vesmírem nad rychlostí světla, která je již dostupná a jejíž teoretický základ je uveden v předchozím díle.

Univerzální konstanta byla poprvé spatřena v práci Dr. Henry B. Myerse, jehož podrobné matematické analýzy naznačují, že celá Univerzální Sféra provede pouze jednu kompletní rotaci během celého svého životního cyklu. Myersovy výpočty, integrující vědecké poznatky s poznatky starověkých hinduistických Véd, nám ukazují, že skutečný teoretický věkový cyklus vesmíru je extrémně blízký délce přesně 120 Wilcockových konstant, tedy velmi zhruba 26 miliardám 820 milionům let. Myers odhaduje, že jsme v současné době jen asi v polovině tohoto cyklu. Myersova práce také ukazuje, že staří vědci astronomové si byli tohoto cyklu také vědomi.

Neexistuje absolutně žádná možnost, že by některá z těchto konstant mohla být „náhodná“, vzhledem k jejich známé přesnosti; jsou přímo funkcí dokonalých vibrací druhého z „luku srdce“ Velkého Centrálního Slunce. Nikdy bychom neměli ztrácet ze zřetele skutečnost, že všechny tyto hlavní konstanty jsou pouze harmonické funkce 7 a 6 (tj. 70 nebo 0,7 a 60), které vibrují proti sobě a používají sekundu jako svůj základní časový interval. Význam druhého uvidíme, když budeme studovat také vibrace hudby, které budou prozkoumány později. Dr. O. Crane dospěl k závěru, že nejvyšší rychlost pro univerzální centrální oscilátor je 10^23 cyklů za sekundu, aby bylo možné zohlednit naše pozorování kvantové říše. Jak říká Crane,

Frekvence 10^23 Hz dává elementární délku 10^-13 cm a stejně tak máme elementární časový úsek 10^-23 sekund.

Crane zjevně neviděl, že pulzace musí být přesným harmonickým rozdělením druhé.

7.14 DŮKAZ „MÍSTNÍCH“ ZMĚN

Jednou z předpovědí, které lze z tohoto modelu učinit, je, že když je vyšší hustota energie přiváděna do sférického vírového systému, jako je v tomto případě naše Sluneční soustava, očekávali bychom, že tento systém absorbuje tuto energii a podstoupí určité velmi zásadní změny. Krátce jsme se zmínili o některých změnách v naší Sluneční soustavě, které byly pozorovány v úvodu, ale v další kapitole se jim budeme věnovat podrobně, spolu s dalšími vrstvami důkazů, které naznačují, že tyto změny musí být způsobeny naším pohybem. do oblasti s vyšší energetickou hustotou v galaxii.

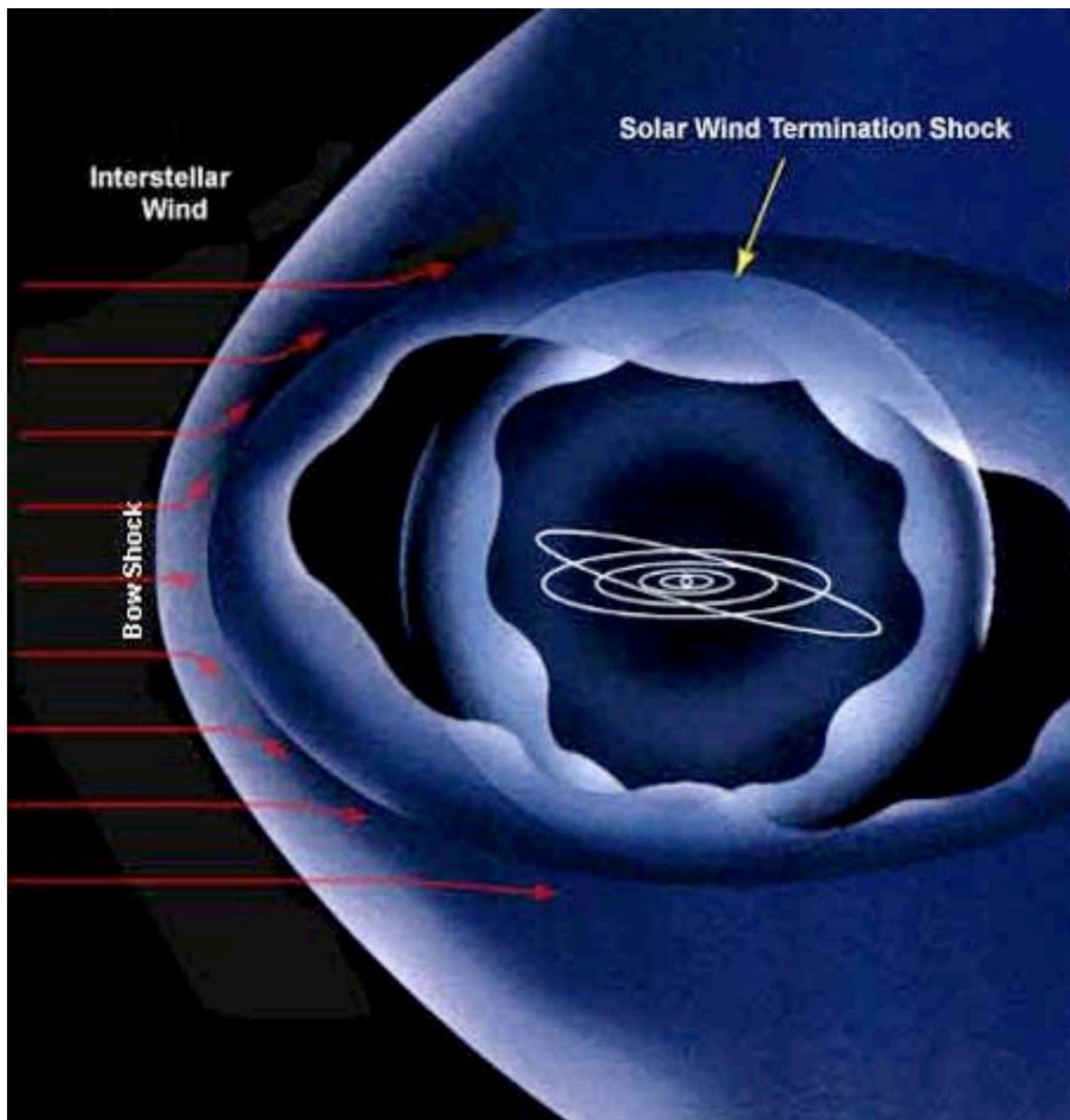
LITERATURA: 1

1. Chatelain, Maurice. Naši předkové přišli z vesmíru. Doubleday & Co., Garden City, New York: 1978. Přeložil Orest Berlings.
2. Cowen, R. Srdce naší mléčné dráhy tryská antihmotou. (1997) *Science News Online*, 3. května 1997.
3. Deen, Glen. Fyzika epizodického kvantovaného rudého posuvu. 26. března 2001.
4. Hardy, Geoffrey. Genesis kontinuální.
5. Kimball, SN Symetrická teorie: Alternativa ke kosmologii velkého třesku. 1997.
6. LaViolette, Paul. Země pod palbou.
7. Myers, Henry B.
8. Nodland, Borge. Letmý pohled na kosmickou anizotropii. (1999)
9. Pasichnyk, Richard. *Web Living Cosmos*. (2000) URL: 10
10. Steer, William Andrew. *Sonoluminescence*. (Sphericity) (1998) [Poznámka: Link již nefunguje 6.02] 11
11. Stein, B. a Schewe, PF Je vesmír dvojlomný? (1997) *Physics News Update*, *The American Institute of Physics Bulletin of Physics News*, číslo 317, 17. dubna 1997. 12
12. Stenger, Richard. Je teorie černých děr plná horkého vzduchu? (2002) *CNN.com/SPACE*, 22. ledna 2002. 13
13. Stoneking, JB *Stoneking Resonance*. (1999) 14
14. Stoneking, JB *Planetární odrazové vlny*. (1999) 15
15. Tomes, Ray. *Harmony, Pythagoras, Hudba a Vesmír*. (1996) URL: 16
16. Wesson, Paul S. Základní nevyřešené problémy ve fyzice a astrofyzice. (2000) Připraveno pro California Institute for Physics and Astrophysics. 17
17. Whitehouse, David. Byl slyšet první hvězdný „tlukot srdce“. *BBC News*, 2. července 2001. 18
18. Wilcock, David. *Posun věků*. (2000) 19
19. Wilcock, David. *Věda Jednoty*. (2001)

KAPITOLA 08: TRANSFORMACE SLUNEČNÍ SOUSTAVA

KAPITOLA 08: TRANSFORMACE SLUNEČNÍ SOUSTAVY

8.1 ZMĚNY HELIOSFÉRY

Obrázek 8.1 – Základní struktura heliosféry (s laskavým svolením NASA)

Ničivá zemětřesení, o 400 % častější právě od roku 1973. [22]

Sopky chrlí prach, kouř a lávu, o 500 % více než v roce 1875. [22]

Tornáda v neočekávaných oblastech, jako je Maryland, o 200 % častější než před 50 lety. [15] Bezprecedentní megahurikány ženoucí se přes pobřeží. [15] Vlny veder a zimy bez sněhu. Požáry zuří napříč kontinenty.

Ochromující sucha a/nebo bezprecedentní záplavy.

Stále rostoucí počty masových vymírání druhů. Masivní vytápění v

Atlantský a Tichý oceán. [3] Gigantické kusy ledu padající z polárních ledovců. Sluneční aktivita tak energická, že mnoho satelitů nebylo postaveno tak, aby vydrželo náhlý nárůst, což narušilo všechna předchozí očekávání. [15]

Katastrofické změny Země, jako je zemětřesení a tornáda, objevující se během několika dnů po velkých slunečních událostech. [15, 31]

Jsou to události našeho každodenního života, a jakmile dorazí na naše dvorky, jsme nuceni věnovat pozornost. Lůno pohovky, televize a dálkového ovládání neposkytuje žádné útočiště, když se země chvěje, tráva spaluje, zuřivý vítr bičuje, moře jsou bez ryb a úroda potravin během týdnů vysychá, protože řeky vysychají.

Fenomén „synchronicity“ se znovu objevil jen dvě noci předtím, než jsme celou první část této knihy zveřejnili online pro veřejnost, v úterý 4. června 2002. Jak bylo zveřejněno v Drudge Report [46], později v hlavním proudu tisk [45], najednou je to oficiální: vláda USA říká, že „globální oteplování“ je skutečné.

V ohromujícím obratu pro Bushovu administrativu Spojené státy zaslaly OSN zprávu o klimatu, která podrobně popisuje „konkrétní a dalekosáhlé účinky“, o nichž se říká, že „globální oteplování způsobí“ americké životní prostředí...

Také poprvé – Bílý dům klade „většinu viny za nedávné globální oteplování na lidské činy – zejména na spalování fosilních paliv, která do atmosféry vysílají skleníkové plyny zachycující teplo,“ plánují NEW YORK TIMES informovat o Monday Page Ones, podle publikačních zdrojů... [zvýraznění přidáno]

Spojené státy se v příštích několika desetiletích podstatně změní, tvrdí Bushova zpráva. Spojené státy budou „velmi pravděpodobně“ svědky „přerušení zásob vody zasněžené vodou, dusnějších vln veder a trvalého mizení luk a pobřežních močálů ve Skalisticích horách...

Předpovědi nové zprávy představují ostrý kontrast s předchozími prohlášeními administrativy o změně klimatu, ve kterých prezident Bush vždy hovořil obecně a zdůrazňoval potřebu mnohem více výzkumu k vyřešení vědeckých otázek.

Navzdory těmto často diskutovaným změnám si jen velmi malý počet lidí, většinou ruských vědců, uvědomuje, že celá Sluneční soustava (heliosféra) zažívá tyto změny. [15] „Globální oteplování“ způsobené používáním freonů a fosilních paliv je ve skutečnosti jen vedlejším hráčem ve změnách, k nimž nyní dochází. Tato kapitola naší knihy představí případ energetické transformace Sluneční soustavy v podobě, která nebyla dosud celosvětově viděna, přesně před dnem, kdy se americká vláda očistila. Stejně jako v případě zbytku této knihy žádáme, abychom byli oceněni za sestavení těchto dat v současné podobě a spojení s DivineCosmos.

Palčivá touha po odpovědi vyvolala mnoho protichůdných představ o tom, co je příčinou těchto neustále rostoucích změn. Kromě vládních přiznání „globálního oteplování“ nevyžadují teorie, které se šíří v internetové metafyzické subkultuře, mnoho vědeckého zdůvodnění, prostě obecný pocit blížící se zkázy spojený s velkou mírou víry. Jedním z populárních příkladů je relativně neobvyklé uspořádání planet 5. května 2000, které bylo silně medializováno jako spouštěcí bod posunu zemské kůry / posunu pólů, „konečná katastrofa“. Říká se, že asteroidy jsou

chystá zasáhnout Zemi. A nedávno byl legitimní výzkum Zecharia Sitchina kombinován s intuitivně „nasměrovanými“ spekulacemi, že chybějící planeta Nibiru se chystá v roce 2003 přiblížit k Zemi. Tento mýtický scénář byl použit jako záchytný bod k vysvětlení změny, které nyní zažíváme.

Sám Dr. Sitchin spočítal, že planeta Nibiru se nevrátí dříve než po roce 2160 našeho letopočtu. [47] Dalo by se očekávat, že tak masivní objekt, který se těší ustálené oběžné dráze 3 600 let, bude nyní ostře viditelný, necelý rok předtím, než vstoupí do našich životů, větší než Měsíc na noční obloze. Přesto neexistují žádné pozorovací důkazy, pouze stínové zvěsti o spiknutí a „únikech“ od bezejmenných „informátorů“ z astrofyzické komunity. Kromě toho by přirozeně obíhající planeta rozhodně nebyla schopna způsobit tak masivní energetické rázy v celé heliosféře, která je kombinovanou entitou masivního magnetického pole Slunce a všech obíhajících těles v něm. K vysvětlení anomálií, kterých jsme nyní svědky, je skutečně zapotřebí vnější zdroj energie. Většina lidí, kteří již věří v Nibiru 2003, však pravděpodobně nebude otevřena alternativním perspektivám až po nějaké době po prasknutí zátek od šampaňského a společném vydechnutí 1. ledna 2004.

V této kapitole uvedeme vůbec nejsilnější případ, kdy se naše Sluneční soustava (heliosféra) přesouvá do oblasti s vyšší hustotou éterické energie v rámci místního mezihvězdného média neboli LISM. [15] NASA by volně definovala LISM jako „vesmírné médium (tj. éterická energie v tomto modelu) mezi hvězdami v naší místní oblasti galaxie“. V našem modelu by se to dalo zhruba chápat jako „rozměrový posun“, který již probíhá, ačkoli termín „posun hustoty hmoty a energie“ je vhodnější. Jak se přesouváme do tohoto nového energetického pole v galaxii, dochází k obrovským změnám na Slunci, planetách a v gigantickém magnetickém poli Slunce, které obklopuje celý systém – a „globální oteplování“ způsobené znečištěním člověka má na tento proces velmi malý vliv. . [Tento nový model má také velké rozdíly od teorie kanálového „fotonového pásu“ a nemělo by být považováno za podporu většiny jejích aspektů, jako je „Manasic Ring“.]

8.2 PŘELOMY DR. ALESKEY DMITRIEV

Velká část materiálu v této kapitole byla shromážděna z práce Dr. Aleskey Dmitrieva nazvané Planetofyzikální stav Země a života, která byla původně vytvořena v roce 1997 a aktualizována a přeložena do angličtiny v roce 1998. [15] Dr. Dmitriev je profesor geologie a mineralogie a hlavní vědecký člen Spojeného institutu geologie, geofyziky a mineralogie při sibiřském oddělení Ruské akademie věd. Dmitriev je odborníkem na globální ekologii a rychle zpracovávající události Země a řada jeho článků byla přeložena do angličtiny a zveřejněna na www.tmgnow.com. Velká část materiálu v této kapitole je také svým pořadím a věcným obsahem podobná naší vědecké prezentaci v pátek večer v rámci národního semináře Time of Global Shift. [44]

Dmitrievova studie začíná poukazem na to, že nyní vláda uznala, že změny v základní fyzice a chování Země se stávají nevratnými. Silné důkazy naznačují, že tyto změny jsou způsobeny naším pohybem do toho, co Dmitriev nazývá „vysoce nabitým materiálem a energetickou nejednotností“, nebo co bychom označili jako vyšší hustotu.

éterické energie v blízkém (místním) mezihvězdném prostoru (LISM). Tento dříve nepředvídaný, vysoce nabitý energetický materiál je nyní absorbován do meziplanetární oblasti naší Sluneční soustavy a vytváří „hybridní procesy a excitované energetické stavy na všech planetách, stejně jako na Slunci“. Mezi pozorovatelné účinky této transformace na Zemi patří zrychlení posunu našeho magnetického pólu, změna vertikálního a horizontálního obsahu a distribuce ozonu v atmosféře a stále větší velikost a frekvence velkých katastrofických událostí. [15]

Jedním z důležitých bodů, který Dmitriev zdůrazňuje, je, že to není jen jeho vlastní hypotéza:

Větší počet specialistů na klimatologii, geofyziku, planetofyziku a heliofyziku inklinuje k verzi kosmické příčinné sekvence toho, co se děje. Události poslední dekády skutečně poskytují silný důkaz neobvykle významných heliosférických a planetofyzikálních transformací. [zvýraznění přidáno]

Kromě toho Dmitriev uznává, že změny, které jsme pozorovali, nutí k diskusnímu stolu zcela odlišný a více integrovaný pohled na Kosmos. V tomto novém modelu,

Klimatické a biosférické procesy zde na Zemi (prostřednictvím těsně propojeného systému zpětné vazby) jsou přímo ovlivněny a zpětně spojeny s obecnými celkovými transformačními procesy probíhajícími v naší Sluneční soustavě. Musíme začít organizovat svou pozornost a myšlení, abychom pochopili, že klimatické změny na Zemi jsou pouze jednou částí nebo článkem v celém řetězci událostí probíhajících v heliosféře. [zvýraznění přidáno]

Důvody pro takovou energetickou propojenost již byly dobře prokázány v našich předchozích kapitolách. Další důležitý citát říká, že „tyto tendence [rychlých katastrofických změn na Zemi] lze vysledovat ve směru růstu planetární energetické kapacity (kapacitance), což vede k vysoce excitovanému nebo nabitému stavu v některých pozemských systémech. V éterické kosmologii, kterou jsme doposud v této knize představili, je jakýkoli kulový vír éteru, jako je svítící plazmové jádro Země, schopen absorbovat a vybíjet energii podobně jako kondenzátor v elektronickém obvodu. Jak bylo uvedeno v předchozích kapitolách, svítící plazma má silné elektromagnetické a také torzní pole (gravispin) záření.

Dmitriev dochází k závěru, že „nejintenzivnější transformace [ve Sluneční soustavě] probíhají v planetárních plyno-plazmových obalech,“ a že tyto transformace jsou přímo spojeny s tím, jak je život na Zemi (biosféra) schopen fungovat. „Plynový-plazmový obal“ je kombinovaná entita vrstev naší atmosféry, naší ionosféry „nabitých částic“ a složení magnetického pole planety, jako jsou Van Allenovy pásy. Tento „únik přebytečné energie“ je stále viditelnější následujícími způsoby: • V ionosféře tvorbou plazmy. • V magnetosféře magnetickými bouřemi. • V atmosféře cyklóny.

Všechny tyto vysokoenergetické atmosférické jevy se „nyní stávají častějšími, intenzivnějšími a mění se ve své podstatě. Transformuje se i materiálové složení plyno-plazmového obalu.“ Všechny tyto body budou

dotknuto znovu později v kapitole.

Jedním z Dmitrievových klíčových zájmů v této studii je účinek, který tyto změny budou mít na všechny formy života na Zemi. Pomocí velmi pečlivě vytvořeného jazyka Dmitriev nakonec ukazuje uznání za skutečnost, že tyto změny by mohly vést ke spontánní masové evoluci lidstva, jak ho nyní známe, vytvoření „nových a hlubších kvalit života“ s „novými možnostmi dokonalosti organismu“:

Adaptivní reakce biosféry a lidstva na tyto nové podmínky mohou vést k celkové globální revizi rozsahu druhů a života na Zemi. Mohou se objevit nové a hlubší kvality samotného života, které uvedou nový fyzický stav Země do rovnováhy s novými možnostmi organismu vývoje, reprodukce a dokonalosti... Současné období transformace je přechodné a přechod zástupců života do budoucnost se může odehrát pouze po důkladném vyhodnocení toho, co bude zapotřebí k tomu, aby se vyhovělo těmto novým pozemským biosférickým podmínkám... Není to tedy jen klima, které se stává novým, ale my jako lidské bytosti zažíváme globální změnu v životně důležitých procesech živých organismů nebo života samotného; což je další článek v celém procesu. K takovým věcem nemůžeme přistupovat samostatně nebo jednotlivě. [zvýraznění přidáno]

Druhá část této knihy se bude konkrétně zabývat spojením mezi éterickou energií, vědomím a biologií, což nám pomůže pochopit pravdu za Dmitrijevy slovy. Prokážeme, že změny, kterých jsme nyní svědky, jsou totožné s předchozími fázemi masové evoluce vědomých forem života na Zemi, podle teorie „přerušované rovnováhy“ Stevena Jay Goulda. Tyto energetické změny přímo ovlivňují strukturu molekuly DNA.

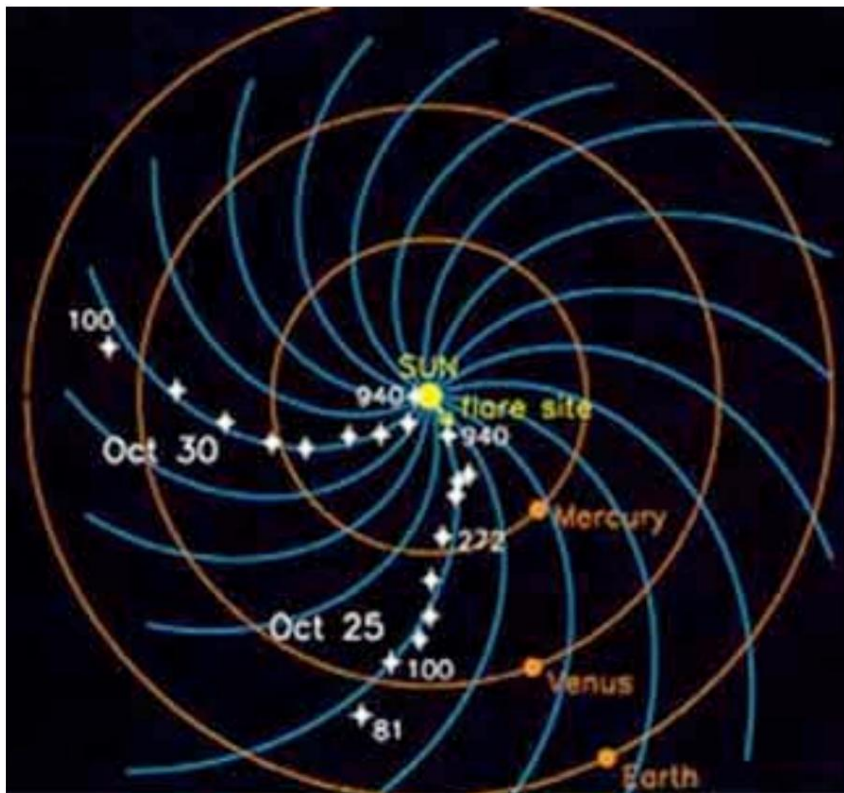
8.3 ZMĚNY V MÍSTNÍM MEZIHVĚZDNÉM MÉDIU (LISM)

Řada ruských vědců dospěla k závěru, že se přesouváme do vyšší oblasti éterické hustoty v LISM, což je jediný nejdůležitější faktor, který je zodpovědný za pozorované změny sluneční soustavy v tomto modelu. Při pohledu ze Země se naše heliosféra pohybuje ve směru slunečního vrcholu v souhvězdí Herkula. Podle Dmitrieva v roce 1997, Dmitrieva & Mahatmase v roce 1995 a Kruzhevskii, Petrov & Shestopalov v roce 1993 se od 60. let heliosféra posunula do oblasti LISM, která obsahuje:

...[nové] nehomogenity [tj. vyšší koncentrace] hmoty a energie obsahující ionty [nabitě částice] vodíku, helia a hydroxyly kromě jiných prvků a kombinací. Tento druh mezihvězdného prostoru rozptýleného plazmatu je prezentován magnetizovanými pásovými strukturami a pruhováním. [zvýraznění přidáno]

Západní vědci mohou vrozeně nedůvěřovat myšlence, že by v LISM mohly být „magnetizované pásové struktury a pruhy“, které by obsahovaly takto nabitě částice. Nicméně v tomto éterickém modelu očekáváme, že uvidíme stejné struktury objevující se na všech úrovních velikosti. Obrázek 7.1 ukazuje formaci Parkerovy spirály, jak se objevuje v naší Sluneční soustavě, a podle fraktálního principu musí být podobná formace v galaxii. Obrázek 8.1 ukazuje pohled shora na Parkerovu spirálu ve Sluneční soustavě, přičemž soustředné kruhy označují

pozice planetárních drah:

Obrázek 8.2 –

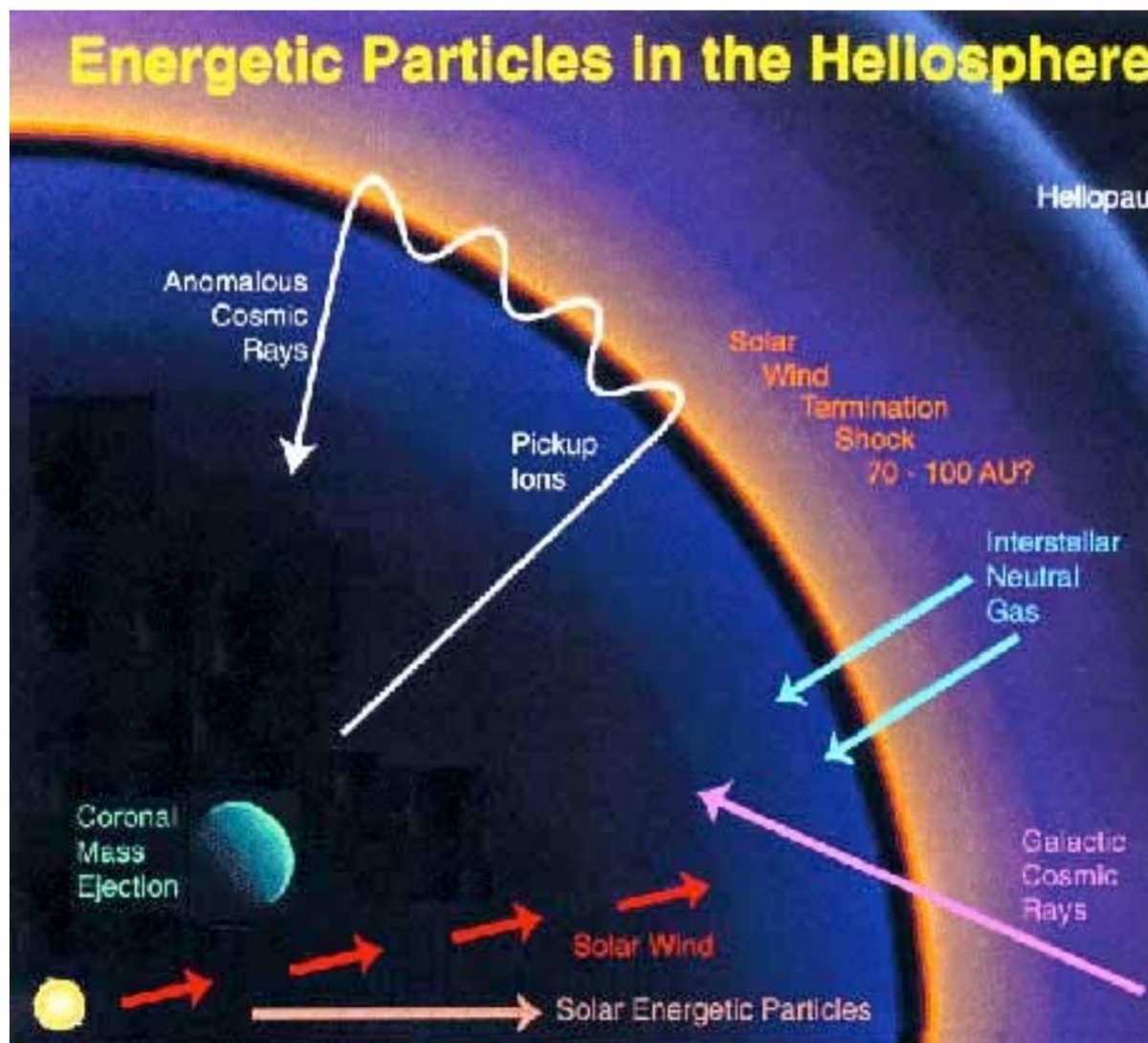
Pohled shora na energetickou strukturu Parkerovy spirály ve Sluneční soustavě.

(S laskavým svolením NASA)

Každé zakřivené rameno Parkerovy spirály, které vidíme na obrázku 8.2, skutečně představuje „magnetizovaný proužek“ nebo „pruhování“, kde dochází k detekovatelnému nárůstu magnetické energie a nabitého plazmatu, když se jím naše planeta pohybuje. Dmitrijevy důkazy, stejně jako naše vlastní, jasně naznačují, že tato struktura musí existovat také na galaktické úrovni, díky fraktálnímu, harmonickému propojení Kosmu. Odtud Dmitrievův citát pokračuje:

Přechod heliosféry [sluneční soustavy] touto strukturou vedl ke zvýšení rázové vlny před sluneční soustavou ze 3 na 4 AU na 40 AU nebo více [1000% nárůst.]

„Rázová vlna“, o které se zde Dmitriev zmiňuje, je známá jako „terminační šok“ a můžeme ji vidět na obrázku 8.3:

Obrázek 8.3 - Energetická aktivita heliosféry, ukazující 70-100 AU terminační šok.

Z Dmitrijevy formulace lze předpokládat, že tento terminační šok světelného plazmatu byl naměřen na 4AU [tj. čtyřnásobek vzdálenosti od Slunce k Zemi] ruskými astrofyziky na počátku 60. let, a jakmile vodík, helium, hydroxyl a další nabitě částice později v 60. letech 20. století převládaly kombinace, velikost a jas koncového rázu se také zvýšily, nyní více než 1000 procent. Podobný výzkum začal ve Spojených státech až v roce 1978, uvádí Prof. DE

Shemansky, [35] takže ruští vědci měli tyto informace v dostatečném předstihu před NASA. Je zřejmé, že tento dodatečný jas na přední hraně heliosféry je vytvořen v podstatě stejným způsobem, jako se spodní část raketoplánu nebo meteoritu rozžhaví do červena, když se unášejí z vesmírného vaku s nízkou hustotou do vyšší hustoty. atmosféru Země.

V techničtějších termínech Dmitriev dále vysvětluje, co tento 1000% nebo vyšší nárůst excitace této magnetické hranice skutečně znamená:

Toto zesílení rázové vlny způsobilo vytvoření tajného plazmatu v parietální vrstvě, což vedlo k přetažení plazmatu kolem Sluneční soustavy a následně k jeho průniku do meziplanetárních domén [5,6]. Tento

průlom představuje druh daru hmoty a energie, který meziplanetární prostor poskytuje naší sluneční soustavě.

Tato pasáž nám v podstatě říká, že se vytvořila nová vrstva světelné plazmy, která obklopuje sluneční soustavu a nyní proudí do Slunce, planet a meziplanetárního prostoru, čímž zvyšuje celkovou úroveň energetické aktivity, kterou jsme pozorovali. V následujících částech této kapitoly budou podrobně popsána specifika této energetické změny. Než však začneme zkoumat okolní důkazy, je zajímavé prozkoumat velkou otázku v myslích mnoha západních čtenářů:

"Pokud se to skutečně děje, tak proč o tom NASA nikdy nemluvila?"

Jak uvidíme, podle jednoho významného Ph.D. [35] se zdá, že NASA má „trvalou, zhoubnou zaujatost“ vůči jakékoli diskusi o této heliosférické změně a automaticky bude bez otázek předpokládat, že LISM musí udržovat "stejnou hustotu." Jsou navržena jiná, esoteričtější znějící vysvětlení pozorované svítivosti a energetických nárůstů, jako je „znovu urychlený sluneční vítr“, které nemají jednoduchost a eleganci modelu Dmitrieva et al.

Jedna vzácná výjimka z pravidla „neměnné hustoty LISM“, kterou jsme našli, byla v roce 1999 v rozhovoru s Gary P. Zankem na University of Delaware. [42]

V tomto rozhovoru Dr. Zank navrhuje, že pokud by se hustota LISM změnila, pak by mohlo dojít ke katastrofě a my „možná nevíme, kdy to přijde.“

"Jsme obklopeni horkým plynem," řekl. „Jak se naše slunce pohybuje extrémně ‚prázdným‘ nebo mezihvězdným prostorem s nízkou hustotou, sluneční vítr vytváří ochrannou bublinu – heliosféru kolem naší sluneční soustavy, která umožňuje vzkvétat životu na Zemi. Bohužel jsme mohli kdykoli narazit na malý mrak a toho se asi nedočkáme. Bez heliosféry by neutrální vodík interagoval s naší atmosférou, což by mohlo vést ke katastrofickým klimatickým změnám, zatímco naše vystavení smrtícímu kosmickému záření ve formě velmi vysokoenergetického kosmického záření by se zvýšilo.

Zank použil SDSC CRAY T90 při studiu heliosféry, obálky slunečního větru, která obklopuje sluneční soustavu. Dva efekty zahrnuté v simulaci zajišťují, že interakce slunečního větru s místním mezihvězdným prostředím (LISM) není stacionární. Tlak slunečního větru se mění v 11letém časovém měřítku a silné otřesy jsou přítomny ve všech fázích slunečního cyklu (ačkoli jejich frekvence se může lišit)... Zankovy výpočty naznačují, že stávající přístroje nemusí detekovat zvýšení LISM dostatečné k tomu, aby stlačil nebo zhroutil heliosféru dříve, než skutečná interakce začala. [zvýraznění přidáno]

Dr. Zank se domnívá, že v LISM se můžeme setkat s náhodným mrakem s vyšší hustotou energie, zatímco galaktický model Parkerovy spirály se zdá věrohodnější, protože stejná energetická struktura již byla prokázána ve Sluneční soustavě. Jedním z klíčových přiznání, které můžeme získat z pokročilého výzkumu Dr. Zanka, je, že naše stávající přístroje nejsou dostatečně citlivé na to, aby detekovaly významný nárůst hustoty LISM předtím, než do něj skutečně vstoupíme.

Proto se zdá být pro většinu západních heliofyзикů poněkud pošetilé předpokládat, že LISM musí udržovat jednotnou hustotu, pokud naše přístroje nejsou dostatečně sofistikované, aby to dokázaly. Přichází další důkazy na podporu tohoto bodu

dále z Evropské jižní observatoře (ESO):

..bohužel neexistují žádné přímé způsoby, jak změřit místní hustotu mezihvězdných elektronů (nebo protonů), ani místní mezihvězdné magnetické pole, zatímco tyto dva parametry určují strukturu a velikost naší heliosféry. Proto existuje potřeba nepřímých pozorování, která mohou přinést přísná omezení hustoty plazmatu a tvaru a velikosti rozhraní, aby se umožnil výběr adekvátního teoretického modelu. [zvýraznění přidáno] [16]

Navzdory tomu, že ESO uvádí potřebu „nepřímých pozorování“ hustoty LISM, jako jsou ta, která uvádí Dmitriev, téměř vždy se předpokládá, že LISM musí mít neměnnou hustotu pro jakýkoli „adekvátní teoretický model“. [16]

Dalším příkladem „popírání zvýšení hustoty LISM“ by byl článek RA Mewaldta z Caltechu. [23] V následujícím citátu je jasně potvrzeno, že Voyager 1 a 2 detekovaly anomální „vylepšení nízkenergetických spekter“ heliosféry. Nicméně zvýšení hustoty LISM není nikdy zmíněno ani jako možná „populace semen“ pro tato energetická vylepšení:

Navrhované populace semen zahrnují solární energetické částice (RSEP), znovu urychlený sluneční vítr (RSW) a ionty napájené společně rotujícími interakčními oblastmi. Tyto znovu urychlené složky poskytují možné vysvětlení pro zlepšení nízkenergetických spekter Mg, Si, S a dalších prvků pozorovaných Voyagerem 1 & 2 nad 60 AU (Stone a Cummings 1997; Cummings a Stone 1999). Existují také neočekávané a nevysvětlené nárůsty nízkenergetických spekter několika prvků uváděných na 1 AU (např. Takashima et al. 1997; Klecker et al. 1998; Reames 1999). [zvýraznění přidáno]

Z této studie je tedy velmi jasně vidět, že západní heliofyzikové skutečně objevili „anomální, neočekávané a nevysvětlené zvýšení“ energetické aktivity při ukončovacím šoku heliosféry, jak jsme očekávali z Dmitrievova modelu. Přesto místo toho, aby připustili, že se hustota LISM mohla změnit, jednoduše „zvažují nové odhady neutrálních populací prvků v ISM“, kromě jiných složitých a problematických vysvětlení, která jsou pouze možná, nikoli dokázána. Bez ohledu na to, jaké modely pro „znovu urychlení“ solární energie jsou navrženy, faktem je, že energií je třeba šetřit. Nejjednodušším vysvětlením nárůstu energetického náboje heliosféry je to, že je přidáván vnějším zdrojem.

Jeden profesor, Dr. DE Shemansky z University of Southern California, se odvážil učinit o tomto problému obzvláště odvážné prohlášení, když naznačil, že existuje záměrné úsilí NASA vyhnout se jakékoli diskusi o jeho „prvním důkazu“ pro „velké zvýšení“ energetické hustoty LISM [35]:

Výzkum vlastností místního mezihvězdného média byl prováděn v rozptýlených obdobích počínaje rokem 1978. Divize vesmírné fyziky NASA prokázala přetrvávající zhoubné zaujatosti proti práci na účincích neutrálního plynu v LISM ve Spojených státech amerických. v době vzniku divize... Nejvýznamnějšími příspěvky k výzkumu v tomto programu jsou články (48), které představují kalibrační nezávislou metodu

stanovení absolutní hustoty LISM a (89), což představuje první důkaz velkého zvýšení hustoty neutrálního atomového vodíku LISM z měření sondou Voyager v oblasti 50 AU... [zvýraznění přidáno]

Je jistě zajímavé, že Dr. Shemansky by řekl, že NASA vůči této práci projevila „trvalou, zhoubnou zaujatost“. Tezaurus Microsoft Word 2000 uvádí, že slovo „zhoubný“ je synonymem pro „destruktivní, škodlivý, smrtící, zlý“ a „zákeřný“. Je tedy třeba si položit otázku: Proč by existoval „smrtný“ a „zákeřný“ zájem ze strany NASA nepokládat tyto zásadní otázky o zvýšení hustoty LISM?

Odpověď by mohla být nalezena ve studiích z Ruska, jako jsou studie Dr. Dmitrieva, kde je dobře prokázáno, že tento nárůst hustoty LISM probíhá a že způsobuje masivní energetické změny v celé naší heliosféře. Tyto změny dokonale zapadají do celosvětových starověkých prorockých, včetně těch z židovsko-křesťanské Bible, popisujících události, které se odehrají v „koncových časech“ nebo o tom, co jiné kultury nazývaly „úsvit Zlatého věku“. Je nepochybné, že média zesměšňují a ignorují otázku UFO, důkazy o potopených starověkých městech, martánských památkách a podobně. [39] Dvě se nyní otevřely po připuštění „globálního oteplování“, ale masivní změny na Slunci a planetách jsou vyřazeny z poznámek pod čarou. Další jasná oblast potlačení je ve skutečném významu „rudého posuvu“, který je klíčem k tomu, abychom získali úplný model, který dokazuje, že změny v hustotě LISM mohou a musí existovat:

8.4 ENERGETICKÉ HODNOTY „REDSHIFT“ A ÚROVNĚ AETRICKÉ HUSTOTY

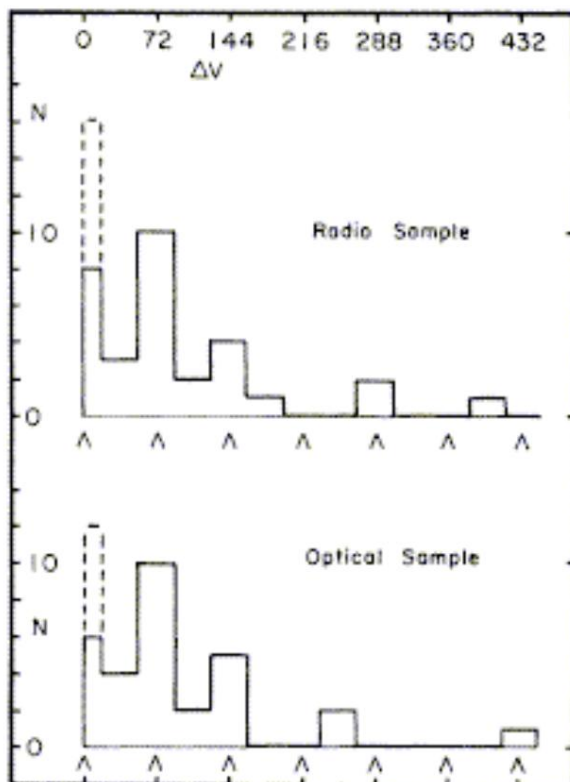

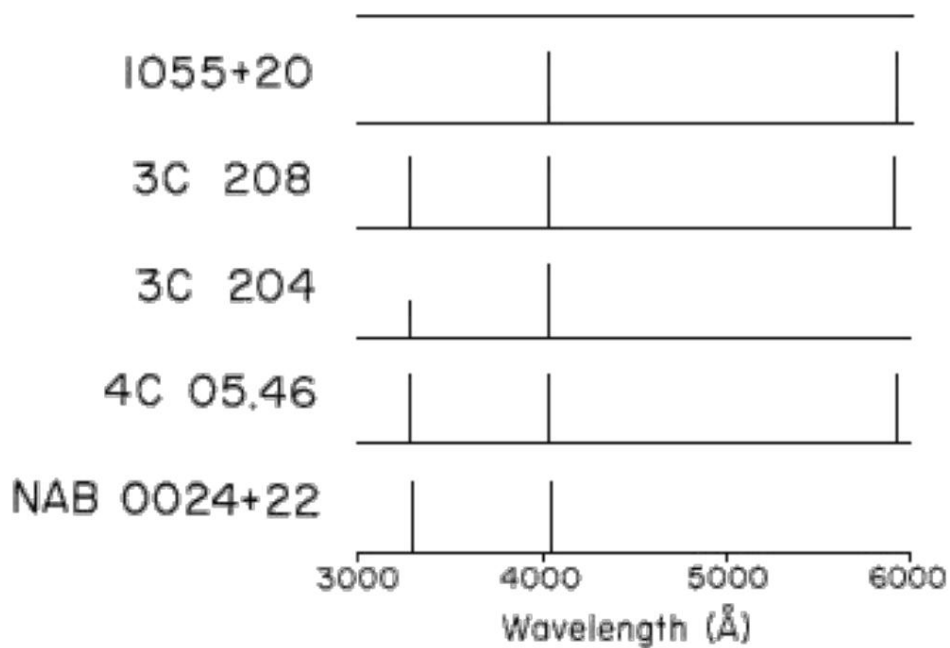
FIG. 1.—The distribution of redshift differences for double galaxies in the accurate radio sample (*upper*) and best optical sample (*lower*). Numbers are counted in cells 36 km s^{-1} wide centered at $N \cdot 72$ for $N = 1-7$. The number in the $0-18 \text{ km s}^{-1}$ cell is doubled since the width is half the other cells.

Obrázek 8.4 – Dr.

„Kvantované“ změny v mikrovlnných datech „červeného posuvu“ Williama Tifftha.

Ve skutečnosti již existuje kompletní matematický model, který lze zkombinovat s přímými pozorovacími důkazy, aby se prokázalo, že galaxie musí mít pravidelné, organizované změny v úrovních hustoty LISM. Respektovaný a kontroverzní astrofyzik Dr. Halton Arp v knize *Seeing Red* ukázal rigorózní a objemné důkazy, které dokazují, že „rudý posuv“ nemá nic společného se vzdáleností nebeského objektu, jak se v současnosti věří. [30, 31, 37, 38] Jednoduše řečeno, červený posuv je měřením toho, jak velká část mikrovlnného spektra odraženého světla hvězd svítí blízko „červeného“ konce „duhy“. Sir Edwin Hubble navrhl teorii, která se v té době zdála věrohodná, protože se zdálo, že čím dále je objekt od Země, tím vyšší je jeho rudý posuv.

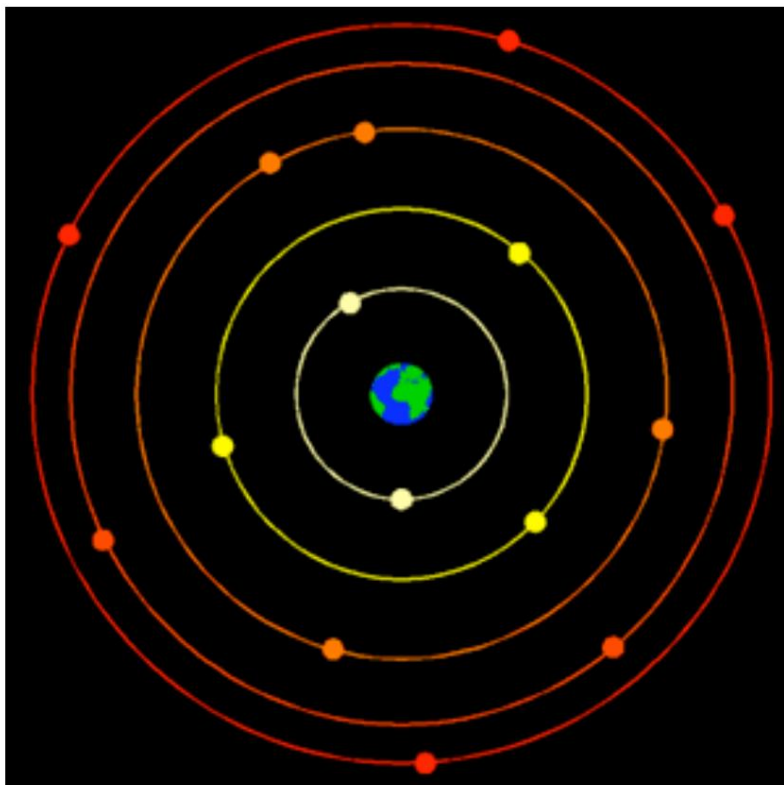
Dr. William Tiffth vyvolal podobnou kontroverzi a prokázal, že červený posuv je „kvantovaný“, což znamená, že se vyskytuje pouze v určitých pravidelných harmonických intervalech, jak je vidět na obrázku 8.4. [1] Další důkaz pro Tiffthův objev můžeme vidět v grafu kvasarových dat na obrázku 8.5 [38]:

Obrázek 8.5 –

Kvantované hodnoty pro „červený posuv“ v blízkých kvasarech.

Je jasné, že pokud by vlnové délky na obrázku 8.5 byly ukazatelem vzdálenosti a všechny hodnoty rudého posuvu spadaly pouze do určitých přesných intervalů a nic mezi tím, pak by to znamenalo, že Země byla středem vesmíru. Všechny kvasary ve vesmíru by přirozeně musely spadnout do diskretních „skořápek“ vzdálených od Země, jak je vidět na obrázku 8.6. [38] To nás staví zpět do středověkých „geocentrických“ modelů vesmíru!

Obrázek 8.6 – Vesmír se

středem Země, jak je vidět z mainstreamové teorie rudého posuvu.

(S laskavým svolením J Talbot)

Jednoduchá znalost zdravého rozumu o naší pozici v Galaxii by nám řekla, že Země není středem vesmíru; hlavním problémem, kterému pak čelíme, je, že rudý posuv je primární metodou, kterou astrofyzici používají k výpočtu vzdáleností nebeských objektů. Místo toho čelíme velmi zvláštní anomálii, která křičí o „harmonikách“, základních vibračních vzorcích zvuku v jakémkoli daném médiu, které bychom očekávali v éterických modelech Kosmu. [39]

Pro náš další klíčový bod nezapomeňme, že světelné útvary plazmatu pozorované Dr. Erlingem Strandem v Norsku (o kterých je pojednáno v páté kapitole) by se spontánně objevily a zmizely z dohledu, s teplotou jako Slunce jednu sekundu a žádná další měřitelná teplota. Přesto po celou tuto dobu bylo možné plazmové formace stále sledovat na radaru a/nebo v infračerveném spektru. Došli jsme k závěru, že tyto plazmové formace oscilují mezi dvěma hlavními úrovněmi éterické hustoty, konkrétně naší vlastní úrovní a úrovní přímo nad naší vlastní. (Většina myslitelů by tyto úrovně hustoty chybně nazvala „dimenzemi“.) [39]

Když se plazma přesune (vytěsňuje) do vyšší hustoty, zmizí jeho viditelnost a obrovské teplo, ale stále vyzařuje vlnové délky s vyšším spektrem, jako je infračervené a velmi pravděpodobně také mikrovlnné. Proto, když vidíme rovnoměrné, kvantované harmonické hodnoty pro veškeré mikrovlnné záření, které pozorujeme ze vzdálených nebeských objektů, je jistě pravděpodobné, že by to mohlo být znamením měnících se úrovní hustoty éterické energie.

Konečný důkaz pochází od Dr. Harolda Aspdena z Cambridgeské univerzity, který skutečně matematicky dokázal, že éter má různé úrovně hustoty a vytváří to, co nazývá „vesmírné domény“. [1] Každou různou úroveň hustoty mezihvězdného média (ISM) popisuje následovně a my jsme pro usnadnění pochopení parafrázovali v závorkách:

Dá se říci, že... každá [úroveň éterické hustoty] odpovídá počtu elektronů a pozitronů, které mohou být vytvořeny jako skupina [poté, co je částice éteru [anihilována] a prostor éteru, který se tím uvolní [je poté vyplněn elektrony a pozitrony]... takových různých doménových oblastí je v celé rozloze vesmíru mnoho.[zvýraznění přidáno]

Takže „částice éteru“ je stejná jako to, co Dr. Vladimír Ginzburg nazval „bublina pole“ ve druhé kapitole. Podle Aspdenovy teorie čím hustší bude LISM, tím menší budou „částice éteru“ v této oblasti, protože jsou pod větším tlakem. Pokud je pak „částice éteru“ anihilována, vytvoří se náhle prázdný prostor a do prázdného prostoru se vrhnou elektrony (fotony) a pozitrony. Elektrony (fotony) a pozitrony se svou velikostí nemění, takže do menšího prostoru by se jich vešlo méně, než do většího.

Data Dr. Aspdena ukazují, že do takto prázdného prostoru se po jeho vytvoření vejde pouze určitý přesný počet pozitronů a elektronů. Pro každou hustotu je počet částic, které se vejdou do prázdné „bubliny pole“ vesmíru, známý jako „N“ a má maximální hodnotu 1843, což je číslo pro naši vlastní hustotu. Hustota nad naší vlastní má N 1842, další má N 1841 a tak dále, protože bubliny pole v každé nové hustotě jsou menší než předchozí hustota. Jak lze podrobněji prostudovat na Aspdenových stránkách, matematika stojící za tímto tvrzením je docela zahrnuta, ale

jeho data poskytují dokonalý prostředek k výpočtu dříve nevyřešených záhadných čísel v kvantové sféře, jako je konstanta jemné struktury (viz kap. 2-3 této knihy) na „úrovni přesnosti části na milion“. Kromě toho byla tato práce považována za hodnou publikování v prestižním Physics Letters A v roce 1972. [2]

Zde je zjednodušená pointa: když Dr. Aspden poprvé viděl Tiffťovy kvantované hodnoty červeného posuvu, uvědomil si, že jsou totožné (!) s hodnotami, které odpovídaly úrovním éterické hustoty v jeho modelu. [1] Přesto, když se Aspden pokusil publikovat pokračování svého původního článku z roku 1972 ve Physics Letters A, doplněné přímými pozorovacími důkazy od Dr. Tiffťa, aby dokázal, že tyto oblasti s vyšší hustotou nyní ve vesmíru existují, článek byl anonymně zamítnut jako „numerologický“ a všechna další odvolání selhala – i když jeho nový článek pouze přidal přímý, viditelný důkaz k tomu, co již bylo přijato a publikováno ve stejném časopise v roce 1972. Falešně odmítnutý článek si stále můžete přečíst na webových stránkách Aspden v tutoriálu 10, doplněný o jeho vyvrácení jejich kritiky. Na závěr Aspden dělá následující zajímavé spekulace:

Jak lze ověřit, kroky 72,5 km/s hlášené z astronomického pozorování jsou v přesném souladu s diskutovanou teorií... Takové domény [hustoty éterické energie] mají vliv na geologické události, jako jsou zvraty geomagnetického pole, [které se vyskytují] jako sluneční soustava prochází hranicemi oddělujícími sousední vesmírné domény. [zvýraznění přidáno]

Přirozeně, toto spojení mezi éterickou hustotou a geologickými událostmi je přesně stejné jako závěry, které učinili Dmitriev et al, přičemž Aspden poskytuje solidní matematický model, který tento případ dramaticky posiluje.

Ještě výrazněji na straně 764 knihy The Vital Vastness – Volume Two od Richarde Pasichnyka, čtete toto:

Vysoký rudý posuv je obvykle spojen s rysy ukazujícími na mládí galaxie. Červený posuv je také funkcí pozic v systémech, což naznačuje silná intergalaktická pole, která ovlivňují rudé posuvy. Podobně jednotlivé galaxie vykazují gradienty rudého posuvu od svých vnitřních k vzdáleným hranicím. [zvýraznění přidáno] [31]

Protože nás tento datový bod evidentně docela zajímal, Pasichnyk nám sdělil, že tento objev „galaktického gradientu rudého posuvu“ ve skutečnosti publikovali postgraduální studenti astrofyziky, protože mainstream by nikdy nedovolil, aby taková práce prošla. Nicméně další pozorovací výzkumy nepochybně poslouží pouze k potvrzení těchto údajů ještě konkrétněji než dosud. To účinně dokazuje existenci formace typu Parkerovy spirály s měnícími se hladinami éterické energie v Galaxii, jak lze vizualizovat na obrázku 8.2.

Pasichnyk pak pokračuje tím, že množství rudého posuvu, které vychází z jádra naší vlastní Galaxie Mléčná dráha, má ve srovnání s jakýmkoli konvenčními vysvětleními téměř nepředstavitelně masivní sílu:

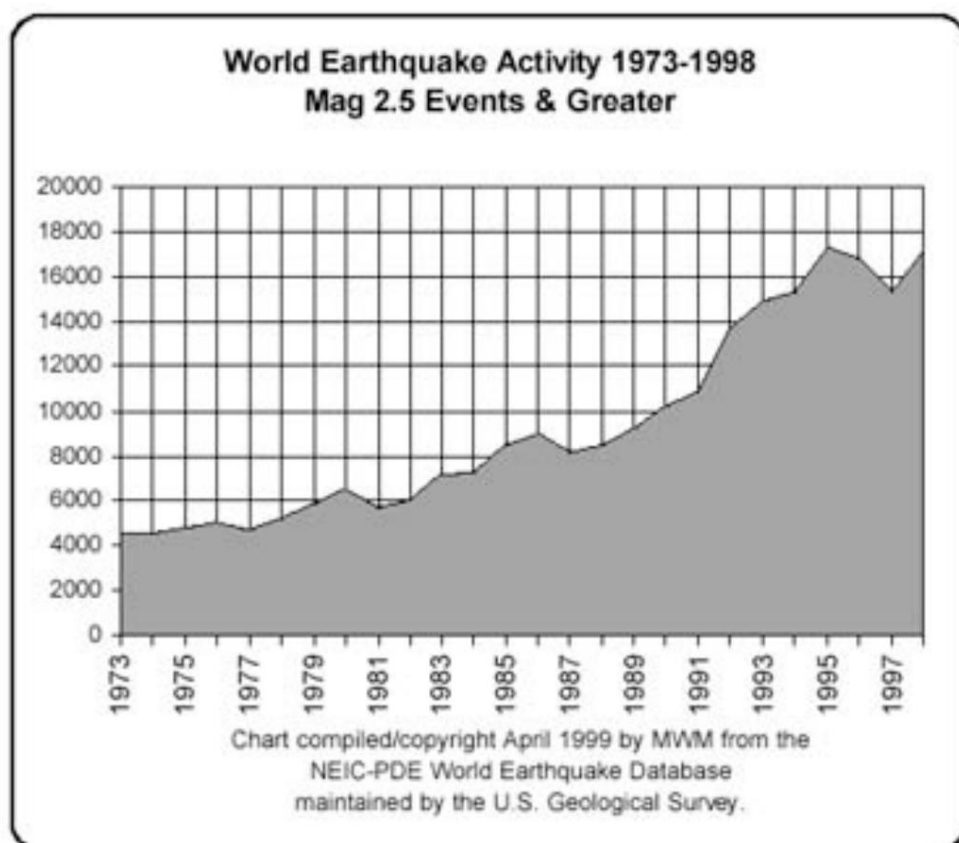
Pole rudého posuvu se také nachází v rovině Mléčné dráhy s tím, co konvenční teorie nazývá „expanze“ (Hubbleova konstanta), která je deset

krát vyšší než vesmír jako celek. [zvýraznění přidáno]

Se zavedeným modelem Arp / Tiff / Aspen to dokazuje, že Galaktický střed je zdaleka největším zdrojem energie éterického / torzního pole v Galaxii, jak jsme již navrhli v našem vlastním modelu popsaném v předchozích kapitolách. .

Nyní, když víme, že tyto úrovně éterické energie mohou a musí existovat v mezihvězdném médiu naší galaxie, a že se zdá, že existuje pokračující, zcela záměrné úsilí o potlačení těchto informací ze strany NASA, Physics Letters A a dalších hlavních západních zdrojů, jsou připraveni pokračovat ve zkoumání přímého fyzického důkazu změn, které tato událost vyvolává. Přestože velká část tohoto materiálu pochází od Dr. Dmitrieva, přidali jsme také další výzkumná data, abychom případ ještě více posílili. Země, Slunce, planety a prostor mezi planetami, všechny vykazují hlavní známky energetických změn, protože energie LISM s vyšší hustotou proudí do heliosféry ve stále větších a větších koncentracích.

8.5 ENERGETICKÉ ZMĚNY ZEMĚ

Postava

8,7 – Zemětřesná aktivita nad 2,5 stupně Richterovy škály, 1973-1998 (s laskavým svolením Michael Mandeville)

Jak nyní Bushova administrativa veřejně uznává, je evidentní, že na Zemi probíhají „specifické, dalekosáhlé efekty“, které „podstatně změní Spojené státy v příštích několika desetiletích“. Víme, že jdeme daleko za obsah „globálního oteplování“ ve zprávě Bushovy administrativy

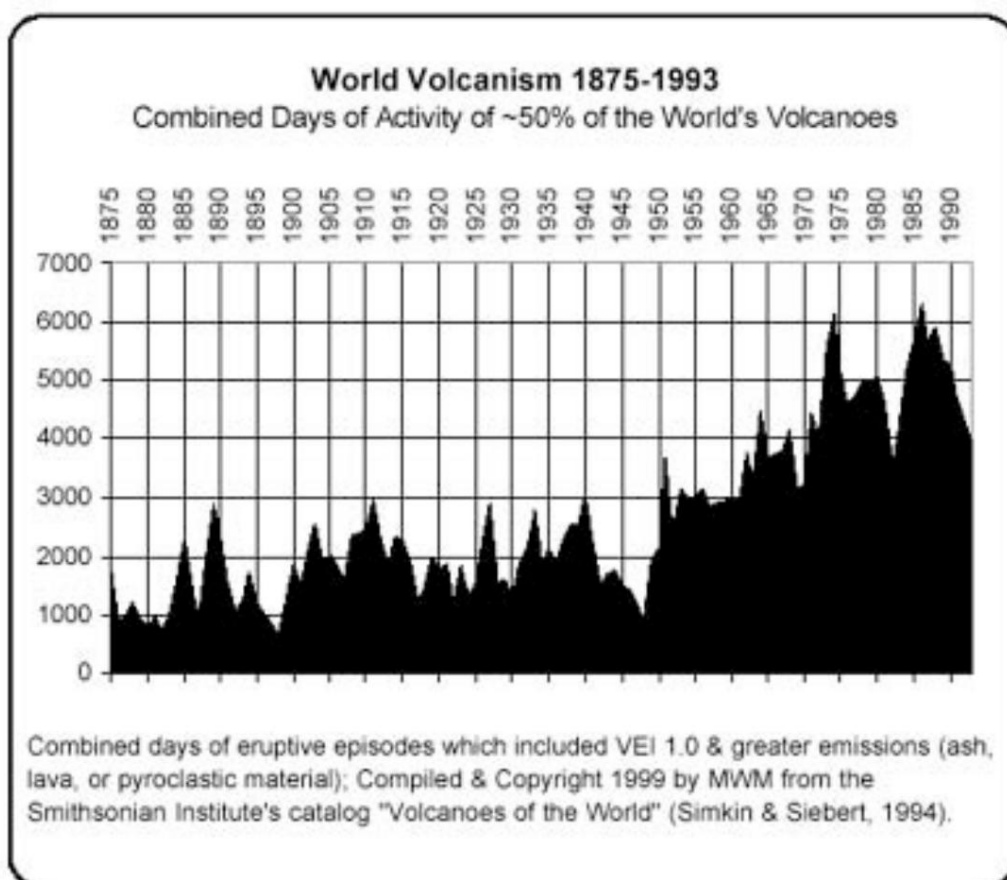
naše povětrnostní vzorce jsou čím dál chaotičtější, ničivější a nepředvídatelnější. Máme hurikány, tajfuny, tornáda, sesuvy bahna, záplavy, sucha a další katastrofy, ke kterým dochází stále častěji. Jako jeden příklad, úžasný hurikán Andrew z poloviny 90. let byl téměř tak velký jako celý stát Texas.

Dalo by se namítnout, že nespoutaná přírodní síla je pro Američany mnohem širší hrozbou než terorismus. Výpočty Dr. Alexey Dmitriev naznačují, že:

Dynamický růst významných katastrof ukazuje na velký nárůst tempa produkce od roku 1973. A obecně, počet katastrof vzrostl mezi lety 1963 a 1993 o 410 procent. [zvýraznění přidáno] [15]

Na základě nárůstu aktivity, který byl pozorován od provedení této studie, můžeme předpokládat, že aktualizovanější statistika může nyní dosahovat až 600 procent. A opět, tento vyčerpávajícím způsobem prozkoumaný údaj zahrnuje všechny formy katastrof, včetně zemětřesení, sopečné činnosti, tornád, hurikánů, záplav, sucha atd. Přesto se nezdá, že by v tuto chvíli žádný mainstreamový zdroj byl ochoten učinit tak odvážné prohlášení, protože „globální oteplování“ je vyloučeno.

Ve stejném duchu výzkumník jménem Michael Mandeville jasně ukázal, že celosvětově se počet zemětřesení o síle 2,5 stupně Richterovy škály od roku 1973 zvýšil až o 400 procent, jak je vidět na obrázku 8.7. [22] Kromě toho obrázek 8.8 ukazuje, že vulkanická aktivita také zaznamenala mezi lety 1875 a 1993 téměř 500procentní nárůst. [22]

8.8 – Celosvětová sopečná aktivita vzrůstá v letech 1875-1993.

(S laskavým svolením Michael Mandeville)

Tyto statistiky lze zkoumat i v delším čase. Než jsme měli moderní seismické vybavení, měřila se závažnost zemětřesení podle počtu zabíjených lidí. Na základě tohoto měřítka zveřejnilo v roce 1999 Národní informační centrum pro zemětřesení Ruska seznam 21 nejtěžších zemětřesení na světě od roku 856 našeho letopočtu. Plných devět z 21 největších zemětřesení od roku 856 n.l. bylo ve 20. století. [36] Tuto studii zmínil Dr. Sergey Smelyakov a stane se klíčovým aspektem diskusí ve druhé části.

Nyní musíme mít na paměti, jak neobvyklé jsou všechny tyto změny z konvenčního vědeckého hlediska, protože představují „akci na dálku“. Jak jsme zjistili v páté kapitole, věříme, že primární příčinou zemětřesné aktivity je zvýšení energie v jádru. Když k těmto nárůstům dojde velmi rychle, v důsledku náhlé sluneční emise, část svítícího plazmatu v jádře je stlačena do vyšší hustoty éterické energie intenzivními okolními tlaky. Takový posun hustoty umožňuje plazmatu volně se pohybovat hmotou třetí hustoty. Tato hyperstlačená plazma pak probublává zemským pláštěm a jakmile se tlak uvolní, přemístí se zpět dolů do hustoty „fyzické hmoty“. Vzniká velká výbušná síla, když se toto intenzivní teplo uvolňuje v mnohem chladnější oblasti, a to by jistě mělo dopad na geofyzikální aktivitu, a to jak u zemětřesení, tak u sopek.

Od začátku této kapitoly si pamatujeme, že Dr. Dmitriev uvádí, že v našich „planetárních plyno-plazmových obalech“ dochází také ke změnám, které nejsou způsobeny lidským znečištěním. [15] V ionosféře vzniká nové plazma, v magnetosféře se objevují větší magnetické bouře a v atmosféře přibývá cyklónů. Dmitriev také naznačil, že se mění i „materiálové složení plyno-plazmových obalů“ planet. Přesněji řečeno, na Zemi jsme viděli významný nový růst plynu HO₂ (hydroperoxy) v nadmořské výšce 11 mil, což je zcela nevysvětlitelné jakýmkoli známým zdrojem nebo mechanismem, včetně poškozování ozónové vrstvy nebo lidského znečištění prostřednictvím „globálního oteplování“. [15] Samostatná ruská studie potvrdila, že celkové množství oblačnosti na celé zeměkouli výrazně vzrostlo právě v minulém století.

Kromě toho ESO v roce 1994 oznámilo, že ve Van Allenových radiačních pásech, které obklopují Zemi, byly objeveny dvě nové, neočekávané populace kosmických částic [4]:

- 1 Nyní vzniká nový svazek elektronů s hustotou větší než 50 MeV vstříkované do vnitřní magnetosféry Země během náhlých slunečních magnetických bouří známých jako výrony koronální hmoty nebo CME.
- 2 Ve Van Allenových radiačních pásmech kolem Země se objevuje nový pás. Tento nový pás obsahuje iontové prvky, které se tradičně nacházely pouze ve složení hvězd.

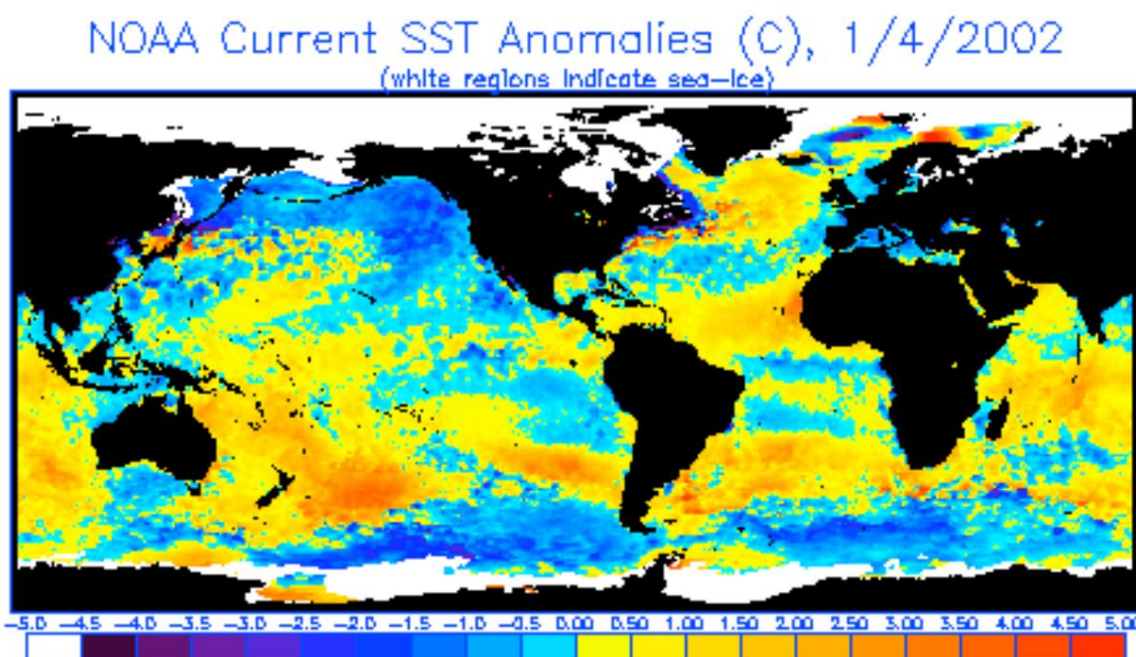
Podle Dmitrieva jsou tyto anomálie přímo způsobeny nově změněnou kvalitou meziplanetárního prostoru, který podle něj působí jako přenosový mechanismus, který planetám umožňuje interakci se Sluncem a heliosférou ve větší míře než kdykoli předtím. [V našem modelu, založeném na Kozyrevovi, Mishinovi, Shnolovi [39] a objevech dalších badatelů, torze

záření takové funkce automaticky zajistí.] Ještě důležitější je,

Tato nově změněná kvalita meziplanetárního prostoru... působí stimulačně a programově na sluneční aktivitu, a to jak v její maximální, tak minimální fázi.

Dmitriev se nám zde snaží říci, že tato vysoce nabitá energie v prostoru mezi planetami vytvořila obousměrný „obvod“, který umožňuje dění na Zemi ovlivnit Slunce, nejen naopak.

Vrátíme-li se k Zemi samotné, další kuriózní anomálií, kterou pozorujeme, je fenomén La Nina nebo El Nino. Na mnoha fotografiích meteorologických družic, jako je obrázek 8.9, jsou jasná infračervená data, která ukazují, že nyní dochází k masivnímu podpovrchovému zahřívání zemských oceánů:

Obrázek 8.9 – Masivní podpovrchové teplotní anomálie na Zemi oceány.

(S laskavým svolením NOAA)

Sluneční záření není v žádném případě dostatečně silné, aby způsobilo toto zahřívání, protože tyto teplotní anomálie se objevují hluboko pod hladinou oceánů. To naznačuje, že oceány se ohřívají zevnitř samotné země. [3]

Dr. Dmitriev dále ukázal, že síla magnetického pole Země stoupá nahoru a dolů v přímé synchronizaci s těmito změnami teploty v oceánu. Kromě toho dochází ke změně celosvětových teplot o 0,22 °C v průběhu 30 dnů, což přesně koreluje se změnami střední frekvence magnetického pole Země. [15] Za tyto změny je tedy přímo zodpovědné zemské jádro ze svítivého magnetizovaného plazmatu. Když tlak plazmy náhle vzroste, dojde k nárůstu síly jeho magnetického pole a zvýšení jeho tepelné hladiny, čímž se zvýší teplota oceánu. Podobně observatoř Novosibirsk Klyuchi v Rusku oznámila, že výška magnetického pole roste až o 30 nanotesla za rok, což opět ukazuje změny v jádře.

Tato rostoucí tepelná energie zemského jádra je také vidět v rapidu

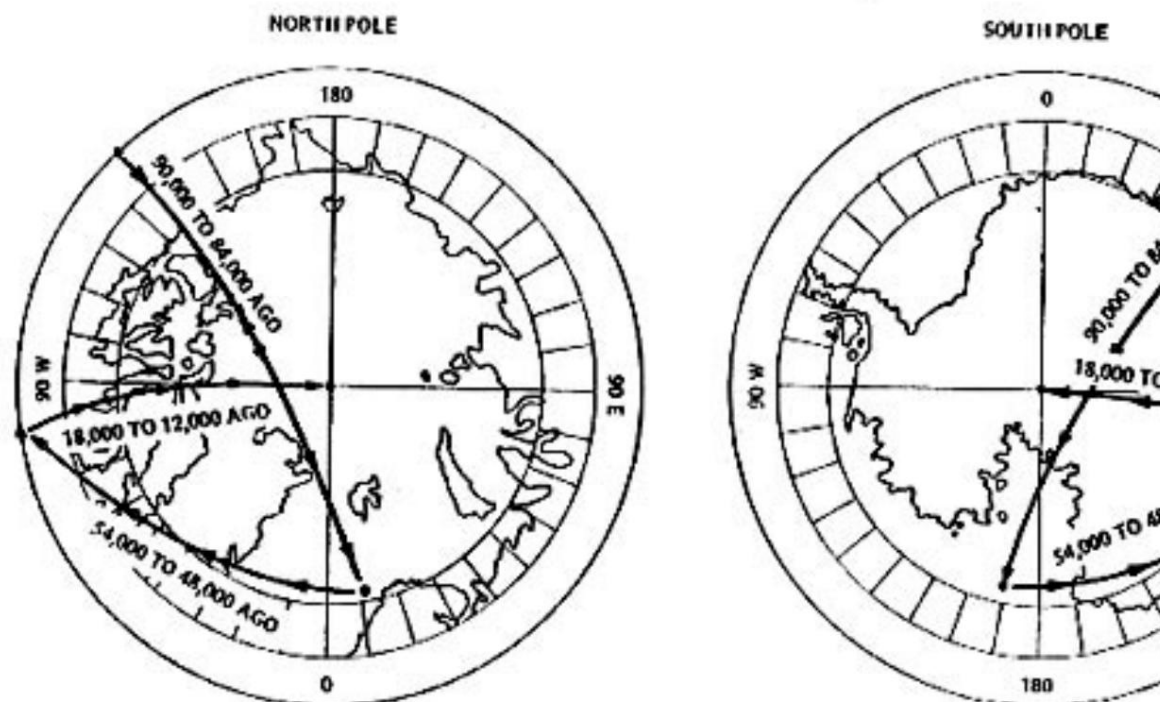
tání našich polárních ledovců. Rossův ledový šelf Antarktidy, který je velký jako stát Rhode Island, se úplně odlomil a spadl do oceánu v roce 2000, stejně jako několik dalších v posledním desetiletí. Tento proces se v průběhu roku 2002 značně zrychlil, během pouhých několika měsíců se od kontinentu odtrhly tři gigantické kusy, z nichž dva nejnovější byly pojmenovány C-18 a C-19. Tyto zprávy se stávají tak rozšířenými, že i Bushova administrativa nakonec musela vystoupit a přiznat, že se „něco děje“.

Magnetické póly také rychle posouvaly své pozice, což vedlo k tomu, o čem mnoho úřadů věří, že to bude úplný posun v jejich severojižní orientaci. Jak často informoval mezinárodní rozhlasový program Art Bell, náš vlastní magnetický sever se vzdaluje od své normální polohy stále větší rychlostí. Děje se to tak rychle, že letiště po celém světě musí překreslit své dráhy, aby sledovaly měnící se magnetické pole Země, protože letadla musí k přistání používat kompas. Bylo navrženo, že to lze také vidět ve významných změnách navigačních vzorů zakreslených do letových map leteckých společností během pouhých deseti let od roku 1990 do roku 2000, ačkoli jsme to osobně neviděli.

Tato magnetická změna ovlivňuje i říši zvířat. Obrovské množství mořských živočichů se anomálně vyplavilo na pláž a mnoho dalších stěhovavých zvířat, ptáků a ryb začíná být zmateno a narušuje své běžné migrační vzorce. V posledních několika letech byly také hlášeny dramatické případy hromadného úhynu ptáků, bez konkrétního vysvětlení. Jako jeden z příkladů ptačích migračních zmatků v roce 1999 moderátor rozhlasové talk show Art Bell a spolupracovnice Linda Moulton Howeová informovali o dvou různých závodech poštovních holubů, které se konaly na východním pobřeží, kde se během cestování beznadějně ztratilo zcela bezprecedentní množství holubů. po známé trase a nikdy se nevrátil.

Kromě toho v knize *Coming Earth Changes: The Evidence* Dr. William Hutton odhaluje, že vnitřní jádro Země se nejen otáčí rychleji než vnější jádro, ale ve skutečnosti se otáčí pod jiným úhlem než vnější část Země. [17] To jistě naznačuje, že posun v orientaci již nastal uvnitř Země a brzy se dokončí i navenek.

Dr. Dmitriev a další nám připomínají, že jak se magnetické póly Země stále unášejí, putují „koridorem pro posun magnetických pólů“, což je úzký pruh, kterým se vždy v minulosti drželi před úplným obrácením magnetického pólu. Takové zvraty nejsou neobvyklé, protože víme, že magnetické póly se v průběhu historie neustále překlápěly ze severu na jih v různé dlouhou dobu. Na obrázku 8.9 můžeme vidět vzory, které byly určeny analýzou orientace magnetizovaných molekul železa uvolněných v lávě z podmořských hřebenů. Jak se každá nová vrstva lávy ochlazuje podél těchto hřebenů, molekuly železa se orientují podle polohy magnetických pólů Země v tu konkrétní dobu.

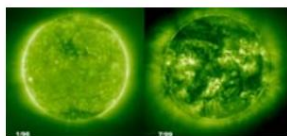
Obrázek 8.10 – Koridory posunu magnetických pólů Země za poslední tři hlavní posuny.
(S laskavým svolením Maurice Chatelain)

Geolog Gregg Braden navíc ukazuje, že všechny ingredience pro magnetický polární obrat se nyní znovu objevují. [6] První složkou je, že síla našeho gravitačního pole je extrémně slabá, pokud jde o celkovou historii Země. Vzhledem k tomu, že známka 10 je nejsilnější, jsme nyní velmi blízko 1, na konci stupnice. Za druhé, síla magnetického pole je přibližně o 38 % nižší než před 2 000 lety a nyní se podle švédského vědce NA Mornera v roce 1988 zmenšuje průměrným tempem asi 6 % za 100 let. Zdá se, že vibrace zemské elektromagnetické energie, známé jako Schumannova rezonance, rychle rostou nad standardních 7,8 cyklů za sekundu až na hodnoty 8,6 nebo vyšší v určitých oblastech. Pokaždé, když se tyto tři složky v minulosti Země spojily, došlo k posunu magnetického pólu, říká Braden.

Na základě této myšlenky tedy mnoho výzkumníků dospělo k závěru, že způsobí ohromné kataklyzma, které uhasí lidskou civilizaci, jak ji známe.

Když náš magnetický ochranný štít spadne, dostaneme masivní záblesk slunečního záření, který byl historicky spojen s hromadným vymíráním. Je důležité, abychom zde uvedli, že většina lidí nechápe metafyzické důsledky tohoto výbuchu nové energie; ve druhé části této knihy dokážeme, že je přímo spojena se spontánní transformací hmoty, energie a vědomí.

8.6 SLUNEČNÍ ZMĚNY

Obrázek 8.11 – Sluneční aktivita na minimu 1996 (L) a 1999

maximum (R).

(S laskavým svolením NASA)

Když se zaměříme na Slunce, zjistíme podobné anomální zvýšení celkové energetické aktivity. Tým z Rutherford Appleton Laboratory poblíž Oxfordu, vedený Dr. Mikem Lockwoodem, zjistil, že v minulém století se celková síla magnetického pole Slunce více než zdvojnásobila a stalo se o 230 procent silnějším, než tomu bylo v roce 1901. [20] Ještě zajímavější je, že tato rychlost růstu magnetického pole se neustále zvyšuje.

Dr. Alexey Dmitriev uvádí, že:

Jako celek všechna zpravodajská a pozorovací zařízení svědčí o růstu rychlosti, kvality, kvantity a energetické síly heliosférických vlastností naší Sluneční soustavy. [zvýraznění přidáno]

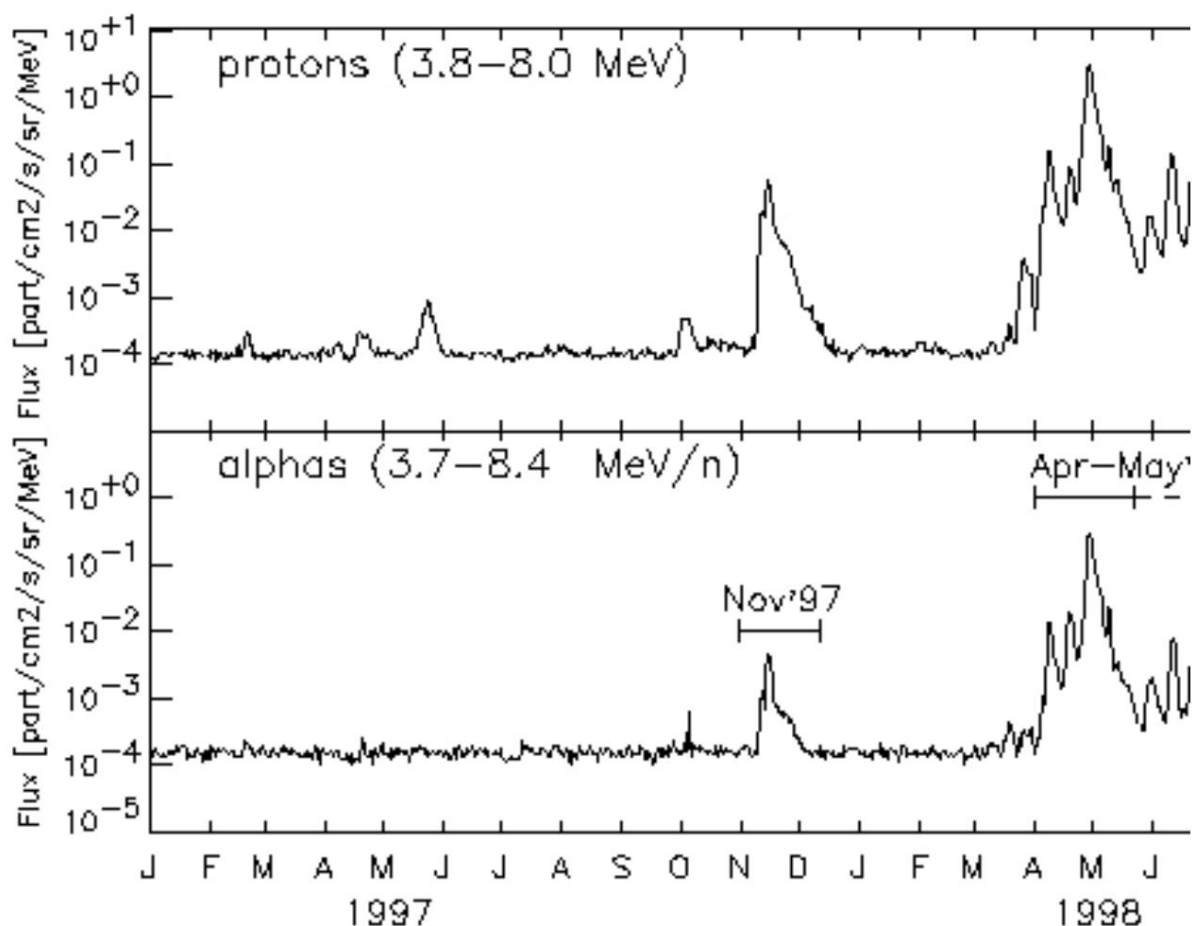
A připomeňme si, že heliosféra je magnetické pole, které vychází ze Slunce a obklopuje naši sluneční soustavu i mimo ni.

Každých 11 let dochází k velkému nárůstu sluneční aktivity a toto sluneční maximum jsme opět dosáhli v období 2000-2002. Na obrázku 8.11, který je pro kontrast zbarven zeleně, je rozdíl mezi slunečním minimem z roku 1996 a maximem z roku 1999 zcela zřejmý. Navíc toto současné sluneční maximum porazilo všechny předpovědi, kdy skončí; nadále vykazuje vysokou úroveň aktivity v létě 2002, ačkoli se původně očekávalo, že vyvrcholí v roce 2000 a rychle klesne.

Během předchozího slunečního maxima v roce 1989 vedla velmi silná rentgenová erupce 5. března k tomu, že Slunce emitovalo proud vysokoenergetických protonů, které proudily k Zemi nepřetržitě až do 13. března. Jak uvedli Chatelain a Gilbert v *The Mayan Prophecies*, tato událost způsobila, že se magnetické póly Země odchýlily o neuvěřitelných osm stupňů během pouhých několika hodin, což byla nejpodstatnější náhlá změna magnetického pole Země od roku 1952. Tato událost také způsobila vážnou narušení komunikačních systémů, vytvořilo intenzivní jevy polární záře a zcela zhroutilo kanadskou energetickou síť, přičemž více než milion lidí ztratilo na několik dní elektřinu.

Kromě toho Dr. Aleskey Dmitriev koreloval intenzivní sluneční emise s jevy na Zemi, včetně nepříznivého počasí, jako jsou hurikány a tornáda, zemětřesení a sopečné činnosti na Zemi. Tytéž informace byly důsledně zdokumentovány Richardem Pasichnykem v sérii knih *The Vital Vastness* a jeho webových stránkách *Living Cosmos*. [31] Tato „akce na dálku“ je opět způsobena torzním zářením, jehož účinky byly vědecky prokázány Dr.

NA Kozyrev a další, jak je uvedeno v první kapitole této knihy.

Obrázek 8.12 – Nárůsty aktivity slunečního toku protonů, 1997-1998. (S laskavým svolením NASA)

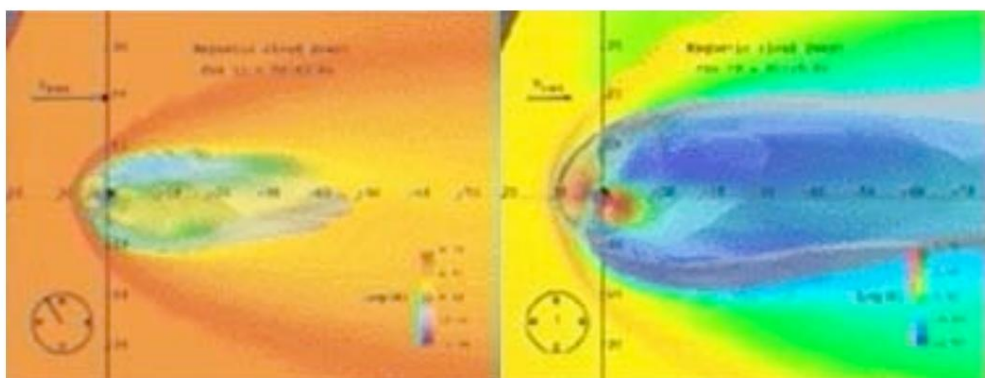
V roce 1995 NASA rozmístila kosmickou loď Ulysses, aby obíhala Slunce ve vysokých nadmořských výškách a prováděla specifické údaje. K překvapení všech Slunce ztratilo všechny známky svého normálního magnetického pole; nebyl tam žádný severní pól, žádný jižní pól, jen pole konstantní intenzity po celém povrchu. Nikdo to nemohl začít vysvětlovat, a jak říká Dr. Dmitriev, toto „drasticky změnilo obecný model heliomagnetismu a dále zkomplikovalo analytické prezentace magnetologů“.

Pravděpodobně konečné uvolnění energie z našeho Slunce pochází z toho, co je známé jako výrony koronální hmoty. V těchto případech celé Slunce uvolňuje na velké části svého povrchu současně superzáblesk energie, který putuje do vesmíru jako rozpínající se bublina podobná halo, která může obsahovat až deset miliard tun elektrifikovaného plynu. [28] Není divu, že Dr. Dmitriev vysvětluje, že s každým dalším rokem tyto superzáblesky skutečně cestují vesmírem rychleji než kdykoli předtím! To je stejný důvod, proč můžete plavat rychleji ve vodě než v melase; meziplanetární prostor se stal lepším dirigentem. To nám ukazuje další důsledek pohybu naší heliosféry do oblasti s vyšší hustotou éterické energie.

Takže 6. listopadu 1997 došlo k obrovskému výronu koronální hmoty ohodnocenému na úrovni X 9,1, který NASA označuje jako, cituji, „závažný“. Po dobu 72 hodin byla Země nabita vysoce energetickými protony. Konvenční modely předpovídaly pro rok 1997 pouze jednu závažnou událost, zatímco ve skutečnosti byly tři, což ukazuje 300procentní nárůst. A jak ukazuje obrázek 8.12, závažnost této události v listopadu 1997 byla později překonána

ještě větší intenzitou událostí v dubnu až květnu 1998.

Ještě nedávno, od 10. do 13. května 2000, se energie a prach proudící ze Slunce, známé jako „sluneční vítr“, náhle vypnuly, což způsobilo, že NASA oznámila, že toto bylo, cituji, „nejdrastičtější a nejdéle trvající snížení“ kdy bylo pozorováno. [25] To vytvořilo na Zemi obrovské polární záře a způsobilo nabobtnání magnetického pole na 500 až 600 procent své normální velikosti. Mnoho mezinárodních satelitů potvrdilo, že se jednalo o největší expanzi zemského magnetického pole, jaké kdy byli svědky. Grafika vlevo ukazuje magnetické pole Země ve více stlačeném a energetičtějším stavu, zatímco grafika vpravo ukazuje uvolněnější stav, který umožnil, aby došlo k expanzi. Modrý konec spektra ukazuje vyšší stupeň magnetického energetického náboje než červený.

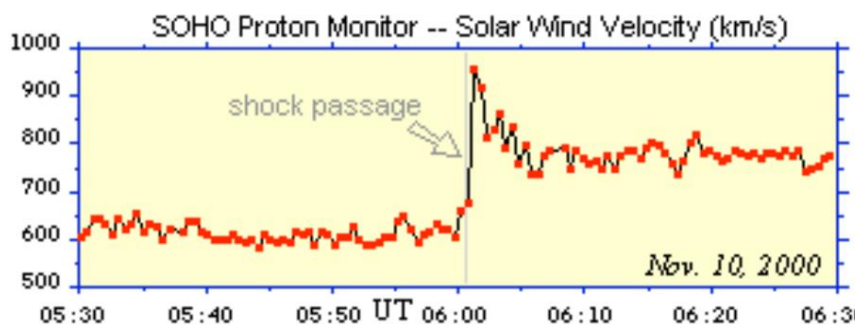

Obrázek 8.13

– 500-600% expanze magnetického pole Země po odstavení slunečního větru.

(S laskavým svolením NASA)

Poté, 14. července 2000, mohutná sluneční erupce vystřelila přímo na Zemi. Protony ze Slunce k nám dorazily za pouhých patnáct minut, což NASA označila za jednu z nejrychlejších cestovních rychlostí, jaké kdy byly pozorovány. [26] Rychlost samotného čistého světla je pouze méně než dvakrát rychlejší než tato, při 8 minutách cesty ze Slunce na Zemi. Normálně se nepředpokládá, že by se energetické protony pohybovaly tak blízko pozorovatelné rychlosti světla. Po tomto vzplanutí se uvolnil výron koronální hmoty, který se pohyboval o 200 procent rychleji, než očekávaly konvenční modely. Různé satelity a zařízení byly buď deaktivovány, nebo zcela vypnuty, včetně japonského „Pokročilého satelitu pro kosmologii a astrofyziku“, který byl tak poškozen, že byl ve skutečnosti poslán naslepo na oběžné dráze.

Obrázek 8.14 – Přepětí

v rychlosti slunečního větru po CME 10. listopadu 2000.

(S laskavým svolením NASA / SOHO)

8. listopadu 2000 byla masivní erupce brzy následována výronem koronální hmoty, který vytvořil jednu z nejintenzivnějších radiálních bouří za poslední desetiletí.

[27] Rázová vlna zasáhla Zemi za pouhých 31 hodin a dorazila 10. listopadu, což je snadno dvakrát rychleji, než vědci z NASA očekávali. Jak můžeme vidět na obrázku 8.13, rychlost slunečního větru vzrostla z 600 na téměř 1000 kilometrů za sekundu, jak rázová vlna přešla, a množství vysokoenergetických protonů, které byly v té době naměřeny kolem Země, vzrostlo na úroveň, která byla plně 100 tisíckrát větší než normálně. Satelity SOHO i Stardust nebyly stavěny tak, aby vydržely takový náraz, a byly oslepeny nápozem radiace, díky čemuž nebyly schopny „vidět“ hvězdy, které normálně používají k orientaci. [27]

Ve druhém únorovém týdnu roku 2001 bylo Slunce stále poměrně aktivní a neustále bombardovalo Zemi částicemi. V této době NASA poprvé oznámila, že magnetické póly Slunce jsou v procesu obrácení, jak se obvykle očekává na konci každého jedenáctiletého slunečního cyklu. Když tento obrat začal, energie proudící do Země se opět náhle zvýšila, což způsobilo řadu velmi vážných zemětřesení o velmi vysoké velikosti. Většina konvenčních vědců stále odmítá takové zjevné souvislosti.

Mezi 12. a 25. lednem jsme viděli zemětřesení o síle 6,9 na pobřeží Aljašky, zemětřesení o síle 7,6 v Salvadoru [13] a zemětřesení o síle 7,9 v Gudžarátu v Indii.

[14] Poté 28. února zasáhlo Seattle ve státě Washington zemětřesení o síle 7,0 a fluxgate magnetometr programu HAARP naměřil náhlý pokles síly magnetického pole Země z nuly na -200 gama, když k tomuto zemětřesení došlo. To ukazuje, jak tlak na luminiscenční plazmové jádro Země způsobil, že dočasně vyvrhlo velký výbuch své energie a vytvořilo zemětřesení v Seattlu. Když Země uvolnila tento náhlý náboj, došlo k okamžitému velkému poklesu síly jejího magnetického pole, protože energie byla uvolněna. Tento energetický deficit byl rychle nahrazen vnitřními tlaky záření slunečního torzního pole, ale jasný podpis této události je viditelný v datech magnetometru.

Konvenční teorie věřily, že Slunce se zklidní, jakmile se póly obrátí, protože to se dříve vždy stávalo. Přesto se sluneční magnetické pole od 18. března do 27. března 2001 neustále zvyšovalo, přičemž 29. března propukla velmi velká sluneční erupce. Tato událost byla následována pozemským CME, která při dopadu vytvořila významnou polární záři.

Brzy poté, 2. dubna 2001, překonala sluneční erupce číslo 9393 všechny rekordy v jasnosti a síle a dosáhla neslýchané třídy X 22; měřicí stupnice byla dříve navržena tak, aby dosahovala děsivého maxima 20. Tato erupce byla považována za největší svého druhu, jaká kdy byla pozorována po dobu nejméně 25 let, což jí vyneslo nové jméno „mega-vzplanutí“. [43]

Dva po sobě jdoucí výrony koronální hmoty neboli CME byly poté zveřejněny 10. dubna. První CME se pohybovala pomaleji než druhá a byla pojmenována jako „kanibalská CME“, protože první CME byla spotřebována rychleji se pohybující druhou.

Naštěstí úroveň záření X-22 z erupce číslo 9393 přímo nezasáhla Zemi, protože byla téměř třikrát silnější než událost v březnu 1989, která odchýlila magnetické pole Země o osm stupňů a zcela vypnula kanadskou elektrickou síť. Výbuch téměř třikrát větší, než je tento, by doslova zničil celou polovinu Země, kterou zasáhl.

Opět byly 10. dubna 2001 vydány dvě CME. Poté, 11. dubna, se středo západem Spojených států prohnala vlna silných tornád, široká asi čtvrt míle, a zasáhla Kansas, Iowu, Oklahomu, Missouri a Nebrasku. Kromě toho došlo 7. dubna v Indonésii k zemětřesení o síle 5,7, 13. dubna zemětřesení o síle 5,9, které zničilo 30 000 domů v Číně, a 6,5 dne 15. dubna u pobřeží Japonska. Většina vědců by nebyla ochotna uznat souvislost mezi sluneční aktivitou a událostmi, jako jsou nepříznivé počasí a zemětřesení, ale opět vidíme, jak spolu energetické jevy souvisí. Všechny tyto události se soustředily kolem nárůstu sluneční aktivity 10. dubna.

A od této doby, až do současnosti, sluneční aktivita neustoupila, což způsobilo nevýslovné problémy pro vědce NASA a mnohem více CME, než bylo u předchozích modelů považováno za možné. NASA ani jiné vesmírné agentury to nezakrývají ani neskrývají; prostě se mu v médiích nevěnuje příliš velká pozornost. Stručně řečeno, tento poslední cyklus slunečního maxima byl tak neobvykle energický, že George Withbroe, vědecký ředitel programu NASA's Sun-Earth Connection Program vydal prohlášení, ve kterém, cituji: „Toto je jedinečné sluneční maximum v historii. Obrázky a data předčí nejdříve očekávání astronomů minulé generace.“ [41]

8.7 ENERGETICKÉ ZMĚNY PLANET

V našem éterickém modelu Slunce absorbuje většinu své okolní energie v polárních oblastech a urychluje tuto energii ven podél roviny ekliptiky podél svého rovníku. Takže stejně jako balón může být nafouknut jen tak daleko, než praskne, je Slunce nuceno uvolnit tento zadržovaný energetický náboj, způsobený zvýšením hustoty energie LISM, s rentgenovými výbuchy, obrovskými slunečními erupcemi, emisemi protonů a hmotností. vyhození. To následně způsobí, že se meziplanetární prostředí stane lepším vodičem energie, což pak pomáhá nasycit planety stále vyšším množstvím energetického náboje. Pokud tedy planety skutečně mají jádra svítící plazmy, která může uchovávat a uvolňovat energii jako to, co jsme viděli na Zemi, pak bychom měli očekávat, že podobné energetické změny budou vidět v celé Sluneční soustavě.

Výzkum Dr. Dmitrieva na planetách ukazuje zrychlení rychlosti posunů magnetických pólů, změny klimatu, zemětřesení a cyklóny na Zemi, zvýšený náboj magnetické a plazmové energie na jiných planetách a změny jejich atmosférických vlastností. Některé planety jsou navíc ve skutečnosti znatelně jasnější. Všechny následující body jsou v Dmitrievově studii uvedeny pod čarou [15], pokud není uvedeno jinak:

8.7.1 PLUTO

Pluto, naše nejvzdálenější pozorovaná planeta, nedávno prokázalo významný, neočekávaný nárůst množství tmavých skvrn na svém povrchu.

8.7.2 NEPTUN

Na planetě Neptun se někteří vědci domnívají, že v nedávné minulosti došlo k úplnému magnetickému polárnímu posunu; když kolem projížděl družice Voyager, bylo naměřeno, že magnetické pole je nakloněno téměř 50 stupňů od rotačního pólu. Událost je jednoduše považována za nedávnou

protože by se normálně očekávalo, že taková nerovnováha se vyrovná v relativně krátké době, planetofyzikálně řečeno. Také intenzita viditelného světla vyzařovaného Neptunem se znatelně zvýšila.

8.7.3 URAN

Stejně jako Neptun, Voyager poznamenal, že planeta Uran měla také magnetické pole, které bylo posunuto od rotační osy, v tomto případě o 55 až 60 stupňů. Předpokládá se, že toto současné chování mezi Neptunem a Uranem je možné, protože Neptun a Uran jsou magneticky konjugované planety. Oba vykazují podobnou anomální nesrovnalost, která naznačuje, že došlo k nedávnému, stále nevyváženému posunu magnetického pólu. Magnetosféra Uranu navíc vykazovala „náhlý, rozsáhlý růst“ své intenzity.

8.7.4 SATURN

Na Saturnu byly nedávno pozorovány jasně zbarvené polární záře, které jasně ukazují energetický náboj. Richard Pasichnyk přímo koreloval tyto změny jasů se sluneční aktivitou. Většina polárních září se shlukuje poblíž pólů a tento dramatický nárůst energie lze pozorovat prostřednictvím infračervené fotografie.

8.7.5 JUPITER

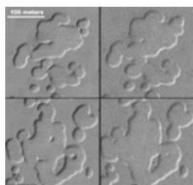
Intenzita magnetického pole Jupiteru se od roku 1992 zdvojnásobila a také se zvýšila jeho celková jasnost. Dmitriev a další věří, že „kometa“ Shoemaker-Levy 9, která dramaticky zasáhla Jupiter v červenci 1994, byla ve skutečnosti sérií svítících plazmových útvarů – a to by vysvětlovalo, proč se sekvence jasných koulí pohybovala v dlouhé přímé linii. Jakmile tento „plazmoidní vlak“ narazil na Jupiter, byla poté na Jupiteru pozorována „řada nových stavů a procesů“, které vyvolaly nadměrnou tvorbu plazmy. Tato plazma byla poté uvolněna „ve stejné hmotě jako sluneční koronální díry“ a vytvořila zjasnění radiačních pásů v pásmech 13,2 a 36 centimetrů a také vytvořila velké, anomální formace polární záře.

V roce 1997 bylo pozorováno, že se mezi Jupiterem a vulkanickými oblastmi jeho měsíce Io vytvořila trubice žhnoucí plazmové energie o neuvěřitelné elektromagnetické síle jednoho milionu ampér. Tento jev představuje velmi silný důkaz, že vulkanická aktivita je způsobena energetickým uvolňováním světelného plazmatu v jádru planety nebo měsíce. Nedávno, v únoru.

2001 Vědci z NASA pozorovali Io, když byl zastíněn před slunečním světlem Jupiterem, a zjistili, že se nyní stal jasnějším než kdykoli předtím, znatelně září, i když na něj nedopadá žádné sluneční světlo, a kolem samotné koule vytvořil „plazmový torus“ . [11]

8.7.6 MARS

Atmosféra Marsu vykazuje určité známky růstu, jak uvádí Dr. Dmitriev. Tyto přeměny zvýšily kvalitu jeho biosféry. V rovníkové oblasti byl pozorován růst oblačnosti a došlo k neobvyklému zvýšení koncentrace ozonu v atmosféře. V září 1997 navíc družice Mars Surveyor zaznamenala 200% nárůst hustoty martánské atmosféry oproti tomu, co bylo vypočítáno z předchozích údajů NASA. Jak naznačuje Dmitriev, tato větší hustota atmosféry ohnula jedno z ramen solárního pole za úplný a otevřený doraz, což způsobilo selhání satelitu.

Obrázek 8.15 – Tání martánského polárního ledovce. (S laskavým svolením NASA)

Ještě nedávno, v prosinci 2001, NASA zveřejnila fotografické snímky ukazující výrazný nárůst rychlosti tání martánských polárních ledovců. [7, 3] Obrázek 8.15 je snadno nejdramatičtější z těchto obrázků. Toto „globální oteplování“ na Marsu bylo zcela neočekávané jakýmkoliv konvenčním modelem, ale dokonale zapadá do změn, se kterými se setkáváme na Zemi, způsobených energetickým nárůstem svítícího plazmového jádra Země. Bushova administrativa to přirozeně nezmínila ve své nedávné diskusi o „globálním oteplování“ na Zemi.

8.7.7 ZEMĚ

Zemi jsme již podrobně probrali a v tomto aktuálním kontextu bychom měli mít na paměti, že se objevily velmi jasné známky toho, že se atmosféra mění; k tomu dochází ve skutečném chemickém složení atmosféry, stejně jako ve zvyšující se průměrné hustotě oblačnosti, která byla pozorována. Ve Van Allenových pásech se objevují nové nabitě částice s vlastnostmi, které lze běžně pozorovat pouze u záření z hvězd. Vzpomeňme také na celkový 410procentní nárůst katastrof od roku 1963 do roku 1993, [15] 400procentní nárůst zemětřesení od roku 1973 do roku 1998 a ~500% nárůst vulkanické aktivity od roku 1875 do roku 1993. [22]

8.7.8 MĚSÍC ZEMĚ

Podle studie vědců z Bostonské univerzity z roku 1993 má náš Měsíc atmosféru sodíku (natrium), která sahá do výšky 5 000 mil nebo 9 000 kilometrů. [32] Během misí Apollo byly v atmosféře Měsíce nalezeny atomy hélia a argonu, ale pozorování na Zemi pak v roce 1988 přidalo na seznam ionty sodíku a draslíku. [18] Dmitriev to považuje za důkaz růstu „atmosféry prvního stupně, protože je ve srovnání asi miliardkrát méně hustá než atmosféra Země; kdyby byla měsíční atmosféra stlačena na teplotu a tlak zemského povrchu, vešla by se celá do 210 stop dlouhé krychle. [34] Nedávno, po meteorickém roji Leonid v listopadu 1998, byl pozorován masivní ohon sodíkového plynu se „vzdálenostmi nejméně 500 000 mil od Měsíce, měnící svůj vzhled během tří po sobě jdoucích nocí“. [5] Předpokládá se, že je to způsobeno mnoha mikrometeority v Leonidách narážejících na měsíční povrch, ale mohlo by to být také kvůli jejich energetickým plazmatickým účinkům.

Tyto údaje o vývoji měsíční atmosféry téměř vždy vzbuzovaly na našich seminářích velké otázky a rozhodli jsme se pro tuto knihu dále zkoumat. Náš výzkum odhalil, že sodíkovou atmosféru ve skutečnosti poprvé detekovali Flynn a Medillo již v roce 1933. [29] Tato technika byla znovu s větší přesností duplikována v roce 1994 A. Potterem, T. Morsanem a L. Gillianem, což odhalilo, že atmosféra se rozšiřuje až na povrch Měsíce. [29] Podle profesora Theodora E. Madeyho z Rutgers University

...existuje málo údajů, které by podpořily jakékoli vysvětlení [vzniku měsíční atmosféry] a neexistuje obecná shoda o tom, které procesy jsou nejdůležitější. [zvýraznění přidáno] [21]

Dr. DE Shemansky se znovu rozchází se smečkou, když se zmiňuje o článku napsaném spolu s T. Morganem o „vývoji měsíční atmosféry“, který opět naznačuje, že množství sodíku a draslíku se od dob misí Apollo skutečně zvýšilo. [35] TE Madey a BV

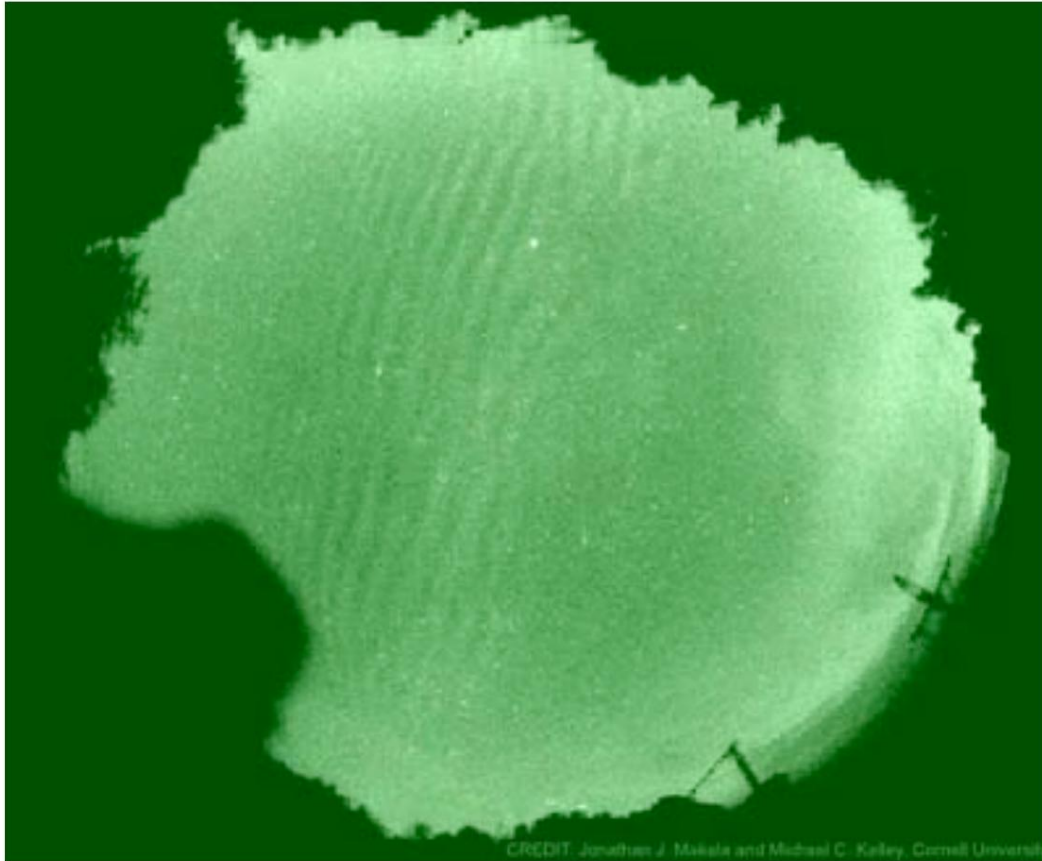
Yakshinskiy navrhl „rozprašování nabitých částic slunečním větrem“ jako jeden z možných zdrojů pro tuto atmosféru, protože musí být neustále zásobována. [21] Dmitrievův model naznačuje, že tento vývoj měsíční atmosféry je spouštěn naším pohybem do vyšší energetické hustoty LISM, což pak zvyšuje sluneční aktivitu.

8.7.9 VENUŠE

Na Venuši jsou pozorovány výrazné fyzikální, chemické a optické změny. To zahrnuje prudký pokles množství plynů obsahujících síru, obrat v oblastech světlých a tmavých skvrn a výrazné zvýšení jeho celkového jasů. Jeden hlavní článek o těchto změnách od Kennetha Changa v New York Times, 1/28/01, řekl: [9]

Pokaždé, když se [vědci] podívají [na Venuši,] zdá se, že vidí něco jiného, s jevy, které se objevují nebo mizí jako úsměv Cheshire Cat. V listopadu 1999 výzkumníci z SRI International a Lowell Observatory namířili 10metrový Keckův dalekohled na Mauna Kea na Havaji na osm minut směrem k [noční straně] Venuše a viděli výraznou zelenou záři atomů kyslíku. "Bylo to naprosté překvapení," řekl Dr.

Thomas G. Slinger, vědec ze SRI a hlavní autor článku v aktuálním čísle Science. [zvýraznění přidáno]

Obrázek 8.16 – Zelená záře na nočním povrchu Venuše. (S laskavým svolením NASA / Cornell Univ.)

Ačkoli se články o tomto anomálním energetickém nárůstu Venuše skutečně objevily v mainstreamovém tisku, [8] dosud nikdo v západních médiích tyto údaje nikdy nezkombinoval, aby je viděl jako další funkci změn, ke kterým dochází v celé heliosféře.

8.7.10 RTUŤ

Stejně jako u Měsíce bylo také pozorováno, že Merkur má tenkou atmosféru sodíku, draslíku a dalších prvků. Konvenční teorie to mají s touto atmosférou těžké, protože Merkur je tak blízko Slunci – ale přesto je tam k měření. I to může naznačovat „první fázi“ generace nové atmosféry. [21] Pasichnyk uvádí, že na Merkuru byl také pozorován polární led, což je vzhledem k jeho blízkosti ke Slunci považováno za nemožné.

8.8 ZÁVĚRY: TRANSFORMACE HELIOSFÉRY

Informace, které byly uvedeny v této kapitole, naznačují, že se skutečně pohybujeme směrem k „bodu Omega“ energetických změn. V našem online článku The Ultimate Secret of the Mayan Calendar [40] předkládáme důkazy od Dr. Sergeje Smelyakova, které nám umožňují přesně určit, kdy bude náš přesun do této nové oblasti dokončen. [36] O těchto údajích nikdy předtím nepsali žádní jiní anglicky mluvící autoři. V článku popisujeme, jak je časový cyklus mayského kalendáře o délce ~5 125 let rozdělen poměrem „phi“ na „aurická“ časová období, která se značně zkracují, což vede ke konečnému bodu „imploze“. Jako každý

je dosaženo rostoucího časového cyklu, dochází k masivním energetickým účinkům na Zemi. Všechny 21 největších zemětřesení od roku 856 n. l. dopadlo přesně na tyto „body bifurkace“, způsobené naším rychlým přechodem ze stavu s nižší energií do stavu s vyšší energií v LISM. V těchto bodech také došlo k blízkým výbuchům supernov hvězd. [40]

Éterický model naznačuje, že na okrajích spirálovitých útvarů „Parker Spiral“ ve tvaru spirály v galaxii budou diskretní vrstvy mezi jednou úrovní éterické hustoty a druhou, stejně jako se vytvoří čára mezi ropou a vodou. Tato hraniční oblast přirozeně vytváří vibrační poruchu, která se zase vlní éterem v obou směrech na základě jednoduchého poměru „phi“. Pokaždé, když projdeme dalším bodem obratu v aurickém cyklu, vstupujeme do diskretně vyšší energetické oblasti LISM. Nejzajímavější je, že se také ukázalo, že celková populace Země se násobí v přesném kroku s poměrem phi se středem v těchto bodech. [36]

V těchto dobách se rodí nová náboženství, duchovní víry a kalendářní systémy měřící čas, stejně jako kolaps velkých říší následovaný relativně rychlým politickým vývojem poté. Další dva „rozdvojení“, kde by k takovým událostem mohlo dojít, jsou roky 2003 a 2008 – ne tak daleko.

Toto je jeden článek v rozsáhlém řetězci důkazů, který naznačuje, že jak se zvyšuje hustota éterické energie, zvyšuje se i lidské vědomí. To může být také přímo spojeno s duchovním pokrokem. Druhá část této knihy je věnována úplnému vytvoření tohoto spojení mezi éterickou energií, biologií, vědomím a spiritualitou. Je také důležité zmínit datum konečného „bodu imploze“, do kterého se úžasný cyklus Dr. Smelyakova zhroutí:

21. prosince 2012 nl – datum konce mayského kalendáře.

Mimochodem, je to také během stejného časového období, kdy se Země dostává do dokonalého „precesního“ zarovnání se středem Galaxie, o kterém nyní víme, že má rudý posuv, který je desetkrát vyšší než pozorovatelný vesmír v konvenčních modelech. Tyto souvislosti podrobněji prozkoumáme ve druhé části. [Smelyakovův cyklus je zcela odlišný od modelu „Timewave Zero“ Terence McKenny a nemělo by se s ním zaměřovat ani jej považovat za podporující.] Prozatím je závěr toto:

Máme důkaz. Víme, co se děje. Víme, proč se to děje. Víme, jak se to děje. A víme přesně, kdy „to“ nastane.

S nadcházejícími informacemi ve druhé části můžeme také velmi dobře vysvětlit, co přesně „to“ udělá. Jako jeden hlas pro starověké tradice o tom Bible hovořila jako o příchodu „Nového nebe a nové země“, utopického Zlatého věku pro lidstvo, kde každý z nás, kdo se rozhodne zúčastnit, bude mít schopnosti nad rámec těch, které ukázal Ježíš. a jiní mistři: „Jak já dělám tyto věci, tak je budete činit i vy, a větší věci...“

(Jan 14:12)

LITERATURA: 1

Aspden, Harold. Energy Science Tutorial Poznámka 10: Tiffťův objev. (1997)

2 Aspden, H. & Eagles, DM Teorie éteru a konstanta jemné struktury. (1972) Physics Letters, 41A, 423-424.

- 3 Bára, Michael & Hoagland, Richard. Globální oteplování na Marsu? The Hyperdimenzionální spojení. (2001)
- 4 Blake, JR Van-Allenovy radiační pásy – dvě nově pozorované populace. (1994) Absr. Spring Meet., Baltimore, MD, květen 23-28. EOS, 1994, sv. 75 č. 16.
- 5 Bostonská univerzita / Americká geofyzikální unie. Objeven lunární sodíkový ohon. (1999)
- 6 Braden, Gregg. Awakening to Zero Point: The Collective Initiation. (1997) Radio Bookstore Press, Bellevue, WA. ISBN: 1-889071-09-9.
- 7 Britt, RR Mars Ski Report: Sníh je tvrdý, hustý a mizí. (2001)
- 8 Britt, RR Venus: Žádný blesk, ale podivná zelená záře. (2001)
- 9 Chang, Kenneth. (Anomální zvýšení jasu Venuše) (2001) New York Times, 28. ledna 2001. 10

- CNN. (Aktivita tornáda po sluneční aktivitě 10. dubna 2001) (2001) 11

- CNN. (Zvýšení jasu Io) (2001) 12

- CNN. (Zvýšení jasu Jupiteru) (2001) 13

- CNN. (Zemětřesení v Salvadoru, leden 2001) (2001) 14

- CNN. (Zemětřesení v Gudžarátu, Indie, leden 2001) (2001) 15

- Dmitriev, Aleskey. Planetofyzikální stav Země a života. (1997) 16

- Evropská jižní observatoř. Astron. Astrophys. 317, 193-202 (1997) 17

- Hutton, William. Přicházející změny Země: Důkazy. (1998) 18

- Leifert, Harvey. Zkoumání atmosféry Měsíce. (1998) 19

- American Geophysical Union News, vydání č. 98-26. (1998) {sodík a draslík přidány na seznam v roce 1988} 20

- Lockwoode, Miku. (230% nárůst slunečního magnetického pole od roku 1901) (1998) 21

- Madey, výzkum a spolupracovníci společnosti TETE Madey. {sluneční vítr na lunárním bankomatu}

22

Mandeville, Michael. (Zemětřesení a vulkanismus narůstají) 23

Mewaldt, RA Znovu urychlený sluneční vítr – další zdroj anomálního kosmického záření? (1999)
Caltech, Pasadena, CA, 91125, USA. 24

NASA. (Porovnání snímků min-max sluneční aktivity) (2000) 25

NASA. (10.-13. května 2000 vypnutí slunečního větru, 500-600% nárůst magnetického pole Země) (2000)
26

NASA. (14. července 2000 CME, o 200 % rychlejší cestovní rychlost, poškození satelitu) (2000) 27

NASA. (8. listopadu 2000 bouře slunečního záření, dvojnásobná cestovní rychlost, 100 000násobný
nárůst toku protonů kolem Země) (2000) 28

NASA. (Vlastnosti CME, až 10 miliard tun elektrifikovaného plynu) (2000) 29

Odenwald, Sten. Archiv astronomických otázek a odpovědí: Má Měsíc atmosféru? {Flynn Medillo 1933}
30

Pasichnyk, Richard. (Anomálie červeného posuvu) 31

Pasichnyk, Richard. Vitální rozlehlost – druhý díl: Živý vesmír. (2002) Spisovatel's Showcase /
Iuniverse, Inc. ISBN: 0-595-21086 -4; 32

Ray, C. Claiborne. Věda Q&A: Lunární atmosféra. 33

Rutgers University. Lunární atmosféra reprodukována v laboratoři. (1999)
Mezinárodní společnost Artemis. URL: {Yakshinskiy and Madey} 34

Seybold, Calina C. Charakteristika měsíčního prostředí. (1995) {měsíční kostka 210 stop} 35

Shemansky, DE Vitae. University of Southern California. 36

Smeljakov, Sergej a Karpenko, Jurij. (1999) The Auric Time Scale and

Mayský kalendář: Demografie, seismicita a historie Velkých odhalení ve světle solárně-planetárního synchronismu. ISBN: 966-7309-53-3; 37

Talbot, J. Plasma Laser Stars 1976-1977 Papers. {Obr. 8.5} 38

Talbot, J. Klastry kvazarů – žádná čočkování kvazarů! {Obr 8.6} 39

Wilcock, David. Věda Jednoty. (2001) 40

Wilcock, David. Nejvyšší tajemství mayského kalendáře. (2002)
Prohlídka národního semináře Time of Global Shift. 41

Withbroe, Georgi. (Solar Changes) (2000) NASA. 42

Zank, Gary P. Mohla by se heliosféra zhroutit? (1999) Bartol Institute, University of Delaware.
43

(Duben 2001 Mega-Flare) 44

Prohlídka národního semináře Time of Global Shift. 45

Heilprin, John. Bílý dům varuje před změnou klimatu. (2002) The Washington Post, 4.
června 2002. 46

Drudge, Matte. Bush Admin U-Zapněte globální oteplování. (2002) [Poznámka: Tento odkaz je přechodný a na webu může existovat pouze krátkou dobu.] 47

Bára, Mike a Hoagland, Richard. Prohlášení mise Enterprise o příchodu Sitchinova „Nibiru“
na jaře 2003. (2002)

KAPITOLA 09: VYUŽITÍ TORZNÍCH VLN A VĚDOMÍ

KAPITOLA 09: VYUŽITÍ TORZNÍCH VLN A VĚDOMÍ

9.1 KAŽDÝ ATOM JE TORZNÍ GENERÁTOR

Kozyreva práce a další nám ukázaly, že veškerá hmota využívá torzní vlny, aby udržela svou existenci. V posledních dvou kapitolách jsme viděli, že atom je ve skutečnosti vír éterické energie, kde se záporně nabitá elektronová mračna tlačí směrem ke kladně nabitému jádru prostřednictvím Biefieldova Brownova jevu. Viděli jsme také, že geometrie je hlavním faktorem v kvantové říši, protože představuje přirozenou formu, kterou vibrace vytváří v médiu podobném tekutině. Tyto přirozeně se vyskytující éterické vibrace způsobí, že se atomy, které se uvolňují z malé trysky, shromažďují do dokonale geometrických mikroshluků, které fungují jako jeden velký atom samy o sobě. Tyto vibrace jsou také zodpovědné za vznik kvazikrystalů, kdy se rychle ochlazená kovová slitina formuje do geometrické struktury, kterou nelze vytvořit jednotlivými atomy „částic“, ale pouze tím, že se tyto atomy smíchají do většího celku.

Klíčem je opět to, že tyto geometrické formy jsou vytvářeny vibrací.

Aby k této vibraci došlo, musí atom neustále pohlcovat a zároveň vyzařovat éterickou energii. Jak tato vibrace pokračuje, atom bude vrhat torzní vlny do okolního éteru. To znamená, že každý atom je torzním generátorem a v závislosti na jeho celkové „spinové polarizaci“, tj. zda je v jeho elektronových oblacích větší množství pravotočivého nebo levotočivého spinu, bude objekt generovat levotočivý nebo pravý -ruční torzní vlny. Větší „hromadné“ seskupení atomů do běžných fyzických objektů by se samozřejmě řídilo stejnými pravidly.

Řekněme tedy, že máte objekt, jehož atomy jsou více polarizovány pro pravotočivou rotaci než pro levotočivou rotaci. Nyní se vraťme k naší analogii s houbou ponořenou ve vodě. Vibrace při práci způsobí, že se houba neustále roztahuje a zmenšuje velmi vysokou rychlostí. Pokud je houba dokonalá koule, pak houba bude odhazovat stejné množství vody ve všech směrech při stálém průtoku.

Pokud by však byla houba vytvarována do kužele, pak pokaždé, když se houba stáhne, vystříkne z horní části kužele větší množství vody než z ostatních oblastí. To lze snadno vizualizovat analogií pohledu na vodu procházející trychtýřem. V případě této analogie by vrchol kužele uvolňoval pravotočivé torzní vlny.

Vzhledem k tomu, že každý atom při své vibraci odhazuje torzní vlny, určité tvary mohou pomoci využít a nasměrovat tok torzní energie více než jiné. Je zřejmé, že do této kategorie by patřila jakákoli platónská tělesa, ale jiné tvary mohou využívat torzní vlny, aniž by se nutně jednalo o platónská tělesa. Dr. Victor Grebennikov objevil takové jevy v „dutinovém strukturálním efektu“ nebo CSE prostřednictvím svého studia hmyzu. V této kapitole také probereme překvapivý výzkum Dr. Goloda, Dr. Krasnoholovce, Joe Parra a dalších o síle tvaru pyramidy využít torzní energii.

9.2 HLAVNÍ KATEGORIE ZAŘÍZENÍ generujících TORZNÍ ZAŘÍZENÍ

Jak je popsáno v Nasonových průkopnických torzních studiích, existují čtyři hlavní kategorie zařízení, která budou produkovat měřitelný efekt torzního pole: 1

Objekty se speciálně organizovanou spinovou polarizací. Magnet je nejběžnějším materiálem, který spadá do této první kategorie. Každý atom má v elektronových oblacích kombinaci „pravého“ a „levého“ spinu, což je známé jako „spinová polarizace“ atomu. Jakýkoli objemný objekt bude mít celkovou spinovou polarizaci, která je součtem všech různých spinů v atomech, které jej tvoří. V magnetu jsou všechny molekuly zarovnané v magnetické polarizaci sever-jih, což vytváří silné torzní vlny a také magnetické pole. Českému badateli Pavilovi se podařilo vyvolat podobné efekty v nemagnetických materiálech, jak je dokumentováno v *Psychic Discoveries*. 2

Elektromagnetické nebo elektrostatické torzní generátory. Jednoduchým generováním elektrostatického nebo elektromagnetického pole, například průchodem elektrického proudu cívkou drátu, vytvoříte také měřitelné torzní vlny.

Generátory využívající tento princip byly vytvořeny a testovány společností SV Avramenko, GF Ignatjev, GA Sergejev, SN Tarachtij a mnoho dalších. 3

Objekty se speciálně organizovanou rotací. Rotací buď magnetických nebo nemagnetických materiálů v určitých specifických vzorech a rychlostech mohou být generována torzní pole. V Rusku tuto metodu používá AI Veinik, KN

Perebeinos, VM Yuritovsky, VV Bobyr a mnoho dalších. Takové generátory byly dobře popsány v našem předchozím díle, protože mnoho výzkumníků vytvořilo „overunity“ neboli zařízení s volnou energií využívající tyto principy k extrakci energie přímo ze samotného éteru. Pomocí této metody byla také vytvořena plavidla popírající gravitaci, jako je zařízení SEG od profesora Searla.

4

Objekty, které deformují geometrii fyzikálního vakua. Jak naznačuje Nasonov: „Každý objekt s určitou povrchovou geometrií bude současně generovat levá a pravá torzní pole určité konfigurace v závislosti na geometrii objektu. Tuto skutečnost lze zjistit pomocí různých typů fyzikálních, chemických a biologických ukazatelů.

Neobvyklé efekty prokázané pyramidami, kužely, válci, plochými trojúhelníky atd. byly opakovaně pozorovány mnoha výzkumníky v různých zemích.“

Tato čtvrtá kategorie bude hlavním tématem diskuse v této kapitole a budeme označovat takové speciálně tvarované objekty jako „pasivní torzní generátory“. Tyto účinky byly studovány AI Veinik, VS

Grebennikov, Yu.V. Tszyan Kanchzhen, IM Shakhparonov, AA Beridze Stakhovsky, A. Golod, V. Krasnolovetz, Joe Parr a další.

5

Generátory, které kombinují vlastnosti předchozích čtyř kategorií.

Byla zkonstruována určitá zařízení, která kombinují geometrický tvar objektu nebo krytu (#4) s dalšími vlastnostmi generujícími torzní vlny, jako jsou vidět na číslech 1-3, což přináší pozoruhodné výsledky. Tyto studie budou také diskutovány v této a dalších kapitolách a byly provedeny

Yu.V. Tszyan Kanchzhen, VP Kaznacheev, Joe Parr a autoři francouzského patentu z roku 1979 #2421531, mezi ostatními.

9.3 JSOU MOŽNÉ ZMĚNY SPINOVÉ POLARIZACE ATOMU

Než budeme pokračovat, měli bychom zde poznamenat, že spinová polarizace atomu nemusí být nutně fixována buď v pravotočivém, ani v levotočivém směru. Institut materiálového výzkumu v Kyjevě na Ukrajině provedl sérii experimentů, kdy byl objekt vystaven torznímu záření vytvořenému třetím procesem ve výše uvedeném seznamu. Zjistili, že pokud by torzní záření bylo dostatečně silné, pak by se mohl změnit spinový stav samotných atomů.

Později v této kapitole uvidíme, že tyto změny mohou být nakonec natolik podstatné, aby změnilly strukturu a vzhled materiálu, jako je barva žuly a ostrost žiletky.

Ještě zajímavější je, že Ústav materiálového výzkumu také zjistil, že lidé se silnými psychickými schopnostmi byli také schopni vytvářet identické změny ve spinové polarizaci různých látek pouhým zaměřením svého vědomí. Žádné jiné známé technologie nemohly vytvořit takové změny ve fyzickém objektu. To opět naznačuje, že vědomí a torzní vlny jsou ve skutečnosti jedno a totéž – a v ruském a ukrajinském pyramidovém výzkumu v této kapitole uvidíme více narůstajících důkazů, které směřují k tomuto závěru.

9.4 PŘÍJEM AETERICKÉ ENERGIE PRO ZDRAVÍ MOŽNÁ NEJDŮLEŽITĚJŠÍ

V této kapitole také začneme pocítovat váhu důkazů, které naznačují, že příjem éterické energie je ve skutečnosti nejdůležitější složkou zdraví organismu a že konvenční procesy dýchání, požití a vystavení slunečnímu záření jsou pouze částí skládačky – možná důležité pouze do té míry, do jaké je každý proces schopen neustále obnovovat naše zásoby éterické energie. Někteří „nejedící svatí“ profilovaní v Autobiografii jogína od Paramahansy Yoganandy a dalších zdrojů dospěli do bodu, kdy si udržují zdraví svých fyzických těl přímo z tohoto zdroje energie, aniž by jedli a pili. (Absolutně nedoporučujeme našim čtenářům, aby se o to pokoušeli, protože by to mohlo být smrtelné.)

9.5 TORZNÍ VLNY JSOU SPIRÁLY „PHI“.

Další bod, který by měl být zmíněn na začátku této kapitoly, pochází z výzkumu pasivních torzních generátorů a dutinového strukturálního efektu, který provedla skupina AE Akimova ve Fyzikálním institutu Ukrajinské akademie věd a na Černovické univerzitě. Zvláště se zajímali o studium účinků, které by měly kužely různých velikostí na různé procesy. Z tohoto výzkumu bylo zjištěno, že:

Nejlepší pasivní torzní generátory byly tvořeny kužely, které byly tvarovány do poměru „phi“ 1 až 0,618.

To nám říká, že torzní vlny jsou skutečně spirály „phi“, protože kužel, který duplikuje tento vzor, bude vlny využívat nejsilněji.

9.6 GREBENNIKOV A „EFEKT STRUKTURY DUTIN“

Ruský vědec Dr. Victor Grebennikov je entomolog, což znamená, že pracuje zejména s hmyzem. Poprvé objevil „efekt struktury dutiny“, když skončil příliš pozdě v práci ve stepích údolí Kamyshlova a pokusil se usnout relativně blízko okraje útesu. Hluboko na straně útesu těsně pod ním byla obrovská „včelí města“ s množstvím tunelů a komor vytvořených neuvěřitelným množstvím různých úlů, které se všechny vytvořily ve stejné oblasti. Svě domovy si tam udělalo tolik včel, že celý útes vypadal jako kus švýcarského sýra a místy byl tak porézní, že skoro vypadal jako houba.

Když se Grebennikov pokoušel usnout nad těmito jemně hučícími živými včelími městy, začal pociťovat velmi bizarní účinky, které byly příliš silné na to, aby je ignoroval. Nejprve měl jeho tělo pocit, jako by se neustále zvětšovalo a zmenšovalo, a zároveň měl pocit, jako by bylo ve stavu volného pádu. Poté, jak účinek zesílil, začal před očima vidět záblesky, které se objevovaly dál, ať už měl oči otevřené nebo zavřené. Jeho ústa měla náhle silnou kovovou pachutí, jako by jazykem přitiskl na kontaktní destičky devítivoltové baterie, a také pocítil hlasité zvonění v uších a zvýšené povědomí o tlukotu svého srdce. Když se od tohoto konkrétního místa vzdálil na pouhých pět stop, všechny účinky ustanou, ale když se na místo vrátí, účinky se vrátí.

Po mnoho let se divil, proč zažil tyto účinky, aniž by předložil nějaké solidní vysvětlení. Jednoho dne měl na stole širokou nádobu naplněnou houbovitými hliněnými hrudkami z původního hnízdiště.

Tyto hrudky měly uvnitř dutiny ve stylu voštin, kde z larev vyrostly dospělé včely. Když přešel rukou nad těmito porézními úlomky, pocítil náhlý pocit tepla, který z nich vycházel. Když se rukou dotkl samotné hlíny, byla studená, ale tento teplý pocit byl nad hrudkami jasně patrný. Grebennikov si také všiml lehkého šubání nebo „tikání“ v prstech od shluků a také tepla. Když se naklonil a položil hlavu nad hliněné hrudky, znovu pocítil všechny stejné bizarní příznaky jako na původním místě v údolí Kamyshlovo, včetně pocitu nevolnosti.

Obrázek 9.1 – Hliněné hrudky z Kamyshlova

Údolní včelí hnízda

Grebennikov brzy zjistil, že i když je nádoba zakryta tlustým kovovým víkem, účinky budou stále pokračovat. Nádobu hliněných voštinových hrudek pak odvezl do různých ústavů v rámci Zemědělské akademie v Novosibirsku, kde byly testovány pomocí teploměrů, ultrazvukových detektorů, magnetometrů, elektroměrů a podobně. Žádný z těchto nástrojů nereagoval na hnízda nijak neobvyklým způsobem. Přesné chemické analýzy jílu neukázaly žádné anomálie a radiometr také neukázal žádný účinek.

Jak však uvedl Grebennikov,

...běžné lidské ruce, a nejen moje, by zřetelně pocitovaly buď teplo nebo chlad, nebo mravenčení, nebo někdy hustší, lepavější prostředí.

Někomu připadaly ruce těžší, jiným lehčí, jako by je někdo tlačil nahoru. Některým lidem znecitlivěly prsty a svaly paží, některým se točila hlava a došlo u nich k silnému slinění.

Později Grebennikov zjistil, že stejné efekty mohou vytvářet umělé plástve vytvořené z plastu, papíru, kovu a dřeva, pokud by byla dodržena základní struktura včelích hnízd. Jak napsal ve své knize,

Ukázalo se, že příčinou všech těchto neobvyklých vjemů nebylo biologické pole, ale velikost, tvar, množství a uspořádání dutin tvořených jakýmkoliv pevným předmětem a v něm. A stejně jako předtím to organismus cítil, zatímco přístroje mlčely. Objev jsem nazval Cavity Structures Effect (CSE)... [zvýraznění přidáno]

Poté Grebennikov pokračuje ve vysvětlení některých biologických účinků, které byly zaznamenány z efektu struktury dutiny:

Příroda mi jedno po druhém odhalovala svá nejniternější tajemství.

Ukázalo se, že zóna CSE inhibuje růst saprofytických půdních bakterií, inhibuje růst kvasinek a jiných podobných kultur a také inhibuje klíčení pšeničných zrn. V této efektivní zóně se mění i chování mikroskopických hbitých chlamydospor. Larvy včel řezajících listy začnou fosforeskovat [zářít světlem], zatímco dospělé včely jsou na tomto poli mnohem aktivnější a dokončují opylení o dva týdny dříve, než by tomu bylo jinak. Ukázalo se, že tento CSE, stejně jako gravitace, nelze odstínit.

Uvidíme, že ačkoliv Cavity Structural Effect na bázi hmyzu inhibuje růst bakterií, kvasinek, pšeničných zrn a podobně, experimenty související s pyramidami ukazují opačný účinek. To ukazuje, jak se zdá, že strukturní efekt dutiny absorbuje energii torzních vln pryč od většiny biologických systémů, zatímco koncentrovaná energie uvnitř pyramidy je posiluje.

V tomto dalším úryvku o CSE si vzpomeňte na Kozyrevovy objevy, které byly probrány v první kapitole. Torzní pole jsou jistě schopna pohybovat se pevnou hmotou, aniž by ztratila cokoli ze své síly. Dále zde opět vidíme „fantomový“ efekt nebo „polarizaci vakua“, kterou Kozyrev a další pozorovali:

[Pole CSE] působí na živé organismy přes stěny, tlustý kov a jakékoli jiné zástěny. Ukázalo se, že pokud by se porézní předmět pohnul, člověk by změnu umístění CSE nepocítil okamžitě, ale o několik sekund nebo minut později. Zatímco staré umístění by si zachovalo „stopu“ nebo jak jsem to nazval „přízrak“ pole CSE vnímatelný rukou ještě hodiny a někdy i měsíce. [zvýraznění přidáno]

V této další pasáži najdeme další podporu pro koncept „vnořených sfér“ energie, které jsou v tomto případě tvořeny strukturním efektem dutiny:

Ukázalo se, že pole CSE se vzdáleností neklesalo rovnoměrně, ale obklopovalo pláštěv systémem neviditelných, ale někdy jasně postřehnutelných „skořápek“.

Grebennikov nám dále připomíná, že jsme neustále obklopeni těmito vlivy, a že tedy máme vrozenou schopnost přizpůsobit se takovým změnám v našem prostředí, abychom jimi nebyli obtěžováni:

Ukázalo se, že zvířata (bílé myši) a lidé vstupující do zóny CSE pole (i velmi silného) by se mu brzy přizpůsobili. Nemohlo to být jinak. Všude jsme obklopeni dutinami, velkými i malými, obklopenými mřížkami a buňkami živých i mrtvých rostlin (stejně jako našimi vlastními buňkami.) Jsme obklopeni bublinami pěnové pryže, pěnového plastu, pěnového betonu, místností, chodeb, hal, zastřešení, prostory mezi strojními díly, stromy, nábytek a budovy.

Následující bod by nám měl opět připomenout Kozyrevovy poznatky, které ukazují, jak energie proudící do Země a energie proudící od Slunce mají přímý vliv na tento proces:

Ukázalo se, že „paprsek“ CSE měl silnější dopad na živé organismy, když byl nasměrován od Slunce a také dolů, čelem ke středu Země.

Dále vidíme, kde Grebennikov nevědomky replikoval Kozyrevova zjištění, která ukazují, že samotný čas lze zrychlit nebo zpomalit za přítomnosti energie torzních vln:

Ukázalo se, že hodiny, mechanické i elektronické, běží nepřesně, když jsou umístěny v silném poli CSE. Zdá se, že CSE má vliv i na čas. To vše je projevem vůle hmoty, neustále se pohybující a přetvářející a existující věčně.

Grebennikov postavil detektory pro energii torzních vln, které byly relativně podobné Kozyrevovým, i když mnohem méně složité. Klíčem k zapamatování je, že tyto spirálovité vlny vyvíjejí jemný tlak na fyzickou hmotu, který je detekovatelný citlivými přístroji:

Podařilo se mi vymyslet nástroje pro objektivní evidenci CSE, které po celou tu dobu přesně reagují na blízkost hmyzích hnízd. Tady jsou na výkresech. Jsou to uzavřené [skleněné] nádoby s brčkem, spálenými větvičkami nebo kreslicími uhlíky zavěšenými na pavučinových vláknech, s trochou vody na dně proti účinkům statické elektřiny, která takovým experimentům na suchém vzduchu brání. Pokud na horní konec indikátoru namíříte staré vosí hnízdo, včelí plást nebo trs obilných klasů, otočí se pomalu o několik desítek stupňů. To není žádný zázrak...

Kdo má pochybnosti, může navštívit Agroekologické muzeum u Novosibirsku a vidět to všechno na vlastní oči...

Obrázek 9.2 – Grebennikovovy CSE detektory v akci.

Tato další citace poskytuje pozoruhodný důkaz o schopnosti čmeláků cítit CSE ze svého úlu i přes půl metru silnou cihlovou zeď:

Měl jsem zprávy o velmi nepříjemných účincích několika vosích hnízd v podkroví.

Kromě toho většina vícenásobných buněčných zařízení a objektů s projeveným polem CSE má v prvních několika minutách daleko k příznivému účinku na člověka.

Vzácnou výjimkou jsou plásty včel. Často jsem pozoroval čmeláky žijící v našem bytě Isilkul v 60. letech minulého století. Mladý čmelák si nedal tu práci, aby si zapamatoval vchod do úlu, a při prvním výletu z úlu trávil hodiny potulováním se po oknech našeho domu a podobně vypadajícího domu poblíž. Večer by se vzdal své špatné vizuální paměti a přistál by na cihlové zdi přesně mimo úl a pokusil by se prorazit přímo skrz zeď.

Jak teď ten hmyz věděl, že jeho domovské hnízdo je právě tam, čtyři metry od vchodu do podkroví a metr a půl níže, za silnou půlmetrovou zdí? Tehdy jsem se ztrácel v dohadách, ale teď přesně vím, proč se čmelák takto choval. Nyní si vzpomeňme na experiment, při kterém se lovecké vosy vracely nejen na dané místo, ale dokonce i na zcela jiné místo, kam se přesunula hrudka půdy s jejich hnízdem. Nepochybují o tom, že to dokázali najít díky vlnovému zářiči vytvořenému jejich hnízdními dutinami. [zvýraznění přidáno]

V této další pasáži Grebennikov demonstruje, jak určité květy mají tvar, který vytváří rezonanční strukturu pro generování torzních vln, čímž přitahuje včely k opylení. Opět vidíme zmínku o „fantomovém efektu“ nebo „polarizaci vakua“, když Grebennikov diskutuje o tom, jak mohl najít tyto květiny ve zcela temné místnosti pomocí stonku, uhelné tyčinky nebo krátké tužky:

Bylo tu ještě další tajemství, které mi moji hmyzí přátelé odhalili. To

Ukázalo se, že květiny používají kromě své barvy, vůně a nektaru také podobně silné a nezastavitelné vlnové zářiče, aby přilákaly své opylovače. Objevil jsem ji s kresbou uhlím, spálenou větvičkou tak, že jsem ji přejižděl přes velké zvonkovité květiny (tulipány, lilie, amarylisy, slézy nebo dýně). "brzdění" tohoto detektoru jsem cítil již v poměrně velké vzdálenosti od květiny.

Obrázek 9.3 – Detekce CSE polí ze zvonovitého tvaru

květiny.

S tímto detektorem jsem se naučil najít květinu v temné místnosti stojící jeden nebo dva metry od ní, ale pouze v případě, že s ní nikdo nepohnul. Pokud by to bylo posunuto, detekoval bych „falešný cíl“, pole „duch“ ponechané na svém starém místě, zbytkový „fantom“, o kterém jsem se již zmínil. Nemám žádné supersmyslové schopnosti a každý člověk by po nějakém tréninku dokázal totéž. Místo tyčinky z dřevěného uhlí lze použít 10 cm dlouhý kousek žlutého stonku široku nebo krátkou tužku, jejíž zadní konec by měl směřovat ke květině. Někteří lidé by byli schopni cítit květinu (vycházející z ní "teplý", "studený" nebo "chvějivý" pocit) holými rukama, jazyky nebo dokonce tvářemi. Jak prokázalo mnoho experimentů, děti a dospívající jsou na tyto vlny hmoty obzvláště citliví. [zvýraznění přidáno]

V této další pasáži Grebennikov popisuje, jak se zdá, že tento systém je navržen tak, aby zabránil vzájemnému prolínání včelích hnízd a také aby zabránil prorůstání kořenů do hnízd:

Pokud jde o včely, které hnízdí pod zemí, jejich „znalost“ CSE je pro ně životně důležitá. V první řadě umožňuje staviteli nové štoly držet se stranou od sousedních hnízd. Jinak by se celé včelí město prosekané protínajícími se otvory jednoduše zhroutilo. Za druhé, kořeny rostlin nemohou prorůst do ochozů a plástů a skutečně kořeny přestanou růst o několik centimetrů dále od plástve tunelů a komůrek a začnou růst stranou s pocitem, že hnízda jsou blízko.

Posledně jmenovaný závěr jsem potvrdil svými mnoha experimenty na semenech pšenice v silném poli CSE ve srovnání se semeny klíčovými ve stejných klimatických podmínkách, ale bez pole CSE. Fotografie a kresby ukazují jak odumírání kořenů v experimentální dávce, tak i jejich prudké vychýlení směrem od mého umělého plástu.

Včely a plevel u jezera proto uzavřely smlouvu již dávno a jsou dalším příkladem nejvyšší ekologické prospěšnosti všech bytostí...

Konečně naše poslední pasáž v této kapitole z Grebennikova ukazuje, jak torzní záření způsobilo anomální elektromagnetické efekty, a opět nám připomíná Kozyrevovy dřívější poznatky:

Zmíním jen ještě jednu věc. Moje kapesní kalkulačka na baterie často selhala v poli CSE. Buď došlo k chybě, nebo se někdy jeho okénko displeje nerozsvítilo celé hodiny. Použil jsem pole vosího hnízda v kombinaci s polem mých dvou dlaní. Žádná z těchto struktur na ně neměla žádný vliv

vlastní.

9.7 VÝZKUM RUSKÉ A UKRANSKÉ PYRAMIDY

Grebennikovovy objevy s „dutinovým strukturálním efektem“ ukazují, že dlouhé, trubkovité struktury, zvláště pokud jsou shromážděny ve svazcích, budou využívat torzní vlny způsobem, který může být matoucí a škodlivý pro většinu forem života.

Zjistil však také, že pokud jsou takové konstrukce umístěny nad člověkem, například ve speciálně postaveném křesle, které navrhl, přidaná torzní energie, kterou čerpají ze země, má příznivé zdravotní vlastnosti. Taková zařízení lze postavit poměrně jednoduše tak, že se několik velkých přepravků na vejce nalepí nad sebe v jejich vzájemně sdílených bodech a namontují se nad židli, kde bude člověk sedět.

Příznivé zdravotní účinky osoby umístěné pod generátorem CSE lze duplikovat a posílit pomocí tvaru pyramidy. Grebennikov provedl v této oblasti určitý stupeň zajímavého výzkumu, ale dokud Dr. John DeSalvo z Asociace pro výzkum pyramid v Gíze nezveřejnil ruský a ukrajinský výzkum pyramid A. Goloda, V. Krasnoholovce a spolupracovníků, úplný obrázek o tom, jak velký pokrok nastal, vytvořené v těchto oblastech nebylo dostupné online. Tento výzkum pochází z Fyzikálního ústavu v Kyjevě na Ukrajině, základní instituce Národní akademie věd Ukrajiny, která byla jedním z předních vědeckých center v bývalém SSSR a předním vojenským výzkumným sdružením.

V Rusku poblíž Moskvy byly postaveny dvě strmé pyramidy s úhlem sklonu 70 stupňů, jedna ve výšce 22 metrů a další ve výšce 44 metrů [144 stop] a její stavba stála přes milion dolarů. Za posledních 10 let bylo postaveno celkem 17 různých pyramid. Aby se objevily pyramidové efekty, bylo zjištěno, že při konstrukci těchto konstrukcí nelze použít žádný kov, a proto byly místo toho použity modulární plasty ze skelných vláken. Pyramidy byly zarovnané k Polárce a postaveny mimo obydlené oblasti v přírodní krajině. U paty 22metrové pyramidy byla sklolaminátová stěna silná 36 centimetrů a u paty 44metrové pyramidy byla sklolaminátová stěna silná 70 centimetrů. 22metrová pyramida vážila celkem 25 tun a 44metrová pyramida celkem 55 tun. Několik různých týmů z Ruské akademie věd provedlo v těchto pyramidách nejrůznější experimenty s překvapivými výsledky.

[Tyto výsledky jsou podrobněji diskutovány v článku, na který se odkazuje na konci této kapitoly.]

9.7.1 POSÍLENÍ ANTIVIROVÉ LÉKY

První studie citovaná v souhrnném článku Dr. Krasnoholovce je od Prof. SM Klimenko a DN Nosik, MD z Ivanovského R&D Institute of Virology v rámci Ruské akademie lékařských věd. Tato studie zahrnovala drogu

venoglobulin, což je přirozeně se vyskytující antivirová sloučenina u lidí. Když byl lék naředěn na koncentraci 50 mikrogramů na mililitr a po určitou dobu uložen v pyramidě, stal se přibližně třikrát účinnější v boji proti virům, než by bylo normálně.

9.7.2 POSÍLENÍ LÉČIVÝCH PŘÍNOSŮ GLUKÓZY A VODY

Tým prof. AG Antonova z Ruského výzkumného a vývojového institutu pediatrie, porodnictví a gynekologie testoval účinky roztoku 40% glukózy v destilované vodě poté, co byl uložen v pyramidě. Po podání pouze 1 mililitru glukózy 20 různým předčasně narozeným pacientům s oslabeným imunitním systémem se jejich zdravotní stav rychle zvýšil až na prakticky normální hodnoty. Výzkumníci dále zjistili, že glukóza není nutná, protože stejného účinku lze dosáhnout pouhým použitím 1 mililitru obyčejné vody, která byla uložena v pyramidě.

9.7.3 ZVÝŠENÁ LÉČEBNÁ ODPOVĚĎ PRO ORGANISMY V PYRAMIDĚ

Další studii provedla Dr. NB Egorova v Mechnikov R&D Institute v rámci Ruské akademie lékařských věd. V této studii byla schopnost využít torzních vln pyramidy testována přímo na živých organismech umístěných uvnitř. Experimentální a kontrolní skupina bílých nešlechtěných myší o hmotnosti 12 až 14 gramů byly obě nakaženy kmenem 415 viru S. typhimurium ve stejných množstvích v průběhu jednoho dne. V menších dávkách kontaminace přežily myši uložené v pyramidě rychlostí 60 %, zatímco v kontrolní skupině přežilo pouze 7 %. Ve větších dávkách kontaminace přežilo 30 % myší v pyramidě oproti pouze 3 % v kontrolní skupině. V jiných experimentech byly myši vystaveny různým karcinogenům a experimentální skupina pila vodu z pyramidy, zatímco kontrolní skupina pila obyčejnou vodu. U myší pijících pyramidovou vodu se vyvinulo podstatně méně nádorů než u myší pijících obyčejnou vodu.

9.7.4 ZMĚNY ELEKTRICKÉHO ODPORU MATERIÁLŮ V PYRAMIDĚ

Prof. VI Kostikov a Dr. AC Katasonov z R&D Institute „Graphite“ v rámci Ruské akademie věd provedli různé studie o změnách elektrického odporu, které mohou být indukovány pyramidovou strukturou. V jednom příkladu byl testován pyrouhlíkový materiál, který měl normálně odpor 5 až 7 mikrohmů. Po jednodenním pobytu v pyramidě se materiál stal o 200 % odolnějším vůči elektrickému proudu, což je u pyrokarbonu abnormální efekt. Ozáření stejného materiálu $\sim 10^{19}$ neutrony na metr čtvereční by změnilo odpor pyrouhlíku pouze asi o 5% ve srovnání. Podobně by křemíkové polovodiče měly exponenciální snížení svého elektrického odporu, pohybující se od 10^5 do 10^4 ohmů na centimetr, a vysokoteplotní supravodivé materiály by po jednodenním pobytu v pyramidě ztratily své supravodivé vlastnosti.

9.7.5 KAMENY Z PYRAMID ROZDÁVAJÍ ELEKTRICKÉ NÁBOJE ROVNOMĚRNĚJI

Skupina výzkumníků z Všeruského elektrotechnického institutu v

Moskva provedla experiment, který měl demonstrovat, jak mohou horniny nabitě pyramidami rozptýlit silné elektrické náboje a učinit je méně škodlivými. Nastavení zahrnovalo plochou kovovou desku, která byla přerušena kladně nabitými elektrickými výboji až do 1400 kilovoltů v intervalech mezi 250 a 2500 mikrosekundami. Elektrické výbuchy byly generovány tyčí, která byla zavěšena 5 metrů nad kovovou deskou. Každý z těchto výbuchů obvykle „vybije“ a spálí část kovové desky, což je známé jako „porážka“, a tyto porážky jsou zaznamenány a zakresleny.

Byly vytvořeny dva totožné systémy tohoto typu, experimentální a kontrolní. V experimentálním systému bylo sedm 100gramových kousků žuly, které byly uloženy uvnitř pyramidy, umístěno na plochou desku v metr širokém prstenci. Vědci zjistili, že na kontrolní destičce bylo pětkrát více popálených značek než na experimentální destičce.

Je zřejmé, že normální žulové skály by takový efekt nevyvolaly – pouze ty, které zůstaly v pyramidě. Zdá se, že horniny vystavené torzním polím v pyramidě byly mnohem schopnější distribuovat elektrické náboje. Zdá se, že je to způsobeno skutečností, že elektronová mračna atomů v horninách se v pyramidě rovnoměrněji spinově polarizovala, čímž napomáhala rovnoměrnějšímu pohlcování a šíření elektrických nábojů.

9.7.6 EXPERIMENTY AA GOLODOVA PYRAMIDA

Pět hlavních kategorií experimentů provedl tým výzkumníků z Scientific Manufacturing Union Gidrometpribor v Rusku pod vedením AA Goloda.

9.7.6.1 VODA V PYRAMIDĚ NEZAMRZÁ, POKUD NENÍ RUŠENA

V prvním experimentu byly plastové lahve s destilovanou vodou drženy v pyramidě po dobu tří zimních měsíců. Během této doby teplota vzduchu v pyramidě klesla až na -38 °C nebo -6 °F. Teploměry uvnitř lahví odhalily, že teplota vody byla stejná jako teploty vzduchu pod bodem mrazu, který je obklopoval, ale voda zůstala v kapalně formě a nezměnila by se v led! Pokud by však voda v některé z lahví byla otřesena nebo jakkoli naražena, okamžitě by začala krystalizovat a rychle se proměnila v blok ledu. Golod a jeho spolupracovníci natočili tyto výsledky na video.

Tento první experiment zjevně naznačuje, že přítomnost energie torzních vln dokázala zabránit molekulám vody krystalizovat do ledu, ale jednoduché narušení harmonického klidu vody by způsobilo, že by tato rovnováha zmizela a rychle by se vytvořil led. Jeden mírný náraz na okraji láhve by narušil rovnoměrný tok torzního záření a umožnil by molekulám začít krystalizovat.

Tento stejný experiment také ukázal, že voda by si udržela svou čistotu po neomezenou dobu, když byla uvnitř pyramidy.

9.7.6.2 VIDITELNÉ KROUŽKY SE TVOŘÍ VE KAMENECH ROZPOTŘENÝCH UVNITŘ PYRAMIDY

Ve druhém z Golodových experimentů byly kusy žuly a křišťálu rozptýleny podél dna pyramidy po delší dobu. A viditelné

prstenec by se objevil rovnoměrně po celých kouscích a vykazoval jasnou změnu ve vzhledu kamenů pod vlivem torzní vlny. Mezi koncem roku 1997 a začátkem roku 1999 bylo možné tento výsledek duplikovat 40 různých časů ve stejné pyramidě, pokaždé s jinými horninami. Každý prstenec by pokrýval 50 až 300 kamenů s celkovou hmotností od 20 do 200 kilogramů. Golod a kol. shromáždili důkazy, které naznačují, že když se prstence tvoří neviditelněji, počet epidemií v okolí se snížil.

9.7.6.3 NAD PYRAMIDOU SE OBJEVÍ SLOUPEK „NEZNÁMÁ ENERGIE“

Ve třetím z Golodových experimentů provedla akciová společnost „R&D Institute TTR“ studie vzduchu nad pyramidou pomocí ruského nástroje podobného radaru známého jako „vojenský lokátor“. Byl detekován sloup „neznámé energie“ v šířce 500 metrů a výšce 2000 metrů. Další studie potvrdily, že větší kruh této energie obklopoval oblast nad pyramidou v rozsahu 300 kilometrů, přičemž nejvyšší koncentrace byla přímo nad vertikálním osou pyramidy. Golodův tým vypočítal, že pokud by se takový energetický sloupec měl vyrábět elektromagneticky, vyžadovalo by to veškerou energii různých elektráren v Rusku dohromady. Kromě toho bylo méně přesné zjištění, že poté, co byla založena pyramida, bylo vidět, že ozónová díra, která existovala nad touto oblastí Ruska, se opravila během pouhých dvou měsíců.

Tento sloupec neviditelné energie měl také další bezprostřední využití a účinky. Elektrická energie z pyramidy mohla být využita kondenzátorem, který byl umístěn na vrcholu pyramidy; kondenzátor by se samovolně nabil. Dále bylo vidět, jak se kusy sestavy kondenzátoru odlomily a stoupaly do vzduchu na energetickém sloupu, který pyramida produkovala. Bylo také zjištěno, že lidé pracující v blízkosti vrcholu pyramidy mohou začít pociťovat závratě a nevolnost, a aby tyto účinky odezněly, je třeba je odvést do určité vzdálenosti od pyramidy.

9.7.6.4 ROPNÉ VRTÁ SE S PYRAMIDAMI NAD NIMI STÁVAJÍ PRODUKTIVNĚJŠÍ

Ve čtvrtém Golodově experimentu byla nad jedním z mnoha ropných vrtů postavena řada pyramid. Bylo zjištěno, že viskozita ropy pod pyramidami se snížila o 30 %, zatímco rychlost produkce se odpovídajícím způsobem zvýšila o 30 % ve srovnání s okolními vrty. Došlo k poklesu množství nežádoucích látek v oleji, jako jsou gumy, pyrobitumen a parafín. Tyto výsledky potvrdila Gubkinova moskevská akademie ropy a zemního plynu.

9.7.6.5 ZEMĚDĚLSKÁ SEMENA ZVYŠUJÍ SVŮJ VÝNOS

V Golodově pátém experimentu byla zemědělská semena držena v pyramidě po dobu 1 až 5 dnů před zasazením. Na desetitisících hektarů bylo vysázeno více než 20 různých odrůd semen. Ve všech případech měla semena z pyramidy nárůst výnosu o 20 až 100 procent; rostliny ne onemocněly a nepostihla je sucha.

9.7.6.6 DODATEČNÉ ÚČINKY PYRAMID SOUVISEJÍCÍ S BIOLOGIÍ A ZDRAVÍ

Za méně namáhavých laboratorních podmínek stanovil Golovův tým následující: 1

Jedy a další toxiny se stávají méně destruktivními pro živé systémy i po krátkém působení v pyramidě.

2

Radioaktivní materiály držené uvnitř pyramidy by se rozkládaly rychleji, než se očekávalo. 3

Patogenní viry a bakterie po držení v pyramidě výrazně méně poškozují život. 4

Psychofarmaka mají menší účinek na lidi, kteří buď zůstávají uvnitř pyramidy, nebo v blízkosti pyramidy. 5

Standardní roztoky, jako je glukóza a izosmotický roztok, se po umístění do pyramidy stávají účinnými pro léčbu alkoholismu a drogové závislosti. Mohou být podávány buď intravenózně nebo externě.

9.7.7 PYRAMIDOVÉ STUDIE DR. JURIJ BOGDANOV

Dr. Jurij Bogdanov provedl pyramidové studie jménem Akciové společnosti, „Vědeckého a technologického institutu transkripce, překladu a replikace“ (TTR), v Charkově na Ukrajině. V jednom experimentu byla použita 12metrová pyramida ke zvýšení produktivity pšenice o 400 % v moskevské osadě Ramenskoe. Byly také objeveny následující účinky: 1

Poločas rozpadu radioaktivního uhlíku byl změněn; 2

Krystalizační vzorce solí by se změnily; 3

Beton by změnil svou pevnost; 4

Krystaly by vykazovaly různé optické chování.

V biologické aréně získali králíci a bílé krysy vystavené pyramidě o 200 % větší vytrvalost a jejich krev získala vyšší koncentraci leukocytů neboli bílých krvinek.

9.7.7.1 ČIŠTĚNÍ VODY PYRAMIDOU

Dr. Bogdanov také postavil komplex pyramid ve městě poblíž Archangelské oblasti v Rusku na příkaz tamní domácí správy.

V tomto případě bylo možné stroncium a těžké kovy, které kontaminovaly studnu, vyčistit působením pyramid, podobně jako ve výše uvedeném příkladu byly z ropy odfiltrovány nežádoucí materiály. Ve městě Krasnogorskoje nedaleko Moskvy byla postavena pyramida, která by snížila množství soli ve vodě a opět ji učinila pitnější.

Kromě toho Dr. Bogdanov provedl mnoho laboratorních studií léčivých přípravků, hub a tak dále. Ve městě Kyjevě doktor Bogdanov studoval, jak hmota interaguje s různými vzory torzních polí vytvořenými různými tvary pyramid, a tato zkoumání také studovala, jak vědomí osoby ovlivní tato energetická pole. Tyto studie byly provedeny zařízením pro detekci torzních vln, které nazval „Tesej“, které uživateli umožňuje detekovat zvláštní vlastnosti v konkrétním geologickém útvaru, energetickou „dýchací“ aktivitu na Zemi a také torzní efekty různých budov. včetně pyramid. Tyto výsledky byly diskutovány na Konferenci o problémech harmonizace lidstva, která se konala v Kyjevě, a následně byly publikovány.

9.7.8 ZVÝŠENÁ TVRDOST A ČISTOTA SYNTÉZOVANÝCH KRYSTALŮ

Bylo vidět, že vlastnosti pyramidové struktury zaměřené na torzní vlny mají přímý vliv na to, jak probíhá krystalizace. Diamanty, které byly syntetizovány v pyramidě, se ukázaly tvrdší a čistší, než by tomu bylo jinak. Opět to naznačuje, že složka torzních vln má ústřední význam při vytváření chemických vazeb k vytvoření krystalu.

9.7.9 SNÍŽENÁ SEISMICKÁ AKTIVITA A POČASÍ

Týmy z Ruské národní akademie věd také studovaly údaje o zemětřesení z oblastí kolem pyramid a porovnávaly je s dřívějšími údaji před postavením pyramid. Zjistili, že pyramidy mají schopnost rozptýlit energetické nahromadění, které by normálně vytvořilo náhlá, prudká zemětřesení. Místo jednoho velkého a silného zemětřesení je místo toho registrováno několik stovek drobných zemětřesení.

Kromě toho se zdá, že atmosféra obklopující pyramidu je také chráněna před nepříznivým počasím, což způsobuje celkové snížení počtu násilných povětrnostních vzorců. To dává jasnou ilustraci užitečnosti pyramid pro vyvažování éterických energií proudících na planetu.

9.7.10 POTRAVINY SKLADOVANÉ V PYRAMIDĚ ZVYŠUJÍ LIDSKÝ SOUCIT

Další experiment byl proveden, kde bylo uvnitř pyramidy uloženo množství soli a pepře. Tato sůl a pepř byl později odstraněn a nepřetržitě krmen asi 5000 lidí v různých věznicích v Rusku. Je úžasné, že během několika měsíců došlo k dramatickému zlepšení jejich chování a většina kriminálního chování téměř úplně zmizela. Toto je jeden z důležitějších bodů, protože potvrzuje myšlenku, že éterická energie je „duchovní energie“ a že když je člověk vystaven jejímu vyššímu intenzitě, má sklon k větším pocitům lásky a soucitu s ostatními.

9.7.11 SVĚTELNÉ EFEKTY A OSTŘENÍ ŽILETKY

Dr. Krasnoholovets sestrojil malý a jednoduchý rezonátor pro studium těchto pyramidových efektů, který se zdá být kusem lepenky nebo skla složeným dovnitř.

polovinu tvoří malou „střešní“ konstrukci. V tomto malém rezonátoru krystal $\text{KIO}_3 \cdot \text{HIO}_3$ zažil větší shlukování atomů vodíku v krystalu.

Bylo také vidět, že vzácné plyny a povrch kovů mají v rezonátoru fotoelektrický efekt, což znamená, že produkují světlo. [Zdá se, že to vysvětluje, proč velké venkovní pyramidy nemohly ve své konstrukci zahrnovat kov.] Kromě toho Dr. Krasnoholovets replikoval historické experimenty Patricka Flanagana s „pyramidovou silou“ studiem účinků na žiletku v tomto rezonátoru. Čepel byla zarovnána z východu na západ, kolmo k magnetickému poli Země, zatímco kousek ostří byl odstraněn a uložen mimo rezonátor. Pod rastrovacím elektronovým mikroskopem bylo vidět, že hrana žiletky z rezonátoru postupem času nabývá hladšího, méně hranatého tvaru.

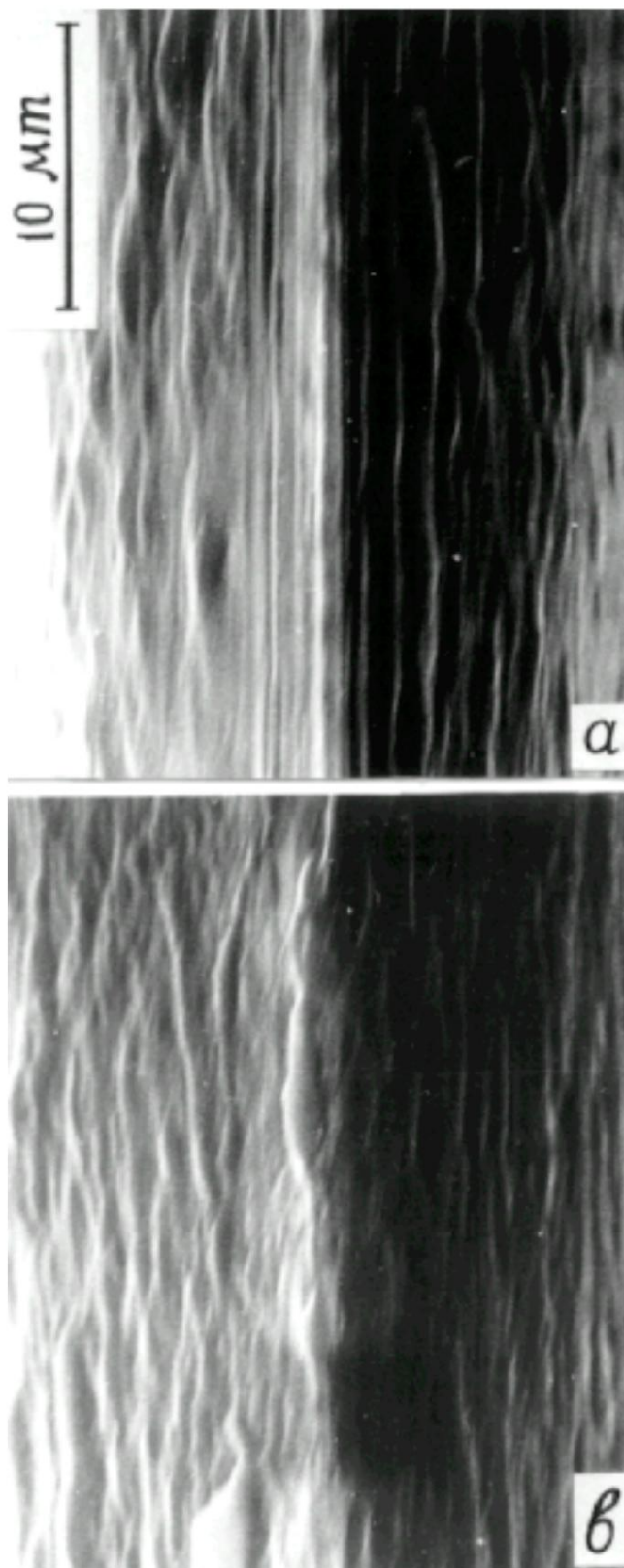

Figure 4 (3000x magnification)

Obrázek 9.4 – Normální břitva
povrch (a) a povrch břity po expozici rezonátoru (b) při zvětšení
3000x.

9.8 HYPERPROSTOROVÁ FYZIKA JOE PARR

Dr. John DeSalvo z Asociace pro výzkum pyramid v Gíze také upozornil svět na výzkum pyramid Joea Parra prostřednictvím svých různých mediálních vystoupení, například v pořadu Laura Lee Show a Jeff Rense. Joe Parr má právnické vzdělání a má také více než 40 let zkušeností jako elektronický inženýr. Parrův zájem o výzkum pyramid poprvé vzešel z jeho setkání s Georgem Van Tasselem, raným kontaktérem, v 50. letech 20. století, který ho informoval o experimentech „pyramidové síly“ Pata Flanagana, které demonstrovaly broušení žiletek v pyramidové struktuře. Jiné experimenty ukázaly, že organické materiály by se přirozeně dehydratovaly bez hniloby, když byly uvnitř pyramidální struktury. Dokonce i syrové, nechladené mléko by se při správném umístění nezkažilo.

9.8.1 STACIONÁRNÍ VÝZKUM PYRAMID

Parr pokračoval ve studiu jevů souvisejících s pyramidami, nejprve jednoduše pomocí stacionárních pyramid a měřeními z nich. Tyto pyramidy mohly být vyrobeny z ničeho jiného než ze čtyř vodorovných tyčí tvořících základnu a čtyř svislých tyčí tvořících okraje. Poté by uvnitř pyramid umístil zdroje rádiových vln, magnetických polí, iontové zdroje a radioaktivní zdroje a změřil jejich sílu mimo pyramidu. Z této studie zjistil, že kulové energetické pole obklopuje jakoukoli pyramidovou strukturu. Přesný střed této koule odpovídá pozici Královniny komnaty ve Velké pyramidě v Gíze. Uvnitř této „koule“ bude síla elektromagnetického nebo radioaktivního zdroje, který umístil dovnitř, stále měřena na svém plném potenciálu, ale oblasti mimo kouli budou mít 1 až 3 procenta snížení množství měřitelné energie.

9.8.2 VARIANTY SE SOLÁRNÍMI, LUNÁRNÍMI A JINÝMI CYKLY

Po 13 letech studia tohoto jevu Parr zjistil, že generátor záporných iontů (ionizátor vzduchu) posílí kouli, což způsobí, že bude stínit a zadržovat ještě více energie než dříve. K posílení koule lze také použít specifické zvukové frekvence, jako je 51,5 Hz. V průběhu 20 let měření Parr zjistil, že síla této energetické koule se mění s běžným 11letým cyklem slunečních skvrn a šířka koule se rozšiřuje a smršťuje s fázemi měsíce. Všechna tato pozorování opět naznačují, že sférická koule je statické torzní pole, které se shromažďuje kolem pyramidy a je zesíleno pohlcováním dynamických torzních polí. Tato pole mohou být zesílena elektrostatickou energií v iontech nebo akustickou vibrací vzduchu, která je také vibrací éteru. Sluneční a lunární aktivita má také přímý dopad na sílu dynamické torzní energie proudící do země.

9.8.3 DŮLEŽITOST ČASOVÉHO CYKLU „PHI“.

Další analýza zjistila, že klasický poměr „phi“ byl velmi důležitý i pro tuto energetická pole, což opět ukazuje jasné spojení s torzními poli.

Parr zjistil, že forma „virtuálních“ hodin začne počítat v době, kdy byla pyramida poprvé nastavena do určité polohy. To znamená, že jakmile byla pyramida umístěna na pevné místo, koule obklopující pyramidu by se postupně stávala silnější a silnější ve své schopnosti pojmout energii.

pole uvnitř a rychlost růstu energetické bubliny byla přímo úměrná „phi“. V určitých matematicky definovaných bodech tohoto cyklu „phi“ se bublina rozšíří a zmenší, mimo účinek způsobený Měsícem. To naznačuje pomalé, dlouhodobé harmonické „kolísání“ v energetickém poli, odrážející se jako gong v synchronizaci s phi-proporcemi vstupujících torzních vln.

9.8.4 ENERGIE Z GALAKTICKÉHO CENTRA

Parrovy experimenty byly náhle narušeny 4. prosince 1979, kdy sférické energetické koule kolem pyramid začaly z neznámého důvodu rychle mizet ve všech experimentech kromě jednoho. To způsobilo, že elektromagnetické a radioaktivní zdroje uvnitř pyramid náhle proudily bez přerušení do okolního prostoru. O několik let později byl Parr velmi překvapen, když zjistil, že proud rentgenového záření ze středu naší galaxie se toho dne náhle zastavil a astronomové si této anomálie velmi všimli.

Další události vypínání pyramidové energie, které Parr zdokumentoval, také přesně odpovídaly poklesům v rentgenových emisích naší galaxie, i když v době provádění měření o této souvislosti nevěděl.

Toto je další cenný kus dat, protože nám ukazuje, že střed galaxie je ve skutečnosti naším primárním zdrojem energie torzních vln, které proudí dovnitř. V tomto případě se zdá, že torzní vlny se šíří v tandemu s vlnovými délkami rentgenového záření spektra elektromagnetické energie. I když aktivita Slunce může zvýšit nebo snížit sílu torzních vln přicházejících do Země, bez vstupu z Galaktického středu budeme mít k dispozici mnohem méně energie. To se ukáže jako velmi důležitý bod, který použijeme k vysvětlení důležitosti konečného data Mayského kalendáře 21. prosince 2012.

Asi devět dní po 4. prosinci 1979 se sférická energetická pole začala vracet, ale všechny pyramidy kromě jedné ztratily původní energetickou sílu koule, která se postupem času pomalu akumulovala podle „virtuálních hodin“ rádia phi. Jedinou pyramidou, která neztratila své energetické pole po celou tuto dobu, byla pyramida, která se každých 10 dní otáčela o pouhých 5 stupňů. Když Parr nechal tento konkrétní experiment pokračovat, zjistil, že síla jeho energetické koule stále roste a nakonec překonala všechny jeho ostatní stacionární pyramidy. Jak nyní víme, mírná rotace způsobila, že pyramida absorbovala malé, ale měřitelné množství torzních vln, které by jinak postupovaly přímo dolů a/nebo přímo nahoru s gravitačním polem.

9.8.5 VÝZNAM OTÁČENÍ V EFEKTU ENERGETICKÉHO ŠTÍNĚNÍ

Takže pouze rotující pyramida přežila galaxií vyvolaný „blackout“ 4. prosince 1979 a rotace nějak způsobila, že nakonec spotřebovala více energie než všechny ostatní. To bylo Parrovo první zjištění, že rotace pyramid by mohla dramaticky zvýšit sílu energie, kterou absorbovaly a vyzařovaly, jak již objevili ruští vědci jako Kozyrev. Několik let se zabýval různými návrhy otáčení pyramid a také zjistil, že může ještě více posílit jejich energetická pole tím, že je bude procházet střídavými magnetickými poli, když se otáčejí. To mu umožnilo dosáhnout úrovní mnohem vyšších než 1 až 3 procentní stínění pro stacionární pyramidu. Když dosáhl těchto vyšších úrovní,

také si všiml, že dojde i ke snížení hmotnosti předmětů uvnitř pyramidy; gravitace byla také stíněna.

9.8.6 „PINCH-OFF“ A HYPERPROSTOR

Během této doby spočítal, že když se mu podaří přimět pyramidu, aby dosáhly určité rychlosti a zároveň zaplavily okolní vzduch atomovými částicemi, jako jsou ionty, došlo by k „uštípnutí“, kdy by stínění dosáhlo 100 procent. V tomto bodě by energetické pole pyramidy zcela odclonilo veškerou elektromagnetickou, radioaktivní a gravitační energii. Samotná rotace by mohla vytvořit 50% stínící efekt, když bylo dosaženo správné rychlosti a atomové částice musely dosáhnout 100% bodu sevření. Sluneční světlo by také mohlo být použito jako zdroj atomových částic k dosažení úplného stínění v energetické kouli.

Je zřejmé, že to zapadá do našich dříve uvedených představ o objektech přemísťujících se do vyšších úrovní éterické hustoty, čerpajících z konceptů Dr.

Vladimir Ginzburg, Dr. AM Mishin a Dr. Harold Aspden. Skutečně se zdá, že objekt se postupně přemístí do vyšší éterické hustoty, jak bude vibrovat blíž k rychlosti světla. Nakonec lze v tomto bodě provést úplný posun do vyšší hustoty, a když se později tlak uvolní, objekt se přirozeně posune zpět dolů do naší vlastní hustoty. To také koreluje s patentem Davida Hudsona, kde bylo vidět, že mikrocluster iridium zmizel, když byl zahřát na 850 ° Celsia, ale znovu se objevil, když byla teplota snížena.

Proto by nás nemělo překvapovat, že jakmile bylo dosaženo 100% úrovně stínění v Parrových experimentech, pyramida dočasně zmizela z naší známé „tříprostorové“ reality. V těchto chvílích se pyramidy odpojily od svých epoxidových držáků na rotačním rameni, což bylo vypočítáno tak, že vyžadovalo 2000 liber síly nebo náhlý nárůst kinetické (pohybové) energie, která byla 113 000krát větší než dříve. V 55 různých experimentech tohoto typu by pyramida procházela pevnými předměty, jako je stěna stroje, která tvořila uzavřený plášť, který obklopoval dráhu rotace pyramidy. Když by se pyramida znovu objevila v našem vlastním prostoru poté, co prošla pevným pláštěm stroje, pohybovala by se obrovskou rychlostí jako kulka a často by skončila zaražením do stěny jeho laboratoře nebo explodovala.

9.8.7 NASTAVENÍ EXPERIMENTU

Nyní, když jsme zjistili, že k tomuto velmi anomálnímu efektu dojde, je dobré, abychom lépe porozuměli tomu, jak byl tento stroj skutečně konstruován. V Parrově nastavení je v kruhové komoře o tloušťce 5 palců a průměru 3 stopy uložen list, který se otáčí jako vrtule. Dřevěná čepel je 3 palce široká a 1/8 palce tlustá a otáčí se v kruhu o průměru 25 palců. Na obou koncích ramene jsou připevněny dvě malé jednopalcové základní pyramidy o hmotnosti osm gramů, vyrobené z ABS plastu. Hroty pyramidy jsou vodorovně zarovnané se základnou a směřují pryč od středu paže. Centrifuga je poháněna 12voltovým stejnosměrným motorem o výkonu ¼ koňské síly v rozsahu 700-2400 ot./min. Jak se pyramidy otáčejí, procházejí 36 páry magnetů uspořádaných do obřího kruhu, přičemž každý pár je připevněn o něco více než jeden palec nad a pod dráhou pyramid na koncích rotujícího ramene.

Magnetické páry se střídají mezi severní a jižní polaritou, což způsobuje a

pokračující fluktuace v polích, kterým byly pyramidy vystaveny.

Jak jsme řekli, Parr zjistil, že za dostatečně energetických podmínek začne vnitřek 1 palec širokých plastových pyramid stínit všechna známá energetická pole, ať už gravitační, elektromagnetická nebo radioaktivní. Oblast uvnitř bubliny obklopující pyramidu by zhubla. Radioaktivní materiály, radiofrekvenční zdroje a magnetické zdroje umístěné uvnitř malých pyramid by byly zvenčí odstíněny. Když je dosaženo uštípnutí, pyramidy by se buď samy zničily, nebo by procházely pevnými předměty, jak je naznačeno. To by také mělo za následek rozsáhlé poškození rotačního ramene a celého vnitřku stroje.

9.8.8 ENERGETICKÝ PROUD MEZI SLUNCE A ORIONŮV PÁS

Parr zjistil, že k tomuto náhlému nárůstu energie vedoucímu k uštípnutí dojde nejspolehlivěji každý rok ve dnech 13. až 16. prosince a jeho měření byla prováděna po dobu 13 let. Nakonec Parr zjistil, že v tomto okamžiku orbitální dráha Země protíná pomyslnou čáru, kterou lze nakreslit mezi Sluncem a hvězdami v pásu Orionu. To vedlo Parra k závěru, že mezi Sluncem a hvězdami Orionova pásu existuje jakýsi aktivní energetický kanál. To je také v souladu s našimi očekáváními souvisejícími s torzními poli, protože zde budou proudy éterické energie spojující všechny hvězdy dohromady a proudící mezi nimi. Čím blíže jsme ke hvězdě, tím silnější bude proud a v případě Orionova pásu máme tři centrální hvězdy v těsné blízkosti se čtyřmi dalšími blízkými hvězdami, které je obklopují v obřím tvaru „X“. Tvar hvězd v souhvězdí Orionu tedy sám o sobě tvoří pasivní torzní generátor.

9.8.9 ZRYCHLENÍ NA MĚSÍC A Z MĚSÍCE

Jeden z nejzajímavějších zjištění Joea Parra pochází z jeho pozorování, kterým směrem by se pyramidy pohybovaly, jakmile by se jim podařilo sevřít.

Za následujících experimentálních podmínek bychom měli předpokládat, že Měsíc je v novu, což znamená, že nevydává světlo. Parr zjistil, že pokud by byla rotační komora pyramidy zalita zápornými ionty, zrychlila by se od Měsíce. Pokud by však byla komora naplněna kladnými ionty, pyramida by se zrychlovala směrem k Měsíci. To je v souladu s našimi modely kvantové fyziky, kde bychom v tomto případě viděli Zemi, jako by to byl obří atom. Pyramida, která je přemístěna do vyšší éterické hustoty se zápornými ionty, se bude pohybovat směrem ke středu Země, stejně jako se záporně nabitá elektronová mračna budou tlačit směrem ke středu atomu.

Podobně pyramida nabitá kladnými ionty se bude zrychlovat směrem od středu Země a odpuzovat se proti zápornému náboji.

9.9 OBJEV PYRAMIDY V GÍZE JAKO REZONÁTORU STANEM TENENEM

Při vystoupení v roce 2000 na Laura Lee Show badatel Stan Tenen poznamenal, že Velká pyramida v Gíze je postavena v souladu s molekulární strukturou jejích materiálů. Naprostá většina bloků, které tvoří pyramidu, jsou vápence, což je především krystal uhličitanu vápenatého [CaCO₃]. Velká pyramida byla postavena s úhlem sklonu 51 stupňů a 51 minut a Tenen poukázal na to, že molekula uhličitanu vápenatého má ve svém tvaru úhel přibližně 52 stupňů. Toto je známé jako „úhel štěpení“ a znamená, že když jsou krystaly čistého uhličitanu vápenatého štěpeny, budou mít tendenci se dělit podél tohoto 52-

stupňový úhel. Tenen tvrdí, že úhel sklonu pyramidy uvádí celý její tvar do harmonie s molekulami hmoty, která ji tvoří. Tenen nezná žádnou jinou strukturu na Zemi, která by odpovídala tomuto vzoru. Je jasné, že takové harmonické spojení mezi „mikro“ a „makro“ by jen dále zvýšilo efekty pyramidy.

REFERENCE:

Golod, Krasnoholovetz a kol. (studie ruských pyramid)

Grebennikov, Viktor. Kapitola V: Let. (Poznámky k Cavity Structural Effect, atd.) Přeložil Dr. Juri Cherednichenko.

Grebennikov, Viktor. Záhady světa hmyzu. Novosibirsk, 1990.

Grebennikov, Viktor. Sibirskii Vestnik Selskokhoziastvennoi Nauki, č.p. 3, 1984.

Grebennikov, Viktor. Pchlovodstvo, č.p. 12, 1984.

Nasonov, Yu. V. Torsion: Experimentální zkoumání nových akcí na velké vzdálenosti.

Parr, Joseph. Záhada a tajemství Velké pyramidy.